COLECȚIA

Iubiri de poveste

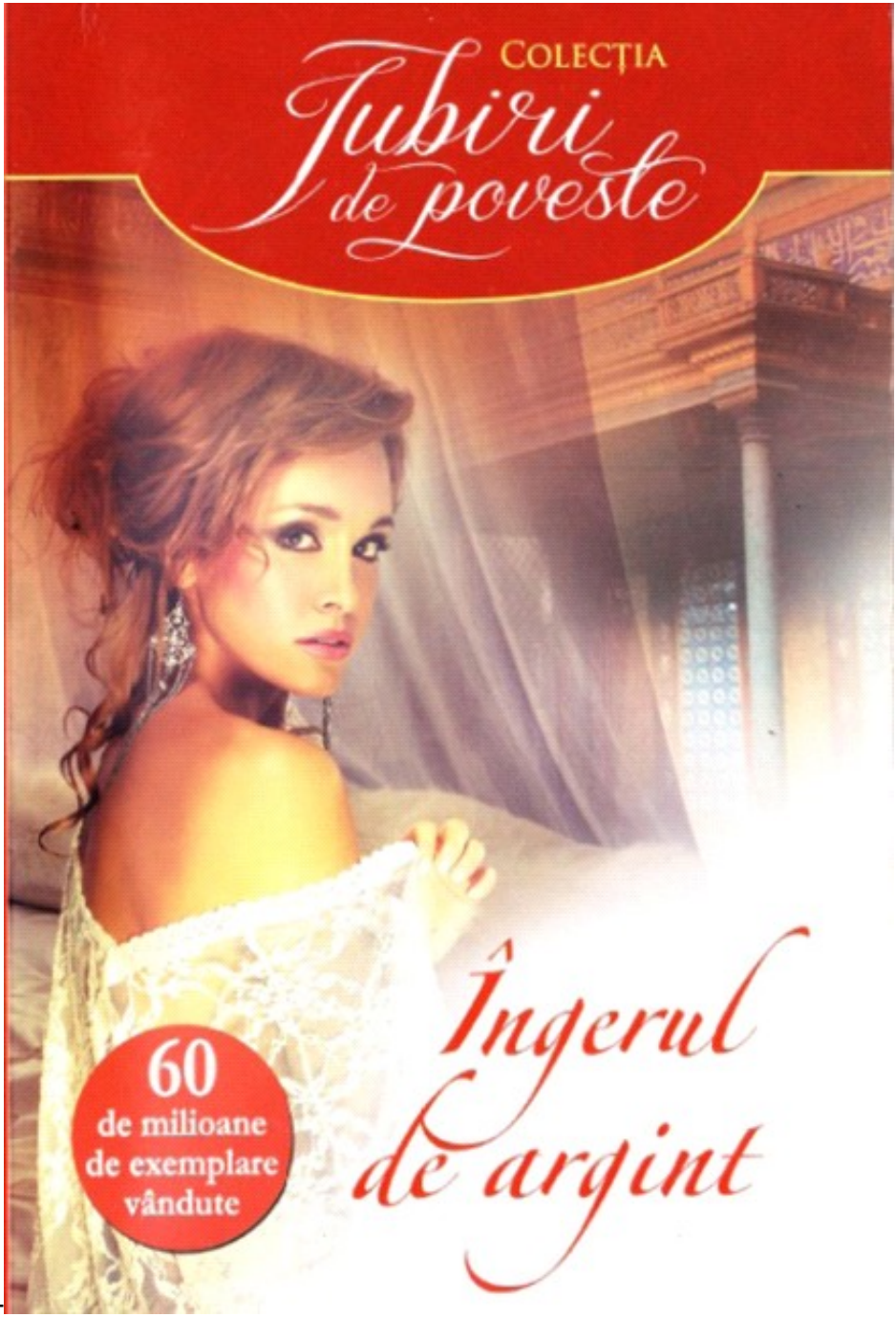

60
de milioane
de exemplare
vândute

Îngerul de argint

JOHANNA LINDSEY
Îngerul de argint

Silver Angel by Johanna Lindsey

Copyright © 1988 Johanna Lindsey
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2013 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor Vidraşcu şi fiii
Redactor Diana Calangea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Îngerul de argint / Johanna Lindsey. Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză Oana Butta

Capitolul 1

Barikah, pe Coasta Berberă, 1796

Vânzătorul de perle Abdul ibn-Mesih de pe Strada Bijutierilor îşi închise firma, aşteptând chemarea melodioasă a muezinului pentru rugăciune. Mai erau cel puţin zece minute până atunci, însă Abdul începea să îmbătrânească, iar în oase i se cuibărise o durere surdă care îi încetinea mişcările. Aşa se face că trebuia să plece mai devreme zi de zi. Atât cât avea să mai fie în putere, bătrânul mergea până la cea mai apropiată moschee în loc să se folosească de covoraşul de rugăciune pe care îl ţinea în spatele tejghelei, aşa cum făceau vecinii lui mai puţin credincioşi. Era singurul trecător de pe stradă, aşa că deveni singurul martor la crimă.

Tânărul turc şi bărbatul uriaş în negru care îl urmărea trecură în fugă chiar pe lângă Abdul, fără să-l bage în seamă. Dacă ei ar fi trecut de colţul aleii, şi Abdul nu ar fi văzut ce se întâmplă, bătrânul ar fi putut să doarmă liniştit în acea noapte. Dar uriaşul îşi ajunse prada din urmă la capătul străzii şi aproape că îl tăie în două cu sabia lată pe care o mânuia. Îi cercetă trupul în grabă, găsi un fel de document, apoi dispăru fără să privească în urmă, lăsând trupul victimei acolo unde căzuse. Sângele începu să curgă pe strada pietruită, chemând muştele la ospăţ.

Abdul ibn-Mesih se hotărî că era mai bine totuşi să nu meargă la moschee în acea după-amiază. Când muezinii începură să strige din minaretele lor înalte, vânzătorul de perle îngenunche pe covorul său de rugăciune şi se gândi că trecuse prea mult de când îşi vizitase ultima oară fiica de la ţară. Era timpul să o vadă – şi să-i rămână în gazdă multă vreme.

*

În aceeaşi după-amiază, încă doi mesageri secreţi ai lui Jamil Reshid îşi pierdură viaţa înainte să părăsească Barikah. Unul a fost otrăvit într-o cafenea. Celălalt a fost găsit pe o alee cu gâtul tăiat şi cu firul metalic cu care fusese strangulat înfipt adânc în carne.

În noaptea următoare, patru cămile porniră în goană spre Algeria, înspre vest. Bărbatul din fruntea cetei era şi el un alt nefericit curier de la palat. Cei trei asasini care îl urmăreau se apropiară tot mai mult şi în cele din urmă îl ajunseră. Mesagerul fu ucis imediat, la fel ca şi ceilalţi.

Ucigaşul era un grec musulman obişnuit cu o astfel de îndeletnicire. Cei doi complici ai lui erau arabi, fraţi dintr-o veche familie loială conducătorilor din Barikah. Amândoi simţeau oarecare remuşcări gândindu-se la ceea ce făcuseră. Nu ei îl uciseseră pe mesagerul din noaptea aceea, dar fratele mai mare omorâse un alt curier în aceeaşi săptămână.

Şi ei erau la fel de vinovaţi ca grecul şi ceilalţi ucigaşi. Dacă urmau să fie găsiţi, fără îndoială că pe amândoi îi aştepta butucul călăului. Era o prostie să-şi rişte capul pentru o pungă cu galbeni, sa rişte să-şi arunce întreaga familie în dizgraţie – dar preţul fusese mult prea tentant, fiindcă punga cu galbeni era una grea. Aşa că amândoi acceptaseră. Se simţeau pe undeva vinovaţi, însă nu destul cât să renunţe la suma promisă.

Grecul, Lysander, găsi mesajul şi îl deschise. Trebui să facă un efort ca să citească în lumina slabă a lunii, dar în cele din urmă scoase un sunet dezgustat, simţindu-se extrem de tentat să arunce scrisoarea la pământ şi să o calce în picioare. Bineînţeles, nu făcu asta.

— Este la fel ca şi celelalte, spuse Lysander, dându-i scrisoarea fratelui mai mare.

— Credeai că n-o să fie? întrebă fratele mai tânăr.

— Speram, răspunse răstit Lysander. Cel care găseşte adevăratul mesaj mai primeşte o pungă cu galbeni. Vreau să fiu eu acela.

— Cu toţii sperăm, comentă fratele mai mare. Dar el

va dori să vadă asta. Apoi îndoi scrisoarea şi o ascunse cu grijă în caftan. Vrea să citească toate mesajele, indiferent ce scrie în ele, mai adăugă.

Nu era nevoie ca „el” să fie numit, fiindcă toţi trei ştiau despre cine era vorba. Nici n-ar fi putut să-i spună pe nume; niciunul dintre cei trei nu îl cunoştea. Nu-l văzuseră niciodată la lumină. Nu ştiau nici măcar dacă el era cel care-i voia moartea lui Jamil Reshid sau era un om de legătură pentru altcineva. Dar cei trei erau bine plătiţi de bărbatul care strângea în schimb toate scrisorile purtate de curierii de la palat.

Era descurajant însă. Dey-ul[1] avea încă destui oameni loiali pe care să-i trimită ca momeală, fiecare purtând acelaşi mesaj, o misivă cu câteva fraze scurte scrise în limba turcă: «Am onoarea să te salut. Nevoie e oare să spun mai multe? De tine îmi amintesc”.

Misivele nu erau adresate nimănui şi nu erau niciodată semnate. Ar fi putut fi trimise de oricine de la palat către orice destinatar din lumea întreagă. Mai degrabă se voiau a fi o ameninţare subtilă pentru asasinii care le citeau, ceva care să le aducă aminte că dey-ul se putea răzbuna crunt. Era posibil chiar să nu existe niciun mesaj adevărat care să plece din Barikah printre toate celelalte. Curierii puteau fi la fel de bine o diversiune, ceva care să-i facă pe asasini să nu mai atenteze la viaţa dey-ului o vreme.

Primul curier pe care îl prinseseră jurase înainte să moară că trebuia să ducă mesajul lui unui englez pe nume Derek Sinclair. Chiar dacă asta era adevărat, dacă dey-ul cunoştea într-adevăr un englez cu acest nume – ceea ce era puţin probabil –, de ce i-ar fi trimis o astfel de scrisoare? De ce să rişte vieţile atâtor slujitori doar ca să se asigure că mesajul ajungea la el? Asasinii nu puteau risca existenţa unui alt mesaj, unul pe care nu-l descoperiseră încă, trimis

1 Titlu dat conducătorilor din Algeria înainte de cucerirea colonială franceză începută In 1830 (n.red.)

dey-ului Algeriei sau beiului Tunisiei, sau chiar sultanului însuşi, care domnea dincolo de mare, în Istanbul. Un mesaj care să ceară ajutor. Dar ce-ar fi putut face vreunul dintre acei aliaţi neştiind cine ordonase tentativele de asasinat?

Lysander se urcă din nou pe cămilă şi îi aruncă o privire omului pe care tocmai îl omorâse.

— Presupun că o să-l lăsăm păsărilor de pradă? Nu obişnuiesc să las dovezile de izbelişte, mai ales cadavrele. Am putea scăpa de el în multe feluri…

— Nu contează ce obişnuieşti. El vrea ca paşa să ştie că îi omorâm curierii înainte să-şi ducă misiunea la îndeplinire. Cum altfel să afle dacă nu lăsăm cadavrele undeva unde să poată fi uşor găsite?

— E o pierdere de timp, dacă vrei să ştii, se răsti Lysander, care nu mai avea chef să-şi ascundă dezgustul. Cred că o să încerc să mă furişez în palat. Cine ştie? Poate am norocul să câştig răsplata cea mare, cea care se oferă pentru capul lui Jamil Reshid.

Râse şi se îndepărtă, iar cei doi fraţi schimbară o privire. Amândoi ştiau că era puţin probabil să-l mai vadă vreodată pe grec dacă reuşea într-adevăr să intre în palat. După ce patru asasini îşi găsiseră sfârşitul, Jamil Reshid, *dey-ul* din Barikah, era bine apărat. Iar dacă grecul era prins şi torturat, urma să-i dea în vileag şi pe ceilalţi. Nu pe angajatorul misterios, ci pe cei ale căror nume le cunoştea deja, cei cu care călătorise în acea seară.

Lysander nu se mai întoarse în Barikah în acea noapte. Avusese dreptate: sunt multe feluri în care poţi scăpa de un cadavru în deşert, inclusiv de propriul cadavru.

*

— Îţi dai seama ce riscăm?

Ali ben-Khalil încuviinţă din cap, privindu-l cu veneraţie pe bărbatul aşezat în faţa lui. Când Ali îi dăduse pe furiş mesajul eunucului de la palat care coborâse în bazar, se aşteptase ca acelaşi bărbat să-l caute mai târziu,

sau poate un servitor de la palat. Dar nu Marele Vizir însuşi, ministrul principal al lui Jamil Reshid. „Allah să mă apere, în ce m-am băgat?” De ce conta mesajul atât de mult încât oamenii mureau în stânga şi în dreapta pentru el, şi de ce se oferise chiar el să-l ducă? De ce Omar Hassan, Marele Vizir, venise el însuşi să stea de vorbă în persoană cu Ali?

Omar Hassan venise deghizat, purtând un burnuz precum cel al berberilor din deşert, dar era nevoie de asta; prea puţini bărbaţi l-ar fi recunoscut pe al doilea om ca importanţă din Barikah. Îl întrebase pe Ali de ce se oferise să ducă mesajul, iar Ali fusese peste măsură de stânjenit. Ce bărbat ar fi vrut să recunoască oare că-şi risca viaţa pentru o femeie? Dar ăsta era motivul lui, aşa prostesc cum era. Ali era un bărbat sărac, îndrăgostit de o sclavă al cărei proprietar era dispus să o vândă, dar numai pentru un preţ anume. Singurul fel în care putea strânge suficienţi bani era în serviciul dey-ului, asta ca să nu-i fure de undeva.

Ali nu avea de gând să moară făcându-şi datoria. Dacă ar fi fost convins că urma să-şi găsească sfârşitul, nu şi-ar fi oferit niciodată serviciile. Credea însă că putea reuşi acolo unde atâţia alţii dăduseră greş. Fiindcă nu era nici servitor al dey-ului, nici legat de palat în vreun fel. Era doar un vânzător sărman de şerbet. Cine l-ar fi bănuit că ar fi fost un curier trimis de la palat?

Aşa se face că Ali nu mersese la palat să-şi ofere serviciile, ci insistase să-l întâlnească pe omul de legătură într-un harem, unde se ascunsese cu două zile înainte de întâlnire şi de unde nu avea de gând să plece decât peste alte două zile. Era foarte probabil ca Omar Hassan să fi fost urmărit aici, chiar dacă era deghizat, şi toţi bărbaţii care plecau de la harem în aceeaşi seară aveau să fie fără îndoială urmăriţi şi ei.

Marele Vizir era nehotărât. Îi plăcea planul lui Ali ben-Khalil, dar era limpede că lui Ali îi era frică, oricât s-ar fi străduit să o ascundă. Era tânăr, n-avea mai mult de douăzeci şi doi de ani. Avea părul şaten şi ochii căprui, dovadă că se trăgea din berberi şi din arabi. Probabil că

undeva fuseseră şi câteva sclave cu pielea albă, fiindcă avea chipul măsliniu şi trăsăturile delicate. Era bine că nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar totuşi…

*

În urmă cu o săptămână, Omar n-ar fi ezitat să-i dea scrisoarea pe care o purta. Dar nu trecuse nicio zi de când Jamil îl luase deoparte şi îl întrebase răstit:

— Câţi oameni am trimis?

Ce-ar fi putut să-i spună Omar? Adevărul? Trimiseseră atâţia curieri că Jamil ar fi explodat să audă un număr atât de ruşinos. Jamil abia se lăsase convins să trimită mesajul. Fusese ideea lui Omar, şi era o idee bună, credea el. Dar acum începea să se îndoiască. Atâţia oameni muriseră, şi pentru ce? Până să se întâmple ceva din pricina scrisorii era la fel de probabil ca omul care plătise asasinii să fie descoperit şi pedepsit cum se cuvine.

În numele lui Allah, cât de mult îşi dorea ca totul să se termine cât mai repede. Jamil nu era un conducător care să se simtă bine avându-şi libertatea îngrădită. Vigilenţa necontenită şi frustrarea de a nu-şi cunoaşte adversarul îşi spuneau deja cuvântul. Dacă ar fi fost mai bătrân, *dey*-ul ar fi fost, poate, mai răbdător. Dar avea doar douăzeci şi nouă de ani. Era conducător în Barikah de şapte ani, urcând pe tron după ce fratele lui mai mare, numit în batjocură „tiranul”, murise.

Dar sub oblăduirea lui Jamil, Barikah prospera. Avea simţul politicii, era un conducător onorabil şi făcea mereu dreptate. Se preocupa de prosperitatea supuşilor, lucru care îl făcuse plăcut tuturor, şi ajutase oraşul să prospere. Omar ar fi făcut orice ca să-i salveze viaţa lui Jamil, chiar dacă pentru asta trebuia să sacrifice sute de bărbaţi loiali. Nici tânărul naiv aşezat în faţa lui nu era mai presus de ceilalţi. Oare de ce ezitase?

Omar Hassan aruncă o pungă pe masă şi zâmbi uşor când Ali făcu ochii mari auzind sunetul scos de galbenii

dinăuntru.

— Asta este pentru cheltuielile tale, explică vizirul. Ai destui bani acolo ca să cumperi o corabie şi echipajul ei, dar nu e nevoie de asemenea extravaganţe. O galeră uşoară şi rapidă ar trebui să-ţi fie destul dacă o închiriezi doar pentru tine. O a doua pungă, la fel de mare, ateriză lângă prima. Iar asta este pentru serviciile tale. Dacă reuşeşti, vei mai primi una.

Omar zâmbi şi mai larg, iar ochii lui Ali străluciră. Apoi însă, expresia vizirului se mohori din nou.

— Ţine minte: dacă reuşeşti, nu ai voie să te întorci în Barikah cel puţin şase luni.

Era singurul lucru pe care Ali nu îl înţelegea, dar se simţea prea stânjenit să-i pună întrebări Marelui Vizir.

— Da, Luminăţia Ta, spuse el.

— Bine. Şi să nu-ţi faci griji pentru femeia ta până te întorci. O să mă asigur personal că nu o cumpără nimeni şi că stăpânul ei se poartă cu ea cum se cuvine. Dacă nu te întorci, mă voi îngriji personal de ea.

— Mulţumesc, Luminăţia Ta!

Nu mai rămăsese nimic de spus. Omar Hassan îi înmână scrisoarea.

Capitolul 2

Draga mea Ellen,

Nu vreau să mă plâng, dar nu mi-ai răspuns la ultima scrisoare. S-a întâmplat ceva? Nu te simţi bine? Ştii cât de multe griji îmi fac când nu mai am nicio veste de la tine. Iar acum că nepoata ta a ieşit din perioada de doliu, ştiu că aveţi multe lucruri de făcut. Aşteptam să primesc de la tine o scrisoare lungă în care să-mi povesteşti totul.

Chantelle mai este cu tine, nu-i aşa? Sigur că da, din moment ce nu e cu ei. Presupun că eşti prea ocupată cu pregătirile pentru sezon ca să-mi mai scrii. Înţeleg asta.

Chantelle este o fată minunată. Sunt sigură că toţi burlacii din preajma ei abia aşteaptă să o cunoască. Este vreun burlac demn de ea acolo? Dar nici nu contează, draga mea. Sunt destui în Londra, deci are de unde alege când va veni aici. Şi abia aştept să vă văd din nou, şi pe tine, şi pe draga mea Chantelle.

Ştii, soţul fiicei mele...

Ellen Burke lăsă scrisoarea în poală şi se frecă la ochi. Era atât de plictisitor să citească misivele interminabile ale lui Marge Creagh. Ellen nu-şi dădea seama cum putea femeia aceea să scrie zece-douăsprezece pagini de nimicuri, dar reuşea de fiecare dată. Când te gândeşti că nu fuseseră împreună la şcoală decât un an, acum mai bine de un sfert de secol. Asta era tot ce făcuse ca să merite câte o scrisoare plină de bârfe o dată la câteva luni. Însă Ellen trebuia să le citească. Se mai întâmpla ca Marge să afle câte o bârfă interesantă din când în când.

Citi în diagonală câteva pagini şi ajunse la un *ei* subliniat care îi atrase atenţia. Ellen n-ar fi spus niciodată că verişorii ei din America erau nişte parveniţi, sau cel puţin n-ar fi recunoscut-o faţă de Marge Creagh. Dar Marge se simţea perfect îndreptăţită să râdă de familia Burke din America cu fiecare ocazie. Desigur, Ellen era de acord cu tot ce spunea Marge, dar nu se cuvenea ca Marge Creagh să spună asemenea lucruri.

Nu m-a surprins să-i văd pe ei în oraş aşa devreme. Verişorul tău Charles e destul de detestat în cluburi, sau cel puţin aşa am auzit. La fel şi fiul lui. Aaron. Nu-i destul că au făcut debutul surorii mai mari sezonul trecut, când tu şi Chantelle purtaţi doliu şi aşa ar fi trebuit să facă şi ei, dar anul ăsta au reuşit chiar să-i cumpere un sponsor pentru Almack. Mă întreb cu ce bani l-au plătit, pentru că se ştie bine că Charles n-a moştenit decât titlul de baron de la fratele tău, nu şi averea. Chantelle ştie că banii îi sunt risipiţi în felul ăsta? Cum a putut fratele tău să-şi lase fiica

în *grija unui om aşa perfid?*

Ellen mototoli scrisoarea cu furie, deşi nu-i stătea în fire, şi o aruncă în coşul de gunoi de lângă scaunul ei. Deci era adevărat ce bănuise deja de mult: Charles Burke nu era doar un tutore neglijent, ci şi un hoţ. Nici nu era de mirare că nu-i răspunsese la scrisori. Nu îndrăznea.

Dumnezeule, ce să facă? Ce puteau face? Vărul Charles controla întreaga avere până când Chantelle urma să se căsătorească sau să devină majoră. Şi, din moment ce Chantelle avea abia nouăsprezece ani şi nici nu se putea mărita fără permisiunea lui Charles, era foarte probabil că în următorii doi ani n-avea să mai rămână nimic din modesta avere pe care tatăl ei i-o lăsase moştenire. Până şi casa îi fusese luată. În loc să locuiască în Sackville, unde era mica proprietate a familiei, Charles se mutase cu familia lui numeroasă în conacul Burke din Dover, care era mult mai impresionant şi, nefiind lăsat moştenire nimănui altcuiva, era al lui Chantelle acum.

Din fericire, Chantelle încă nu spusese că voia să se întoarcă acasă. Ellen nu putea să nu se întrebe dacă ar fi fost bine-venită la Dover acum. Fata venise să stea cu Ellen după ce tatăl ei murise, înainte ca singura rudă masculină a acestuia să debarce în Anglia cu familia lui din America. Veniseră în vizită o dată, când Chantelle era încă prea copleşită de tristeţe, şi nu stătuseră destul cât să se facă remarcaţi. Nici ei nu-i sugeraseră fetei să vină înapoi acasă.

Din câte se părea, Charles era mulţumit de aranjamentele de acum. Bineînţeles că era mulţumit, din moment ce nu trebuia să plătească nimic ca să o întreţină pe Chantelle, deşi erau *banii ei.* Crezuse, desigur, că Ellen e suficient de bogată cât să aibă grijă de amândouă, sau poate pur şi simplu nu-i păsa. Ellen trebuise în cele din urmă să-i spulbere iluziile. Avea mândria ei, dar nimeni nu se putea hrăni doar cu mândrie. Propria moştenire lăsată de tatăl ei fusese redusă de mult la un venit modest, suficient doar pentru o singură persoană. Trecuseră însă

câteva luni de-atunci, şi Charles nu-i răspunsese încă la nicio scrisoare. Iar acum era iarăşi în Londra, risipind banii lui Chantelle cu familia lui, în timp ce Ellen îşi chivernisea până la ultimul bănuţ şi vindea din bijuteriile ei de familie pentru ca Chantelle să nu afle în ce situaţie disperată o aruncase testamentul tatălui ei.

Nu, dacă era să fie cinstită, vina nu era de fapt a fratelui ei, se gândi Ellen. Când moştenitorul lui, verişorul lor mai în vârstă, murise, Oliver făcuse tot ce-i stătea în putinţă ca să-l descopere pe verişorul lor mai mic, care devenea automat moştenitorul titlului de baron. Nimeni nu putea să prevadă că Oliver avea să moară înainte ca Charles să fie găsit. Iar Oliver nu avusese cum să ştie cât de risipitor era Charles, altfel ar fi făcut aranjamentele care se cuveneau pentru Chantelle în loc să nu lase nicio stipulare precisă – ceea ce-l transforma pe Charles, ca singura rudă bărbătească, în tutorele ei legal.

Cel puţin Chantelle o avea pe Ellen. Deşi erau douăzeci de ani diferenţă între ele, Chantelle îi era ca o fiică lui Ellen, deşi nu fusese crescută de ea. În copilăria lui Chantelle, Ellen călătorise tot timpul, iar când se stabilise în cele din urmă, nu venise să locuiască cu fratele ei şi cu familia lui. Era mult prea independentă să facă asta. Îşi cumpărase căsuţa din Norfolk, unde locuise în ultimii zece ani. Îi plăcea traiul ei, deşi n-o supăra că Chantelle venise să stea la ea după ce Oliver murise. O iubea pe fată din toată inima.

Ellen nu avea copii; poate de-asta se simţea atât de apropiată de singura fiică a fratelui ei. Fusese alegerea ei să nu se mărite niciodată. Era o femeie obişnuită, de treizeci şi nouă de ani, cu părul blond-nisipiu şi ochii albaştri care erau cel mai frumos lucru la ea. Fusese cerută în căsătorie, şi avusese chiar câteva aventuri de care îşi amintea cu drag, deci nu era vorba că nu-i plăceau bărbaţii. Pur şi simplu nu dorea să trăiască cu unul. Ţinea prea mult la independenţa ei.

Poate că nu fusese o idee prea bună să o ţină pe

Chantelle cu ea în ultimul an şi jumătate. Chantelle învăţase şi ea să fie independentă. Nu era ceva grav pentru o femeie care nu voia să se mărite, însă Chantelle avea să-şi găsească un soţ.

Spre deosebire de Ellen, care arăta la fel de obişnuit ca toţi ceilalţi din familia Burke, Chantelle era singura floare din stratul de buruieni care semăna cu rudele franceze ale mamei ei. Oliver spusese mereu că Chantelle seamănă cu bunica ei din partea mamei, care fusese de o frumuseţe rară la curtea Franţei şi despre care se povestea că fusese amanta regilor. Chantelle fusese chiar botezată după ea. Într-adevăr, fata nu semăna deloc cu o Burke; avea părul blond platinat şi ochii răpitori de culoarea violetelor. Nu era mică şi delicată, dar nici prea înaltă; avea un metru şi şaizeci şi cinci. Era prea drăguţă, mult prea drăguţă ca să fie trecută cu vederea. Avea de unde să-şi aleagă viitorul soţ. Putea alege un bărbat bine... dacă Charles Burke, tutorele ei, avea să-i acorde şansa.

Ellen oftă. Dacă Charles Burke nu intenţiona să-i răspundă în curând la scrisori, trebuia să se gândească serios să o ducă ea pe Chantelle la Londra. Chantelle merita să-şi facă debutul în sezon, într-un mod potrivit rangului ei. Dacă tutorele ei avea să încerce să-i refuze asta, după cum părea să intenţioneze ignorând scrisorile lui Ellen, atunci urma să aibă mari probleme. Ellen încă mai avea destui prieteni şi suficientă influenţă în Londra ca să le facă necazuri verişorilor ei din America dacă nu-şi onorau responsabilităţile cum se cuvine.

— Mătuşă Ellen, m-am întors! se auzi brusc vocea lui Chantelle din bucătărie; o clipă mai târziu, fata intră în salon. Am găsit o bucată frumoasă de carne de vită pentru cină şi nişte rinichi pentru micul-dejun. Ah, şi doamna Smith mi-a zis să-ţi spun *din nou* (îşi dădu ochii peste cap) că dacă mă mai trimiţi la piaţă o să o ruinăm în curând.

— De-asta zâmbeşti?

Chantelle zâmbi obraznic.

— Săptămâna trecută îi dădeam dureri de cap,

săptămâna asta o ruinăm. Sunt curioasă de ce o să mă mai acuze săptămâna viitoare.

— De insomnie? Mi-a spus mie asta cândva.

— E minunată, râse Chantelle. N-am mai cunoscut pe nimeni căruia să-i placă atât de mult să se târguiască.

— Tu, poate?

— Ei bine, *este* distractiv, într-adevăr, se apără Chantelle, ignorând faptul că tocmai petrecuse o oră ca să cumpere o bucată de carne la preţ mai mic şi o durea gâtul.

Pentru ea era un fel de provocare acum să descopere lucruri la preţuri cât mai mici în piaţă şi să se târguiască mai bine decât cei care-şi ocupau întreg timpul cu asta.

— În plus, uite cât am economisit azi, spuse ea mândră.

Ellen închise ochii o clipă. Deci Chantelle ştia că îşi chiverniseau până la ultimul bănuţ. Să-l ia naiba pe Charles Burke!

— Îmi pare rău, draga mea…

— Nu-i nimic, mătuşă Ellen. Imediat ce Charles ne trimite banii pe care i-am cerut o să mă revanşez faţă de tine.

— I-ai scris?

— Dar bineînţeles. Aş fi făcut-o mai demult dacă mi-aş fi dat seama… Ei bine, în orice caz, în curând totul va fi bine. Apropo, am primit vreo scrisoare astăzi?

— Nu, astăzi nu, răspunse Ellen, simţindu-se cam neliniştită când află ce făcuse Chantelle şi întrebându-se cum avea să reacţioneze Charles la cererile amândurora.

— Ei bine, va veni o scrisoare în curând, spuse Chantelle, veselă şi încrezătoare. Nu poate să mă ignore, nu-i aşa?

Nu putea oare? Doar o făcuse bine-mersi până acum. În orice caz, amândouă erau pe cale să regrete că Charles nu avea să le ignore şi pe mai departe.

Capitolul 3

O închiseseră în camera ei, dar Chantelle nu-şi făcea probleme, nu încă. Nu era prima oară când ieşea pe fereastră, deşi trecuseră mulţi ani de când plecase de acasă aşa ultima oară. Dar putea să o facă. Avea măcar varianta asta. Nu era însă pregătită să plece. Trebuia să aştepte să se facă linişte, să-şi strângă câteva lucruri, să-şi facă un plan – dar înainte de toate trebuia să se calmeze, fiindcă deocamdată era atât de furioasă că ar fi putut să-l omoare pe Charles Burke cu mâna ei.

Sosise abia în acea după-amiază, dar probabil fusese supărată toată săptămâna de dinainte, de când ajunsese scrisoarea lui Charles. În locul banilor pe care îi aştepta, i se ordona să se întoarcă imediat acasă, la Dover. Idiotul acela nici măcar nu-i trimisese banii de drum. Ellen se văzuse nevoită să vândă încă o bijuterie, iar asta fusese ultima picătură.

Chantelle era atât de furioasă, că nici nu mai aşteptase ca mătuşa ei să-şi pună treburile în ordine şi să o însoţească. Deşi Ellen protestase, Chantelle plecase în ziua următoare. Avea de gând să-i arate vărului Charles că nu era o prostuţă pe care să o trateze aşa. Charles se făcea vinovat de multe lucruri, dar mai ales fiindcă o lăsase în grija mătuşii ei, deşi Ellen nu-şi putea permite să o întreţină. Chantelle plănuise să-i spună exact ce crede. Dar lucrurile merseseră altfel.

Fusese invitată în salon de parcă era un oaspete în propria ei casă. Valetul era nou. Covoarele şi mobila erau noi şi ele. *Se simţea* ca un oaspete. Iar întregul clan era acolo.

Chantelle şi-i amintea pe toţi de când fuseseră în vizită la Norfolk, la puţin timp după ce sosiseră în Anglia. Diferenţele dintre atunci şi acum se vedeau imediat.

Înainte, cu toţii fuseseră rudele sărace din America, venite să-şi prezinte condoleanţele şi ştiind că Chantelle era o doamnă cu sânge nobil. Nici măcar Charles nu putea să se laude cu asta, sau cel puţin nu încă.

Charles era al doilea fiu al unchiului tatălui ei. Propriul lui tată fusese doar un ucenic de tâmplar. Bunicul lui Chantelle câştigase rangul de baron de la un rege recunoscător, dar fusese un om bogat şi înainte de asta, iar bogăţia lui îi rămăsese lui Chantelle. De fapt, Charles părăsise Anglia cu treizeci de ani în urmă ca să nu fie închis în temniţa datornicilor.

Dar acum era un om schimbat întru totul. Era masiv, palid şi arăta mult mai bătrân decât cei patruzeci şi nouă de ani ai lui. Arăta ca un Burke, cu păr şaten şi ochi albaştri. Purta haine la modă, la fel ca restul familiei. Cu toţii emanau încrederea şi aroganţa celor nou-îmbogăţiţi.

Soţia lui Charles, Alice, avea părul roşu şi, din câte se părea, era fiica unui barman din Virginia, un bar unde Charles fusese şi el angajat. Două dintre fiicele lor erau şi ele de faţă: Marsha, de paisprezece ani, şi Jane, care era de aceeaşi vârstă cu Chantelle. Amândouă arătau banal şi moşteniseră părul roşu şi ochii cafenii ai mamei, deci nu se remarcau prin mare lucru. În afară de ele mai exista o fiică mai mare, măritată deja, dar ea rămăsese în America cu noul ei soţ. În raportul primit de Chantelle de la avocatul familiei se spunea că fata divorţase o dată.

Fiul lui Charles, Aaron, îşi adusese şi el soţia, pe Rebecca, şi pe cei doi copii. Şi ei erau de faţă.

Dacă mătuşa ei n-ar fi locuit la malul oceanului, Chantelle s-ar fi întors mai repede să-i cunoască pe impostorii care îi uzurpaseră căminul. Ar fi putut chiar să ajungă să-i placă, mai ales pe copiii mai mici, care păreau încântaţi de toate lucrurile din jur. Chantelle le-ar fi arătat plaja de sub stâncile din Dover, unde se jucase în copilăria ei strângând scoici, înotând, navigând cu tatăl ei, explorând peşterile sau pur şi simplu stând pe stânci ore în şir, aşteptând să vadă o corabie în trecere. Aşa copilărise ea.

Dar dacă plaja n-ar fi fost atât de aproape de căsuţa mătuşii ei, lui Chantelle i-ar fi fost atât de dor de ocean că s-ar fi întors acasă chiar înainte ca Charles să capete impresia că o putea mărita cu absolut oricine, iar acel *oricine* era Cyrus Wolrige, un bărbat aşa de bătrân că i-ar fi putut fi bunic

Şi el era de faţă. Era un pervers bătrân care îi zâmbea privind-o lasciv. Chantelle îl cunoştea. Bătrânul locuia la niciun kilometru depărtare. Îl văzuse la biserică, sforăind în timpul slujbei sau holbându-se la tinerele femei din curtea bisericii. Emmy, servitoarea ei, spusese dintotdeauna că era un pervers bătrân.

Iar primele cuvinte ale lui Charles către Chantelle fuseseră:

— Ah, Chantelle, draga mea. Fă cunoştinţă cu domnul Wolrige, logodnicul tău. Vă veţi căsători mâine-dimineaţă.

Chantelle râsese auzind ceva atât de absurd. Cyrus Wolrige nu fusese jignit însă. Doar îi zâmbise în continuare, absolut convins că mâine pe vremea aceea Chantelle îi va fi mireasă. Felul în care o privea o făcea să se înfioare şi râsul îi muri pe buze.

Chantelle se întoarse spre vărul ei, pironindu-l cu privirea.

— Glumeşti, domnule, şi e o glumă de prost-gust.

— Te asigur că taina sfântă a căsătoriei nu are nimic de glumă, îi spuse Charles.

Chantelle se stăpânise din toate puterile ca să nu ţipe la el.

— Atunci îţi spun sigur, domnule, că refuz propunerea domnului Wolrige.

— Nu poţi refuza, draga mea, răspunsese Charles cu un zâmbet crispat, dând din cap spre domnul Wolrige în semn de scuză. Deja am acceptat în numele tău.

Apoi Charles îi spusese că nu avea de ales, fiindcă nu era necesară permisiunea ei pentru a încheia căsătoria din moment ce nu era încă majoră şi permisiunea tutorelui era suficientă.

Era prea mult. Stăteau cu toţii holbându-se la ea, bucurându-se de răul ei, în afară de Aaron, care părea singurul care nu era de acord cu ce se întâmpla. Mai târziu, Charles aflase de ce de la Emmy.

Emmy o însoţise iniţial la Norfolk, dar nu stătuse cu ea decât o lună. Apoi ce întorsese la Dover când mama ei se îmbolnăvise. Din moment ce căsuţa lui Ellen era oricum prea mică pentru trei persoane, Emmy se întorsese mai târziu la conacul Burke să lucreze, având grijă de noile doamne ale casei.

Emmy îi aduse lui Chantelle cina pe o tavă şi apoi întârzie cât să-i spună că familia Burke intenţiona serios să o vadă măritată. Fusese o ceartă cruntă în familie pentru că Aaron era deja însurat. Din câte se părea, planul ideal ar fi fost ca Aaron să se căsătorească cu Chantelle. Vorbiseră chiar ca Aaron să divorţeze de soţia lui, care făcuse un scandal-monstru, iar Aaron şi Rebecca nu se mai împăcaseră de-atunci.

Asta nu însemna însă nimic pentru Chantelle. Planurile lor pentru ea nu se schimbaseră. Era furioasă şi nici nu ascundea asta, dar nu putea face absolut nimic. În cele din urmă, fusese închisă în camera ei, urmând să se mărite cu Wolrige în dimineaţa următoare. Dar asta să o creadă ei! Chantelle plănuia să dispară. Nu ştia încă unde intenţiona să meargă, dar în orice caz nu mai voia să stea aici.

La miezul nopţii, Chantelle se liniştise suficient de mult încât să-şi facă nişte planuri. Câteva ore mai târziu, era gata de plecare.

Lucrul cel mai important era să iasă din conac şi să se ascundă undeva până se hotăra ce să facă mai departe. Ştia locul perfect. Peşterile. Poate că unele dintre lucrurile pe care le ascunsese acolo în copilărie mai erau încă acolo – pături, vreascuri, farfurii, colecţia ei de scoici. Păturile erau importante, pentru că intenţiona să doarmă acolo până dimineaţa şi toată ziua următoare, în timp ce familia Burke avea să o caute degeaba pe coclauri. Apoi, în seara

următoare, urma să plece din Dover, dar nu se hotărâse încotro. Probabil spre Londra, unde voia să-şi găsească de lucru, eventual la una dintre prietenele mătuşii ei. De acolo putea lua legătura şi cu Ellen, care ar fi putut să o ajute cumva. Dar Charles ar fi căutat-o în primul rând la Norfolk, aşa că trebuia să aibă grijă când o căuta pe mătuşa ei. Între timp însă, trebuia să lucreze undeva.

Chantelle zâmbi pentru prima oară. Stând la mătuşa ei se antrenase într-un fel, iar acum era recunoscătoare pentru asta. În urmă cu un an ar fi acceptat, poate, soarta pe care i-o pregătise Charles.

Şt totuşi, sarcina pe care o avea în faţă era colosală. Tatăl ei o răsfăţase toată viaţa ca să o facă să uite că îşi pierduse mama de timpuriu. Chantelle nu avusese nicio grijă până acum, nu trebuise să ia nicio decizie de una singură. Cu siguranţă, învăţase să se descurce fără luxul în care crescuse după ce se mutase la mătuşa ei, dar asta nu era neapărat o grijă. Nu avea servitori care să o ajute şi învăţase să gătească, să deretice şi să meargă la piaţă ca să-şi cumpere de mâncare. Fusese ca o aventură, dar doar fiindcă îşi împărtăşise experienţa cu mătuşa ei. Dacă ar fi fost oricine altcineva, s-ar fi simţit probabil împovărată. Dar Ellen era o femeie specială, şi Chantelle o iubea din toată inima. Mătuşa ei călătorise prin lume; era independentă şi nu accepta să meargă pe drumul bătătorit, ci avea mereu de unde alege, cu bune şi cu rele. Ah, ce bine ar fi fost să o asculte pe Ellen şi să aştepte să vină şi ea la Dover. Poate că ea ar fi putut face totuşi *ceva.* Dar nu, nu era aşa. Chantelle cunoştea şi ea legea. Dacă tutorele ei era hotărât să o facă să se mărite cu bătrânul Wolrige, nimeni nu putea face nimic. Asta era situaţia. Chantelle trebuia să dispară doi ani, până avea să ajungă la vârsta majoratului, şi să spere că Wolrige nu se putea căsători cu ea în lipsă.

Servitoarea îi spusese că familia Burke îi cheltuia moştenirea de parcă risipa era ultima modă, aşa că era posibil să nu mai rămână nimic din ea până atunci. Chantelle îşi asumase riscul. Era mult mai rău să se mărite

cu Cyrus Wolrige şi ar fi făcut orice ca să nu sufere o asemenea soartă. Dar pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu mai rămânea nimic până se întorcea ea, atunci Charles şi ai lui aveau să plătească. Adică ar fi plătit oricum. Pentru prima oară în viaţa ei, Chantelle detesta pe cineva până într-atât încât să spună că îl urăşte. Nu era un sentiment plăcut. Nu-i stătea în fire. Însă pentru ceea ce încercaseră să-i facă, pentru ceea ce o forţau să facă, Chantelle plănuia să se răzbune cumva.

Îşi strânse câteva haine de schimb, obiecte personale şi toţi banii care-i mai rămăseseră de la mătuşa ei într-o boccea, apoi o aruncă pe fereastră şi se căţără pe pervaz. Spre norocul ei, vara se apropia cu paşi repezi. Purta o rochie fină de muselină, ale cărei poale şi le prinsese în talie, aşa că reuşi să se caţăre fără probleme. Iarăşi spre norocul ei, luna era abia la primul pătrar şi nu lumina prea tare, aşa că se putea furişa fără probleme prin grădină. Era frumos că se putea considera totuşi norocoasă cumva, având în vedere situaţia.

Însă Chantelle descoperi primul obstacol aproape imediat. Nu îşi dăduse seama că pomii aveau să crească odată cu trecerea timpului. Copacul ei, care fusese mereu la îndemână, era încă acolo, însă abia dacă-l mai recunoştea. Creanga care atinsese casa şi îi permisese să se caţere până jos atârna undeva deasupra capului. Nu putea ajunge la ea nici dacă se ridica pe vârfuri. Peste câţiva ani, o creangă mai mică avea să fie în poziţia potrivită, dar acum era la un metru sub pervaz. Trebuia să sară în copac dacă voia să coboare pe-acolo.

Cu zece ani în urmă, Chantelle nici măcar n-ar fi ezitat; dar copiii se gândesc rareori la consecinţele posibile ale aventurilor lor. Acum, Chantelle ştia că risca să-şi rupă gâtul, sau cel puţin să-şi frângă câteva oase, dacă rata creanga şi cădea până jos. Trebuia să ezite, dar doar câteva momente. Sări oricum. O prinse, dar nu avu timp să se bucure de mica victorie fiindcă o auzi trosnind sub greutatea ei. Chantelle se trezi îndreptându-se cu viteză

spre trunchiul gros.

Înainte să apuce să ţipe, dădu drumul crengii şi se lăsă să cadă i ei doi metri până jos, rostogolindu-se când atinse pământul. Rămase nemişcată, studiind durerea pe care o simţea în diferite părţi ale corpului şi rugându-se ca nicio rană să nu fie prea gravă. Când se mişcă în cele din urmă, oftă uşurată. Nu-şi rupsese nimic, deşi avea câteva vânătăi urâte pe genunchi şi pe şolduri. Se ridică, sprijinindu-se o clipă ca să-şi recapete echilibrul, şi îşi lăsă în jos poalele rochiei.

Reuşise. Era liberă. Nu mai pierdu nicio clipă; îşi luă bocceaua şi se îndepărtă în tăcere de conac, îndreptându-se spre stânci. Cunoştea teritoriul. Chiar dacă ar fi fost întuneric beznă, tot ar fi ajuns la poteca abruptă care cobora spre plajă şi spre peşteri.

Se grăbi şi ajunse la stânci în cinci minute, apoi începu să coboare în fugă poteca. Cei de la conac nu o mai puteau vedea aici. Simţea mirosul aerului cald şi sărat, iar sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm ajungea până aici. Nimeni nu s-ar fi gândit să o caute la vechiul ei loc de joacă. În sfârşit, simţea că ajunsese acasă, fiindcă acel conac din care tocmai evadase nu îi mai era de mult o casă.

Însă această „casă” era plină de intruşi, descoperi cu amărăciune Chantelle când ajunse pe plaja îngustă. Douăzeci de paşi în faţă, o mică ambarcaţiune era trasă la ţărm. În jurul ei se vedeau trei bărbaţi. Contrabandişti? Probabil. Nu era nicio lumină aprinsă, aşa că Chantelle se îndoia că erau pescari. În orice caz, indiferent cine erau, nu era cazul să se lase văzută, aşa că se îndepărtă încet înapoi spre potecă, unde găsi crengi şi copaci cu trunchiurile noduroase în spatele cărora se putea ascunde până plecau cei trei.

Planul ei ar fi funcţionat perfect, însă nu erau doar trei bărbaţi, ci erau cinci. Ceilalţi doi fuseseră trimişi să verifice plaja în ambele direcţii şi să se asigure că nu-i urmărea nimeni. Chantelle nimeri cu spatele chiar în braţele unuia dintre ei.

La început fu uimită, dar apoi simţi o mână mirosind a peşte cum îi astupă gura, şi era deja prea târziu să mai ţipe chiar dacă ar fi fost dispusă să rişte. Era mai bine să se elibereze cu vorba bună şi să-şi continue planul. Aşa că Chantelle nu se zbătu, ci se lăsă trasă înainte, spre barca de la ţărm.

Ca un semn de rău augur, luna dispăru chiar când Chantelle ajunse în faţa celorlalţi trei bărbaţi. Era aşa de întuneric că nu reuşea să-şi dea seama dacă îi recunoştea pe vreunul dintre ei ca fiind săteni dintr-o aşezare din preajmă. Mâna care îi astupa gura rămase locului şi nu-i dădu voie să vorbească. Simţi primii fiori de teamă, o teamă care crescu şi mai mult când îi auzi pe cei trei vorbind deodată într-o limbă încurcată, pe care n-o înţelegea, înţelese însă râsetele de la sfârşit, iar teama i se transformă în groază.

Începu să se zbată, dar era prea târziu. Erau cinci bărbaţi, fiindcă şi ultimul li se alăturase celorlalţi, şi nu avură nicio problemă să o târască în barcă. Cineva îi îndesă o cârpă urât mirositoare în gură şi o legă cu o funie de jur împrejur ca să nu-şi mai poată folosi braţele. Unul din bărbaţi îşi sprijini un picior în stomacul ei, ţinând-o lipită de podeaua bărcii, iar ceilalţi se aşezară fiecare la locul lui.

Ultimul bărbat împinse barca în apă şi rămase pe plajă. Dar ce mai conta? În jurul ei erau încă patru bărbaţi, şi. Toţi patru vorbeau încă în limba lor ciudată. Piciorul se ridică de pe abdomenul ei, dar Chantelle nu încercă să se ridice, temându-se să nu le atragă din nou atenţia. Avea nevoie de timp ca să se gândească, să se liniştească. Trebuia să existe o explicaţie logică pentru că o luaseră cu ei şi nu-i dăduseră voie să le spună de ce coborâse pe plajă la miezul nopţii. Nu trebuia decât să le explice – dar cui oare? Dacă niciunul dintre ei nu vorbea engleză sau franceză, limbi pe care Chantelle le vorbea fluent? Dumnezeule, dacă nu-i putea înţelege, şi nici ei nu o puteau înţelege pe ea, cum avea să afle ce se întâmplă?

Cel puţin nu trebui să aştepte mult până să vadă unde

o duceau. O corabie aştepta în largul oceanului, destul de uşoară încât să se apropie atât de mult de ţărm. Chantelle fu urcată la bord fără menajamente, încă legată, şi închisă într-o cabină întunecoasă. Cei doi bărbaţi care o aduseseră până aici trântiră uşa în urma lor, iar Chantelle rămase în beznă.

Din fericire, funia cu care fusese legată nu avea un nod strâns. Chantelle se zbătu, se scuturâ şi se răsuci până când reuşi să se elibereze. Din nefericire însă, uşa se deschise din nou chiar când terminase. Lumina unei lumânări o orbi pentru o clipă, apoi teama îi reveni. Bărbatul care stătea în faţa ei nu semăna cu niciun altul pe care îl văzuse vreodată.

Avea pielea tuciurie şi arăta ca un străin. Avea nasul acvilin şi ochi negrii, de regulă uşor mijiţi; acum însă o privea cu pupilele mărite, surprins. Era scund, mai scund ca ea, şi slab. Chantelle ar fi putut chiar să-l învingă într-o luptă, idee care ar fi trebuit să o liniştească, dar teama persista. Bărbatul purta pantaloni largi şi o bucată de pânză alba în jurul capului. În rest nu mai avea nimic, nici măcar pantofi.

Pieptul lui gol era indecent; la fel de indecent era şi felul în care se holba la ea; dar lucrul cel mai indecent şi mai jignitor era că fusese adusă aici. Chantelle se ridică să-l înfrunte şi începu să se înfurie, uitând să-i mai fie frică. Rămăsese nemişcată până acum, dar îşi aminti de căluşul din gură şi îl smulse, observând o clipă că pânza semăna cu cea pe care bărbatul o avea înfăşurată în jurul capului.

— Vorbeşti engleză? întrebă nerăbdătoare Chantelle. Pentru că dacă nu, ai face bine să găseşti pe cineva care mă înţelege chiar acum. Îţi ordon…

— Vorbesc engleză.

Chantelle se linişti imediat, simţindu-se cuprinsă de uşurare.

— Slavă Domnului! Mai că-mi era frică să nu mă… dar ascultă-mă, domnule, cineva a făcut o greşeală. Trebuie să vorbesc imediat cu căpitanul acestui vas.

— Toate la timpul lor, *lalla,* zâmbi bărbatul, dând la iveală două şiruri de dinţi uimitor de albi. Şi el va dori să te vadă, să fii sigură. Allah fie lăudat, se va bucura că, iată, cerul i-a dăruit o asemenea floare.

— Dăruit? întrebă Chantelle, încordându-se. Ce vrei să spui? Dacă e vorba de mine…

— Sigur că de tine e vorba, spuse bărbatul, zâmbind şi mai larg. Vom primi o avere pentru tine…

— Nu fi absurd, îl întrerupse răstit Chantelle. Nu ştii cine sunt. Nu ai de unde să ştii dacă familia mea e suficient de bogată să mă răscumpere.

— O răscumpărare? chicoti amuzat bărbatul. Nu, *lalla,* nu obişnuim să ţinem femeile prizoniere aşteptând o răscumpărare, mai ales când sunt aşa frumoase ca tine.

Chantelle se trase un pas în spate, de parcă vorbele lui o loviseră. Nu înţelegea. Îi era teamă că nu înţelesese.

— Corabia asta… ce caută aici? De ce m-aţi adus la bord?

— Nu ai de ce să te temi, încercă să o liniştească bărbatul. Nimeni nu-ţi va face rău.

Chantelle însă nu se linişti. Era pe cale să-şi piardă capul cu totul.

— *Cine eşti?*

Sări înapoi când bărbatul făcu un pas spre ea, aşa că el rămase locului. Nu-i plăcea să o vadă atât de speriată. Hakeem Bektash nu fusese niciodată chemat să vorbească cu prizonierii, iar prizoniera de acum nu era o femeie obişnuită. Din clipa în care îi văzuse trăsăturile aristocratice înţelesese asta, iar felul în care se comporta îi confirmase bănuielile. Era o lady. Nu conta însă cine fusese, nici măcar nu dorea să-i ştie numele, fiindcă noul el stăpân avea să o numească după bunul lui plac. Hakeem nu obişnuia să stea de vorbă cu femeile, motiv pentru care era suficient de intimidat încât să-i spună *lalla,* un titlu acordat femeilor înstărite. Chiar dacă fata avea să devină o sclavă.

Hakeem nu ştia ce să facă cu ea. Rais Mehmed, căpitanul, insistase să-i spună imediat adevărul. Prizonierii

aveau nevoie de tot timpul pe care îl aveau la dispoziţie pentru a se obişnui cu noua lor situaţie. În numele lui Allah, de ce oare se nimerise ca doar el să ştie engleza, dintre toţi oamenii de la bord? înainte să apuce să mai spună ceva, corabia se clătină şi ridică ancora.

— Ce-a fost asta? ţipă Chantelle, sprijinindu-se de peretele din spatele ei ca să-şi recapete echilibrul.

— Am ridicat ancora.

— Nu! strigă ea. Unde mergem? Spune-mi ce se întâmplă, lua-te-ar naiba!

— Suntem corsari, *lalla.*

Era un cuvânt bine cunoscut şi care invoca mereu teama celor care îl auzeau. Nu mai era nevoie de nicio explicaţie. Dar Chantelle părea să nu fi înţeles.

De fapt, Chantelle auzise cuvântul „corsar" şi cu alte ocazii; însă era atât de tulburată de ceea ce auzise că avu nevoie de câteva clipe. Când înţelese în sfârşit despre ce era vorba, chipul îi păli.

— Piraţi? Piraţi turci?

— Piraţi, negustori, ridică din umeri Hakeem. În apele barbare nu contează.

— Pe naiba că nu contează! Corsarii prind sclavi albi!

— Din când în când.

— Atunci sunteţi... Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate să mi se întâmple şi asta!

Hakeem era atât de fascinat de roşeaţa care îi revenea fetei în obraz că nu se opri să se gândească la sensul cuvintelor ei. Nici nu era pregătit pentru săritura ei. Fu împins într-o parte cu o asemenea putere că se dezechilibră şi ateriză pe podea, iar lumânarea îi căzu din mână şi se stinse. Abia o văzu zbughind-o pe uşă în întuneric. Speriat, sări în picioare ca să o urmărească. Dacă fata sărea peste bord, Rais Mehmed avea să-l arunce probabil şi pe Hakeem după ea.

Însă era prea târziu. Hakeem ieşi în fugă pe punte şi o zări în faţă; văzu cum un marinar fuge să o oprească, dar se ciocneşte de balustrada punţii fără să o atingă; fata nu

se obosi să se caţere peste balustradă, ci sări pur şi simplu peste ea. Hakeem fugi într-acolo şi ajunse la timp să-i vadă pletele argintii ieşind la suprafaţă. În mod miraculos, fata ştia să înoate. Puţini erau cei de la bordul navei care se puteau lăuda cu aşa ceva. Nici Hakeem nu ştia să înoate, altfel ar fi sărit imediat după ea.

În jurul lui, ceilalţi marinari strigau şi ei, uimiţi că englezoaica nu se îneca şi înota spre ţărm. Apoi Rais Mehmed se năpusti asupra lui.

— Dobitoc ce eşti! Ţi-am dat o sarcină atât de simplă şi ai dat-o-n bară!

Cuvintele căpitanului fură însoţite de un pumn greu. Hakeem se rostogoli pe punte. Rais Mehmed rămase deasupra lui, cu ochii plini de ură.

— Ar trebui să…

— Să mergi după ea.

— Deci mai eşti şi nebun? ţipă neîncrezător Mehmed. Să merg după o femeie nenorocită? Las-o la rechini, spuse el dezgustat.

Hakeem se rostogoli într-o parte ca să se ferească de piciorul lui Mehmed şi ridică o mână ca să-l oprească.

— Avea părul argintiu şi ochii ca două ametiste, spuse el. Zeiţele înseşi i-ar invidia frumuseţea.

Mehmed se opri, dar furia lui căpătă o altă direcţie.

— Idiotule! De ce nu mi-ai spus? Hakeem oftă. Unul dintre marinari fu instruit să lase din nou barca la apă. Într-adevăr, Hakeem scăpase de furia căpitanului, dar ce avea să se întâmple cu fata? Pe undeva, bărbatul îşi dorea să nu mai fie prinsă, deşi nu înţelegea prea bine de ce.

Capitolul 4

— A venit cineva să vă vadă, milord. Vă aşteaptă acasă. Era cât pe ce să vă întâlniţi la intrare. A venit pe jos cam la cinci minute după ce aţi ieşit cu calul, dar încă vă

mai aşteaptă, din câte ştiu.

Contele de Mulbury coborî şi întinse frâiele calului pursânge grăjdarului care îl aştepta. Sprâncenele lui negre se împreunară deasupra ochilor de culoarea smaraldului. Privirea contelui urmări poteca îngustă care ducea spre casă. Nu aştepta pe nimeni, iar Harry îi cunoştea toţi prietenii, aşa că deocamdată era curios.

— Eşti sigur că vrea să stea de vorbă cu mine şi nu cu marchizul?

— V-a spus pe nume. N-a zis nimic de bunicul dumneavoastră. De fapt, n-a spus nimic în afară de asta. Aş zice că nu vorbeşte engleză. Arăta ca unul care nu vorbeşte engleză, dacă mă-nţelegeţi.

Contele încuviinţă, stăpânindu-şi un zâmbet. Harry nu avea încredere în străini de când fiica lui fugise cu un francez acum câţiva ani. Oricine avea un accent cât de cât ciudat era suspect pentru Harry. Prietenul lui, Marshall Fielding, se plângea mereu din cauza lui Harry fiindcă grăjdarul îi necăjea curierii ori de câte ori veneau să-i aducă mesaje aici. Dar oricine îl aştepta, nu putea fi unul dintre agenţii lui Marshall; la cererea marchizului, contele nu mai era implicat în spionaj în slujba Coroanei, deşi nu fusese niciodată un spion prea implicat.

Oricum, n-avea niciun rost să se întrebe când omul îl aştepta deja. Contele porni pe potecă, îndreptându-se spre intrarea conacului în stil palatin aflată în dreapta. Reşedinţa îi aparţinea marchizului de Huntstable, bunicul lui. Contele avea proprietatea lui în York, dar nu o vizita decât o dată pe an, în treacăt, ca să se asigure că vechiul conac încă mai era în picioare şi chiriaşii de pe proprietate n-aveau nicio problemă cu administratorul. În rest, contele locuia cu bunicul lui aici, în Kent. Amândoi erau de acord cu asta. Contele era singurul moştenitor al marchizului, aşa că bătrânul gentleman voia să-l ţină aproape, unde îl putea proteja. Se înţelegeau şi foarte bine.

— Milord, a venit…

— Da, ştiu, domnule Walmsley, îl întrerupse contele

pe valet, întinzându-i pălăria, mănuşile şi cravaşa. Unde l-ai dus?

— L-aş fi ţinut aici în hol, milord, dar se tot holba la servitoare. Aşa că l-am dus în salonul mic.

— Deci era necioplit?

— De parcă nu văzuse vreo femeie în viaţa lui, fu de părere domnul Walmsley.

Contele zâmbi din colţul buzelor.

— Ţi-a arătat cartea de vizită?

— Nici măcar nu mi-a spus cum îl cheamă, milord, răspunse dezgustat valetul. Dacă vreţi să ştiţi…

— Nu contează. O să mă duc să stau de vorbă cu el. Trimite-mi o tavă ca de obicei, domnule Walmsley, suficient pentru două persoane.

Intrarea în salonul cel mic era în dreapta holului gigantic, la capătul unui coridor scurt. Salonul era în spatele casei. Soarele de dimineaţă lumina prin ferestrele largi, dându-i un aer vesel în acea perioadă a anului. Din păcate însă, dimineaţa de acum nu era foarte însorită. Cel puţin nu plouase decât după ce contele se întorsese din plimbarea călare de dimineaţă. Cele două ferestre înalte lăsau totuşi să treacă destul de multă lumină, aşa că nu era nevoie ca servitorii să aprindă lămpile. Singurul oaspete era foarte vizibil; stătea lângă peretele din stânga, fascinat de un raft cu ceasuri antice.

Bărbatul nu îl auzise intrând, din fericire, deoarece contelui nu-i plăcea să fie surprins. De data asta însă, lordul era peste măsură de uimit. Recunoscuse naţionalitatea vizitatorului chiar şi aşa, din profil, şi mintea i se umplu imediat de întrebări nerostite. Odată cu ele veni şi teama, fiindcă nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care un arab venise să-l vadă.

Contele făcu un efort şi îşi transformă expresia feţei într-o mască impasibilă. Întrebă într-o arabă fluentă:

— Ai vrut să mă vezi?

Ali ben-Khalil tresări brusc auzindu-şi limba vorbită într-o ţară străină. Nu se aşteptase şi nici nu sperase la aşa

ceva, dar Ali începea să creadă că Allah însuşi îl însoţise de-a lungul întregii călătorii, aşa că de ce să-l mai uimească încă o binecuvântare? Oare nu ieşise cu bine din Barikah? Nu fusese vremea atât de bună că micuţa ambarcaţiune cu trei catarge traversase marea în mai puţin de o lună? Chiar şi echipajul avusese noroc să găsească o prizonieră neaşteptată la ţărm, care avea să le aducă un plus de profit din călătorie. În plus, unul dintre marinari vorbea engleză şi îl învăţase pe Ali cuvintele pe care trebuia să le ştie ca să ajungă cât mai repede la conac. Găsise nişte haine puse la uscat într-o curte şi le furase ca să nu dea nimic de bănuit celor cărora le ceruse îndrumări. Totul mersese atât de bine – prea bine, de fapt – că Ali începuse să se teamă că ceva rău urma să se întâmple doar pentru a reface echilibrul lucrurilor. Dar nu, ajunsese. Bărbatul înalt care vorbea limba lui era cu siguranţă cel pe care îl căuta. Reuşise până la sfârşit. Era încântat şi mândru de el însuşi.

— Derek Sinclair?

Bărbatul încuviinţă. Ali se grăbi să-i înmâneze scrisoarea, apoi se trase în spate şi aşteptă, deşi nu ştia de ce. Poate englezul avea întrebări. Poate putea să-i spună unde să stea următoarele şase luni. Ali încă nu înţelegea de ce n-avea voie să se întoarcă în Barikah atâta timp, dar n-avea de ce să se plângă. Până la urmă, era bogat. Pe lângă ce avea la el, îi mai rămăsese şi o parte din suma cu care angajase corsarii. Îl urmări pe englez cum se îndreaptă spre un mic birou şi ia un cuţit pentru deschis scrisori, apoi se aşează.

Citi scrisoarea în doar câteva secunde, fiindcă era un mesaj scurt, apoi îl pironi cu privirea pe Ali. Ochii lui verzi, pătrunzători, îi răpiră euforia lui Ali şi îl făcură să se înfioare. Ochii, înălţimea, chipul acvilin. Nu avea barbă, dar…

Ali gemu şi se prosternă pe podea.

— Să nu mă ucizi, Înălţimea Ta! Te rog, închide-mă undeva. N-o să mă zbat, îţi jur!

— De ce?

Întrebarea fusese pusă pe un ton atât de plat că Ali îndrăzni să-şi ridice puţin capul.

— Eu… te-am văzut.

— Într-adevăr. În regulă, cât timp să te închid?

— Şase luni, răspunse automat Ali, înţelegând în sfârşit. Mi s-a spus să nu mă întorc timp de şase luni.

Contele înjură încet. Şase luni? Trebuia să se însoare cu Caroline luna viitoare. Mireasa lui n-avea să aprecieze o asemenea aşteptare, şi nici marchizului n-avea să-i placă. Dar curierul trebuia să aştepte şase luni, ceea ce însemna că şi Derek avea să lipsească probabil la fel de mult.

— Ridică-te de pe jos şi spune-mi tot ce ştii despre scrisoarea asta.

— Dar n-am citit-o, protestă Ali, urmărindu-şi precaut gazda.

— Oricum n-ar fi contat. Ce altceva mai ştii despre ea?

Ali îi povesti pe scurt despre ceilalţi curieri care fuseseră trimişi să ducă aceeaşi scrisoare şi fuseseră asasinaţi pe drum.

El se oferise voluntar şi reuşise. Apoi fu întrebat despre *dey.*

— Ştiu doar că au încercat să-l omoare şi nu mai iese din palat decât rareori.

— Se ştie şi cine a încercat să-l omoare, mai exact?

— Nu sunt de la palat, ridică din umeri Ali. De-asta eram sigur că voi reuşi după ce atâţia alţii au dat greş. Dar nu ştiu ce se întâmplă înăuntru.

— Te-ai descurcat bine, prietene, zâmbi Ali. Acum spune-mi, ce să fac cu tine şase luni?

— Închide-mă…

— Mă îndoiesc că va fi nevoie, dar poţi rămâne aici, pe proprietatea mea. Îţi vom găsi ceva de lucru. Ce ştii să faci?

— Sunt vânzător de şerbeturi.

— Un vânzător de şerbeturi a reuşit acolo unde soldaţii au dat greş, chicoti Derek. Bravo. Ce bine ar fi dacă

ai vorbi puţină engleză.

— Vorbesc un pic.

Ali reuşi în sfârşit să zâmbească. Se simţea copleşit de uşurare. Allah îl avea încă în pază.

— Splendid, răspunse contele, apoi se ridică auzind o servitoare bătând la uşă.

Servitoarea intră cu tava lui de dimineaţă. Era drăguţă, iar Ali se gândi că trebuia să se obişnuiască să vadă femeile fără văl în această ţară străină. Era limpede că fata îi aparţinea lui Derek Sinclair, fiindcă privirea senzuală pe care i-o aruncă ea contelui în timp ce aşeza uşor tava pe masă era extrem de intimă.

— Cafea? întrebă contele.

Ali încuviinţă. Apoi, după ce fata plecase, întrebă ezitând:

— Ea face parte din haremul dumitale?

Derek zâmbi şi sorbi din băutura cu care se obişnuise din tinereţe.

— Nu avem haremuri aici, din păcate, răspunse el. Dar dacă am fi avut aşa ceva, atunci presupun că aş putea zice că ea face parte din haremul meu. Însă nu doar eu o folosesc, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Aveţi obiceiuri ciudate aici.

— Ţie ţi se par ciudate, poate, dar te vei obişnui. Toate lucrurile devin obişnuite după o vreme.

Contele rămase în salon şi după ce domnul Walmsley îl luă deoparte pe Ali. Rămase la birou, privind gânditor scrisoarea deschisă din faţa lui. Trei fraze scurte, scrise în limba turcă, cu litere îndrăzneţe. Le putea citi uşor, fiindcă ştia turcă la fel de bine ca araba şi franceza. De fapt, limba engleză fusese ultima pe care o învăţase, deşi acum o vorbea la fel de bine ca şi când s-ar fi născut aici.

Când citise scrisoarea prima oară se simţise uşurat. Nu murise nimeni. Dar după ce auzise povestea lui Ali, trebuia să recunoască: nu încă.

Trei fraze scurte:

Am onoarea să te salut. Nevoie e oare să spun mai multe? De tine îmi amintesc.

Era un cifru copilăresc, inventat de copii care voiau să râdă de profesori şi de servitori. Îşi amintea cu drag cum citise odată un eseu cu voce tare şi nimeni nu înţelesese de ce lui Jamil i se părea atât de amuzant. Dar Jamil auzise cuvintele cifrate şi mesajul care îi era destinat doar lui: „Aş prefera să mănânc nişte rodii şi să-l spionez pe paşă, dar tu?”

Acest mesaj era mult mai scurt. Trei propoziţii, patru cuvinte, primul cuvânt al fiecărei propoziţii. *Am nevoie de tine.* Bineînţeles că Derek nu putea ignora un asemenea mesaj. Mai primise şi alte scrisori de-a lungul anilor, dar toate veniseră pe căile obişnuite. Scrisoarea aceasta costase vieţi. Nu era un mesaj obişnuit. *Am nevoie de tine.* Derek urma să plece.

Ar fi trebuit să plece chiar cu două luni înainte, când Marshall i-o ceruse, dar asta fusese dintr-un all motiv, un motiv pe care nu îl considerase suficient de important încât să-şi amâne nunta din cauza lui sau să-şi încalce cuvântul dat bunicului său. Nu conta pentru el să găsească o englezoaică ţinută ostatică în Barikah. Femeia fusese deja captivă timp de trei luni, deci era puţin probabil să mai fie virgină. Derek nu văzuse niciun motiv să se amestece.

Răscumpărarea sclavilor era treaba consulului britanic. Consulul avea nevoie de ceva mai mult timp să o elibereze pe fată, dacă într-adevăr putea fi eliberată. Prea puţine femei erau înapoiate, cu atât mai mult cele drăguţe, iar Marshall îl asigurase că fata era drăguţă. Era şi ruda unui nobil puternic, motiv pentru care se implicase şi Marshall. Dar pentru Derek tot nu contase. Acum însă că se pregătea să plece la Barikah, n-avea de ce să nu încerce şi să o elibereze pe englezoaică. Aşa putea să-l descoasă pe Marshall în legătură cu ce se petrecea acolo fără să-i dea de bănuit adevăratul motiv pentru care dorea să ştie.

Kismet. Trebuia să se întâmple acum, în acest fel. Era

filosofia musulmană cu care fusese crescut. După nouăsprezece ani de stat în Anglia, venise momentul să se întoarcă acasă. Nu avea să ştie însă ce se întâmplase până nu ajungea acolo.

Capitolul 5

Chantelle tremura sub pătura de lână. Nu se putea abţine, şi nici nu se putea opri. Părul ei se uscase cu ore în urmă, iar în cabină era cald. Dar teama o făcea să tremure şi, de două ori, o făcuse să vomite.

Dumnezeule, fusese la un pas să evadeze. Picioarele ei atinseseră chiar fundul oceanului înainte ca barca să o ajungă şi să o împingă sub apă. Când se ridicase să respire, cineva o trăsese imediat în barcă. Ştia că o asemenea şansă nu avea să se mai repete.

Fusese adusă înapoi pe corabie şi dusă iarăşi în cabină, dar de data asta doi bărbaţi o dezbrăcaseră de toate hainele. Chantelle era prea obosită după tentativa de evadare ca să le reziste. Dar niciunul nu o atinsese altfel. O lăsaseră singură în cabina întunecată şi îi luaseră hainele ude. În cele din urmă, Chantelle găsise pernele şi covorul de blană pe care şi le amintea de mai devreme şi o pătură cu care să se învelească. Se făcuse covrig dedesubt şi începuse să tremure întrebându-se ce avea să se întâmple cu ea de acum înainte şi temându-se că ştia deja.

Nu adormi, îngrozită la gândul că cineva ar putea-o lua prin surprindere. Veni dimineaţa şi, odată cu ea, lumina soarelui intră pe o mică fereastră. Dar Chantelle era încă singură. Ar fi preferat să se întâmple deja ceva, indiferent ce intenţionau corsarii. Era mai bine decât să rămână aici gândindu-se la asta. Era sigură că toţi corsarii intenţionau să o siluiască pe rând şi, dacă supravieţuia, să o vândă ca sclavă. Ambele variante erau atât de îngrozitoare că nu suporta să se gândească la ele, aşa că nu-i mai rămânea

decât teama de a fi rănită sau abuzată.

De câteva ori se întrebă ce se întâmplase cu bărbatul care îi vorbise la început. De ce nu mai venise la ea? S-ar fi simţit uşurată să stea de vorbă cu cineva, oricine ar fi fost. Dar poate că aşa se obişnuia; captivii trebuiau să sufere teama de necunoscut, iar apoi, după ce gândurile îi epuizau, se întâmplau şi celelalte lucruri. Teama era de nesuportat. Dar bărbatul cu care vorbise înainte îi spusese că nimeni nu avea să-i facă niciun rău. Ce însemna asta însă pentru un corsar?

Dumnezeule, ce bine ar fi fost să nu ştie cu cine avea de-a face. Ce bine ar fi fost ca tutorii ei să nu o înveţe şi istoria lumii, printre altele. Dar ştia despre turcii otomani care făcuseră incursiuni în Europa creştină timp de sute de ani, precum şi despre ţările lor barbare, membre ale Imperiului Otoman, şi despre corsarii barbari, piraţii Mării Mediterane, care atacau oraşele de coastă, ucideau sau vindeau toţi creştinii pe care îi prindeau şi nu cruţau pe nimeni. Oare ce însemna pentru asemenea oameni că nu aveau să-i facă niciun rău? În niciun caz nu aveau aceeaşi definiţie a cuvântului ca şi Chantelle.

Când uşa se deschise în sfârşit, nu îşi făcu apariţia cel cu care Chantelle vorbise în noaptea trecută. Intrară patru bărbaţi, doi care nu purtau nimic de la brâu în sus, un bărbat înalt şi slab într-un caftan alb şi lung şi încă un bărbat de statură impresionantă. Îmbrăcat cu o haină de mătase în culori aprinse peste o pereche de şalvari. Cu toţii purtau pe cap turbane şi aveau trăsăturile pronunţate, deşi pielea lor era deschisă la culoare. Singurul care nu avea o sabie lungă şi curbată la centură era cel îmbrăcat în caftanul alb.

Chantelle se ridică imediat în capul oaselor, dar nu încercă să se ridice în picioare având doar o pătură cu care să-şi apere goliciunea. Îşi trase acoperământul până sub bărbie şi se lipi de perete. Era prinsă în camera îngustă, cu ochii măriţi de groază şi pielea palidă, străvezie. Nu-şi dădea seama că frumuseţea ei îi uimise pe toţi, mai ales pe

căpitan, care o vedea pentru prima oară în lumină. Niciunul nu mai văzuse ochi ca ai ei. Iar părul ei de un blond argintiu, cu o şuviţă care se scurgea peste pătură şi lăsa să înţeleagă că era lungă până la şolduri, era un lucru rar în Orient. Cerchezii aveau părul blond, dar era puţin probabil ca un marinar să întâlnească vreodată un cerchez, iar corsarii de pe corabie nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Chipul fetei era incredibil. Dacă şi trupul îi era la fel de frumos, atunci avea să le aducă o avere. Iar dacă mai era şi virgină, preţul ei putea să crească şi de zece ori.

Asta încerca să-şi dea seama Rais Mehmed, fiindcă de asta depindea şi confortul ei de-a lungul călătoriei. Dacă nu era virgină, atunci nu avea niciun rost să-şi înfrâneze echipajul sau să se abţină chiar el. Aveau în faţă o călătorie lungă. Majoritatea corsarilor erau sodomiţi, dar asta doar din necesitate. Ar fi fost o binecuvântare să aibă o femeie la bord – dacă nu era virgină. Mehmed începu să spere că nu era.

— E îngrozită, Rais, spuse încet eunucul alb. N-ar fi mai bine să-l chemi pe Hakeem şi să-i spună că nu-i facem nimic rău?

Mehmed clătină din cap, continuând să o privească pe fată.

— Trebuie să se împrietenească încet cu ea şi să o ajute să se obişnuiască în timp cu gândul. Cu cât o învaţă mai multe lucruri despre noua ei viaţă, cu atât mai maleabilă va fi. Iar noi vom primi mai mulţi bani. Dacă Hakeem ar fi aici ca să-i explice, fata n-ar mai avea încredere în el niciodată şi n-ar accepta să se lase învăţată.

— Atunci fă-o odată, înainte să leşine.

Chantelle nu leşină. Ţipă din toate puterile, dar cineva îi îndesă o cârpă în gură ca să-i înăbuşe strigătele. Se zbătu din toate puterile, însă nu putea face nimic. Corsarii o împinseră pe spate, folosindu-se de pătură ca să-i prindă braţele sub ea, iar apoi cel în haina de mătase se aşeză deasupra ei, pironind-o de podea cu greutatea lui. Chantelle dădu din picioare, chiar dacă asta însemna să

dea pătura la o parte, dar în câteva clipe doi corsari îi prinseră picioarele şi le îndepărtară, ţinându-i apăsate gleznele şi genunchii şi răpindu-i orice posibilitate de a se apăra.

Chantelle făcu ochii mari, îngrozită, aşteptându-se la ce era mai rău. Pieptul lat al corsarului în haină de mătase îi umplea vederea, mâinile lui îi apăsau umerii şi bazinul lui osos îi împungea stomacul. Nu ştia că, de fapt, cei doi care o ţineau de picioare nu aveau voie să o privească, iar cel în caftan alb era un eunuc care n-ar fi putut să o violeze oricât ar fi încercat, şi le făcea asta tuturor prizonierelor. Nu simţi decât că ceva îi apasă între picioare, alunecă în corpul ei, cercetează dureros, apoi se retrage. Credea că fusese violată. Nu ştia că tocmai trecuse un test datorită căruia nu avea să sufere o asemenea soartă, cel puţin nu atâta timp cât era la bordul corăbiei.

Cineva îi acoperi picioarele cu pătura, iar Chantelle se gândi că deocamdată nu o violase decât un bărbat. Corsarii vorbiră între ei, apoi simţi cum picioarele îi sunt eliberate. Nu încercă să se mişte. Se simţea deja deprimată. Se temuse de ce era mai rău şi exact asta se întâmplase. Deocamdată nu mai conta nimic.

Cei doi corsari goi de la brâu în sus părăsiră cabina, iar cel în haină de mătase se ridică şi el. Chantelle se lăsă trasă în picioare, fără să-i pese. Când simţi însă că pătura îi este smulsă îşi reveni din şoc. Se întinse după ea, dar o clipă mai târziu se acoperi instinctiv cu mâinile.

Era umilitor, dezolant. Avea de-a face cu nişte animale; le spuse asta, chiar dacă ei îi ignorară vorbele grele fără să le înţeleagă. Furia şi ura ei însă erau uşor de înţeles.

— Pe barba Profetului, e magnifică, spuse Rais Mehmed, simţind că se sufocă; niciodată nu mai văzuse o femeie ca asta.

— Are spirit, recunoscu eunucul.

— Şi are nişte forme…

— N-ar strica să fie puţin mai plinuţă.

— Eu n-aş schimba nimic.

— Dar nu ai gusturi obişnuite, îi reaminti eunucul, iar ea nu este pentru tine. Hamid Sharif va fi mulţumit.

Mehmed mormăi; negustorul Hamid Sharif, pe a cărui corabie se aflau, avea deja patru soţii care îi ocupau tot timpul.

— El o să vrea mai degrabă să o vândă, iar asta ne va aduce şi nouă un preţ mai bun. Cred că ar putea chiar să-l ispitească pe *dey* cu o asemenea frumuseţe, chiar dacă a trecut multă vreme de când acesta şi-a cumpărat o femeie nouă pentru harem.

— Nu e treaba noastră cine o s-o cumpere până la urmă, Rais. Treaba ta e să te asiguri că Hamid Sharif o primeşte întreagă.

Eunucul îi întinse pătura fetei, zâmbindu-i în semn de scuză. Mehmed râse când o văzu cum ia pătura, se acoperă şi scuipă la picioarele eunucului.

Capitolul 6

Caroline Douglas trase de frâiele iepei pe care o călărea şi aşteptă ca Derek s-o ajungă din urmă. Nu se aşteptase să-l vadă în acea după-amiază sau ca el să-i propună să iasă împreună la călărit când aflase că tatăl ei are oaspeţi. Dar nici nu fusese prinsă pe nepregătite. Era şansa ei să poarte noile haine de călărie făcute din lână albastru-închis, cu jacheta într-o nuanţă mai deschisă şi de croială masculină. Fusese făcută de un croitor care îmbrăca de regulă gentlemenii mondeni şi era cât se poate de chic; Caroline ştia cât de bine arată îmbrăcată în culorile respective, care se potriveau de minune cu părul ei roşcat. Cel puţin Derek aşa credea, din moment ce spusese asta.

Caroline îl urmări pe sub borul jobenului cum se

apropie, admirând felul în care îşi strunea armăsarul pe jumătate îmblânzit. Derek creştea cai pursânge ca hobby, dar animalele din grajdul lui erau printre cele mai bune din Anglia, iar mulţi dintre armăsarii de pe proprietate erau campioni la curse. Iapa pe care o călărea Caroline fusese un cadou de nuntă care venise odată cu propunerea. O iubea la nebunie. Îl iubea şi pe Derek. Oftă, întrebându-se pentru a suta oară dacă nu cumva era o greşeală să se mărite cu prietenul ei cel mai bun.

Dar nu, nu trebuia să gândească aşa. Deja refuzase doi bărbaţi, iar tatăl ei se arătase extrem de nemulţumit de asta. Nu-şi putea permite să o mai facă o dată, cu atât mai puţin cu Derek Sinclair, conte de Mulbury. Dorea să se mărite cu el, chiar dorea asta.

În plus, nu-şi putea imagina o uniune mai potrivită. Crescuseră împreună, iar proprietăţile li se învecinau. Se cunoşteau atât de bine. Tatăl ei îl vedea ca pe un al doilea fiu. Iar apoi mai erau şi celelalte lucruri: farmecul lui, frumuseţea, blândeţea de care dădea dovadă. Era senzual, dar Caroline nu s-ar fi plâns niciodată de asta; săruturile lui o făceau să se simtă ca şi când era femeia cea mai dorită şi mai iubită din întreaga lume. Problema era însă că se temea că Derek ar fi făcut orice femeie să se simtă aşa, şi că avusese atâtea amante, *atâtea* amante, în acelaşi timp.

Derek îi povestise despre fiecare cucerire a lui, la fel cum şi Caroline îi povestise de prima ei dragoste şi de toţi ceilalţi bărbaţi de care se îndrăgostise. Nu aveau niciun secret în privinţa asta. Derek jurase să o facă fericită, iar Caroline îl crezuse. Ştia că renunţase la toate amantele când o ceruse de soţie, inclusiv la jumătate din servitoarele de la conacul bunicului său. Ştia că Derek avea să-i fie credincios. Dar atunci de ce se tot îndoia de el?

Probabil că erau doar emoţiile pe care le simţea fiecare mireasă şi nimic mai mult. Trecuse prin asta deja de două ori pe măsură ce data nunţii se apropia, şi nu era de mirare. Îi era greu să ia decizii fiindcă de multe ori deciziile erau luate pentru ea. Nu avea destulă încredere în ea însăşi

ca să fie sigură că alesese ceea ce trebuia, dacă se ajungea la asta. Dintotdeauna fusese aşa. Unul dintre lucrurile care o atrăgeau la Derek era că logodnicul ei îi dăruia o parte din propria lui încredere, din puterea lui. Dacă îşi făcea un prieten, atunci prietenia lor avea să dureze o viaţă, de parca prietenul îi aparţinea. Poate asta era problema. Caroline simţea de parcă îi aparţinuse lui Derek dintotdeauna şi nu-şi putea imagina viaţa ei fără el. Oare de-asta îi spusese „da”? Ca să nu rişte să-l piardă vreodată ca prieten?

Nu, îl iubea, îl iubise dintotdeauna. Bine, nu chiar dintotdeauna. Când venise prima oară în Anglia avusese nevoie de câtva timp ca să se obişnuiască cu el. Avea doar şase ani, iar el aproape unsprezece. Vorbea limba franceză şi se comporta ciudat. Caroline nu învăţase încă franceza, aşa că nu puteau comunica prea bine, dar asta nu durase prea mult, fiindcă Derek învăţase engleza cu o viteză uimitoare. Fusese crescut într-o ţară din Orientul Apropiat, unde tatăl lui era ambasador. Fiica marchizului, Melanie, se măritase cu el în străinătate şi nu se mai întorsese în Anglia ani de zile. Ambii părinţi ai lui Derek muriseră când el avea zece ani, aşa că el fusese trimis să locuiască împreună cu bunicul lui. Marchizul îi schimbase imediat numele de familie în Sinclair, fiindcă el era acum singurul lui moştenitor şi ultimul bărbat din familie.

Caroline îşi amintea cât de condescendent fusese Derek în primul an, câte aere îşi dăduse. Se purta de parcă el era regele şi toţi ceilalţi nu erau decât nişte umili supuşi. Dumnezeule, cât de mult îl urase la început. Dar Derek îşi schimbase rapid atitudinea şi îi câştigase inima. Avea un fel de a se comporta cu femeile care îl făcea irezistibil. Nu trecuse mult şi Caroline îl adora; nu-şi făcuse niciodată probleme că, de fapt, cel mai bun prieten al ei era un bărbat şi nu o femeie. Trecuseră aproape nouăsprezece ani, iar Derek îi era încă prietenul cel mai drag, deşi Caroline ştia că el are şi alţi prieteni, bărbaţi de care se simţea la fel de apropiat.

Lordul Fielding era unul dintre ei, un ticălos care îl convinsese pe Derek să devină şi el spion. Asta se întâmplase în trecut, desigur; pentru Derek fusese doar un hobby, o ocupaţie plăcută, fără să ia în seamă pericolul la care se expunea. Marchizul şi Caroline fuseseră îngroziţi de fiecare dată când Derek plecase în Franţa, întrebându-se dacă de data aceea Derek avea să fie prins şi executat. În cele din urmă, marchizul îl convinsese pe Derek să nu-şi mai rişte viaţa. Bietul bătrân se temea, şi pe bună dreptate, că Derek nu avea să supravieţuiască suficient de mult cât să i se nască un moştenitor. Aşa că marchizul insistase să se însoare, iar el o alesese pe Caroline, după cum îi spusese când îi ceruse mâna. Caroline fusese atât de flatată. Derek cunoştea multe femei, dar o alesese pe ea pentru a-şi petrece restul vieţii împreună.

— Visezi cu ochii deschişi, Caro?

Caroline văzu că Derek descălecase şi întindea braţele spre ea. Zâmbi şi îşi sprijini mâinile pe umerii lui, simţindu-i în jurul taliei braţele puternice, cu degete calde. Derek nu îi dădu drumul imediat când tălpile ei atinseră pământul. Spre deosebire de alţi bărbaţi, el îşi putea comunica sentimentele printr-o simplă atingere. Era o calitate adorabilă, cu atât mai mult cu cât o făcea fără să-şi dea seama, cu o atingere pe umăr, pe talie, pe braţ, o simplă mângâiere. Nu-şi dădea seama de efectul pe care îl aveau gesturile lui atât de simple asupra unei femei. Sau poate ştia. Făcea parte din firea lui senzuală.

Caroline râse la întrebarea lui; nu voia să recunoască deocamdată că se gândea la el atât de mult.

— Mă gândeam la grădinile mele. Cred că o să mut tufele de trandafiri…

— Mincinoasă mică, o întrerupse Derek, trăgând-o mai aproape.

Caroline îi zâmbi, ridicându-şi privirea; era o femeie minionă, iar Derek era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât ea.

— Bine, atunci. Mă gândeam că ai nişte gene foarte

feminine.

— Dumnezeule, femeie, dacă voiai să-mi faci un compliment să ştii că ai dat greş.

— Dar arăţi foarte chipeş aşa, Derek, insistă Caroline, cu o sclipire amuzată în ochii ei cenuşii.

— Iar dacă n-ai decât asemenea prostioare să-mi spui, atunci lasă-mă pe mine să aleg cum ne petrecem timpul de data asta.

Caroline se trase repede înapoi, fiindcă odată ce Derek începea să o sărute îşi pierdea inevitabil raţiunea.

— Ah, nu. M-ai adus aici dintr-un motiv anume. Spune-mi ce n-ai putut să-mi spui în faţa tatălui meu.

— Mă gândesc să te posed chiar aici, micuţa mea.

— Pe naiba, pufni Caroline. Dacă aveai de gând să mă posezi înainte de nuntă ai fi făcut-o acum câteva luni. Zi-mi ce ai de spus.

Derek o luă de mână şi o conduse prin pajiştea înflorită.

— Cât de rău ar fi dacă amânăm nunta?

Caroline se opri şi îl răsuci spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să părăsesc Anglia o vreme.

— Nemernicul! Nenorocitul! explodă Caroline. A făcut-o iarăşi, nu-i aşa?

— Cine? întrebă Derek cu o privire nevinovată.

— Ştii al naibii de bine cine! Lordul Fielding! Şi asta după ce i-ai promis bunicului tău că nu te mai implici în asemenea aventuri prosteşti!

— Marsh n-a… bine, de fapt… Derek se opri, zâmbind. Nenorocit, Caro? Nemernic? Credeam că-ţi place Marshall.

— Îmi plăcea, mormăi Caroline, înainte să te recruteze ca spion.

Derek o trase cu blândeţe înspre el şi o luă de după talie cu un braţ, pornind apoi împreună.

— Marshall nu m-a obligat niciodată, să ştii. Mi-a făcut plăcere să fac ce făceam. Iar situaţia de acum nu are nicio legătură cu el. Este ceva ce doar eu pot duce la bun sfârşit.

Nu e nimic periculos. E mai degrabă o misiune diplomatică.

— Şi presupun că ai jurat să o ţii în secret?

— Desigur.

Caroline nu ştia dacă să se simtă uşurată că avea mai mult timp să-şi depăşească îndoielile sau îngrijorată că Derek o minţea şi că de fapt era vorba de o misiune periculoasă.

— Cât timp vei lipsi?

— Nu pot spune sigur… şase luni, poate.

— *Atât* de mult?

— Am nevoie de mai mult timp ca diplomat decât ca spion, spuse Derek ridicând din umeri.

— Tatălui meu n-o să-i placă asta.

— Ducele şi bunicul meu au asta în comun, se pare.

— Ce-a zis bunicul tău?

— Încă nu i-am spus. Mă gândeam să amân până sunt gata de plecare.

— Când?

— Mâine, tot ce se poate, recunoscu Derek. O să iau o corabie de la Dover.

— Ah, Derek! exclamă Caroline, oprindu-se brusc ca să-l îmbrăţişeze.

— Ce s-a întâmplat, Caro? O să-ţi fie dor de mine?

— Absolut deloc, murmură ea, cu faţa ascunsă de haina lui.

— O să te gândeşti la mine?

— Nicio clipă.

— Bravo, fata mea, chicoti Derek, îmbrăţişând-o afectuos.

Capitolul 7

Derek nu aşteptă până în ziua următoare să vorbească cu bunicul lui. Se întoarse la conac şi îl găsi în bibliotecă, apoi îi povesti bătrânului tot şi îl lăsă să tragă

singur concluziile. Răspunsul lui Robert Sinclair fu singurul pe care ar fi putut să-l rostească:

— Trebuie să te duci.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunse Derek. Am trimis după Marshall. Va veni aici mâine după-amiază.

— O să-i spui de relaţia dintre tine şi…

— Ţi se pare că ar avea vreun rost să dezgrop acea poveste după atâţia ani?

— Nu, recunoscu marchizul.

— Atunci ştii deja ce-o să-ţi răspund. În orice caz, n-am nimic să-i spun încă. Nu voi şti de ce e nevoie de mine până nu voi ajunge acolo. El o să creadă că merg să o eliberez pe englezoaică. Asta îmi e destul.

— Vrei să o eliberezi?

— Dacă tot sunt acolo, o să văd ce pot să fac, spuse Derek, ridicând din umeri. Dar mă îndoiesc că o mai pot recupera, chiar dacă o găsesc. O femeie care intră într-un harem e bună intratată.

— Spui asta fără niciun regret, spuse Robert, încruntându-se.

Derek îi zâmbi cu drag marchizului. Era de înţeles de ce Robert era atât de mohorât.

— Ce vrei să-ţi spun? Este doar una dintre miile de fete răpite. Sclavia e inacceptabilă la noi, dar în Orient este ceva normal.

— Nu trebuie să o susţii şi tu.

— N-am spus că o susţin. Dar am fost crescut în Orient. O accept drept ceea ce este: un mod de viaţă.

— Ştiu, ştiu… oftă marchizul, fiindcă nu făceau decât să repete o ceartă mai veche. Dar… crezi că o să o vezi măcar?

Derek ştia că nu mai vorbeau de englezoaică.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Dacă vă întâlniţi, spune-i că îi mulţumesc din toată inima.

Derek încuviinţă şi îşi îmbrăţişă bunicul. Se simţi gâtuit de emoţie. Mesajul era limpede pentru el. Bunicul lui

îl aprecia, îl iubea şi era mândru de el; bătrânul nu-şi putea exprima sentimentele cu uşurinţă, însă de data asta reuşise. Poate că nu erau de acord în multe privinţe şi lui Robert nu-i plăcea hedonismul lui Derek, însă între cei doi se formase o legătură puternică de-a lungul anilor, legătură care nu putea fi ruptă de nimic.

*

O oră mai târziu, Derek aştepta singur în bibliotecă. Un servitor anunţă sosirea lordului Marshall Fielding. Lordul îi înmânã jobenul şi haina lui Walmsley şi intră în cameră, trecându-şi o mână prin părul şaten şi creţ.

Derek se ridică să-l salute, reuşind să-şi ascundă surprinderea. Marshall sosise cu o zi mai devreme, ceea ce însemna că venise din proprie iniţiativă din moment ce mesajul lui Derek nu avusese timp să-l ajungă. Deci Marshall venise aici din propriile lui motive.

— Cum de ai plecat din Londra, Marsh?

Marshall avea sprâncenele groase deasupra ochilor verde-deschis, ceea ce îi dădea o expresie mereu serioasă chiar şi când zâmbea.

— A trecut o lună de când te-am vizitat ultima oară. Mă gândeam să văd ce-ţi mai spune conştiinţa.

Derek izbucni în râs. Marshall nu renunţa niciodată, mai ales când voia ca Derek să facă ceva ce, după părerea lui, nu putea fi dus la bun sfârşit de nimeni altcineva. Probabil că venise ca să încerce să-şi ia revanşa după ultima lor discuţie, deşi nu spera să-l facă pe Derek să se răzgândească. Dar i se pregătea o surpriză.

Marshall era un om care organiza mai degrabă decât să facă el însuşi ceva. El şi Derek fuseseră dintotdeauna o pereche stranie. Nu aveau nimic în comun, în afară de vârstă şi de faptul că amândurora le plăceau caii. Era surprinzător că se împrieteniseră în timpul şcolii. Contrariile se atrăgeau: unul era serios, stăpânit şi conservator; celălalt era îndrăzneţ, aventuros şi pe undeva arogant. Unul

trăgea într-o parte, celălalt, în cealaltă, şi forţele celor doi erau într-un echilibru perfect.

— Stai jos, Marshall, spuse Derek, conducându-l la un fotoliu confortabil. Ai ajuns tocmai la timp pentru ceai.

Marshall ignoră oferta şi spuse:

— Presupun că n-ai de suferit din cauza conştiinţei.

— N-am conştiinţă.

— Derek...

— Ah, calmează-te, Marsh. Ştii că n-ai avea nicio şansă ca ambasador în Orient. Trebuie să o iei uşor, să faci cunoştinţă cu câteva persoane importante mai întâi. Cum merge cu spionatul?

— Ştii că nu ne place să auzim cuvântul ăla. Mai degrabă relaţii internaţionale...

— Un spion e spion indiferent cu ce spui că se ocupă.

— De acord, spuse amabil Marshall. Ţi-a ajuns cât am pălăvrăgit, sau vrei să vorbim şi despre vreme întâi?

— Se pare că avem o vreme destul de temperată pentru...

— Derek, jur că ai putea să înfurii până şi un sfânt! Stai şi pălăvrăgeşti în timp ce undeva, domnişoara Charity Woods suferă atrocităţile...

— Las-o moartă, Marsh, îl întrerupse brusc Derek. Nu ştii dacă fata suferă sau nu. Din câte ştiu, unele femei se vând singure ca sclave ca să ajungă la fel ca domnişoara Woods a ta. Femeile din harem sunt îngrijite şi primesc tot felul de daruri. Rareori se întâmplă să sufere ceva.

Marshall îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, oftând. Ar fi trebuit să-şi dea seama că îşi pierde timpul încercând să-l facă pe Derek să se răzgândească. Dacă Derek n-ar fi avut motivele legitime pe care le invocase data trecută ca să-l refuze, atunci mai era şi faptul că nu puteau să cadă de acord când venea vorba de femeile vândute ca sclave în ţările musulmane. Unde trăise Derek ca să ştie că femeile erau tratate aşa de bine? În alte locuri nu se întâmpla asta. Oare el nu-şi dădea seama?

În orice caz, n-avea rost să-l întrebe pe Derek Sinclair

ce făcuse înainte să vină în Anglia. Derek nu dădea niciodată vreun detaliu, ci doar îşi spunea câte o părere, iar părerile lui erau mult prea orientale.

Derek nu îşi exprimase însă nicio opinie data trecută; refuzase pur şi simplu să părăsească Anglia, indiferent de motiv, deşi pretextul lui era unul rezonabil:

— Mă căsătoresc în câteva luni.

— Nu-mi aminti. Mi-ai furat singura fată pe care am iubit-o vreodată şi acum îmi faci în ciudă invitându-mă la nuntă, îi spusese Marshall cu un zâmbet jucăuş care, din păcate, nu era absolut deloc aşa cum se voia. Ai putea să-ţi amâni nunta.

— Nu, nu pot. În plus, bătrânul m-a rugat să stau cu el. E bolnav, să ştii.

— Pe naiba, protestase Marshall.

— E la pat de o săptămână.

— Ştiu că e doar o răceală.

Dar Derek plusase:

— Ştii şi câţi ani are, Marsh. Vrea să-şi vadă nepoţii înainte să moară.

Bineînţeles, Marshall nu mai avea ce să spună la asta. Marchizul avea aproape şaptezeci de ani şi sănătatea lui se deteriorase în ultimii ani. Gândul că Derek şi Caroline urmau să aibă copii îl deprimase suficient de mult încât să renunţe la discuţie. Însă de atunci încoace se făcuseră atâtea presiuni asupra lui să rezolve problema fetei răpite încât se vedea nevoit sa apeleze din nou la Derek. Inima lui spera totuşi că nunta avea să fie amânată, deşi la ce folos…

— Nu mi-ai spus ce progrese a făcut consulul britanic.

— Niciunul, mormăi Marshall. În ultima vreme nici nu mai e în stare să obţină o audienţă cu dey-ul. Apropo, domnişoara Woods nu mai este *singurul* motiv pentru care vrem să te trimitem la Barikah, deşi ea este încă motivul oficial, fiindcă rudele ei ne-au cerut să trimitem toată flota dacă nu e eliberată în curând.

— Chiar aţi face asta?

— Pentru aşa ceva nu, cu atât mai mult cu cât Barikah are singura flotă din lume a cărei mărime nu poate fi estimată. N-am şti în ce ne băgăm, şi crede-mă, nici nu suntem prea nerăbdători să aflăm.

— E doar un port micuţ, Marsh. Da, *dey-ul* anterior avea destule nave la dispoziţie, dar acum ai oameni care pot să urmărească toate corăbiile care ancorează în port. Cum se poate să nu ştii?

— Nu pot să ştiu, fiindcă prietenul tău Jamil are căpitani gemeni.

— Gemeni? Dumnezeule, e genial!

— Vrei să spui că nu ştiai?

— Haide, Marsh. Doar fiindcă eu şi Jamil ne scriem din când în când nu înseamnă că îi cunosc strategiile de apărare.

Marshall nu-şi credea urechilor. Era pentru prima oară când Derek îi spusese dey-ului pe nume.

— Mi-ar fi de ajutor, de mare ajutor, dacă mi-ai spune ce legătură aveai cu dey-ul când stăteai în Barikah.

Derek zâmbi. Fără nicio legătură, întrebă:

— Rămâi la cină, Marsh?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Derek! Care este secretul? La naiba! I-ai salvat viaţa? Îţi este dator?

Derek îl privi cu o expresie imposibil de citit. Marshall continuă dezgustat:

— Ah, nu contează. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-are rost să te întreb. Dar spune-mi cel puţin dacă mai are vreun rost să insist. Sunteţi prieteni sau nu?

— Am fost.

— Ei bine, e ceva, oftă Marshall, fiindcă Derek nu mai recunoscuse niciodată asta. Şi da, dey-ul are o strategie genială cu corăbiile lui. Nimeni nu ştie câte vase are de fapt; nici duşmanii, nici aliaţii lui. E imposibil de ştiut dacă există unul sau doi căpitani, iar corăbiile au acelaşi nume. Şi niciodată nu-şi ţine toate corăbiile în acelaşi loc, aşa că putem sta acolo în fiecare zi şi tot nu vom afla niciodată care e numărul lor exact. Oricum, ideea e că…

— Ideea e că Anglia nu vrea să-i declare război dey-ului din Barikah.

— Exact, recunoscu Marshall. Avem un tratat bun, excelent chiar, iar Jamil Reshid e un miracol: un turc care se ţine de cuvânt.

— Deci Anglia e mulţumită cu dey-ul paşa de acum, concluziona Derek. Dar care este celălalt motiv pentru care vrei să merg la Barikah?

— După cum am spus, consulul britanic, Sir John Blake, n-a mai reuşit să obţină o audienţă la *dey* de un timp încoace. Tocmai am aflat şi de ce. Din câte se pare, cineva a încercat să-l asasineze pe Jamil Reshid. Acum sunt de trei ori mai multe gărzi la palat, şi dey-ul nu se mai ocupă decât de problemele urgente.

— Presupun că răscumpărarea unei sclave nu e o problemă urgentă pentru autorităţile de la palat?

— Aşa e, dar nu te-am auzit vorbind de tentativele de asasinat asupra „prietenului" tău. Oare nu cumva ştiai deja?

— Tu însuţi îmi aduci scrisorile de la dey. Marsh, şi ştii că a fost un an bun…

— Bine, bine, deci tu nu ştiai nimic. Dar de ce nu eşti surprins, sau măcar îngrijorat?

— Dumnezeule, cât de suspicios eşti astăzi, chicoti Derek. Nu mă surprinde fiindcă ştiu cât de obişnuite sunt tentativele de asasinat în Imperiul Otoman. Ştii şi tu asta. De ce crezi că e permis ca un nou sultan să-şi ucidă toţi fraţii odată ce preia tronul?

— Jamil Reshid are fraţi mai mici.

— Ştiu, dar Jamil Reshid nu e sultan, iar regenţii din Barikah nu-şi omoară fraţii. Au însă obiceiul să se înconjoare de gărzi, ceea ce înseamnă că e imposibil să ajungi la ei.

— Aproape imposibil, dar nu imposibil.

— Aşa e. Deci e limpede că *dey*-ul are de ce să fie îngrijorat. Ştii cumva cine e responsabil pentru atentate?

— Sir John spune că Selim ar fi varianta cea mai

logică. Selim e moştenitorul tronului. Nimeni nu l-a văzut de şase luni şi nici nu ştie unde ar putea fi găsit. Bineînţeles, Sir John nu cunoaşte absolut tot ce se întâmplă în Barikah. Şi el are spionii lui, dar nu are pe nimeni la palat. Fiii lui Jamil nu au încă vârsta la care să-i poată succeda la tron. Dacă Jamil moare acum, Selim va fi noul *dey.* Vrem să evităm asta cu orice preţ.

— De ce?

— Spre deosebire de Jamil, Selim nu e un om de încredere. Crede-mă, am primit destule rapoarte despre el. E exact opusul lui Jamil. Nu, trebuie ca Jamil să rămână pe tron, nu doar fiindcă nu e duşmanul Angliei, tolerează creştinii şi a pornit negoţul cu noi, dar şi fiindcă cealaltă variantă e inacceptabilă. Dacă Selim preia puterea, s-ar putea să se ajungă la război.

— Presupun că ai un motiv pentru care îmi spui toate astea.

— Dacă te răzgândeşti şi accepţi să o salvezi pe domnişoara Woods, zâmbi în sfârşit Marshall, atunci nu ne-ar supăra să afli şi cine a comandat atentatele. Poţi să elimini problema, dacă tot eşti acolo.

Derek fu la un pas să se înece de râs.

— Nu-mi ceri prea multe, nu-i aşa? La naiba!

— Anglia ţi-ar fi recunoscătoare – neoficial, desigur.

— Desigur, zâmbi Derek, adăugând: în regulă, Marsh, ai reuşit să mă convingi.

Marshall se ridică cu o expresie neîncrezătoare.

— Glumeşti! Chiar vrei să te duci, să-ţi amâni nunta, să-ţi încâlci promisiunea făcută bunicului tău?

— Dacă ai de gând să-mi aminteşti de toate astea…

— Nu, nu, nici prin gând nu-mi trece.

— Atunci voi pleca mâine.

*

În aceeaşi seară, contele merse la culcare extrem de mulţumit de ceea ce se întâmplase. Reuşise să afle ce ştia

Marshall fără să-i spună ce ştia la rândul lui, el şi bunicul lui căzuseră de acord că trebuia să plece la Barikah, şi se despărţise de Caroline fără nici o lacrimă sau acuzaţie. Acum nu mai avea niciun regret. Avea să-i fie dor de Anglia, cu siguranţă, şi de toate lucrurile de care ataşase aici, dar nu intenţiona să lipsească prea mult. Nunta va avea loc aşa cum plănuiseră imediat ce se întorcea, iar apoi va avea o familie şi bunicul său va fi mulţumit.

Acum însă, era ultima lui noapte pe uscat, urmată de multă vreme pe mare fără nicio femeie prin preajmă. Derek se opri în capul scărilor şi îi făcu semn unei servitoare care trecea pe lângă el. Nu conta care servitoare era. Se culcase cu toate.

Servitoarea chicoti, iar Derek zâmbi şi el, aşteptând-o să urce în fugă scările. Era Claire, o brunetă drăguţă, mignonă şi plină de pasiune. O alegere bună.

— Am auzit că veţi pleca, milord, spuse Claire, iar Derek o cuprinse cu braţul. Eu şi Margie plănuiam să venim şi să ne luăm rămas-bun ceva mai târziu în noaptea asta.

— Chiar aşa? răspunse leneş Derek, mângâindu-i uşor sânul cu degetele. Atunci îmi poţi spune la revedere acum şi o să trec şi pe la Margie mai târziu… dacă nu mă oboseşti destul.

Claire chicoti din nou şi se lăsă condusă spre camera lui Derek. Pe Derek nu-l deranja sunetul; îl auzea de când era mic, fiindcă fusese crescut într-un harem. Era normal să iubească toate femeile după ce crescuse aşa. Nu era un lucru căruia îi ducea neapărat dorul, fiindcă avea o mulţime de servitoare la dispoziţie, fiecare obişnuită să-şi satisfacă stăpânul. Uneori însă îi lipsea senzualitatea din Orient, unde rareori se întâmpla ca un bărbat să-şi păstreze afecţiunea pentru o singură femeie. Doamnele nobile îi cereau să le fie devotat doar lor. Era ceva de neconceput, însă Derek acceptase totuşi această ciudăţenie occidentală.

Se aştepta la asta şi de la Caroline. Ştia că ea îl crede că îi va fi devotat doar ei. Nu se simţea însă vinovat de micile lui escapade. O adora pe Caroline, iar dacă ar fi trăit

în Orient ea ar fi fost numită *ikhal,* femeia lui favorită. Dar Caroline era mai mult de atât. Îi era prietena cea mai dragă, lucru care nu s-ar fi putut întâmpla niciodată în Orient, unde femeile nu se întovărăşeau cu bărbaţii. Aşa că Derek intenţiona să-i devină un soţ bun după standardele engleze şi să nu-i dea niciun motiv de nefericire. Trebuia doar să fie discret.

În orice caz, asta era o problemă pentru mai târziu. Deocamdată nici nu se însurase. Avea în faţă o călătorie lungă până la Barikah şi mult mai mult timp până să găsească o femeie aşa de pasională precum Claire.

Capitolul 8

— Haide, *lalla,* trebuie să mănânci ceva.

— De ce?

Hakeem o privi îngrijorat pe fata ghemuită pe patul scund. Avea ochii umflaţi pentru că nu dormise, iar pătul ei argintiu era încâlcit. Nu şi-l pieptănase şi nici nu-l lăsase pe Hakeem să o atingă. Purta aceeaşi rochie pe care o îmbrăcase acum patru zile, când îi fusese dată o boccea cu haine – o rochie de culoarea liliacului, strânsă pe talie, care îi făcea pielea să pară şi mai palidă. Nu voia să se schimbe. Dormea în aceeaşi rochie. Doar vocea îi rămăsese la fel de puternică, uneori răutăcioasă, alteori rece şi ostilă.

Nu apreciase schimbările pe care Hakeem le făcuse în micuţa cabină. Fâşii de mătase colorată atârnau de pereţi, iar podeaua era acoperită cu covoare moi, de blană. Cineva găsise o saltea groasă şi o învelise în mătase, apoi o acoperise cu perne largi. O cadă de baie din bronz fusese ascunsă după un paravan cu dantele. Primise un cufăr micuţ cu săpunuri parfumate şi uleiuri de baie, însă nu se atinsese de el. Apa pe care Hakeem i-o încălzea în fiecare zi rămânea nefolosită. Şi nici nu mai mâncase nimic de când fusese capturată. Căpitanul încercase chiar să o tenteze cu

delicatesele pe care le păstra doar pentru el. Dar fata îl refuzase. Hakeem era la capătul răbdărilor. Îi spusese că n-avea de ce să se teamă, că o aştepta o viaţă plină de bogăţie şi plăceri minunate, că urma să fie cumpărată probabil de un diplomat bogat care îşi căuta o soţie, că soţiile erau mult mai libere decât concubinele. Hakeem insista că avea să fie mai fericită decât îşi putea închipui. Dar ei nu părea să-i pese sau pur şi simplu nu îl credea. Hakeem nu mai ştia ce să-i spună.

— Te topeşti văzând cu ochii, *lalla.* Dacă mori, ce rost mai are?

— Are rost, răspunse Chantelle. O Burke nu va deveni sclavă.

— Pentru bărbaţi nu e de dorit, oftă Hakeem, dar pentru femei e altceva. Ţi-am spus deja…

— Nu contează! îl întrerupse răstit Chantelle. Tot o sclavă aş fi!

Hakeem privi mâncarea de care fata nu se atinsese încă. Hotărârea i se înăspri. Nu mai avea ce face. Trebuia să o facă să mănânce.

— Nu mai eşti în putere, *lalla.* În curând va fi prea târziu ca să te salvăm.

— Şi?

— Dacă Rais Mehmed îşi dă seama că nu vei supravieţui până la Barikah, nu îi vei mai fi de niciun folos. Te va oferi echipajului să te folosească până mori.

Chantelle îşi stăpâni un suspin auzind asemenea barbarisme şi îl privi furioasă pe micul turc.

— Am fost deja violată o dată pe corabia asta! Dacă se mai întâmplă de câteva ori nu contează.

— Violată? Ai înnebunit, femeie? Virginitatea ta te face de două ori mai valoroasă. Rais Mehmed l-ar jupui de viu pe oricine…

— Căpitanul vostru nenorocit a fost unul dintre cei care m-au ţinut!

Hakeem rămase cu gura căscată o clipă, apoi trebui să se străduiască din răsputeri să nu râdă. Oare chiar era

atât de inocentă? Sigur că da, altfel n-ar fi crezut că fusese violată.

— *Lalla,* încă mai eşti virgină, o asigură Hakeem cu blândeţe.

— Nu sunt proastă! se răsti ea.

— Nu, nu, sigur că nu. Dar eşti tânără şi... e de înţeles că nu ştii ce ţi s-a făcut. Cel care te-a... atins n-ar fi putut să... vreau să spun că n-ar fi fost capabil... era eunuc. Ştii ce înseamnă asta?

Obrajii lui Chantelle se înroşiră:

— Da.

— El a vrut să vadă dacă încă mai ai himenul, şi îl mai ai. Era necesar, *lalla,* ca să ştim ce valoare ai. Toate prizonierele trec prin asta.

Chantelle nu-i mai asculta explicaţia. Se simţea ca o prostuţă fiindcă ajunsese la o concluzie greşită, dar în acelaşi timp era surprinsă de cât de uşurată era ştiind că încă mai era fecioară. Nu avea să uite însă niciodată experienţa umilitoare şi nu se schimbase nimic altceva. Tot urma să fie vândută ca sclavă.

— Nu contează, Hakeem.

Turcul se înfurie în faţa încăpăţânării ei.

— Atunci nu te deranjează să fii violată de doisprezece bărbaţi?

Chantelle se crispă, dar clătină din cap. Nu era nicio deosebire dacă doisprezece bărbaţi o posedau acum sau unul singur o făcea de mai multe ori mai târziu. Oricum urma să fie violată. Cel puţin, aşa se termina mai repede. Cât de mult ar fi putut supravieţui, aşa slabă cum era?

— Deci n-o să te deranjeze puţină durere mai întâi, nu-i aşa? întrebă Hakeem.

Chantelle îl privi printre gene.

— Ce vrei să spui?

— Chiar crezi că Rais Mehmed nu va face nimic ca să te determine să te răzgândeşti? Mai ai timp să te răzgândeşti doar până la sfârşitul zilei, apoi va pune să te bată la tălpi. Dacă nu înţelegi despre ce e vorba, e o formă

de tortură care nu lasă urme pe piele, deci nici nu-ţi va scădea valoarea. O să-ţi explic. Cineva o să te bată la călcâie cu o scândură. Dacă ai picioarele sensibile, va fi extrem de dureros. Chiar dacă nu, e o experienţă extrem de neplăcută. Vrei să suferi aşa ceva înainte să mori?

Chantelle se ridică în capul oaselor, cu tava în faţă, şi îi aruncă o privire înveninată.

— Eşti un ticălos, Hakeem Bektash, spuse ea pe un ton de gheaţă. De ce naiba nu mi-ai spus asta mai devreme?

— Speram să nu fii aşa de încăpăţânată, *lalla.* Nu e o trăsătură dezirabilă pentru o femeie. Dacă ţi-ai fi dat singură seama că n-are rost, atunci mi-ar fi fost şi mie mai uşor să te ajut.

— Singurul mod în care mă poţi ajuta e să-mi dai drumul înainte să fie prea târziu.

Hakeem clătină încet din cap, cu o expresie posomorâtă.

— Nu pot face asta. Dar te pot învăţa multe lucruri: obiceiurile din Orient, limba noastră. Te pot pregăti pentru noua ta viaţă, dacă-mi dai voie. Şi nu e oare mai bine să fii pregătită, să te înarmezi cu înţelegere, decât să te arunci orbeşte în necunoscut?

Chantelle îi aruncă o privire lungă. Apoi se întinse şi luă pâinea de pe tavă, încuviinţând aproape imperceptibil. Dar încuviinţase. Era încăpăţânată, dar nu era nebună.

Capitolul 9

Zilele treceau cu o viteză alarmantă pentru Chantelle. Hakeem o însoţea pretutindeni, iar ea îşi petrecea aproape fiecare clipă învăţând ceva: obiceiurile musulmane, istoria din Barikah, rolul femeilor în societatea din Orientul Apropiat; dar în cea mai mare parte a timpului învăţa araba, limba cea mai vorbită în Barikah, cu care crescuse şi

Hakeem. Acesta o învăţase încă şi limba turcă pe care o ştia, deşi nu prea fluent, fiindcă înalţii oficiali preferau turca faţă de arabă. Chantelle absorbea tot ce putea. Îşi dăduse seama că Hakeem avea dreptate – era mai bine să fie înarmată cu toate cunoştinţele posibile – aşa că acum dorea să înveţe şi chiar insista.

Dar nu îi era uşor să reţină totul. Cel mai greu lucru era să înţeleagă o nouă limbă, mai ales că mintea îi era încă pe jumătate plină de teamă. O teamă de care nu putea scăpa.

Încercase. Găsise deja partea bună a nefericirii care se abătuse asupra ei. Trebuia oricum să dispară o vreme, iar acum că plecase din Anglia reuşise să facă măcar asta. Îşi făcu chiar o mică speranţă că nu era totul pierdut. Dacă putea intra într-un harem destul de mare, atunci era foarte posibil să nu fie chemată niciodată în patul stăpânului. Hakeem îi spusese că un bărbat care avea peste douăzeci de femei la dispoziţie nu le arăta tuturor aceeaşi consideraţie. Bineînţeles, Hakeem insistase în acelaşi timp că Chantelle avea să-i atragă atenţia noului ei stăpân din prima zi. Dar ea intenţiona să evadeze cumva, să îşi croiască drum până la consulatul Angliei şi să ceară să fie scoasă pe furiş din Barikah şi dusă acasă.

Putea să se agaţe de gândul că într-o zi se va întoarce în Anglia. Era singurul lucru care îi mai rămăsese. Dar teama o însoţea încă, fiindcă întâi de toate trebuia să se lase vândută, iar Hakeem refuza să îi spună cum avea să se întâmple asta. Toate celelalte lucruri erau sub semnul întrebării până când cineva venea să o cumpere. Era posibil totuşi să fie cumpărată de un bărbat care nu avea alte soţii şi deci niciun harem în care să se piardă, un bărbat care să o violeze, să o ia poate de soţie şi să aibă chiar copii cu ea, Doamne fereşte. Şi apoi? Ar fi pierdută. Pentru totdeauna. Ah, groaznic, groaznic.

Iar Hakeem, idiot cum era uneori, se gândea să o înveselească spunându-i cât era de probabil ca bărbatul care o va cumpăra să *vrea* să se însoare cu ea.

— Va fi un om extrem de bogat, fiindcă altfel nu-şi va putea permite preţul tău. Şi vei fi favorita lui, *ikbal* a lui. Îi vei naşte fii puternici şi el te va onora făcându-te prima lui consoartă.

Prima consoartă. Chantelle se înfiora ori de câte ori auzea asta. Era destul de rău că unui bărbat i se permitea să aibă patru soţii dacă dorea în ţara unde o duceau corsarii, dar pe lângă ele bărbatul putea să-şi ţină oricâte concubine îşi putea permite. Un bărbat înstărit putea avea sute de femei chiar. Era imposibil să-şi închipuie aşa ceva, fiindcă fusese născută şi crescută în Europa. Nu înţelegea cum de femeile puteau să tolereze o asemenea viaţă. Apoi îşi amintea că ele nu aveau de ales, fiindcă toate concubinele erau sclave, capturate în războaie, în raiduri sau de către piraţi. Cultura lor era bazată pe sclavie.

— Oare viaţa ta era chiar aşa de bună? o întrebă Hakeem într-o zi, când Chantelle se arătă mai ostilă ca de obicei ascultându-l. Braz spune că te-a găsit fugind de acasă cu o bocceluţă cu haine.

Chantelle primi întrebarea cu furie.

— Cel puţin aveam de ales, Hakeem. N-am vrut să rămân şi să fiu forţată să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l puteam accepta. Dar ce alternative mai am acum?

— Îţi poţi accepta sau nu noua viaţă. Poţi ajunge departe, *lalla,* dacă alegi asta. Poţi să fii bogată şi liberă, într-un fel. Nu trebuie decât să faci tot posibilul ca să ajungi favorita…

— N-o să mă prostituez! Aş prefera să fiu sclavă la bucătărie!

Hakeem îşi ridică mâinile în aer, plin de dezgust, şi o lăsă în pace. Iar Chantelle începu să plângă… fiindcă era adevărat. Ar fi preferat să facă orice sarcină înjositoare decât să se culce cu un străin. Doamne, Charles Burke avea de dat socoteală şi pentru asta acum! *Din vina lui* era Chantelle aici, şi tot din vina lui era îngrozită şi neajutorată, contemplând o viaţă pe care nu o putea accepta în ruptul capului.

Probabil că vor presupune că fugise de-acasă. Mătuşa Ellen va veni la Dover şi, după ce i se va spune ce soartă o aşteptase pe Chantelle, şi ea va crede acelaşi lucru. Dar ea se va aştepta de asemenea ca nepoata ei să o contacteze cu prima ocazie, şi va aştepta degeaba, întrebându-se ce se întâmplase, apoi va începe să-şi facă griji pe măsură ce timpul va trece fără nicio veste. Nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat cu Chantelle. Dispăruse pur şi simplu fără urmă din Anglia.

O singură furtună fu suficient de puternică încât să întârzie corabia cu câteva zile. Chantelle spera să mai fie şi altele, dar vremea se îmbunătăţi şi începu să fie mult prea cald în cabina îngustă imediat ce trecură de strâmtoarea Gibraltar şi intrară în Marea Mediterană. O zi mai târziu, Chantelle îi văzu pe corsari în acţiune.

Văzu şocată cum nava se pregătea de atac, iar Hakeem intră în fugă şi începu să-i explice ce se întâmpla. Trecuseră pe lângă alte corăbii fără să încetinească în Oceanul Atlantic, aşa că Chantelle începuse să spere că piraţii nu mai vânau şi alte trofee. Se înşelase. Corsarii preferau să atace în ape care le erau cunoscute.

— Tu nu trebuie să-ţi faci probleme, *lalla.* Mă îndoiesc că va fi nevoie să folosim tunurile de pe corabie. Se apropie seara, aşa că îi putem lua prin surprindere. Ne vom apropia dinspre vest, aşa că le va fi greu să ne identifice. *Rais-ul* a ridicat deja un stindard asemănător cu al lor şi avem un marinar care le vorbeşte limba şi îi poate ademeni. Vom fi la bord înainte să-şi dea seama ceilalţi că sunt în pericol.

Chantelle nu era îngrijorată, ci nerăbdătoare. Era o posibilitate pe care nu o luase în calcul până acum; o speranţă neprevăzută. Dacă piraţii dădeau greş, dacă ei erau cei capturaţi, atunci avea să fie salvată.

Începu să se roage în clipa în care Hakeem ieşi pe uşă şi continuă încă o jumătate de oră. Corabia nu avea nevoie de mai mult timp. Începu un zgomot oribil, întretăiat de ţipete şi strigăte, totul făcând parte din strategia corsarilor de a-şi îngrozi victimele. O strategie care dădea rezultate.

Corabia napolitană era o pradă uşoară acum, iar echipajul era atât de surprins că totul se petrecu fără prea multă vărsare de sânge. Toţi bărbaţii fură luaţi prizonieri, iar corabia fu scufundată, fiindcă nu erau destui corsari cât să formeze un al doilea echipaj.

Timp de trei zile, Chantelle căzu în cea mai neagră deznădejde. Nimic nu o putea înveseli, mai ales când se gândea la bărbaţii înlănţuiţi în cală care, la fel ca şi ea, urmau să fie vânduţi ca sclavi. Nimeni nu le putea ghici soarta, la fel ca şi soarta ei. Hakeem începuse să-i explice, dar se oprise după ce Chantelle fusese îngrozită la gândul că prizonierii aveau să fie coborâţi de pe corabie în lanţuri şi aproape goi. Turcul refuzase să continue. O asigurase doar că sosirea ei în Barikah avea să fie cu totul diferită.

Însă gândul nu îi liniştise temerile, dimpotrivă. La douăsprezece zile după ce echipajul celeilalte corăbii fusese capturat, Chantelle Zări Barikah prin fereastra micuţă din cabina ei. Oraşul strălucea pe coasta nord-africană, Coasta Berberă, după cum era numită fâşia de pământ dintre Maroc şi Egipt. Barikah era o bijuterie albă, strălucind în lumina soarelui arzător de după-amiază. Casele aveau acoperişuri plate şi erau văruite în alb, înghesuite unele peste altele pe dealurile abrupte. De ambele părţi ale oraşului se vedeau păşuni şi câmpuri verzi şi mănoase; apele din port erau de un albastru strălucitor, iar cerul avea o nuanţă asemănătoare de azur. Chiar şi de la o asemenea distanţă se vedeau cupolele acoperite de mozaicuri verzi ale moscheelor care se ridicau deasupra caselor, dând un aer oriental aşezării. Fiecare moschee avea patru minarete care împungeau cerul ca nişte ace. Turnuri de veghe cu acoperişuri conice se ridicau şi ele deasupra oraşului. O clădire mai mare decât celelalte, construită pe vârful celui mai înalt deal, era înconjurată de ziduri groase şi nu putea fi decât palatul dey-ului.

În apropierea portului erau şi alte clădiri ale căror acoperişuri se iveau pe deasupra zidurilor înalte care înconjurau Barikah: depozite pentru încărcăturile corăbiilor

de comerţ care veneau din toate colţurile lumii, barăci pentru soldaţii care patrulau zidurile apărate de douăzeci de baterii şi o mie de tunuri, temniţe pentru sclavii care munceau în oraş.

Se vedea şi turnul unei biserici creştine, dar din nefericire Chantelle nu o observă. Dacă ar fi văzut-o, probabil că s-ar mai fi liniştit puţin. Ochii ei de culoarea violetelor tremurau în lacrimi, fiindcă Hakeem nu apucase să-i spună că dey-ul din Barikah tolera creştinii, că mulţi dintre creştinii din oraş nu erau sclavi, că exista o întreagă comunitate europeană acolo. O biserică creştină era un sanctuar, un loc sigur şi uşor de găsit, unde se putea refugia după ce urma să evadeze. Consulatul britanic nu era la fel de uşor de găsit. Însă Chantelle nu văzu biserica, şi nici nu avu prea mult timp să privească oraşul, fiindcă nava se îndreptă spre docurile ei.

Nu trecu mult şi se auziră paşii celorlalţi prizonieri, care erau urcaţi pe punte unul câte unul, după cele douăsprezece zile groaznice petrecute în cală. Gemetele şi zornăitul lanţurilor o făcură pe Chantelle să se arunce în pat, să-şi astupe urechile şi să-şi înăbuşe în pernă suspinele de groază. Cât de mult timp mai avea până să fie şi ea luată cu forţa din cabină? Corabia ajunsese să i se pară un rai în comparaţie cu ce o aştepta la ţărm.

Dar timpul trecea şi nimeni nu venea după ea. Lacrimile ei se uscară. Temerile i se preschimbară în epuizare. Acum era aproape pregătită să accepte orice i s-ar fi întâmplat doar ca să nu se mai teamă mereu de necunoscut.

Când Hakeem apăru în sfârşit în cabină, seara începuse deja să se lase. Turcul ducea o tavă cu mâncare pentru ea şi pe braţ avea câteva haine. Chantelle aruncă o privire mâncării şi simţi că-i vine să vomite, aşa de tare o durea stomacul.

— Du-o de-aici, spuse ea.

— Nu vei părăsi corabia până la noapte, când oraşul doarme. Până atunci trebuie să mănânci, *lalla.*

— Nu mă face să-ţi spun ce să faci cu mâncarea aia, Hakeem.

Turcul zâmbi auzindu-i tonul posomorât, dar era un zâmbet trist. Chantelle avea ochii umflaţi, semn că plânsese. Nu trebuia să-i fie milă de prizonieri, fiindcă nu erau decât o marfă, iar fata asta era mult mai valoroasă decât alţii. Însă lui Hakeem îi părea totuşi rău de ea. Arăta atât de straniu, privindu-l sfidător, deşi buzele îi tremurau, semn al unei vulnerabilităţi înduioşătoare.

Hakeem se îndrăgostise puţin de ea, din păcate, deşi nu îşi dădea încă seama. Oricum nu putea face nimic legat de sentimentele stranii care i se născuseră în minte. Nu putea face nimic nici pentru ea. Nu el o ducea la ţărm, iar odată ce Chantelle părăsea corabia, nu avea să o mai revadă vreodată.

Trebuia să-i dea curaj, pentru ca limba ei ascuţită să nu-i facă probleme mai târziu. Fata reacţiona la teamă cu sfidare, iar trufia ei era periculoasă. Musulmanii admirau curajul, însă nu şi insultele; le plăcea o fire luptătoare, dar nu insolentă. Iar Hamid Sharif, la casa căruia aveau să o ducă pe Chantelle în acea noapte, nu era un bărbat renumit pentru răbdarea lui.

— Nu tu mi-ai spus că ai sânge nobil? o întrebă Hakeem, aşezând tava cu mâncare pe un taburet şi transformând-o într-o masă suficient de joasă. Nu eşti moştenitoarea unui titlu? Fiica unui nobil britanic?

— Bravo, răspunse Chantelle. Ai memorie bună.

— Iar tu eşti o scorpie, *lalla,* spuse Hakeem, fără să se lase impresionat de geamătul ei scandalizat. Dacă nu mi-ai fi spus lucrurile astea, aş fi crezut că eşti o ţărancă. Ţărăncile sunt suficient de proaste încât să muşte palma în care stăpânul ţine viaţa lor. O femeie nobilă e mai înţeleaptă şi ştie când să renunţe la luptă fără să-şi piardă mândria.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui cum să mă comport! Habar n-ai ce simt!

— Nu, nu pot să ştiu asta, fu de acord Hakeem. Nu pot

să-ţi spun decât că eşti preţioasă, aşa că vei fi tratată bine, cu grijă. Dar dacă o sclavă îşi pierde valoarea poate fi vândută, bătută sau chiar ucisă. Mă îndoiesc că ţi se va întâmpla aşa ceva, fiindcă eşti preţioasă datorită frumuseţii, nu a forţei sau a vreunui alt talent, însă nimeni nu-ţi va tolera ieşirile, şi să ştii că există feluri de a te pedepsi fără a-ţi ştirbi valoarea.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă morocănoasă Chantelle.

— Ca să nu faci greşeala de a părea mai puţin decât eşti şi de a-ţi coborî valoarea. Eşti o doamnă, eşti mândră şi inteligentă. E dreptul tău să fii tratată aşa, şi aşa vei fi tratată dacă te comporţi ca atare. E normal să-ţi fie puţin frică. Dar întrebarea este: ce ai de gând să faci mai departe? Să-ţi arăţi teama şi să te expui râsetelor şi umilinţelor sau să te comporţi aşa cum făceai înainte şi să-ţi ascunzi nesiguranţa?

— Tot nu înţeleg…

— *Gândeşte,* femeie! se răsti nerăbdător Hakeem. Vei fi tratată după cum eşti percepută. O ţărancă, oricât de frumoasă ar fi, *e* obişnuită cu greutăţile şi va fi tratată ca atare. De ce să te pui într-o asemenea situaţie dacă nu e cazul?

— De ce aş face-o? Sunt cine spun că sunt.

— Orice femeie poate spune că e o lady, dar felul în care se comportă poate să o trădeze. Când mă insulţi, n-o faci ca să mă răneşti, ci ca să-ţi ascunzi propria teamă. Te cunosc de multă vreme şi am descoperit adevărul. Hamid Sharif nu te va avea în grijă suficient de mult timp cât să ajungă la aceeaşi concluzie. *Acum* înţelegi, *lalla?*

Chantelle încuviinţă încet şi reuşi chiar să-i zâmbească lui Hakeem fiindcă îi păsa de ea într-atât încât să o avertizeze, deşi nu era nevoie. Se obişnuise cu micul turc. Avea destulă încredere în el încât să-i împărtăşească temerile şi frustrările ei, ştiind că Hakeem nu-i va face rău. Cu un străin n-ar fi fost aşa de volubilă. Sau ar fi fost oare? Când se panica nu mai gândea limpede şi nici nu reacţiona

cum ar fi vrut. Aflase asta pe cont propriu; Avea nevoie de o porţie sănătoasă de curaj, dar deocamdată curajul se lăsa aşteptat.

— *Cum* să fac să nu-mi fie frică, Hakeem? întrebă Chantelle, aproape în şoaptă.

Hakeem era gata să-i spună lucrurile pe care le ştia deja, că acela care urma să o cumpere va face tot posibilul să o mulţumească pentru ca ea să-l satisfacă la rândul ei, dar o cunoştea deja destul de bine ca să-şi dea seama că Chantelle nu voia să audă asta. Una dintre temerile ei cele mai mari era că va trebui să se culce cu un stăpân în cele din urmă. Spera doar că, atunci când venea momentul, Chantelle avea să se răzgândească. Dar ce *altceva* îi mai putea spune? Ce mai rămăsese de spus?

— Nimeni nu se aşteaptă să nu-ţi fie fiică, *lalla.* Dar ţine minte: nimeni nu-ţi va face rău, eşti prea valoroasă. N-ar fi rezonabil ca asta să-ţi dea curaj? Eşti pregătită şi ştii la ce să te aştepţi, înţelegi şi limba, iar cu timpul te vei descurca şi mai bine. Prea puţini prizonieri se pot bucura de ce ai primit tu; căpitanii noştri nu se obosesc să le facă tranziţia prizonierilor mai uşoară şi nici să-i aducă în Barikah la fel de sănătoşi cum erau când au fost capturaţi. Rais Mehmed a fost înţelept să te pregătească ca să nu plângi sau să te împotriveşti când vei fi vândută următorului tău stăpân. Ai fost învăţată cu obiceiurile noastre, şi asta ne va prinde bine tuturor. Hamid Sharif va fi mulţumit, rais-ul va avea de câştigat şi la fel şi tu. Nu ai niciun motiv să te temi pentru tine, *lalla.* Totul va fi bine.

— Până voi fi vândută, nu se putu abţine Chantelle.

Hakeem se încruntă, dar nu mai avea nimic de adăugat.

— Ţi-am adus hainele date de *rais* pentru când vei coborî la ţărm. Te rog să fii gata la trei ore după apusul soarelui.

Hakeem ridică fiecare haină ca să i-o arate. Toate erau din bumbac, vopsite în culori spălăcite, iar voalul purtat de toate femeile care ieşeau în stradă, *yashmak,* era

făcut dintr-un voal întunecat. Pantalonii erau largi şi semănau cu lenjeria purtată de femeile din Occident. Tunica avea mâneci lungi şi fusese dăruită de Hakeem însuşi pentru Chantelle, deşi ea nu ştia asta. În afara de ele, turcul mai adusese o vestă scurtă, ca un bolero, cu un singur nasture care se închidea deasupra sânilor, o centură largă şi un caftan voluminos, ca o haină, purtat atât de bărbaţi, cât şi de femei în Orientul Apropiat. Caftanul era suficient de lung cât să o ascundă de la umeri până la glezne. Chantelle nu primi pantofi, fiindcă cei pe care îi purta erau încă destul de buni chiar dacă intraseră la apă când încercase să scape.

Chantelle privi nemulţumită pantalonii, care semănau cu o pereche de lenjerie fără niciun ornament.

— Nu pot purta halatul şi voalul peste hainele mele? întrebă ea.

Hakeem clătină din cap şi zâmbi puţin văzându-i expresia dezgustată. Hainele reuşiseră să-i risipească temerile acolo unde cuvintele dăduseră greş.

— Rochia ta are o croială străină. Fusta s-ar vedea chiar şi de sub caftan. Intenţia noastră este ca tu să pari o femeie musulmană când cobori la ţărm. Nu vrem să atragi atenţia. Hamid Sharif vrea ca nimeni să nu ştie de tine până nu vei fi scoasă la vânzare. Desigur, licitaţia va fi privată; nu vor fi invitaţi decât cei care îşi vor putea permite preţul pe care ţi-l va pune. În plus, adăugă el, ezitând, de-acum înainte nu vei mai avea voie să ai hainele tale. În Barikah te vei îmbrăca după cum…

— După cum se cuvine pentru o femeie de teapa mea, îl întrerupse amar Chantelle.

Hakeem se înroşi, dar spuse:

— Credeai că lucrurile vor fi altfel după tot ce ţi-am spus?

Chantelle îşi coborî privirea.

— Nu, dar pot să-mi păstrez fotografiile? Peria de păr? Şi…

— Nimic, *lalla.* Când o sclavă e vândută, ei nu-i mai

rămâne nimic şi va fi recunoscătoare pentru tot ce-i dăruieşte stăpânul.

Chantelle îşi ridică privirea. I se spusese asta, dar acum trebuia să renunţe la ultimele lucruri care-i mai aminteau de casă. Simţi cum furia îi revine.

— E o tradiţie care e menită să te lase lipsit de încredere şi de apărare, ca să nu mai vorbim de stima de sine, spuse ea dezgustată. Doar n-o să-l implor pe stăpân să-mi dea şi de mâncare, nu-i aşa? Sau să-mi dea haine curate? Fiindcă n-o s-o fac, să ştii. N-o să implor pe nimeni!

— Ţi se vor da toate aceste lucruri fără să le ceri, răspunse răbdător Hakeem. De ce tot uiţi ce ţi-am spus?

— Fiindcă urăsc asta! Tradiţiile voastre mă vor nenoroci!

— Dacă n-ai niciun lucru care să-ţi amintească de viaţa ta de dinainte vei uita de ea cu atât mai repede şi vei accepta…

— Niciodată!

— Ba da, *lalla,* oftă Hakeem. E inevitabil.

Capitolul 10

Rahmet Zadeh o auzi pe englezoaică. Fusese trimis în port să aceeaşi dimineaţă. Nu era pentru prima oară când cobora în port după lăsarea serii ca să pună întrebări şi să iscodească. De trei săptămâni încoace, treaba lui era să se intereseze de toate navele străine care intrau în port. De fiecare dată venea după apus, lăsându-le destul timp pasagerilor să debarce dacă intenţionau să facă asta. Omar Hassan le dădea o şansă. Însă cel pe care îl căutau nu ajunsese la palat în acea zi, aşa că Rahmet fusese trimis în port.

Era o sarcină înjositoare pentru cineva aşa de important, se gândi Rahmet. Era căpitanul gărzii de la palat. Oricare din servitorii lui Omar ar fi putut fi trimişi în

locul lui, însă Omar îl alesese pe el. Nu se simţea onorat. Ar fi fost poate mai entuziasmat dacă i s-ar fi spus de ce era o sarcină atât de necesară, însă nimeni nu se obosise. Marele Vizir nu avea obiceiul să-şi motiveze deciziile.

Posomorât şi imaginându-şi că Omar Hassan îl pedepsea pentru cine ştie ce, deşi nu-şi dădea seama ce făcuse ca să merite asta, Rahmet se întorcea deja la palat, plin de nervi, când auzi vocea ascuţită şi furioasă. Ştia că femeia vorbeşte engleză, deşi asta era doar o coincidenţă, fiindcă tocmai auzise aceeaşi limbă vorbită pe o corabie. Rahmet nu înţelegea engleza, iar soldatul pe care îl adusese cu el ca să-i servească drept interpret se grăbise deja să-şi vadă de treburile lui, intimidat de toanele proaste ale lui Rahmet. Soldatul dispăruse acum ceva vreme prin Poarta Marină.

Rahmet se opri dându-şi seama că nu era în regulă ceva. Femeia nu era pe corabia pe care ar fi trebuit să fie. Vocea ei venise de pe unul dintre vasele lui Hamid Sharif, care sosise astăzi cu mare tam-tam fiindcă aducea o nouă încărcătură de sclavi. Nu exista niciun motiv pentru care să aibă o englezoaică la bord. De fapt, niciun pasager n-ar fi trebuit să fie pe corabie la o oră atât de târzie, fiindcă vasul era în portul lui de destinaţie şi încărcătura fusese deja descărcată. Însă puntea era luminată, la fel şi ferestrele câtorva cabine.

Rahmet se apropie curios. Rareori se întâmpla să fie adusă câte o sclavă din Anglia, însă femeia de pe navă nu putea fi decât o sclavă. Însă de ce nu fusese coborâtă şi ea odată cu ceilalţi?

Rahmet fusese instruit să-i raporteze lui Omar Hassan orice lucru neobişnuit, indiferent cât de neînsemnat, mai ales că încă nu se ştia cine atentase la viaţa dey-ului. Iar prezenţa englezoaicei era un lucru neobişnuit.

Brusc, Rahmet îşi trase o palmă peste frunte. Cât de orb fusese! Probabil că *de-asta* îl trimisese Marele Vizir în port de atâtea ori.

Poate că vizirul o aştepta pe englezoaică, dar nu voia

ca Rahmet să ştie. Nu avea de ce să-i spună adevăratul motiv. Omar Hassan *ştia* că Rahmet avea să-i raporteze oricum aşa ceva.

Rahmet se întoarse din nou spre Poarta Marină. Era mulţumit de concluzia la care ajunsese şi care era oricum mai plăcută decât gândul că Omar îl trimisese aici ca să-l pedepsească. Vorbi cu gărzile de la Poartă, urmărind în continuare corabia lui Hamid Sharif şi căutând să afle ce văzuseră soldaţii pe punte. Cei doi nu ştiau mare lucru. Erau paznici de noapte şi îşi preluaseră posturile la puţin timp după ce muezinul îi chemase la rugăciunea de seară.

Nu trecu mult timp însă şi Rahmet văzu că se întâmpla ceva. Femeia apăru pe punte. Părăsi nava însoţită de doi bărbaţi, câte unul de fiecare parte. Nu se auzi niciun zornăit de lanţuri; nimic nu-i stânjenea mişcările. Arăta ca orice altă femeie musulmană îmbrăcată în haine de stradă. Rahmet nu văzu nimic deosebit nici chiar când femeia se opri la câţiva paşi de el în timp ce unul dintre bărbaţii care o însoţeau vorbi cu gărzile. Nu arăta ca o străină; nici măcar culoarea ochilor nu i se vedea, fiindcă îşi ţinea privirea coborâtă, aşa cum i se cuvenea unei femei.

Rahmet era dezamăgit, dar se aşteptase la asta. Toate femeile de pe stradă arătau la fel, spre nenorocul tuturor bărbaţilor. O prinţesă putea foarte bine să iasă la cumpărături în bazar. O femeie căsătorită putea să se plimbe ziua-n amiaza mare cu amantul ei, iar dacă soţul ei se întâmpla să treacă pe lângă ea n-ar fi recunoscut-o. Iar o sclavă putea fi dusă pe străzi fără să fie oprită de nimeni tocmai fiindcă nu arăta ca o sclavă.

Femeii i se dăduse un nume obişnuit şi o poveste care nu putea fi verificată imediat. Bărbatul spuse că femeia locuia în Algeria şi era prietenă cu căpitanul, aşa că venise pe corabia lui să-şi viziteze o verişoară din Barikah.

Gărzile acceptară povestea fără să pună vreo întrebare. Rahmet nu credea o iotă, dar prefera să nu spună nimic deocamdată. Voia să afle unde o duceau, aşa că se hotărî să-i urmeze discret. Era intrigat că bărbaţii se

osteneau atât de tare să ascundă prezenţa englezoaicei. Singurul motiv pentru care ar fi putut face asta era că femeia era prea importantă ca să fie lăsată să umble prin mulţimea care se adunase să vadă sclavii napolitani de mai devreme. Dacă avea dreptate, atunci femeia urma să-i fie dusă lui Hamid Sharif. Dacă nu, trebuia să cerceteze şi alte piste.

Dacă Hamid Sharif n-ar fi fost atât de loial coroanei şi negustor de sclavi pe deasupra, Rahmet ar fi trebuit să ia în considerare şi alte posibilităţi văzând o asemenea înşelăciune. Spre exemplu, că femeia era implicată într-un complot împotriva dey-ului. Şi femeile erau posibile asasine. Nu existau inocenţi în Barikah. Însă limba pe care o vorbea, engleza, îl făcea pe Rahmet să se îndoiască; se ştia că englezii îi erau prieteni lui Jamil Reshid şi n-ar fi făcut nimic ca să-i pună viaţa în pericol. În plus, n-ar fi fost pentru prima oară când o sclavă drăguţă era adusă pe furiş în oraş şi scoasă la licitaţie undeva unde nu puteau să o vadă decât cei care-şi puteau permite preţul. Astfel de femei îi erau oferite de obicei dey-ului mai întâi, aşa că oamenii de la palat urmau să afle de ea mai devreme sau mai târziu, confirmându-i raportul lui Rahmet.

Căpitanul porni în urma celor trei şi, după cum bănuia, văzu că femeia îi fusese adusă lui Hamid Sharif. Rahmet se întoarse la palat şi îi povesti totul lui Omar Hassan, apoi îl lăsă pe vizir să tragă singur concluziile. Spera că acestea erau veştile pe care Marele Vizir le aştepta şi Rahmet nu va mai fi trimis în port. Dar Omar Hassan nu reacţionă în niciun fel, şi în următoarele cinci zile nu ancoră nicio navă străină. În ziua a şasea, o navă britanică de război acostă în port pentru provizii, însoţită de două vase mai mici. Bănuielile lui Rahmet se confirmară; nu mai fu trimis în port de data asta.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Omar Hassan se întâlni cu *dey-ul* în holul din faţa sălii de audienţe, unde se adunase o mulţime întreagă cu o problemă sau alta. Holul ducea de la apartamentele private ale dey-ului la sala de audienţe şi era gol în afară de cele două gărzi nubiene care nu-l părăseau niciodată pe Jamil.

— O clipă, Jamil.

Omar avea privilegiul de a folosi numele dey-ului de fiecare dată, deşi nu o făcea decât atunci când nu-l auzea nimeni. Îl cunoştea pe Jamil Reshid de când se născuse, contribuise la educaţia lui încă înainte să părăsească haremul şi era de acord întru totul cu Divanul, consiliul de sfetnici ai lui Jamil, că Barikah nu mai fusese niciodată un oraş atât de prosper cum era de când Jamil urcase pe tron. Tatăl lui, Mustafa, fusese un conducător bun şi iubit de supuşi, dar îi lipsise diplomaţia lui Jamil şi mintea ascuţită de care era nevoie în discuţiile cu străinii din Barikah şi cu consulii guvernelor străine care îşi aveau trimişii aici. Sub conducerea lui Jamil, Barikah se bucura de o perioadă de pace; înainte, când domniseră tatăl şi fratele lui, oraşul nu fusese atât de liniştit.

Dintre toţi copiii lui Mustafa, Jamil şi fratele lui, Kasim, fuseseră favoriţii lui Omar. Amândoi dăduseră dovadă de o inteligenţă sclipitoare încă de mici şi, mai important după părerea Marelui Vizir, amândoi aveau simţul onoarei şi al dreptăţii. Fuseseră favoriţii tatălui lor, de asemenea, motiv pentru care întâiul născut al lui Mustafa, Mahmud, care fusese ignorat cu totul, se transformase într-un adult răzbunător şi lacom. Supuşii îl porecliseră „tiranul” cât timp fusese pe tron. Dar cu voia lui Allah, Mahmud murise fără nicio complicaţie şi, spre prosperitatea oraşului, Jamil îi urmase la tron.

Jamil era un *dey* strălucit şi arăta la fel de bine, iar toate concubinele îl iubeau. De la tatăl său moştenise înălţimea şi părul negru, ascuns acum de un turban alb. Purta o barbă lungă, mândria tuturor musulmanilor. De la

mama sa moştenise obrajii prelungi şi sprâncenele; avea o bărbie puternică, la fel ca tatăl său, şi nasul acvilin. Dar ochii erau ai lui *lalla* Rahine şi nu erau ochi de turc sau de arab, motiv pentru care Jamil arăta ca un european, şi diplomaţii străini se simţeau mai liniştiţi în preajma lui.

Nu trecuse mult de când Jamil se hotărâse să nu mai primească niciun diplomat străin în audienţă. Toate treburile urgente erau rezolvate într-o singură zi din săptămână, iar restul sarcinilor cădeau în sarcina lui Omar. Jamil era înţelept să delege de bunăvoie puterea acum, fiindcă temperamentul lui avea de suferit din cauza frustrării de a fi mereu în gardă. Pe zi ce trecea, furia lui devenea tot mai greu de stăpânit. Şi el îşi dădea seama că personalitatea lui, altădată atât de plăcută, devenise mai mohorâtă. Asta îi afecta judecata; risca acum să ia decizii nepotrivite sau să jignească pe cine nu trebuia.

— Deci acum te furişezi pe holuri, Omar? întrebă Jamil când ajunse lângă el.

— Se pare că da, chicoti bătrânul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic important, recunoscu Omar. Mă gândeam doar că poate ai vrea să cumperi încă o sclavă pentru harem.

— Nu te-am auzit bine, da? se încruntă Jamil. Doar nu-mi sugerezi…

— Ascultă-mă, stăpâne.

Omar făcu un pas în spate ca să nu mai fie nevoit să-şi ridice bărbia pentru a-l privi pe Jamil. Era singurul motiv pentru care se trase înapoi, fiindcă îl iubea pe *dey* la fel de mult pe cât îşi iubea propriii fii şi spera că şi Jamil simţea la fel. În niciun caz nu era intimidat din cauză că *dey*-ul se încruntase la el.

— Ştiu că ţi se pare că ai deja prea multe femei, dar de data asta nu mă gândeam la una pentru tine.

Jamil ridică din sprâncenele lui negre şi expresia lui severă i se îmblânzi într-un zâmbet.

— Vrei să-ţi cumpăr o femeie şi să o ascund la mine în

harem? Iarăşi ai probleme cu soţiile, prietene?

— Nu, stăpâne, nu pentru mine, râse Omar. Mă gândeam la altcineva care ar putea să o folosească. Cred că e englezoaică, de-asta mi-a venit ideea. A fost adusă în oraş noaptea trecută şi dusă la casa lui Hamid Sharif în secret. Au încercat să o ascundă aşa de bine, că nu pot să-mi închipui decât că e ori aşa de urâtă că îi este ruşine cu ea, ori aşa de frumoasă că se teme să fie văzută. Dacă-ţi mai aduci aminte, ultima fată frumoasă pe care a plimbat-o pe străzile oraşului a fost la un pas să provoace o revoltă. Ţi-am spus de ea fiindcă este posibil ca Hamid Sharif să nu ţi-o ofere, fiindcă l-ai refuzat deja de prea multe ori în ultimele luni. Dacă vrei să o cumperi, s-ar putea să trebuiască să iau eu legătura cu el şi ar trebui să o fac înainte să apuce s-o vândă.

Jamil se gândi o clipă, apoi clătină încet din cap.

— Nu, nu cred, Omar. Mulţumesc că te-ai gândit la asta, dar aş prefera să nu mă pregătesc înainte de vreme de data asta. S-ar putea să nu am pentru ce, oricum. Acel „altcineva” nu a venit încă şi s-ar putea să nici nu mai vină. Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi supăr femeile din harem cu o nou-venită când au deja atâtea motive să fie furioase pe mine.

Omar îşi stăpâni un comentariu. Înclină din cap în semn că înţelesese şi îşi luă rămas-bun cu o plecăciune, semn că nu mai avea de gând să-l deranjeze. Orice ar fi spus, i-ar fi reamintit lui Jamil de propriile greşeli. Cel puţin, dey-ul nu se prefăcea că nu ştie cât de mult temperamentul lui posomorât începuse să afecteze viaţa la palat. Ştia foarte bine că sclavilor le era teamă de el, că gărzile trăgeau la sorţi ca să vadă cine avea norocul să *nu* se prezinte la datorie, iar concubinele lui se plângeau mereu că sunt neglijate sau, după caz, că sunt chemate să-şi facă datoria.

Omar ştia că Jamil se străduieşte să se stăpânească şi că se înfurie şi mai tare atunci când nu reuşeşte. Situaţia asta continua deja de prea multă vreme. Jamil nu mai avea

răbdare. Se înfuria la cea mai mică provocare şi, deşi de multe ori se întâmpla să regrete pedepsele pe care le ordonase şi să le îmblânzească după ce trecea criza, astfel de lucruri se întâmplau totuşi frecvent.

Omar oftă şi îl urmă pe *dey* în sala de audienţe. Un servitor al lui Hamid Sharif pe care Omar îl cunoştea aştepta să vorbească cu *dey*-ul. Jamil avea deja un motiv să se înfurie: trebuia să refuze aceeaşi ofertă de două ori; Omar nu se îndoia că servitorul era aici ca să-i vorbească dey-ului de noua achiziţie a lui Hamid. Nici n-ar fi trebuit să fie lăsat înăuntru, fiindcă nu era o treabă urgentă. Dar era vina lui Omar fiindcă nu se ocupase să trieze vizitatorii zilei, ci îl lăsase pe secretarul lui Jamil să se ocupe de asta.

Omar îi făcu un semn omului lui Hamid şi îl scoase în anticameră fără să-i lase timp să spună de ce venise.

— Regentul nu vrea sclavi noi pentru harem şi nici pentru casă.

— Dar, înălţimea Ta…

— Da?

Tonul lui Omar îl făcu pe celălalt să-şi coboare privirea. Nu se cuvenea să se certe cu întâiul ministru al dey-ului.

— Iartă-mă, Înălţimea Ta. Stăpânul meu nu dorea să-l insulte pe stăpânul tău răpindu-i şansa de a se bucura de cea mai rară frumuseţe pe care a văzut-o vreodată.

— Vreodată? repetă amuzat Omar.

— Într-adevăr, Înălţimea Ta. Am văzut-o cu ochii mei.

— Atunci şi eu regret refuzul la fel de mult ca tine. E englezoaică, nu-i aşa?

Celălalt încuviinţă, făcând ochii mari. Ar fi trebuit totuşi să-şi închipuie că spionii de la palat aflaseră deja, probabil din clipa în care fata sosise. Iar dacă nu fuseseră spionii de la palat, atunci spionii consulilor străini aflaseră şi le împărtăşiseră informaţia; se ştia că străinii vor să fie la curent cu tot ce se întâmpla în Barikah. Era un oraş cu prea puţine secrete; era cu atât mai straniu, deci, că nimeni nu-l găsise pe cel care ordonase atentatele şi capul vinovatului

nu putrezea deja la porţile palatului.

— Poţi să-i transmiţi stăpânului tău că apreciem faptul că a venit prima oară la palat, continuă Omar. Nu-i vom uita generozitatea. Dey-ul n-a cumpătai niciun sclav de un timp încoace, dar asta nu înseamnă că nu se va răzgândi mai târziu. Data viitoare vino direct la mine. N-ai de ce să-l deranjezi pe *dey* cu astfel de fleacuri.

Era păcat că Jamil nu dorea să colecţioneze femei ca să nu-şi ştirbească prestigiul, se gândi Omar mai târziu. Majoritatea turcilor care îşi puteau permite îşi umpleau haremurile până la refuz. Nu era neobişnuit ca un bărbat atât de bogat ca Jamil să aibă trei-patru sute de concubine. Însă Jamil avea mai puţin de cincizeci, iar jumătate dintre ele fuseseră primite în dar sau cumpărate de *lalla* Rahine, care voia să-şi mulţumească fiul şi să-i ofere varietate chiar şi după ce Jamil nu-şi mai cumpărase nicio femeie. Jamil fusese atât de nemulţumit, încât în cele din urmă îi interzisese mamei sale să-i mai cumpere femei.

Dey-ul iubea varietatea şi iubea femeile. Nu-i plăcea însă ca femeile să stea degeaba, ceea ce se întâmpla cu majoritatea femeilor dintr-un harem mai mare. Orice bărbat avea doar câteva favorite, iar celelalte se plictiseau de multe ori zi după zi şi, chiar dacă se mai întâmpla să fie chemate să-şi servească stăpânul din când în când, îşi petreceau majoritatea nopţilor singure.

Era uimitor că Jamil se preocupa într-atât de femeile din haremul lui. Dey-ul credea asta încă dinainte să apară zvonuri că se îndrăgostise de prima lui soţie, cadâna Sheelah. Jamil era un bărbat unic în cultura musulmană fiindcă spunea că toate femeile dintr-un harem ar fi trebuit să se simtă iubite de stăpânul lor. Se obosea ca să se asigure că niciuna din femeile lui nu se simţea ignorată prea mult timp, motiv pentru care nu era deloc încântat la gândul că mai trebuia să-şi adauge o femeie în harem.

Era păcat însă, fiindcă o femeie nouă ar fi putut să-l distragă pe Jamil de la problemele lui şi, în acelaşi timp, să-i mai calmeze temperamentul vulcanic. Dar bineînţeles că

nimeni nu putea pune problema aşa în faţa dey-ului însuşi.

Jamil avea nevoie să plece o zi de la palat, fiindcă asta era frustrarea lui principală: că nu putea ieşi nicăieri. Dar Divanul n-ar fi fost niciodată de acord. Era mult prea periculos. Asasinii abia aşteptau. Lucrul cel mai important acum era ca unul dintre curierii trimişi de la palat că şi ducă misiunea la bun sfârşit.

Capitolul 12

Patru zile mai târziu, într-o după-amiază, Marele Vizir încă mai primea oameni în audienţă în locul dey-ului când secretarul lui îi spuse că venise un şeic din deşert, aducându-i drept tribut doi cai pursânge. Omar nu era impresionat; l-ar fi amânat pe şeic pe altă zi, dar secretarul insistase că trebuia să vadă singur caii, care fuseseră lăsaţi în curtea exterioară şi erau admiraţi de toată lumea.

Omar nu-şi stăpâni un tremur de furie. Secretarul lui Jamil considerase că şeicul era suficient de important încât să i-l trimită pe cap, deşi tot ce avea de făcut era să primească tributul şi să-l trimită în treaba lui. Înţelegea însă dilema lui. Majoritatea triburilor din deşert care îi plăteau tribut dey-ului potrivit tratatelor încheiate nu-şi trimiteau conducătorii. Şeicul venise în persoană cu darurile lui, ceea ce însemna că voia ceva de la *dey.*

În regulă, atunci. Jamil căuta să-i mulţumească pe nomazii din deşert ori de câte ori se putea, fiindcă astfel pacea rezista. Era posibil ca şeicul să nici nu ştie ce se întâmplă în Barikah şi că nu era momentul potrivit ca *dey*-ul să-i accepte darurile în persoană.

Nerăbdător, Omar intră în camera de lângă biroul lui, de la fereastra căreia putea să vadă curtea exterioară. Caii se vedeau limpede; deşi în junii lor se strânseseră o mulţime de oficiali de la palat şi de servitori, nimeni nu se apropia de ei. Cei doi arabi care le ţineau frâiele făceau tot

posibilul să aibă animalele sub control.

Omar trebui să se recunoască totuşi impresionat. Caii erau magnifici, albi din cap până-n picioare, cum nu mai văzuse niciodată. Îşi dădu seama că erau greu de stăpânit fiindcă unul era armăsar, iar celălalt iapă. Pe barba Profetului! Era o pereche care se putea înmulţi.

Omar clătină din cap şi se întoarse în birou, apoi îi făcu semn secretarului care zâmbea acum să-l invite pe şeic înăuntru. Oare bărbatul nu-şi dădea seama de valoarea darului pe care îl aducea? Era un tribut demn de însuşi sultanul! Arabii nu veniseră din deşert, asta era sigur. Oare de unde veniseră?

Omar gemu dându-şi seama că darul avea să-l nemulţumească şi mai mult pe Jamil, care era un călăreţ excepţional, însă trebuise să renunţe la ieşirile cu caii de când începuseră problemele. Desigur, lui Jamil îi vor plăcea caii – până să-şi dea seama, la fel ca Omar, că nu-i putea călări acum şi nicio vreme de-acum înainte. Asta avea să-i înrăutăţească dispoziţia şi mai mult.

După cum era de aşteptat, Omar era deja posomorât când şeicul înalt şi oacheş fu adus în faţa lui. Numele lui era Ahmad Khalifeh; era un nume pe care Omar nu-l recunoscuse şi nici nu-l putea găsi prin hârtiile din faţa lui. L-ar fi recunoscut, poate, dacă şeicul n-ar fi purtat un acoperământ larg, după cum era obiceiul oamenilor deşertului. Şeicul îşi ţinea capul aplecat, ceea ce făcea gluga să-i ascundă chipul.

Omar era prea nervos ca să se mai obosească cu politeţuri. Întrebă direct:

— Nu-ţi cunosc numele. Care este tribul tău?

— Tu eşti, Omar? i se răspunse.

Marele Vizir se încordă. Recunoştea vocea.

— Jamil? Ce fel de joc joci?

Şeicul râse. Avea o voce adâncă, plină. Oare cât timp trecuse de când cineva îl auzise râzând pe Jamil? Omar se încruntă, fiindcă bărbatul îşi lăsase capul pe spate şi se vedea limpede că avea barba rasă.

— Cine eşti? întrebă Omar pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Haide, bătrâne, doar n-ai uitat de mine. N-au trecut decât nouăsprezece ani.

Omar rămase cu gura căscată. Nimeni nu se cuvenea să-i vorbească pe un ton atât de obraznic. Nimeni! Se ridică să strige gărzile şi să-l dea afară pe câinele ăsta arogant, însă şeicul îşi lăsă acoperământul pe spate şi ochii lui verzi îi întâlniră pe ai vizirului fără să oglindească pic de teamă sau remuşcare. Omar se aşează din nou, sau mai degrabă se lăsă să cadă pe pernele moi, cu falca de jos atârnându-i.

— Kasim? Chiar tu eşti?

— Cine altcineva? răspunse obraznic beduinul.

Omar sări din nou în picioare şi înconjură masa lungă şi joasă, plină de documente oficiale şi petiţii.

— Ai venit! Allah fie lăudat, chiar ai venit!

— Credeai că n-o să vin?

Derek reuşi să evite o îmbrăţişare plină de entuziasm. Omar era mai scund decât el şi de două ori mai bătrân, însă avea destulă forţă cât să-l strângă în braţe până îl făcea să gâfâie.

— Nu ştiam, răspunse Omar, dându-se înapoi ca să vadă cât de mult se schimbase bărbatul din faţa lui în nouăsprezece ani. N-aveam de unde să ştim. Am trimis atâţia curieri, şi mai toţi au murit.

— Aşa mi-a zis şi Ali ben-Khalil.

— Deci el te-a găsit până la urmă? Vânzătorul de şerbet?

Derek încuviinţă şi zâmbi.

— A insistat să-l închid undeva pentru *că* m-a văzut.

— Deştept din partea lui. Iar tu ai fost suficient de înţelept încât să vii deghizat. Mă temeam că n-o să faci asta, dar n-aveam cum să te avertizez în mesajul meu, fiindcă altfel cifrul ar fi devenit prea evident.

— Mi se părea un lucru evident, ca să evit orice confuzie, spuse Derek, ridicând din umeri.

— Jamil era sigur că o să-ţi dai seama.

— Cum e?

— Încă n-a păţit nimic, dar am avut încă un atentat luna trecută.

— Ştii cine l-a comandat?

— N-am aflat nimic. Nimic! exclamă Omar, ridicându-şi dezgustat mâinile. Persoana care angajează asasinii nu discută cu ei în persoană.

— E Selim?

— Selim e singurul om care ar avea de câştigat, dar poate fi oricine.

— Unde e?

— Ultima oară a fost văzut în Istanbul, la curtea Sultanului. Am trimis o armată întreagă să-l caute. Dar ştie să se ascundă.

— Te-ai gândit că e posibil să fi fost deja eliminat? presupuse Derek. Câţi ani are fiul cel mai mic al lui Mustafa acum?

— Murad are unsprezece ani, şi da, ne-am gândit şi la asta, şi la ceilalţi inamici ai lui Jamil.

— Soţiile lui?

— Tot mai gândeşti ca un musulman, Kasim, chicoti Omar.

— Îmi amintesc că mama îmi povestea de rivalitatea dintre soţiile lui Mustafa şi cum Mahmud era să moară otrăvit de două ori.

— Ţi-a scris mai târziu Jamil? Poate ştii deja că a patra soţie a lui Mustafa era vinovată şi că a încercat să-l ucidă şi pe el, iar apoi a fost aruncată în mare.

Derek mormăi. Nu, nu ştia de asta, dar nici nu era surprins. Sultanul avea obiceiul să scape de femeile care îl nemulţumiseră închizându-le într-un sac cu greutăţi la fund şi aruncându-le în mare. Femeile lui erau ascunse de ochii altor bărbaţi cât timp erau în viaţă – şi, la fel, şi după ce mureau. Nu era de mirare că tot aşa gândea şi Mustafa. Rareori se întâmpla ca o femeie să fie executată altfel.

— Dar soţiile lui Jamil? continuă Omar. Bineînţeles că ne-am gândit la asta şi am trimis mai multe gărzi în harem,

dar Jamil nici nu vrea să audă de aşa ceva, iar eu n-aş căuta acolo decât în disperare de cauză. Toate îl adoră pe Jamil. În plus, niciunul din fiii lor nu ar avea nimic de câştigat, decât dacă Selim şi Murad ar muri şi ei. Selim lipseşte, dar Murad e şi el aici în Barikah şi nimeni n-a încercat să-l omoare *pe el.*

— Dar dacă toţi fiii lui Mustafa ar muri?

— Atunci ar fi alegerea Divanului să-l accepte sau nu pe întâiul născut al lui Jamil.

— Am mai auzit de cadâne care domneau prin fiul lor, îi reaminti Derek.

— Dar el n-are decât şase ani, Kasim. Dacă era mai mare… Ar fi mult mai probabil ca Divanul să aleagă un alt *dey* şi descendenţii lui Mustafa să piardă tronul.

— Dar votul tău ar putea să-i convingă să voteze cum vrei?

— Pentru numele lui Allah, râse Omar, mă faci să mă gândesc la lucruri care nici prin minte nu-mi treceau înainte. Da, e adevărat, eu aş putea influenţa votul Divanului. Am servit ca Mare Vizir în Barikah de treizeci şi cinci de ani încoace şi sunt sigur că singurul om care are mai multă putere decât mine e *dey*-ul însuşi. E adevărat însă, de asemenea, că nimeni n-are de unde să ştie ce aş vota, cu atât mai puţin soţiile lui Jamil, fiindcă nici eu nu m-am gândit ce-aş face. Haide, Kasim, stai jos, stai jos. Vom avea destul timp să discutăm despre asta. Spune-mi, cum ai ajuns aici? Nu a ajuns nicio corabie în ultimele câteva zile şi le-am verificat pe toate cele de dinainte.

— Un prieten de-al meu mi-a aranjat un loc pe una din navele Marinei Regale. Aş fi ajuns aici mai devreme… dar am avut nişte probleme cu piraţii algerieni şi ne-am pierdut de escorta noastră. Presupun că şi ei vor ajunge mai târziu azi sau mâine, după ce se regrupează. Am coborât pe coastă noaptea trecută târziu şi am venit în dimineaţa asta în oraş. Aveam nevoie de un motiv solid ca să intru şi să stau de vorbă cu tine, aşa că m-am deghizat în Ahmad Khalifeh, care venise din deşert cu un tribut pentru *dey.*

— Ah, caii! chicoti Omar. Unde ai găsit nişte animale aşa magnifice?

— Găsit, spui? zâmbi Derek cu o urmă de mândrie. Eu i-am crescut. Iar Jamil ar face bine să aibă în curând urmaşi.

— *Inshallah*, răspunse serios Omar.

— Da, fu de acord Derek, pe acelaşi ton. Cu voia lui Dumnezeu.

Capitolul 13

Derek Sinclair, conte de Mulbury şi viitor marchiz de Hunstable, se simţea fantastic de când intrase în oraş în acea dimineaţă. Priveliştile, sunetele şi mirosurile care îl întâmpinaseră îl făcuseră să-şi dea seama cât de dor îi fusese de acea parte de lume şi cât de uşor îi era să redevină un turc musulman.

Bazarurile prin care trecea nu aveau nimic englezesc. În aer se simţea parfum de gumă arabică şi lemn de santal de la standurile cu mirodenii, cămilele se plimbau pe străzile înguste scoţând mugete de protest şi clopoţeii cântau în briza uşoară care transforma standurile cu mătase într-o explozie de culori vălurinde. O mare de turbane şi de femei cu ochii conturaţi cu *kohl* ascundea misterele oraşului. Negustorii se tocmeau pentru mărfurile lor, privighetorile cântau din coliviile de bambus şi fântânile de la colţurile străzilor susurau încet. Acesta era Barikah, oraşul pe care Derek nu-şi imaginase că-l va mai vedea vreodată.

Iar palatul dey-ului, întins pe mai mult de douăzeci de acri pe cel mai înalt deal al oraşului, îi aducea aminte de atâtea lucruri la care nu se mai gândise de ani de zile. Derek se plimba prin labirint, urmându-l pe Omar. Când sosise pentru prima oară nu trecuse de curtea exterioară, înconjurată de ziduri înalte în spatele cărora se ascundeau arsenalul, tiparniţa de bani, brutăria, barăcile gărzilor şi

celelalte clădiri importante. Dar Omar îl condusese prin câteva cămăruţe din spatele biroului până înăuntrul palatului, evitând cea de-a doua curte, unde nu aveau acces decât ambasadorii şi diplomaţii.

Spre deosebire de curtea exterioară, unde aproape oricine putea să intre de obicei, curtea interioară era o grădină închisă, cu alei care şerpuiau prin gazon spre porţi şi spre alte clădiri. Gazele şi păuni se plimbau în voie pe sub chiparoşii înalţi, iar câteva pavilioane bogate erau pregătite pentru ocazii. Sclavii grădinari pliveau straturile de flori, lucrând din greu sub soarele arzător.

În curtea interioară se aflau birourile oficialităţilor de la palat, precum şi sala în care Divanul se întâlnea de câteva ori pe săptămână. Toate ceremoniile se ţineau aici, indiferent dacă era vorba ca fiii dey-ului să fie circumcişi sau fiicele lui să fie măritate cu soţii lor. Din curtea interioară se deschidea o poartă din fier cu ţepi, care ducea spre harem.

Dincolo de curtea interioară mai era o poartă care conducea la o a treia curte, cea pe care Derek o cunoştea cel mai bine. Lira o grădină mai intimă, cu aluni, moşmoni şi chiparoşi înecaţi de iederă. De aici se ajungea la trezorerie, la sala tronului şi la şcoala de la palat. Printr-o a patra poartă se ajungea la coridoarele bogat decorate care duceau spre apartamentele dey-ului, lipite de harem.

Omar îl conduce pe Derek prin inima palatului, printr-un labirint de camere şi de coridoare care înconjurau bucătăriile cu acoperiş rotund, băile, haremul, curţile şi în cele din urmă ajungea la culoarul prin care concubinele se duceau la apartamentele dey-ului.

În cele din urmă se opriră în faţa unei uşi mari de cedru. Doi nubieni cu spatele ţeapăn stăteau de pază de o parte şi de alta. Singurul motiv pentru care Derek nu fusese arestat de cel puţin douăzeci de ori până acum de armata de gărzi pe lângă care trecuseră era că Marele Vizir îl însoţea, mai ales că Derek îşi ascundea chipul şi îşi ţinea privirea în pământ, un comportament cât se poate de

suspicios.

— Sper că aveţi vreo parolă sau ceva asemănător ca să le daţi de înţeles soldaţilor că nu e în regulă ceva, spuse gânditor Derek înainte ca Omar să le anunţe sosirea.

— Ai fost percheziţionat înainte să intri în palat, nu-i aşa?

— Da, dar dacă cineva ar reuşi să pună mâna pe una dintre soţiile sau copiii tăi şi să te forţeze să-l aduci până aici?

— Avem într-adevăr un semnal care i-ar fi făcut pe soldaţi să-ţi taie capul într-o clipă, chicoti Omar, dar mă bucur că te interesează măsurile noastre de securitate până într-atât. Să nu eziţi să-mi spui orice te îngrijorează.

Derek ridică o sprânceană.

— Familia ta e bine apărată? N-o să-i ajute cu nimic dacă îl omori pe cel care vine să-ţi spună că a fost răpită.

— Fiii mei, nepoţii mei şi strănepoţii mei sunt pe cât se poate de în siguranţă, încuviinţă Omar. Soţiile mele? Omar ridică fatalist din umeri, deşi ochii lui cenuşii sclipiră. N-ar fi o mare pierdere să păţească *ele* ceva.

Derek îşi stăpâni un zâmbet şi arătă spre uşă cu un semn din cap.

— Presupun că trebuie să-mi anunţi sosirea?

— Aşa ar fi cel mai bine, asta dacă nu vrei ca gărzile lui personale să te doboare imediat ce intri pe uşă.

— Cred că o să zic pas, spuse sec Derek.

— Da, nu e bine să-l surprinzi pe *dey,* însă cu toate astea va fi surprins. Au murit atâţia curieri că nici nu mai spera ca vreunul să ajungă la tine, Kasim.

Auzindu-şi rostit numele, Derek le aruncă o privire pătrunzătoare gărzilor. Omar clătină din cap:

— Cei care-l păzesc pe Jamil sunt muţi, la fel şi cei dinăuntru.

În sfârşit, Omar bătu la uşă, apoi aşteptă zece secunde înainte să o deschidă şi să intre. Derek îl urmă îndeaproape. Camera era una tipic orientală, spaţioasă şi puţin mobilată. Coloane de onix migălos sculptate

susţineau un tavan pictat cu motive florale. Pe pereţi alternau panouri de stuf cu aranjamente florale sau geometrice şi rânduri de scriere caligrafică. Ferestrele erau apărate de grilaje sculptate, însă printre gratii intra destulă lumină cât să facă podeaua de marmură să strălucească. În mijlocul camerei era un mozaic magnific care înfăţişa o scenă de vânătoare. Mobilierul era încrustat cu sidef şi se reducea la câteva măsuţe joase şi un singur dulap lipit de un perete. Nu era niciun scaun sau canapea pe care un oaspete ar fi putut să se aşeze, ci doar un piedestal scund acoperit de perne. Dey-ul era întins acolo şi părea să se relaxeze.

Camera nu era goală însă. Cafegiul, servitorul care purta pipa lui Jamil şi şase alţi însoţitori, toţi sclavi personali ai dey-ului.

Şi una dintre concubinele lui Jamil erau de faţă; în cele zece secunde care trecuseră de când Omar bătuse la uşă şi până când intrase, avusese timp să-şi pună voalul. Acum era aşezată lângă Jamil, cu capul plecat.

Jamil fu cel care sparse tăcerea care se lăsase de când intrase vizirul.

— Omar, aveam vreo întâlnire programată şi am uitat eu?

— Nu, înălţimea Ta. Însă am dori să stăm de vorbă în privat, dacă se poate. Cred că şi gărzile ar trebui să plece.

Jamil ridică din sprâncene auzindu-i cererea, dar nu întrebă de ce. Făcu un semn din cap şi servitorii începură să se retragă cu spatele, după cum era obiceiul când se aflau în prezenţa dey-ului. Cu toţii făceau mătănii în timp ce se îndepărtau. Chiar şi femeia plecă la fel, reuşind să-şi ascundă nemulţumirea că Marele Vizir îi întrerupsese ora pe care o avea de petrecut cu Jamil. Bineînţeles, dey-ul n-ar fi observat. Îl privea pe însoţitorul misterios al lui Omar, care îl urmărea la rândul lui, deşi nu înţelegea de ce îşi purta acoperământul atât de strâns.

În clipa în care camera se goli, Jamil întrebă răstit:

— Ei bine? A apărut *în sfârşit* cineva care să ne spună

cine vrea să mă bage în pământ? Ce informaţii ţi-a spus, Omar?

— Doar că a avut o călătorie plăcută, dacă se poate spune aşa ceva despre o lună pe mare fără nicio femeie la bord care să aibă grijă de el.

— Deci te joci cu mine, bătrâne? se încruntă Jamil către Marele Vizir.

Omar nu se mai putu stăpâni. Izbucni în râs, încântat, dar apoi se mulţumi doar să zâmbească văzându-i încruntătura lui Jamil. Îl privi apoi pe Derek.

— Dezvăluie-ţi chipul înainte ca Jamil să creadă că am înnebunit.

Derek începu să înainteze. Îşi ridică o mână şi îşi trase acoperământul în spate. Jamil se ridică în capul oaselor, apoi sări în picioare. Făcu un pas ca să coboare de pe piedestal, dar rămase acolo. Derek ajunsese la el. Rămaseră faţă în faţă, privindu-se unul pe celălalt, o pereche de ochi verzi plină de neîncredere, cealaltă înlăcrimată de emoţie.

— Jamil, spuse simplu Derek, dar simplul nume ascundea în spate o mie de înţelesuri.

Jamil zâmbi încet, apoi scoase un sunet puternic şi îl strânse pe Derek într-o îmbrăţişare care ar fi frânt oasele unui bărbat mai scund. Apoi gemu când Derek îl îmbrăţişa la fel.

— Allah e plin de milă, Kasim! Nu-mi închipuiam că o să te mai văd vreodată.

— Şi nici eu pe tine.

Apoi amândoi izbucniră în râs, fiindcă era suficient să se uite în oglindă şi s-ar fi văzut unul pe celălalt. Desigur, nu era acelaşi lucru.

— Nouăsprezece ani, zise Derek, continuând să-l studieze pe Jamil. Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine.

— Şi mie de tine. Nu cred că am iertat-o vreodată pe mama fiindcă ne-a despărţit.

— L-a făcut foarte fericit pe bătrân, Jamil, spuse încet Derek.

— Cu ce mă încălzeşte asta? Amărăciunea aproape m-a distrus, spuse Jamil, care nu reuşise să treacă niciodată peste vechiul resentiment. Ştiai că au încercat să mă convingă şi pe mine că erai mort, la fel cum i-au convins şi pe ceilalţi? Pe mine? De parcă n-aş fi putut simţi adevărul. Credeam că am înnebunit; până şi Rahine insista că ai murit, dar eu ştiam, ştiam *aici* (se lovi peste piept cu putere) că nu putea fi adevărat. În cele din urmă, Rahine a fost nevoită să recunoască ce făcuse.

Din acea zi, Jamil nu-i mai spusese niciodată „mamă” lui *lalla* Rahine.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Jamil făcu un gest cum că nu era nevoie.

— Aveam cincisprezece ani când mi-a spus în sfârşit cum să dau de tine. N-am vrut să-ţi scriu despre sentimentele pe care credeam că le îngropasem cu cinci ani în urmă. Ştiam că alţii aveau să-mi citească scrisorile înainte să ajungă la tine.

— Iar mie îmi era teamă să te întreb de ce nu-mi răspunseseşi niciodată. Am început să-ţi scriu imediat ce am ajuns în Anglia.

— N-am primit niciuna din scrisorile tale. Tatăl nostru s-a ocupat de asta, după cum i-a cerut Rahine.

— De ce? întrebă Derek, simţind cum renaşte în el vechea furie.

— Rahine nu dorea nimic care să-i amintească de tine. Eram doi, deci putea să-l sacrifice pe unul dintre noi. Însă nu voia să-şi amintească de asta.

Derek îşi întoarse privirea, apoi spuse: încă îmi amintesc ce mi-a spus când m-a dus la corabie, „Eu nu mă pot întoarce, Kasim”, aşa mi-a spus. „Şi chiar dacă aş putea, nu mai pot face copii. Tu eşti singurul care poate duce mai departe numele familiei mele, iar asta înseamnă la fel de mult în Anglia ca şi aici. Jamil a fost întâiul născut. Tatăl vostru nu l-ar lăsa niciodată să plece. Dar tu, tu eşti singurul lucru pe care i-l pot dărui tatălui meu, şi îl iubesc, Kasim. Nu pot să suport gândul că va muri singur şi fără

nicio speranţă pentru viitorul nostru. Tu vei fi singurul lucru pe care îl va avea de la mine. Vei fi moştenitorul lui, bucuria lui, motivul lui de a trăi. Te rog să nu mă urăşti pentru că te trimit la el.”

— N-avea niciun drept!

— Nu, spuse încet Derek, dar îmi amintesc că a plâns când a văzut corabia ridicând ancora.

Se priviră lung, în tăcere, apoi Jamil recunoscu în sfârşit:

— Ştiu. De multe ori am auzit-o plângând când credea că e singură, dar eram tânăr şi nu voiam să o iert. Mi-am împietrit inima şi n-am vrut să cred că îi era dor de tine cel puţin la fel de mult ca şi mie. Nu voiam să cred că te mai iubea după ce făcuse. Şi l-am urât multă vreme pe Mustafa pentru că s-a lăsat convins să fie de acord cu asta.

— Mustafa avea mulţi fii, chiar dacă noi eram favoriţii.

— Nu-i căuta scuze, Kasim. Oricum, a meritat ca majoritatea fiilor lui să-i moară înainte să iasă din harem.

Cuvintele încărcate de ură îi făcură pe amândoi să zâmbească dintr-odată.

— Nu crezi asta cu adevărat, spuse Derek.

— Nu, răspunse Jamil. Dar în sfârşit i-a părut rău că nu-i mai rămăseseră decât cinci fii, dintre care pe unul îl trimisese departe de bunăvoie. Sigur, putea să ţipe la Omar, singurul care ştia de asta, fiindcă nu-l oprise înainte să fie prea generos cu cadâna lui favorită.

Amândoi se întoarseră să-l întrebe pe Omar dacă avea ceva de spus, însă Omar se retrăsese discret, lăsându-i singuri. Zâmbiră dându-şi seama cât de politicos era bătrânul, apoi se aşezară pe pernele împrăştiate pe piedestalul scund. Jamil îi oferi lui Derek o pipă turcească cu capătul de chihlimbar, însă Derek îl refuză. Se lăsă pe spate, adoptând o postură englezească, sprijinit pe un cot şi cu mâna cealaltă odihnindu-se pe un genunchi îndoit. Pe sub acoperământ purta un tricou alb de bumbac, deschis la guler, şi o pereche de pantaloni strâmţi de culoare închisă, cu capetele băgate într-o pereche de cizme până la

genunchi.

Pantalonii turceşti ai lui Jamil erau mari şi largi şi se terminau la genunchi, potrivit modei orientale de a sta aşezat turceşte. Aşa stătea şi Jamil acum. Era desculţ, iar bluza fără guler pe care o purta era croită din mătase verde şi era brodată cu pietre preţioase galbene în jurul gâtului şi în câteva straturi deasupra încheieturilor. În centrul turbanului, pe care şi-l scosese acum că erau singuri, avea un smarald cât o alună. Jamil scutură din cap, iar părul lui lung şi negru, cu cel puţin şase centimetri mai lung decât al lui Derek, i se răsfiră pe umeri.

Când se priviră din nou, Jamil întrebă apăsat:

— *Tu* ai iertat-o?

— Cred că am înţeles de ce a făcut ce a făcut după ce l-am cunoscut pe Robert Sinclair. Am ajuns să-l iubesc, Jamil, la fel ca şi ea.

— Iar eu l-am urât fiindcă din cauza lui am fost despărţiţi, spuse foarte încet Jamil, fără nicio urmă din frustrarea pe care o arătase mai devreme.

— Şi eu, la început. Uram tot ce însemna Anglia. Dar apoi am întâlnit o fetiţă de şase ani care m-a adus în simţiri când m-a întrebat: „De ce naiba eşti aşa de arogant tot timpul? Eşti doar un copilaş, plus că eşti orfan”.

— Orfan?

— Asta e povestea pe care a inventat-o bunicul nostru ca să explice de ce ajunsesem singur la el acasă. A spus tuturor că tatăl meu era un diplomat trimis în străinătate, şi tot acolo îşi cunoscuse şi soţia, pe mama mea. Amândoi muriseră, lăsându-mă în grija bunicului meu, marchizul. O poveste simplă şi care stârnea mila tuturor. Doamne, ce milă le mai era de mine, chicoti Derek. Când aveam doisprezece ani, o fată drăguţă de la bucătărie a ţinut neapărat să-mi arate exact cât de milă îi era de mine.

— Doisprezece ani? pufni Jamil. Tatăl nostru m-a făcut să aştept până la treisprezece ani înainte să le dea voie femeilor din harem să mă servească.

Amândoi zâmbiră amintindu-şi de primele lor

tentative de a face dragoste şi cât de speriaţi şi de nesiguri fuseseră la o vârstă atât de fragedă. Apoi, Jamil adăugă:

— Ce s-a întâmplat cu fata nesăbuită care te-a insultat?

— Mi-a devenit cea mai bună prietenă, râse Derek.

Jamil făcu o grimasă plină de neîncredere, ceea ce îl făcu pe Derek să râdă şi mai tare şi să continue:

— Este adevărat. Ea m-a făcut să-mi dau seama cât de măgar eram pentru că îmi revărsam frustrările pe toţi ceilalţi doar fiindcă eu mă simţeam singur şi nefericit. Eram în Anglia şi nu plecam nicăieri, aşa că era cazul să încep să mă simt mai bine.

— Dar totuşi, o prietenă, Kasim? Ştiu că femeile sunt tratate altfel în Europa, dar tu eşti doar pe jumătate englez.

— Abia plecasem din harem, Jamil. Îmi era mult mai la îndemână să mă apropii de o femeie decât de bărbaţii din casa marchizului. Şi, după cum ai spus şi tu, în Europa femeile sunt tratate altfel. Era în regulă să rămân prietenul Carolinei, chiar şi după ce am mai crescut. Iar acum, adăugă zâmbind Derek, ne vom căsători când mă întorc.

— Ai aşteptat multă vreme să te căsătoreşti, spuse Jamil. Clătinând din cap.

— Ai nevoie de mai multă vreme ca să te gândeşti la asta dacă e să rămâi cu prima femeie pe care ai ales-o.

— Da, o singură soţie, clătină iarăşi din cap Jamil. Poţi să fii satisfăcut doar cu una?

— Haide, Jamil. Ştii şi tu că europenii se bucură de aceeaşi varietate ca şi tine. Trebuie doar să fim mai discreţi. De fapt, adăugă Derek, cuprins brusc de sinceritate, încă nu m-aş căsători dacă marchizul n-ar insista atât. Vrea să-şi vadă nepoţii înainte să moară.

— N-ai copii încă?

— Nu. Din câte ştiu. Dar tu? Câţi ai acum?

— Şaisprezece, însă doar patru fii.

— Atunci ai avut încă trei fete de când mi-ai scris ultima oară? Felicitări.

Jamil ridică din umeri, fiindcă fiicele nu erau

considerate prea importante decât atunci când venea vremea măritişului, însă îşi adora toate fetiţele, şi toate erau mai mici de şase ani.

Zâmbind mândru, răspunse:

— Prima mea soţie mi-a dăruit două fiice şi întâiul meu fiu. Sunt nişte îngeraşi, Kasim. Cea mai mică fată are doar trei luni.

— Sper să-i întâlnesc şi eu cât timp stau la palat. Sunt unchiul lor, totuşi.

— Sigur că da, spuse Jamil, puţin surprins; dacă Kasim era de acord cu ideea lui Omar, atunci nu avea să-i întâlnească doar copiii, ci şi concubinele. Nu ţi-a spus Omar…

Jamil se opri văzând expresia nedumerită a fratelui său, apoi explodă:

— Nenorocitul! Nu ţi-a spus de ce te-am chemat, nu-i aşa? M-a lăsat pe mine să-ţi spun!

— De fapt, nici n-am adus vorba de asta, zâmbi Derek. Am discutat despre cum se cresc caii.

— Despre cai!

— Da, fiindcă ţi-am adus o pereche de cai pursânge.

Expresia lui Jamil se transformă într-una de încântare copilărească.

— Mi-ai adus?

— Da, chicoti Derek. Dar acum că ai adus vorba de asta, *de ce* sunt aici?

Jamil se crispă amintindu-şi.

— A fost ideea lui Omar, spuse el. La început am refuzat să mă gândesc la asta, însă Omar mă tot bătea la cap şi în cele din urmă m-am lăsat convins să te întreb măcar. Să ştii că aş fi refuzat oricum dacă n-aş fi fost sigur că Selim e responsabil pentru complot. Mă urăşte, Kasim. M-a urât dintotdeauna. Ştii şi tu asta. Trebuie că îl ţii minte. Era chiar mai rău ca Mahmud, crud şi plin de ură. Dacă reuşeşte să scape de mine şi să urce pe tron, îmi va ucide soţiile, copiii.

Derek îl ţinea într-adevăr minte pe Selim.

— Da, nici nu mă îndoiesc. Deci care e ideea lui Omar?

— Ca tu să-mi iei locul.

Derek nu era surprins. Deja se gândise că pentru asta era nevoie de el, fiindcă doar asta *ar fi putut* să-i fie utilitatea. Însă nu voia să devină următorul *dey* din Barikah, chiar dacă el era cel care urma la tron. Pur şi simplu nu voia să aibă atâta putere, şi nici problemele care însoţeau o asemenea poziţie. În Anglia dusese o viaţă simplă prea mult timp, chiar dacă îşi petrecuse câţiva ani implicat în intrigile şi iscodirile lui Marshall. Una era să se implice într-o mică aventură din când în când, să rişte puţin ca să se amuze, atâta timp cât n-avea decât să traverseze Canalul Mânecii ca să uite de asta. Aici însă, o asemenea responsabilitate avea să-l însoţească toată viaţa.

— Nu te voi urma la tron, Jamil, îţi spun de pe-acum. Toţi cei de-aici mă ştiu mort şi îngropat şi aşa vreau să rămân. Dar dacă va fi nevoie de câteva zile ca să am grijă de familia ta, în cazul în care Selim reuşeşte, bineînţeles că îţi voi lua locul. Nici nu trebuia să mă întrebi. Atâta timp cât sunt aici însă, ce-ar fi să ne asigurăm că nu păţeşti nimic?

Jamil nu arăta atât de uşurat pe cât se aştepta Derek.

— Cred că nu m-ai înţeles, Kasim. Ideea lui Omar era să-mi iei locul dacă mor, dar *înainte* să se întâmple asta.

Derek nu spuse nimic cinci secunde, apoi bolborosi:

— Dumnezeule! Îţi dai seama ce-mi ceri?

Durerea din privirea lui Jamil era un semn limpede că nu, nu înţelegea, cu atât mai mult cu cât Derek reacţionase astfel.

— Ai dreptate. Îţi cer prea mult, să-ţi rişti viaţa…

— La naiba cu…

— Nu, nu, n-ar fi trebuit să te chem aici. Şi nici nu te-aş fi chemat dacă ar fi fost vorba doar de mine. E vorba însă şi de familia mea… dar ai dreptate. Pericolul e acelaşi, ori că sunt eu, ori că eşti tu. Omar a avut o idee proastă.

— Jamil…

— Nu se preocupă decât de Barikah, nu şi de vieţile

pe care le-ar pune în pericol…

— Jamil, taci o dată! ţipă în sfârşit Derek.

Jamil tăcu. Nu exista nimeni în Barikah, nici mama lui, Rahine, nici chiar iubita lui Sheelah, care ar fi îndrăznit să-i vorbească atât de obraznic. Însă Jamil nici nu observase, iar lui Derek nu-i păsa oricum.

— Nu riscul mă îngrijorează, continuă nerăbdător Derek. Sunt obişnuit să-mi risc viaţa pentru mai puţin de-atât. Aşa că nu mai spune asta, Jamil, dacă nu vrei să mă enervez. Însă vrei să mă prefac săptămâni, luni întregi! Cum naiba vrei să fac asta dacă nu ne-am mai văzut de nouăsprezece ani?

Jamil zâmbi uşurat.

— Dar asta e partea cea mai uşoară. Am avea nevoie de o săptămână, poate chiar mai puţin; n-ar trebui decât să mă urmăreşti, să mă studiezi, să vezi cum mă comport cu cei din jur. Omar te-ar instrui şi ţi-ar fi mereu în preajmă ca să se asigure că nu faci nicio greşeală.

— Şi dacă Omar nu e cu mine şi cineva mă întreabă ceva la care nu ştiu cum să răspund? Ce se întâmplă atunci?

— Haide, Kasim, doar n-ai uitat privilegiile dey-ului. Poţi alunga pe oricine, oricând, şi nimeni n-ar îndrăzni să te întrebe de ce. Eu am făcut asta de atâtea ori în ultimele luni că n-ar fi nimic neobişnuit; ai putea să comanzi ca toată lumea să plece în afară de servitorii muţi şi până şi ei s-ar aştepta la asta.

— Ai început să te plictiseşti stând închis tot timpul, nu-i aşa? chicoti Derek.

— De trei luni încoace, răspunse dezgustat Jamil.

— În regulă, atunci ştiu cum să evit situaţiile neplăcute. Dar cum rămâne cu guvernarea micului tău imperiu?

— Omar e în stare să ia toate deciziile. Oricum e responsabilitatea lui când eu nu sunt disponibil.

— Deci nu ai de gând să rămâi la palat?

— Nu. Vreau să-l găsesc pe Selim, iar pentru asta am

nevoie de ajutorul tizului său, sultanul Selim. Fratele nostru vitreg a fost văzut pentru ultima oară la curtea Sultanului. Nimeni din cei pe care i-am trimis să-l caute pe Selim nu are un rang suficient de înalt cât să aibă acces acolo. Sultanul nu răspunde la scrisori, de regulă. Aşa că mai întâi vreau să merg la Istanbul şi apoi, dacă am noroc, direct la ascunzătoarea lui Selim. Dacă Sultanul nu ştie unde s-a dus, atunci poate să afle. Spionii lui sunt mai mulţi şi mai bine pregătiţi ca ai mei.

— Mă mir că n-ai făcut deja asta.

— Intenţionam s-o fac, dar Omar nici nu voia să audă, iar sfetnicii mei erau de acord cu el. Allah să aibă milă de noi, parcă sunt nişte femei. Le e frică să-mi dea drumul în curtea exterioară, darămite afară din palat. Problema e că avem mai mult de o mie de sclavi la palat, aşa că nimănui nu i-ar fi greu să mituiască o duzină ca să-i raporteze toate mişcările mele. Nu pot părăsi palatul, nici măcar deghizat, fără ca asasinii să afle, şi abia aşteaptă.

— Da, e prea uşor să vezi cine vine şi cine pleacă dacă palatul are o singură poartă.

Jamil încuviinţă.

— Uneori devin nerăbdători şi trimit unul sau doi asasini după mine. Luna trecută, unul a ajuns până în dormitorul meu, a omorât cele două gărzi de la intrare şi a încercat să se târască de-a buşilea până la patul meu. Din fericire, gărzile mele personale sunt mai atente decât altele şi l-au văzut înainte să ajungă la mine.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi soldaţi?

— Mulţi au fost drogaţi, dar încă nu ştim cum sau cu ce. Câţiva au fost ucişi. Din câte ne-am dat seama, asasinii s-au căţărat peste zidurile curţii a treia şi mi-au otrăvit leii pe care îi lăsam liberi acolo noapte de noapte.

Derek clătină din cap, oftând:

— E o situaţie urâtă, Jamil, întru totul. Aş prefera un rol mai activ ca să îi punem capăt, dar dacă tu crezi că e cel mai bine să-ţi iau locul o vreme, atunci presupun că asta voi face.

— Vorbeşti serios?

— Tocmai am spus-o.

— Eşti sigur, Kasim? Chiar n-am niciun drept să-ţi cer…

— Haide, nu începe iarăşi, spuse repede Derek. Şi, în plus, guvernul meu mi-a cerut – neoficial, desigur – să fac tot ce pot ca să mă asigur că ameninţarea împotriva ta a dispărut. Cu riscul de a-ţi da un avantaj în negocierile tale viitoare cu Anglia, trebuie să-ţi spun că englezii vor ca tu să-ţi păstrezi tronul. Presupun că dacă eu îţi iau locul şi deci iau asupra mea ameninţarea, misiunea mea va fi ca şi îndeplinită.

— Mă enervează că străinii ăştia ştiu tot ce se întâmplă la palat şi dau informaţia mai departe guvernelor lor.

— Străinii nu ştiu chiar totul, deşi ar vrea, Jamil. Dar spune-mi, va trebui să-mi las şi eu barba să crească sau te bărbiereşti tu? întrebă Derek, întinzându-se să-l tragă pe fratele său de barba lungă.

— Presupun că era prea mult să mă aştept ca şi tu să porţi barbă, oftă Jamil. Nu mai ai timp să-ţi laşi şi tu una la fel de lungă ca a mea. Allah să mă ajute, e un sacrificiu prea mare, aproape…

Văzând expresia lui Jamil, Derek izbucni în râs.

— Haide, poţi să vezi deja cum o să arăţi fără barbă, spuse el, frecându-şi bărbia netedă. Femeile nu se plâng de mine.

— Da, arăţi mai tânăr ca mine din pricina asta, răspunse gânditor Jamil.

— Şi mai că trebuie să le alung pe toate femeile care mă vor.

— Lăudărosule, chicoti Jamil. Nu cred că ai la fel de multe probleme pe câte am eu cu patruzeci şi şapte de concubine.

— Asta-i tot? râse Derek. Mustafa avea cel puţin două sute înainte să moară, din câte am auzit.

— Lui Mustafa nu-i păsa câte dintre ele stau degeaba.

Derek ridică din sprâncene, plin de curiozitate.

— Mă surprinzi, Jamil. Eu am stat nouăsprezece ani în Anglia, deci e de aşteptat să mă preocupe aşa ceva, dar tu?

— Poate că nu suntem chiar atât de diferiţi, chiar dacă am fost separaţi atâta timp.

— Poate că da, fu de acord Derek, zâmbind. Vorbind de femei, ce vor spune dacă nu te ocupi de ele atâta timp?

Jamil îşi coborî privirea şi, pe un ton potolit, răspunse:

— Dar le vei chema – tu. Trebuie să faci tot ce fac eu de obicei dacă vrei ca trucul nostru să meargă.

Derek nu era până într-atât de insensibil încât să nu audă durerea din vocea lui.

— Nu fi absurd!

Jamil îşi ridică brusc privirea auzind un răspuns atât de vehement. Nu se aştepta ca asta să fie o problemă. *El* se împotrivea.

Se împotrivea din toate puterile, fiindcă era un bărbat posesiv. Avea mai multe femei decât avea nevoie şi decât îşi dorea, ce-i drept, însă erau femeile *lui.* Să-i ofere haremul în dar altui bărbat era cel mai greu lucru pe care ar fi fost nevoit să-l facă, fiindcă mândria îi cerea ca măcar femeile să-i rămână doar lui. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui Derek, n-ar fi făcut-o. Însă era vorba de fratele lui geamăn, de celălalt eu. Nimeni altcineva nu îi mai fusese atât de apropiat, nici chiar după nouăsprezece ani în care nu se văzuseră deloc.

— Nu se poate altfel, spuse Jamil, suficient de tare încât să-şi ascundă propria ezitare. Omar m-a făcut să-mi dau seama de asta şi sunt de acord. Eunucii din harem nu pot fi închişi acolo. Vin şi pleacă după cum au chef şi ştii că unii bârfesc mai rău ca femeile. Niciodată nu mi-am ignorat soţiile şi concubinele mai mult de două-trei zile la rând. Chiar dacă e să călătoresc, tot îmi iau favoritele cu mine. Aşa că dacă se află că îmi neglijez dintr-odată haremul, unii se vor întreba pe bună dreptate de ce şi aş fi urmărit şi mai atent. Cea mai mică greşeală a mea, *a ta,* ar căpăta un nou înţeles. Cineva ar putea să-şi aducă aminte că am avut un

frate geamăn care a murit în circumstanţe misterioase şi al cărui trup n-a fost văzut de nimeni, niciodată. Înţelegi acum de ce trebuie să te comporţi ca şi când tu ai fi eu, indiferent de situaţie? Trebuie să-mi preiei inclusiv frustrările şi, îţi spun sincer, în ultima vreme am fost un om foarte dificil. În orice problemă, furia va fi prima şi cea mai uşoară defensivă a ta. Toată lumea se aşteaptă să mă înfurii acum.

— Presupun că n-am de ales dacă trebuie neapărat să te mişti liber, spuse Derek, deşi se încruntase.

— Exact. Niciunul dintre noi nu are de ales, dacă încă mai vrei să mă ajuţi.

— Tu vrei într-adevăr asta, Jamil?

— Nu-mi dau seama ce altceva aş putea face.

— Eu aş putea să-l caut pe Selim.

— Da, dar nu-l cunoşti la fel de bine ca mine, Kasim. Ai avea nevoie de mult mai mult timp ca să-l găseşti, iar eu aş putea fi mort până atunci. În plus, adăugă Jamil cu un zâmbet amar, o să înnebunesc dacă nu reuşesc să plec de-aici acum că ai venit tu.

Nici nu cred că mai pot suporta până să te învăţ cum să te comporţi.

— Va trebui să încerci, frate, spuse Derek. Aş prefera să nu mă arunc orbeşte în toată povestea, dacă nu te superi.

Jamil chicoti auzindu-i tonul placid, englezesc. Într-adevăr, trebuia să încerce.

Capitolul 14

Jeanne Mauriac studia curioasă camera spaţioasă în care fusese adusă. Pe podea erau răspândite saltele de paie; femeile aşezate pe ele nu aveau nimic mai bun de făcut decât să aştepte, pe jumătate întinse, şi să numere minutele din fiecare oră. Era miezul zilei. Jeanne simţea plictiseala, apatia şi teama celorlalte – dar nu era nimic nou

pentru ea. Era a treia oară când trecea prin asta; a treia oară când era vândută. Singurul lucru care o surprinsese până acum era cât de curate erau apartamentele pentru sclavele lui Hamid Sharif. Majoritatea negustorilor de sclave le ţineau în cocioabe murdare ca o cocină, dar aici era chiar şi o fântână în mijlocul camerei, iar lumina soarelui şi aerul curat intrau prin cele două ferestre larg deschise. Ar fi fost o atmosferă foarte plăcută – dacă n-ar fi fost plictiseala, apatia şi teama celorlalte.

Jeanne găsi o saltea goală şi începu să le studieze pe celelalte femei. Erau concurenţă şi nimic mai mult, fiindcă pentru Jeanne fiecare licitaţie era o competiţie. Ştia din experienţă că era cel mai bine să-şi găsească un stăpân bogat, iar cumpărătorii care îşi puteau permite nu licitau decât pentru femeile frumoase. Observă bucuroasă că de data asta nu erau prea multe frumuseţi în jur, şi niciuna nu părea cine ştie ce în afară de o frumoasă negresă care radia de ostilitate şi era înlănţuită de perete. Dacă era la fel de ţâfnoasă pe cât părea, probabil că urma să fie vândută în particular, nu scoasă la licitaţie ca toate celelalte.

Jeanne se aştepta să fie scoasă la licitaţie. Mai trecuse prin asta şi cu altă ocazie şi nu i se păruse o experienţă umilitoare, cum era pentru alte femei; era mândră de felul în care arăta, cu părul auriu şi ochii albaştri care erau atât de căutaţi aici. Ştia că, dacă poza cum trebuie şi arunca priviri senzuale în jur, putea să se facă până într-atât de dorită de cei care veniseră la licitaţie încât preţul să-i crească de câteva ori. Ştia de asemenea, din experienţă, că, cu cât noul ei proprietar era nevoit să plătească mai mult pentru ea, cu atât mai norocos se va simţi pentru că o cumpărase şi o va trata mai bine.

Ceva argintiu îi atrase atenţia. Privi într-acolo şi zări o femeie care la început i se păruse prea bătrână, fiindcă avea părul de culoarea razelor argintii de lună. Acum că-şi ridicase privirea însă, Jeanne suspină; era o fată, o femeie tânără, şi era incredibil de frumoasă. Jeanne se simţi invidioasă, dar îşi dădu seama imediat că fata cu părul

argintiu, la fel ca negresa, nu urma să fie scoasă la licitaţie. Asemenea frumuseţi erau de regulă vândute în particular. Deci nu trebuia să concureze cu ele.

Jeanne o studie pe fată. Nu se putea abţine. Era palidă, iar pielea ei se făcea tot mai străvezie cu fiecare clipă. Ochii ei mari păreau două bucăţi de cărbune în contrast cu pielea ei albă. Erau rotunzi şi mari, privind pe fereastră cu groază.

Jeanne îi urmări privirea şi scoase un sunet gutural, dezgustat. În curtea de afară începuse o licitaţie. Jeanne o văzuse mai devreme, dar nu-i păsase prea mult. I se spusese că nu va fi vândută decât peste câteva zile. Sclavele nu erau vândute niciodată în prima zi după ce soseau, de regulă fiindcă ajungeau într-un asemenea hal că nu puteau fi vândute decât pe un preţ de nimic. Jeanne era în stare bună, dar acestea erau regulile.

De două ori pe săptămână, aflase Jeanne, Hamid Sharif invita pe oricine dorea să participe la o licitaţie publică. De multe ori vindea douăzeci-treizeci de suflete odată, sau chiar mai multe dacă tocmai primise un nou transport de sclavi. Acesta era fără îndoială motivul pentru care rămăseseră atât de puţine femei aici. Cele care urmau să fie vândute fuseseră duse deja în curte să-şi aştepte rândul pe platformă.

Fiindcă într-adevăr afară era o platformă pătrată în centrul curţii, de unde mulţimea putea admira marfa fără nicio opreliştе. Sclavii se vindeau ieftin fiindcă erau din abundenţă. Chiar şi un om sărac putea economisi destul cât să-şi cumpere unul sau doi sclavi care să-i facă viaţa mai uşoară. O femeie tânără se vindea chiar şi pentru şapte piaştri, un preţ de nimic, iar un bărbat puternic avea un preţ puţin mai mare. Eunucii erau cei mai scumpi, undeva pe la două sute de piaştri, fiindcă erau foarte căutaţi şi musulmanii n-ar fi castrat niciodată ei înşişi un bărbat, deoarece religia le-o interzicea. Nu era un obicei turcesc să folosească eunuci în haremurile lor; ideea venise de la bizantinii care domniseră odată în Istanbul, pe vremea când

oraşul era cunoscut drept Constantinopol.

Sclavii ieftini erau puşi la treburile de jos. O femeie frumoasă, pe de altă parte, avea alte întrebuinţări. Era cumpărată pentru a fi concubină, care era singura ei întrebuinţare, iar preţul ei era hotărât în funcţie de cât de dorită era. Jeanne fusese vândută pentru cinci sute de piaştri prima oară, când era încă virgină. Dar femeile răpitor de frumoase erau vândute pentru preţuri şi mai mari.

Jeanne se întrebă dacă fata cu părul argintiu ştia asta. Probabil ca nimeni nu-i spusese că nu urma să fie scoasă la licitaţie publică, aşa că era îngrozită de ce vedea. O femeie şi un copil mic, probabil rude, erau întorşi într-o parte şi în alta pentru ca mulţimea să-i poată vedea din toate unghiurile. Amândoi fuseseră dezbrăcaţi şi plângeau în hohote. Jeanne se întrebă dacă era mai bine să ştie ce li se va întâmpla văzând cine licita pentru ei, aşa cum păţeau cei de pe platformă, sau să nu ştie dinainte care le va fi soarta.

În cele din urmă, Jeanne se hotărî şi merse să se aşeze lângă fata cu păr argintiu.

— Tu nu vei trece prin asta, spuse ea blând.

— Ştiu, răspunse amărâtă fata, într-o franceză cu accent străin.

— Atunci de ce pari atât de îngrozită?

— E degradant, e umilitor. N-ar trebui să fie permis aşa ceva. E un obicei barbar şi…

— Vei suferi mult dacă iei asupra ta şi problemele altora, *petite.* Eşti deja aici. Asta nu se va schimba. Singurul fel în care poţi trece cu bine de încercările care te aşteaptă este să-ţi faci griji pentru tine şi pentru nimeni altcineva.

În sfârşit, fata o privi. Jeanne văzu că nu avea ochii negri, ci o nuanţă închisă şi strălucitoare de violet.

— Ţie nu ţi-e frică? întrebă ea.

Jeanne aproape că zâmbi, însă ridică din umeri în schimb.

Am mai trecut prin asta. Au trecut nouă ani de când

am fost capturată şi vândută în Algeria pentru prima oară. Atunci mi se spunea Jeanne Mauriac, deşi de-atunci încoace am primit şi alte nume. Mereu îţi schimbă numele. Dumnezeu ştie de ce. În sinea mea, cel puţin, mi-am păstrat numele cu care m-am născut. Pe tine cum te cheamă?

— Chantelle Burke.

— Eşti din Anglia sau din America?

Chantelle ezită, ceea ce o făcu pe Jeanne să chicotească.

— Deci eşti din Anglia, să înţeleg. Nu-ţi fă griji, *petite.* Sunt franţuzoaică şi ţările noastre sunt în război, dar haide să lăsăm bătăliile în seama bărbaţilor, bine?

Chantelle zâmbi şi ea slab.

— Cum se face că eşti aici dacă ai fost deja vândută?

— Ah, e o poveste lungă. Primul meu proprietar s-a îndrăgostit de mine până într-atât încât s-a căsătorit cu mine, deşi nu trebuia. Ah, am avut o viaţă atât de uşoară alături de el. Îmi îndeplinea toate dorinţele, îmi aducea mereu în dar mătase şi bijuterii. Însă prima lui soţie mă dispreţuia, aşa că atunci când a murit, m-a vândut unui bordel. Ah, n-ai de ce să faci grimasa asta şocată, *petite,* zâmbi Jeanne. N-aveam de gând să rămân acolo. În prima mea noapte am dat foc casei şi am evadat. Aproape că ajunsesem la consulatul francez când ghici peste cine am dat... chiar peste nenorocitul care mă capturase prima oară.

— Şi ai fost luată din nou prizonieră?

— Da, şi m-a dus înapoi în cocina de unde fusesem vândută prima oară, încuviinţă Jeanne cu o figură dezgustată. De data asta m-a cumpărat un negustor din Istanbul. Am stat doi ani în haremul lui şi nu m-a căutat niciodată. Ah, ce viaţă frumoasă am avut. Nu era nevoie să concurez cu celelalte femei. Negustorul era bătrân şi nu doream neapărat să-i intru în graţii. Din păcate însă, neprimind niciun dar de la el, n-am avut destui bani ca să mă întorc acasă când negustorul a murit şi eu am fost

eliberată.

— Ţi-au dat drumul când a murit? întrebă uimită Chantelle.

— Nu ştiai că e posibil?

— Nu, Hakeem a uitat să-mi spună, răspunse Chantelle, încruntându-se; apoi, când Jeanne ridică din sprâncene, adăugă: El mi-a spus la ce să mă aştept în drum spre Barikah. Era singurul corsar care vorbea engleza. M-a învăţat araba şi mi-a spus ce se va întâmpla.

— Ah, deci ştiai deja că nu vei fi scoasă la licitaţie împreună cu celelalte.

— Da, dar tot voi fi vândută, spuse nefericită Chantelle. Hamid Sharif a trimis vorbă despre mine imediat după ce m-au adus.

— Va fi o licitaţie închisă. Nu vor veni decât cei care-şi pot permite preţul, deci nu vor fi prea mulţi, petite. Nu vor fi sute de spectatori care să se holbeze la tine.

Chantelle se înfioră vizibil.

— Crede-mă, nu va fi aşa de rău, adăugă Chantelle. Oricum nu va fi ca spectacolul din curte. Probabil că nu vei fi dezbrăcata, fiindcă fiecare din cei care va dori să te cumpere va spera să fie singurul bărbat care te vede goală vreodată. Ştii când vei fi vândută?

— Peste două zile.

— Deci eşti aici de ceva timp? Da, îşi răspunse singură Jeanne. Sharif vrea să le dea timp cumpărătorilor din Algeria şi Tunis să ajungă aici. Ştiind cât eşti de frumoasă, probabil că ţi-a stabilit deja un preţ mare de pornire. Mă mir că nu te-a oferit direct dey-ului din oraş.

— Ba da, răspunse Chantelle. Dar Rashid sau Reshid sau cum naiba îl cheamă nu m-a vrut.

— Nu? Ah, ce păcat, oftă Jeanne. Am auzit că e aşa de tânăr.

— Atunci cu atât mai bine că nu m-a vrut, dacă pot fi eliberată după ce noul meu proprietar moare. Aş prefera un bătrân, desigur.

— Nu, nu, *petite,* să nu spui asta. Nu vrei ca prima ta

experienţă cu un bărbat să fie cu un ticălos bătrân căruia să nu-i pese dacă te satisface sau nu. Va fi prima oară, nu-i aşa?

Chantelle începu să se înroşească, un răspuns suficient de grăitor pentru Jeanne.

— În plus, nu întotdeauna eşti eliberată dacă stăpânul tău moare, continuă aceasta. Uite ce-am păţit eu când a murit primul meu soţ. Şi nici n-am apucat să-ţi povestesc de cel de-al doilea.

— Te-ai recăsătorit?

— Ce altceva aş fi putut să fac, rămasă de izbelişte prin Istanbul? Cel puţin de data asta eu mi l-am ales. Deşi n-aveam nicio zestre şi deci n-am avut prea multe opţiuni. M-am măritat cu unul din funcţionarii de la curtea Sultanului. I-am devenit a treia soţie. Era un bărbat mai în vârstă ca mine, ce-i drept, însă era chipeş şi destul de viguros în… oricum, din nou ajunsesem să concurez cu celelalte femei ca să-i rămân în graţii, aşa că am făcut rost de suficienţi bani cât să-mi încropesc o zestre sau să plec spre casă dacă păţea ceva. Şi aşa s-a şi întâmplat: a reuşit cumva să-l nemulţumească pe Sultan şi şi-a pierdut capul.

— Glumeşti!

— Absolut deloc. De obicei, dacă se întâmplă aşa ceva, toate femeile condamnatului îi revin Sultanului. Fiul cel mai mare al soţului meu era însă în graţiile Curţii, aşa că nu i-am fost dăruite Sultanului.

— Dar nu mai erai sclavă.

— Nu contează. Făceam parte din harem. Toate soţiile în afară de două dintre ele erau sclave.

— Ai fost din nou eliberată?

Jeanne scoase un sunet dezgustat.

— De data asta aveam prea mulţi bani strânşi, iar fiul stăpânului meu era un ticălos lacom. A confiscat tot ce aveam toate şi ne-a vândut. Nu a cruţat-o decât pe propria lui mamă. Am fost cumpărată de un negustor de sclavi la Tripoli. După ce am ridicat ancora am întâlnit o fregată americană şi *rais* a crezut că o putem învinge. Se înşela.

— Deci ai fost salvată? suspină Chantelle.

— Da, dar nu m-am bucurat de libertate decât o săptămână, într-o noapte am fost surprinşi de una din corăbiile lui Hamid Sharif şi iarăşi am ajuns aici să o iau de la capăt.

— Îmi pare rău, spuse Chantelle. Trebuie să fi fost groaznic să ai parte de libertate doar ca să o pierzi din nou.

— Mi-e indiferent, spuse Jeanne, ridicând din umeri. N-aveam pe nimeni la care să mă întorc în Franţa. Dacă e să rămân aici tot restul vieţii… Ridică din nou din umeri. Nu e aşa de rău, *petite,* după ce te obişnuieşti.

Lui Chantelle i se părea un lucru atât de puţin probabil că nici nu se obosi să mai spună ceva.

— Şi ce s-a întâmplat cu americanii? întrebă ea.

— Ah, cel mai probabil vor fi ţinuţi ostatici până când cineva va plăti recompensa. Americanii îşi apără concetăţenii. Consulul american aştepta deja în port când a ancorat nava. Deşi Sharif e proprietarul lor, cel puţin teoretic, au fost duşi la o altă baracă şi acolo vor rămâne chiar dacă sunt cumpăraţi de alţi investitori care îi închiriază cu ziua. Astfel, fiecare din ei va câştiga nişte bani până să fie răscumpărat.

— Da, Hakeem mi-a povestit ceva de genul ăsta.

— De regulă e o investiţie sănătoasă pentru un cumpărător, fiindcă uneori durează ani de zile până să se ajungă la un compromis daca *dey*-ul sau beiul care domneşte nu se grăbeşte să rezolve problema. Majoritatea sunt aşa, din câte înţeleg. Mi s-a spus că în Barikah lucrurile se rezolvă repede – cel puţin aşa a auzit căpitanul american. Au noroc că ţara lor are un consulat aici. Cei care nu au consulate sunt cumpăraţi imediat sau îşi petrec tot restul vieţii în barăci.

— Cred că napoletanii care au fost capturaţi în drum spre Barikah de corabia cu care am venit nu au un consul, spuse încet Chantelle. I-am văzut pe toţii scoşi la vânzare chiar aici, şi studiaţi…

Începu din nou să se înroşească şi vocea i se pierdu.

Jeanne zâmbi în sinea ei, gândindu-se că o fată atât de tânără şi de inocentă se simţise probabil îmboldită să închidă ochii în clipa în care îşi dăduse seama că în faţa ei erau dezbrăcaţi nişte bărbaţi

— Aşa se fac lucrurile aici, *petite,* e normal. Cumpărătorii vor să inspecteze fiecare sclav ca să se convingă că poate să muncească ani de zile. Marinarii nu se pricep la altceva, fiindcă nu sunt eunuci şi deci nu pot să se bucure de traiul lejer dintr-un harem.

— Da, înţeleg, chiar dacă mi se pare nedrept. Ce nu înţeleg însă e faptul că femeile nu pot fi şi ele răscumpărate. Sunt de viţă nobilă. Pot să-mi permit să plătesc orice preţ ar plăti cumpărătorii lui Sharif pentru mine.

— Dar şi femeile sunt răscumpărate, *petite,* şi sunt eliberate rapid dacă sunt într-adevăr bogate sau au prieteni sus-puşi în ţara lor de baştină. Consulul britanic ştie că eşti aici?

— Am fost adusă pe furiş, noaptea, răspunse Chantelle clătinând din cap.

— Ah, da, bănuiam eu. Puţini proprietari ar vrea să renunţe la o femeie frumoasă ca tine.

— Dar dacă e vorba de bani…

— Nu asta e problema. Trebuie să înţelegi că Sharif e un vânzător de sclavi, nu un negustor de recompense. Pentru el eşti o floare rară, care nu poate decât să-i ducă faima mai departe. Chiar dacă ai fi fost capturată de una dintre corăbiile dey-ului şi nu de un vas particular, e foarte probabil ca *rais* să te fi ţinut ascunsă până când stăpânul lui ar fi putut să te vadă şi să decidă dacă te vrea pentru propriul lui harem sau ca să te trimită în dar dey-ului.

— Dar dacă aş reuşi să iau legătura cu consulul britanic? întrebă Chantelle, plină de speranţă.

Jeanne clătină trist din cap.

— După ce intri într-un harem nu mai ai şanse să fii răscumpărată, chiar în cazul în care consulul tău află eventual că eşti acolo. Tot ce are de făcut stăpânul tău este

să nege că te cunoaşte, fiindcă niciun bărbat nu are dreptul să cerceteze haremul altui bărbat. Ar fi imposibil să se dovedească în vreun fel că eşti acolo. Haremul e un lucru sfânt aici. Nici chiar dey-ul nu ar intra cu forţa în haremul celui mai umil servitor.

Chantelle îşi coborî privirea.

— Atunci trebuie să fiu eliberată sau să evadez.

— *Petite,* ar fi mai bine să nu-ţi pierzi timpul sperând că o să se întâmple asta. Într-adevăr, dacă o concubină ajunge într-o casă bogată şi strânge suficienţi bani, poate să-şi răscumpere libertatea la moartea stăpânului ei. Dar e mult mai probabil să i se găsească un alt soţ şi banii ei să-i devină zestre. Asta dacă nevestele soţului sau mama lui nu se împotrivesc, fiindcă mama stăpânului are putere absolută în harem. Se poate, de asemenea, ca sclava să fie vândută din nou, fiindcă statutul ei nu se schimbă chiar dacă stăpânul se căsătoreşte cu ea, iar ea îi naşte un fiu.

— Tu i-ai născut vreun fiu stăpânului cu care te-ai măritat?

— În cazul meu era altfel. Primul meu stăpân era bogat, dar nu avea cine ştie ce funcţie. Avea deja şase fii de la prima lui soţie, aşa că nu-i păsa dacă eu îi mai nasc vreunul sau nu. Însă tu vei fi probabil cumpărată de un bărbat important. Poate vei ajunge chiar să faci parte din haremul regal din Algeria sau Tunisia. Un stăpân atât de puternic nu te va lua de soţie decât dacă îi naşti un fiu, şi chiar şi atunci e puţin probabil.

Chantelle îi aruncă o privire deznădăjduită.

— Dar nu se ştie niciodată, *petite,* adăugă repede Chantelle. Poate că acela care te cumpără îşi caută o soţie. Mulţi dintre bărbaţii de aici îşi caută soţii frumoase şi inteligente. Nu contează dacă sunt musulmane sau creştine.

Jeanne nu adăugă că asta nu se întâmpla decât dacă bărbaţii şi le puteau permite, şi că erau prea puţini în Barikah care şi-ar fi putut permite să o cumpere pe Chantelle. Din câte se părea însă, Jeanne înţelesese greşit.

— Nu vreau să mă mărit aici, Jeanne. Ar fi prea… prea permanent. N-aş putea suporta gândul că nu mă voi mai întoarce niciodată în Anglia.

Spunând asta, ochii lui Chantelle se umplură de lacrimi. Jeanne privi în altă parte.

— După cum am spus, probabil vei fi cumpărată de un bărbat important.

— Şi pot să evadez? E posibil?

Jeanne nu se simţea în stare să o facă pe Chantelle să spere în van.

— E cel mai puţin probabil că vei evada vreodată, *petite.* Femeile din haremuri sunt păzite de eunuci, şi de multe ori eunucii sunt mai numeroşi decât soţiile şi concubinele. Singurul lor rost pe lume este să le ţină pe femei înăuntru şi să nu lase niciun bărbat să pătrundă dincolo de ziduri.

— Atunci ce speranţă mai am?

— Poţi să speri că stăpânul tău va fi chipeş, că te vei îndrăgosti de el şi că îl vei servi cu drag.

— Şi că îl voi împărţi cu o sută de alte femei? spuse caustic Chantelle.

Era pentru prima oară când Chantelle spunea ceva atât de sarcastic. Jeanne răspunse surprinsă:

— Aşa e normal aici. E primul lucru cu care va trebui să te obişnuieşti.

Capitolul 15

Chantelle nu reuşi să adoarmă în acea după-amiază. Astăzi văzuse a patra licitaţie de când fusese adusă aici şi nu se putea gândi decât la asta.

Încercase să se împrietenească cu alte femei la început. Vorbise cu multe dintre ele şi descoperise că îi împărtăşeau temerile. O vreme i se păruse mai uşor să ştie că nu era singura care se simţea aşa. Apoi însă văzuse cum

femeile cu care stătuse de vorbă erau scoase în curte şi vândute. Nu mai intrase în vorbă cu altele apoi.

Franţuzoaica era întâia excepţie. Chantelle ştia că nu va trebui să o vadă şi pe ea târâtă în faţa cumpărătorilor şi vândută. Nu, în doar două zile, Chantelle urma să fie vândută ea însăşi.

Se cutremură amintindu-şi. De multe ori încercase să-şi imagineze că era într-o aventură, dar niciodată nu reuşise cu totul. Mereu se împotmolea la gândul că un bărbat străin urma să o dezvirgineze. Nu putea accepta ceva atât de îngrozitor.

Cel puţin, Jeanne Mauriac o liniştise dintr-un alt punct de vedere. De când văzuse prima licitaţie din curte se temuse că va fi şi ea dezbrăcată şi forţată să îndure o asemenea umilinţă când îi venea rândul. O femeie fusese chiar drogată, ceea ce era şi mai abominabil, fiindcă îşi pierduse ultima şansă de a se apăra.

Pe măsură ce licitaţia ei se apropia, Chantelle simţea că i se întoarce stomacul de fiecare dată când se gândea la asta. I se făcea atât de rău că nu mai putea mânca nimic.

Jeanne îşi mutase salteaua lângă Chantelle şi adormise lângă ea. Chantelle o invidia pentru că era în stare să nu-şi facă griji pentru soarta ei. Şi chiar dacă nici ea nu-şi mai făcea atâtea griji, Chantelle tot nu se putea linişti până într-atât încât să adoarmă.

Mai rămăseseră doar două zile. Dumnezeule, ar fi preferat să rămână aici, chiar dacă asta însemna să renunţe la orice speranţă de scăpare pentru totdeauna. Cel puţin cei de aici o trataseră bine şi ajunsese să ştie la ce să se aştepte în fiecare zi. La început, spre groaza ei, fusese examinată din nou la fel ca pe corabie. Hamid Sharif trebuia să se asigure el însuşi că nimeni nu o deflorase pe drum.

De atunci însă, nimeni nu o mai atinsese. Eunucii care se îngrijeau de sclave erau blânzi atâta timp cât femeile făceau ce li se spunea, iar Chantelle oricum nu avea curaj să se certe cu nişte bărbaţi atât de înalţi şi de înfricoşători.

Câţiva dintre ei binevoiseră chiar să-i răspundă la întrebările pe care le avea. Putea face baie în fiecare dimineaţă. Mâncarea era bună, chiar dacă în ultimele zile îşi pierduse apetitul. Da, cu siguranţă ar fi preferat să rămână aici.

Chantelle îşi făcea de lucru cu mâncarea de la cină, iar Jeanne pălăvrăgea veselă, delectându-se cu mâncarea scumpă. Eunucii aduseseră farfurii uriaşe pe care le aşezaseră pe tabureţi, formând trei mese joase în jurul cărora se aşezaseră sclavele. Singura excepţie era negresa care fusese adusă cu o zi înainte şi era încă înlănţuită de perete. Nu fusese eliberată nici măcar pentru cină. Un eunuc încerca să-i dea de mâncare cu mâna. Chantelle nu o văzuse încă să înghită ceva. Ori scuipa, ori refuza să-şi deschidă gura.

— Care e povestea ei? le întrebă Jeanne pe celelalte femei de la masă, văzându-l pe eunucul care o îngrijea pe negresă că începe să se înfurie.

Nimeni nu răspunse. Unele femei înţelegeau limba franceză, altele nu. Nici Chantelle n-ar fi spus nimic, dar Jeanne îi aruncă o privire fixă.

— E o prinţesă a unui trib de undeva din sud. Refuză să accepte că e o sclavă, sau cel puţin asta spun cei care ne păzesc. Va accepta în cele din urmă, pufni Jeanne. La fel ca noi toate.

Chantelle se aştepta la o asemenea atitudine de la Jeanne, motiv pentru care nici nu voia să vorbească despre negresă. Ştia exact ce simte prinţesa. Nici ea nu putea să accepte gândul că era sclavă. Era prea speriată ca să spună nu deocamdată, iar asta era din vina lui Hakeem, fiindcă turcul o avertizase să-şi ţină furia şi resentimentele în frâu. Bineînţeles, Hakeem avusese dreptate. Chantelle n-ar fi vrut să fie şi ea înlănţuită, la fel ca negresa, iar dacă ar fi reacţionat aşa cum vrusese când îi verificaseră din nou trupul ar fi ajuns fără îndoială lângă ea.

Chantelle reuşi să schimbe subiectul, şi, până terminară de mâncat, Jeanne le spuse câteva poveşti

amuzante din haremurile prin care trecuse. Atitudinea ei o uimea încă pe Chantelle. Nu era cu mult mai în vârstă, avea poate douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, însă aveau păreri atât de diferite. Oare era din cauză că Jeanne trăise nonă ani printre musulmani sau chiar nu vedea nimic rău într-un asemenea mod de viaţă?

După ce eunucii îndepărtară resturile cinei, sosiră nişte vizitatori neaşteptaţi.

— Ce-i asta? întrebă Jeanne, îndreptându-şi spatele.

Hamid Sharif intră în cameră, însoţit de un bărbat înalt şi slab, cu pielea cafenie. Era la fel de negru ca şi eunucii sudanezi care le păzeau pe sclave, dar era mult mai bătrân, deci Chantelle nu credea să fie eunuc. Nu era nici sclav, fiindcă purta o robă magnifică din mătase albastră, încrustată cu safire şi tivită cu blană. Turbanul lui avea peste şaizeci de centimetri şi era decorat cu şiraguri întregi din aceleaşi pietre preţioase.

Chantelle oftă şi îşi trase voalul acoperământului pe care îl purta peste jumătatea de jos a feţei.

— S-a mai întâmplat şi înainte, spuse ea. Sharif aduce aici cumpărătorii care nu vor să aştepte până la licitaţie sau n-au ajuns la timp. Ultima oară a adus un bărbat căruia îi murise bucătarul şi care voia să-şi găsească imediat un înlocuitor.

Chantelle nu spuse şi că fiecare cumpărător era liber să atingă şi să studieze fiecare femeie, să-i deschidă gura ca să-i verifice dinţii sau să-i deschidă vesta, fiindcă toate purtau aceleaşi haine.

Şi Chantelle purta o vestă asemănătoare cu a celorlalte. Pierduse tunica lui Hakeem prima dată când fusese dusă să se îmbăieze şi hainele îi fuseseră luate. I se dăduseră alte haine curate, aproape identice cu ale celorlalte femei, însă tunica lui Hakeem nu-i mai fusese înapoiată nici atunci, nici mai târziu.

— Dar de ce îţi ascunzi chipul?

— Mi s-a spus să fac asta ori de câte ori Sharif vine cu câte un cumpărător. Nu vrea să-mi vadă nimeni chipul

înainte să mă vândă.

— Ar fi trebuit să-mi dea şi mie un voal, pufni Jeanne. Nu-mi place să mă vadă aşa, chiar oricine.

Chantelle era cât pe ce să zâmbească auzindu-i tonul glumeţ, dar arogant, apoi observă cum clientul lui Sharif se uită direct la ea. I se tăie respiraţia. Amândoi se îndreptau acum înspre ea.

— Ea e? întrebă străinul, studiind-o pe Chantelle fără vreo urmă de emoţie cu ochii lui ciocolatii.

Hamid Sharif, care era un bărbat scund şi gras, între două vârste, părea şi mai mic lângă statura impozantă a celuilalt. Deşi era de obicei calm şi controlat – fiindcă era, totuşi, stăpânul –, Sharif părea foarte neliniştit în seara asta.

— Dar nu obişnuiesc să fac aşa ceva, Luminăţia Ta, spuse Sharif, fără să se obosească să-i răspundă direct la întrebare. Am dat deja veste tuturor despre ea. Vin cumpărători din Algeria şi…

Celălalt flutură din mână într-un gest elegant în semn că nu avea rost ca Hamid Sharif să se plângă.

— Cât vrei?

— Dar, Haji Agha, Luminăţia Ta, te implor, ce-o să le spun celorlalţi cumpărători?

— Spune-le adevărul sau dă-le pe altcineva. Pe ea.

Haji Agha arătă spre Jeanne, şi Sharif se linişti puţin. Franţuzoaica *era* într-adevăr drăguţă. Sharif se gândise deja să o adauge la licitaţia privată, ca bonus pentru cei care nu-şi puteau permite să o cumpere pe englezoaică. Era mai bătrână şi nu mai era virgină, dar cel puţin şi ea era blondă.

— Cât vrei? repetă Haji Agha.

— Mă gândeam la cel puţin cinci mii de piaştri.

Negrul nici nu clipi.

— Îţi dau trei mii.

— Imposibil! Nu pot să accept mai puţin de patru mii cinci sute.

— Trei mii cinci sute, şi recunoştinţa stăpânului meu.

— Dacă pui aşa problema, bineînţeles că nu pot să te refuz, spuse Hamid Sharif, făcând o plecăciune; când îşi ridică privirea dădu la iveală un zâmbet.

— Ei bine! N-a fost nevoie de prea mult timp, comentă Jeanne, în timp ce bărbaţii se îndreptară spre prinţesa înlănţuită.

Chantelle nu răspunse imediat. Era încă puţin şocată. Tocmai fusese cumpărată de un bărbat destul de bătrân să-i fie bunic, cu pielea neagră, cum nu mai văzuse niciodată până să ajungă pe Coasta Berberă.

— Nu... n-am putut înţelege tot ce-au vorbit, spuse ea, îndreptându-se spre Jeanne cu ochii mari. Bărbatul de-acolo chiar m-a cumpărat?

— Da, răspunse Jeanne. Nereuşind să-şi ascundă încântarea. Şi cred că eu îţi voi lua locul la licitaţie. Ah, e mai bine decât mă aşteptam! Iar tu, *petite,* nu trebuie să-ţi mai faci griji că vei fi umilită. S-a terminat. Acum ai un stăpân.

Se terminase? Da, cel puţin ăsta era un lucru bun. Chantelle nu mai trebuia să se teamă că va fi dezgolită în faţa a doisprezece bărbaţi, indiferent ce-i spusese Jeanne. Se terminase. Fusese vândută. Unui bătrân. Vândută. Dar stăpânul ei era bătrân. Poate că nu voia decât privilegiul de a-i fi proprietar. Oare un bărbat aşa de bătrân încă mai avea puterea de a face dragoste?

— Mă întreb cine este, dacă Hamid Sharif e dispus să rişte să-şi supere clienţii, speculă Jeanne. Cred că e foarte important.

Chantelle îi urmărea încă pe cei doi, care păreau să fi căzut de acord şi pentru negresă.

— De ce contează? întrebă ea.

Puţinii turci şi arabi pe care îi văzuse de când sosise erau bărbaţi cu pielea tuciurie şi ochii negri, fie scunzi şi slabi, fie scunzi şi graşi, cu trăsături acviline, angulare. Nu văzuse decât o singură excepţie, turcul care îşi căuta bucătar. Unul din cei doi eunuci care păzeau uşa de la intrare, ceva mai prietenos, încercase să-i explice de ce

avea pielea mult mai deschisă la culoare. Odată, turcii fuseseră un popor cu sânge oriental: tătari, mongoli, cerchezi, georgieni, perşi, arabi şi turci. Dar după anul 1350 începuseră să se extindă spre Europa de Vest, unde se amestecaseră cu grecii, sârbii şi bulgarii. Civilizaţia lor devenise la fel de cosmopolită ca a grecilor, a romanilor sau a bizantinilor. Şi Hakeem spusese acelaşi lucru, fiindcă era la fel şi pe Coasta Berberă. În ultimele secole, orientalii se amestecaseră cu tot mai multe popoare, inclusiv din ţări îndepărtate ca Anglia, Olanda şi, mai recent, America cea îndepărtată. Tot sângele proaspăt era datorat sclavelor care ajungeau în haremuri şi le năşteau copii stăpânilor lor.

Acum, bărbaţii cu averi şi funcţii înalte, ai căror taţi şi bunici avuseseră haremuri pline de concubine cu pielea albă, nu mai aveau prea mult sânge oriental în vene. Nu era neobişnuit ca Sultanul însuşi să aibă ochii albaştri sau părul roşcat ori ca un musulman devotat să treacă drept creştin dacă-şi scotea turbanul. Era însă mai puţin probabil să vezi astfel de oameni pe străzile aglomerate din oraşele berbere, undo arabi şi bei beri continuau să sosească în valuri din deşert. Unii aveau pielea la fel de închisă la culoare ca un eunuc nubian.

Chantelle nu văzuse oameni cu pielea deschisă la culoare în mulţimea care se adunase în curte ca să cumpere sclavi. Ar fi urât să fie concubina unui bărbat care arăta la fel ca bărbaţii pe lângă care trecuse acasă, în Anglia. Nu voia să se asemene sub nicio formă cu stăpânul ei.

Jeanne asculta atentă ce vorbeau cei doi, aşa că nu auzi întrebarea lui Chantelle. Oricum nu conta. Nu voia să audă de ce ar fi trebuit să-i pese când nu-i păsa şi nici n-avea de gând să-şi schimbe părerea. Indiferent dacă era cumpărată de un păstor sau de Sultanul însuşi, tot devenea proprietatea cuiva, era o sclavă. Nimeni nu o întrebase dacă îşi primea rolul. Sentimentele ei nu contau.

— Ah, ai face bine să te ridici, *petite.* Cred că e pentru tine.

Unul dintre paznici se apropia cu un caftan şi un acoperământ pentru cap. Chantelle se îmbrăcă, ascultătoare. Îşi păstra revolta pentru problemele importante, cum ar fi momentul în care cineva urma să o forţeze să se culce cu bătrânul.

Jeanne se ridică şi o îmbrăţişă în semn de rămas-bun, deşi nu se cunoşteau decât de câteva ore.

— Noroc, draga mea prietenă.

— Dacă-mi doreşti norocul, Jeanne, roagă-te să evadez.

— Ah, *petite,* nu te mai gândi la asta.

Chantelle se întoarse cu spatele.

— Poate când o să mor, murmură ea, apoi îl urmă pe paznic afară din clădire.

Capitolul 16

Camera ascunsă nu era unică. În toate casele mari din Orientul Apropiat puteau fi găsite una sau două astfel de încăperi, iar în palatele regale erau mult mai multe. În palatul dey-ului erau mai multe camere secrete: una lângă sala de audienţe, una lipită de sala tronului şi încă trei lângă sala de învăţătură, camera consiliului unde se reunea Divanul şi dormitorul lui Jamil.

În copilărie, Derek şi Jamil se simţiseră de multe ori urmăriţi de ochi invizibili din spatele panourilor de lemn din sala de învăţătură, ştiind că unul din părinţii lor venise să le urmărească studiile fără să deranjeze disciplina fermă din clasă. Mustafa îşi pedepsise de multe ori anumite soţii forţându-le să stea ascunse lângă dormitorul lui în timp ce-şi făcea de cap cu una sau două concubine. Mulţi sultani se delectaseră ascultând întâlnirile Divanului fără ca şi consilierii să ştie că erau auziţi.

Derek stătea cu un braţ rezemat de paravanul de lemn care îl despărţea de camera de relaxare a lui Jamil.

Încăperea ascunsă era mică şi întunecată, fără niciun ornament, şi era îngrozitor de cald înăuntru. Era o după amiază fierbinte. Deşi podeaua era acoperită cu perne moi, Derek nu le folosea decât rareori.

În fiecare dimineaţă era însoţit până la o altă cameră ascunsă, de unde se putea vedea sala tronului. Din locul său secret îl urmărea pe Jamil cum se ocupă de treburile de zi cu zi de la palat, rezolvând dispute între funcţionari, pedepsindu-şi servitorii sau judecând tot felul de cauze. Chiar şi concubinele lui puteau veni să se plângă dacă aveau probleme.

Într-o dimineaţă, Derek fusese condus într-o altă cameră de deasupra sălii de audienţe, unde Jamil se întâlnea cu diplomaţii străini şi se ocupa de problemele oraşului. De regulă făcea asta de patru-cinci ori pe săptămână, însă în ultima vreme Jamil se ocupa de oraş şi de demnitari doar o dată pe săptămână, iar atunci nu se obosea decât cu problemele cele mai importante. Venise vremea să-şi schimbe obiceiul.

După-amiaza, Derek suferea din cauza căldurii din cămăruţa strâmtă, dar învăţa cum se comportă Jamil cu servitorii lui personali, ce îl amuză, ce îl supără. Şi serile şi le petrecea tot acolo, iar Jamil nu-i ascundea absolut nimic; dimpotrivă, reacţiona exagerat pentru ca Derek să înţeleagă. Omar era mai mereu lângă Derek, explicându-i ce se întâmpla; de câteva ori insistă că replicile uneori tăioase ale lui Jamil nu erau ceva obişnuit.

— De regulă, e foarte răbdător şi blând. Poate fi nemilos dacă e nevoie, însă poate fi de asemenea îngăduitor. Chiar şi acum, tot nu e tiranul care a fost Mahmud. Ceea ce vezi însă e din cauză că Jamil n-a mai părăsit de mult palatul, iar asta a fost alegerea lui. Jamil iubeşte natura. Obişnuia să călărească ore în şir în fiecare zi. E şi normal că a ajuns aşa de furios după ce a trebuit să renunţe la asta. Problema există deja de prea mult timp. De când te-ai întors şi-a revenit şi el, însă nu poate să lase pe nimeni să-şi dea seama în afară de noi doi. Nici măcar

femeile lui nu trebuie să bănuiască ceva.

Derek înţelegea. Probabil că ar fi reacţionat la fel în circumstanţe asemănătoare şi, din moment ce urma să se pună în exact aceeaşi situaţie, nu putea decât să spere că problema avea să fie rezolvată înainte să ajungă ca Jamil.

Derek îi urmărea viaţa fratelui său zi şi noapte, chiar şi în dormitor, ca să se pregătească pentru momentul în care aveau să facă schimbarea. Nimeni nu ştia asta.

La început, Derek nu dorise să meargă până într-acolo încât să-l vadă pe Jamil cu concubinele lui. Desigur, în copilărie îşi spionaseră tatăl din când în când – dar asta doar pentru că era distractiv, palpitant şi periculos. Ca bărbat nu avea nicio tendinţă spre voyeurism. Dar Omar insista că era nevoie să ştie cum se purta Jamil cu femeile, din moment ce haremul era o parte importantă din viaţa lui.

Până acum, Derek îşi văzuse fratele făcând dragoste cu trei dintre favoritele lui şi cu o soţie. De fiecare dată se comportase diferit, pentru a-i arăta fratelui său cât de complex era în relaţiile sale: uneori tandru, alteori poruncitor, brusc, violent chiar. Violenţa îl dezgustase pe Derek până într-atât încât se înfuriase, dar Omar îi explicase că femeia respectivă nu putea fi satisfăcută decât astfel, aşa că era chemată ori de câte ori Jamil avea nevoie să-şi elibereze frustrările. Era motivul pentru care femeia devenise recent una dintre favoritele lui. Derek văzuse cum un sclav mut o biciuise, iar apoi Jamil o posedase cu brutalitate. Se simţise şi mai dezgustat văzând că femeii părea să-i placă.

Singura dată când Omar îi sugeră lui Derek să plece fu noaptea în care prima consoartă a lui Jamil, Sheelah, veni în dormitorul dey-ului. Lui Derek aproape că îi păru rău, fiindcă Sheelah era de o frumuseţe rară, cu ochi de culoarea safirului şi păr roşcat care îi amintea de Caroline. Jamil îşi trata cadâna favorită cu totul altfel. Era limpede că pentru fratele lui era specială.

— O iubeşte, nu-i aşa? îl întrebă Derek pe Omar în

timp ce se îndreptau spre camera care îi fusese dată englezului şi unde, în fiecare noapte, o sclavă era trimisă ca să-i satisfacă dorinţele după lungul drum pe mare.

— Le iubeşte pe toate, Kasim, dar da, este *îndrăgostit* de *lalla* Sheelah.

— A fost ideea lui să plec?

— Nu, chicoti Omar. N-ai observat că azi era mai nervos ca de obicei? Ştia că o va chema în seara asta şi că o vei vedea şi tu. Nu vrea să te priveze de vreo lecţie, dar tot îl supăra gândul că-i vei vedea favorita.

— Dar se presupune că şi eu mă voi culca cu ea la un moment dat? întrebă Derek, nevenindu-i să creadă. Cum aş putea face asta ştiind că o iubeşte?

— Va trebui, Kasim. Jamil trimite după ea de multe ori. Merge la ea chiar şi după ce se culcă cu una din celelalte femei. Majoritatea concubinelor sunt trimise înapoi în harem după ce îşi fac datoria. Asta e normal, fiindcă Jamil preferă să doarmă alături de Sheelah în fiecare noapte. Dar de când ai venit n-a mai făcut asta. Nu ştiu ce i-a spus ei, însă cu siguranţă nu adevărul. Nici chiar ea nu trebuie să ştie că tu nu eşti Jamil după ce îi iei locul.

— Deci Jamil a pregătit-o să accepte o asemenea schimbare. Asta înseamnă că nu va mai trebui să mă culc cu ea?

— Nu. Dar va trebui să o chemi la tine, după cum ţi-am spus. Bineînţeles, e treaba ta ce faci cu ea după ce rămâneţi singuri.

— Vulpe bătrână, râse Derek. Nu contează dacă se simte jignită o vreme atâta timp cât Jamil e liniştit, corect? Atunci să-i spui mâine că n-am de gând să mă ating de Sheelah.

— Nu.

— Bine, îi spun eu.

— E vorba de mândria lui, răspunse Omar, clătinând din cap. Jamil speră că îi semeni şi că nu te-ai atinge de soţia altui bărbat indiferent de motiv. Dar îşi dă seama că nu-ţi poate refuza nimic drept plată pentru ce-ţi cere. Nici

chiar pe ea. Îşi asumă riscul de a-ţi da de ales lăsându-te singur la palat. Şi el trebuie să rişte ceva, la fel ca tine. Nu-i poţi lua satisfacţia asta. În plus, zâmbi Omar, are nevoie de un imbold ca să se întoarcă repede.

„Dar cât de tare avea să sufere între timp?” se întrebă Derek.

În seara aceea fuseseră invitate la cină şase *ikbal* şi toate trei soţiile lui Jamil. Unele dintre ele îl vedeau pentru prima oară fără barbă, veste care provocase rumoare la palat şi printre femeile lui. Unele erau surprinse, altele încântate, ceea ce îl supăra pe Jamil şi îl amuza pe Derek. Dar Jamil nu putea rămâne supărat prea multă vreme, înconjurat fiind de femeile lui cele mai frumoase.

Concurenţa dintre *ikbal* era furibundă; se întreceau să-i păstreze atenţia lui Jamil mai mult timp, să-i găsească cele mai fragede bucăţi de carne, să-l facă să râdă. Soţiile lui concurau doar între ele şi Doamna Sheelah părea singura care nu trebuia să se obosească, fiindcă stătea lângă Jamil, şi el era cel care îi dădea de mâncare.

Una dintre concubine se ridică şi începu să danseze pe o melodie cântată de doi muzicanţi orbi. Era o privelişte încântătoare. Femeile erau cele mai frumoase din harem, favoritele lui Jamil. Nu trebuiau să-şi ascundă chipul, fiindcă în afara de ele şi de *dey* nu mai erau decât servitorii. Toate erau îmbrăcate sumar, în afară de una dintre ele care purta un caftan larg ca să-şi ascundă burta de gravidă. Celelalte purtau haine de mătase viu colorată, fiecare în altă nuanţă, şi voaluri diafane. La gât, încheieturi, glezne şi chiar în jurul taliei, care era dezgolită, purtau bijuterii strălucitoare.

— Îţi place vreuna? întrebă Omar de lângă el.

— Toate îmi plac, răspunse Derek, deşi ezită puţin.

Însă era adevărat. Toate erau de o frumuseţe şi de o senzualitate răpitoare. Erau puţin mai plinuţe şi cu forme mai generoase decât era obişnuit, însă nu conta. Derek nu uitase încă haremul în care fusese crescut, unde jumătate din femei se îngrăşau de lene şi celelalte ajungeau şi ele la fel până la urmă. Se întâmpla de multe ori printre femeile

musulmane, şi era fără îndoială motivul pentru care bărbaţii lor ajungeau să prefere femeile grăsuţe.

Derek fusese crescut şi el să aprecieze o astfel de frumuseţe, încă ajunsese la vârsta bărbăţiei înconjurat de servitoare slăbuţe în Anglia şi avea gusturi britanice acum. Oricare dintre femeile lui Jamil îl putea excita, desigur, şi fără îndoială că avea să le posede pe multe dintre ele în următoarele săptămâni. Favoritele lui Jamil îi plăceau cu siguranţă. Însă avea alte gusturi faţă de fratele său şi nu se aştepta să-şi găsească femeia ideală în haremul lui Jamil.

Ceea ce era bine, fiindcă erau totuşi femeile fratelui său. Derek nu dorea neapărat să se culce cu vreuna dintre ele şi nici nu putea să se bucure în voie de asta, indiferent cât de mult insistau Omar sau chiar Jamil însuşi că era nevoie.

— Mâine vei vedea toate femeile, spuse Omar, dorindu-şi să-i vadă expresia lui Kasim ca să înţeleagă exact ce gândea în loc să încerce să-i ghicească părerea după tonul vocii, mai ales că vorbeau în şoaptă. Le vom scoate în grădină pentru o după-amiază de jocuri şi dansuri. Vei avea ocazia să-ţi alegi favoritele.

Derek mormăi ceva drept răspuns. Da, dacă intenţiona să le cheme mai târziu, trebuia să afle cum le cheamă. Nu Omar avea să se ocupe de asta, ci Eunucul Negru care făcea legea printre servitorii din harem.

— Ce se va întâmpla cu favoritele mele după ce se întoarce Jamil? vru să ştie brusc Derek.

Omar nu răspunse imediat. Intră un servitor cu un mesaj şoptit pentru Jamil, aşa că bătrânul nu mai răspunse deloc. Jamil spuse un cuvânt şi femeile plecară imediat. Câteva clipe mai târziu, Eunucul Negru intră în cameră, urmat de trei servitori. Fiecare târa după el o femeie. Sclavele fură împinse imediat în genunchi, într-o poziţie de prosternare faţă de *dey.* Una încercă să protesteze, însă cel care o păzea o lovi cu genunchiul în spate şi o forţă să rămână aplecată.

Eunucul Negru îi vorbi în şoaptă lui Jamil, care chicoti:

— Deci, Marele Vizir s-a înşelat.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Derek îl auzi pe Omar tresărind lângă el.

— Cu ce te-ai înşelat, Omar? De ce i se pare atât de amuzant?

Omar murmură ceva, iar Derek fu la un pas să izbucnească în râs. Şi-l închipui pe bătrân înroşindu-se stânjenit.

— Ei, haide, nu te-am auzit.

— Am spus, scuipă Omar, că Jamil se bucură că n-am avut dreptate de data asta.

— În legătură cu ce?

— Înainte să vii tu, lui Jamil i s-a oferit o sclavă specială. Ca de obicei, a refuzat. Am presupus că sclava a fost vândută imediat, aşa că n-am avut de ce să-l zoresc pe Haji Agha la târgul de sclavi când Jamil s-a trezit să ceară câteva femei noi. Mai ales că ultima caravană cu sclavi dinspre sud a ajuns abia ieri.

— *Jamil* a cerut femei noi? Credeam că are deja prea multe.

— Da. Femeile sunt pentru tine.

Derek chicoti încet, înţelegând.

— Presupun că va fi nevoie de câteva noi favorite în harem ca să nu mă culc eu cu toate favoritele *lui.*

— Pot să presupun că asta speră şi Jamil, deşi n-ar recunoaşte-o niciodată. Evident, sclava pe care a refuzat-o înainte era încă de vânzare, aşa că m-am înşelat. Din fericire n-a cumpărat-o nimeni în cele câteva zile care au trecut de-atunci. Altfel n-ar fi aşa de vesel.

Nimeni nu şi-ar fi putut da seama care din sclave era cea specială, fiindcă toate trei erau proaspăt venite din oraş şi deci ascunse sub pelerine şi voaluri. Dar Derek nu-şi făcea iluzii şi nu se simţea interesat câtuşi de puţin, mai ales după ce le văzuse pe frumuseţile lui Jamil. Probabil, musulmanii credeau că o femeie „specială” e „puţin mai plinuţă”, eventual cu pielea mai albă, lucru care era la mare căutare aici. Orice altceva ar fi fost considerat obişnuit.

Capitolul 17

Chantelle făcuse o greşeală gravă, dar nu-şi dădu seama de asta până când nu fu forţată să îngenuncheze în faţa Marelui Turc, sau cine-o fi fost, şi îl auzi pe Haji Agha spunându-i „Înălţimea Ta”. Era puţin probabil ca bărbatul care o cumpărase să o aducă în faţa stăpânului lui doar ca să se laude cu ea. Se temea că îi fusese adusă de fapt bărbatului în faţa căruia fusese forţată să îngenuncheze acum.

Asta era ceva neobişnuit. Chantelle fusese la un pas să se opună, însă văzuse ce se întâmplase cu negresa de lângă ea care refuzase să îngenuncheze. Nu era corect ca forţa brută să câştige aşa de uşor. Ce rost ar fi avut să se împotrivească şi ea dacă nu avea decât de pierdut? În plus, mândria ei ar fi avut de suferit şi mai mult. În ultima vreme fusese umilită destul. Nu mai avea de ce să treacă încă o dată prin aşa ceva.

Şi totuşi, ar fi fost frumos din partea celorlalţi să-i spună ce se petrece în loc să o lase să ajungă la concluziile greşite. Când plecase de la Hamid Sharif fusese urcată într-o şaretă care o aştepta alături de alte trei. Asta o dezamăgise. Sperase să fie dusă prin oraş, la fel ca data trecută, şi să prindă ocazia să scape. Dar cu atâţia oameni în jur, inclusiv o escortă de soldaţi pe cai, nu mai avusese nicio şansă să evadeze.

Încercase să privească afară printre perdele, dar unul dintre soldaţii călare ţipase la ea, aşa că renunţase. Nu ştia unde merge. Urcau un deal, cel puţin de asta îşi dădea seama. Dar apoi drumul deveni iarăşi drept şi auzi cum se deschid şi se închid mai multe porţi în urma lor. La început crezu că ieşiseră din oraş. Apoi, şareta se oprise.

Chantelle coborî şi văzu încă o fată care fusese adusese împreună cu ele. Erau trei în total. Reuşi să

zărească o clipă o curte înverzită, apoi fu îmboldită să intre într-o clădire înaltă. Cortegiul trecu prin câteva coridoare lungi, pe lângă uşi păzite de gărzi, şi în cele din urmă ajunse aici, într-o sală vastă, unde aşteptau mai mulţi oameni. Chantelle îi văzu doar o clipă, apoi fu nevoită să îngenuncheze şi să-şi lipească fruntea de podea. Nici măcar nu avusese timp să-l observe mai bine pe „Înălţimea Sa” cu care vorbise Haji Agha, dar îl auzi chicotind şi spunând că Marele Vizir se înşelase.

Oare cine era bărbatul care avea un ministru cu un asemenea titlu? Nu putea fi *dey-ul* din Barikah, fiindcă el refuzase să o cumpere. Altcineva? Să fie oare vreun diplomat de la curtea dey-ului? Oare o să-i spună cineva? Musulmanii ăştia aroganţi credeau că femeile sunt inferioare şi nu merită să li se explice ce se întâmplă. Era ca sarea pe rană.

Chantelle fu trasă în sus şi scoase un suspin. Văzu cu coada ochiului că stăpânul le făcuse semn să se ridice. Cât de neciopliţi erau! Ar fi fost prea frumos din partea lor să se obosească să spună: „Puteţi să vă ridicaţi, doamnelor”, probabil.

Plină de nervi, Chantelle îşi mută privirea de la inelele de pe degetul stăpânului la chipul lui. Se linişti la fel de repede cum se înfuriase. Dumnezeule, chiar de asta se temuse. Stăpânul arăta ca un european. Mai rău, avea fruntea înaltă, obrajii traşi, bărbia dreaptă şi nasul acvilin; arăta exact ca un nobil englez! Singurul lucru turcesc la el era felul în care era îmbrăcat: pantaloni largi, tunică cu mâneci lungi din mătase roşie cu alb până dincolo de şolduri şi o eşarfă legată în jurul taliei şi prinsă cu o cataramă aurită. Eşarfa era lată şi albă, la fel ca turbanul lui, în mijlocul căruia strălucea un rubin imens. Avea părul brunet, la fel ca sprâncenele, dar nu se vedea niciun fir. Nu purta nici barbă. Chantelle se aşteptase ca toţi musulmanii să aibă o barbă lungă şi deasă, sau cel puţin o mustaţă. Stăpânul însă nu avea niciuna, nici alta; gâtul lui era lat şi puternic, iar buzele pline şi senzuale. Avea ochii de un

verde adânc, cu gene dese. Când se ridică şi coborî de pe piedestalul pe care stătuse, Chantelle văzu că nu era nici scund, nici gras; dimpotrivă.

Stăpânul făcu un alt gest. Brusc, Chantelle simţi cum cineva îi ridică voalurile şi îi scoate caftanul. La fel se întâmplă şi cu celelalte două femei. Chantelle începu să se simtă stânjenită în faţa atâtor oameni. În afară de Haji Agha şi cei trei eunuci care stăteau în spatele fiecărei sclave, în cameră mai erau trei bărbaţi, o bătrână îngenuncheată lângă piedestal şi doi africani uriaşi care nu purtau decât pantaloni şi veste scurte şi aveau săbii late şi urâte atârnate la şold. Înaintară şi ei în acelaşi timp cu stăpânul şi rămaseră chiar în spatele lui, de o parte şi de alta.

Chantelle îşi acoperi talia cu braţele, neliniştită. Pantalonii ei erau făcuţi dintr-un bumbac alb şi gros, suficient de largi cât să-i ascundă formele, însă talia îi atârna indecent de jos pe şolduri, lăsând aproape treizeci de centimetri de piele dezgolită între pantaloni şi vesta scurtă pe care o purta. Începu să se liniştească abia când îşi dădu seama că nimeni nu se uita la ea. Toată lumea o privea pe negresa din dreapta, iar stăpânul se opri în faţa ei.

Haji Agha se apropie şi îşi informă stăpânul;

— Spune că e o prinţesă din junglele din sud, dar refuză să-şi numească tribul. Spre deosebire de celelalte două, nu e virgină, încă nu s-a obişnuit cu captivitatea. Hamid Sharif trebuia să o ţină în lanţuri.

Jamil o studie pe negresă fără grabă şi fără să-şi dea gândurile la iveală, deşi frumuseţea ei îl impresionase. Era înaltă de aproape doi metri, cu sâni mari şi plini, talia groasă şi musculoasă şi picioare care păreau puternice, obişnuită fiind să alerge prin junglă. Ochii ei erau căprui-deschis, plini de ură.

— Sper că poţi să o îmblânzeşti?

— Cu siguranţă, îl asigură Haji Agha.

Jamil încuviinţă, apoi îşi întoarse privirea spre blonda cu păr argintiu.

— Presupun că ea e englezoaica?

— Da. A fost docilă până acum, dar e foarte inteligentă. Probabil că e o aristocrată. Deja ne-a învăţat limba suficient de bine cât să înţeleagă aproape tot ce spunem.

— Atât de repede? întrebă Jamil, ridicând din sprâncene. De unde a fost capturată?

— De pe coasta britanică, luminăţia ta. Acum câteva luni, una din navele lui Hamid Sharif a fost închiriată să ducă pe cineva în Anglia. Corsarii lui nu erau în căutare de pradă, dar din câte am auzit fata le-a căzut în braţe când îşi duceau pasagerul la ţărm.

Jamil se întoarse înapoi spre Eunucul Negru, căruia îi aruncă o privire pătrunzătoare. Dintr-odată izbucni în râs.

— În numele lui Allah, ce ironie!

Nu se cuvenea ca Haji Agha să pună la îndoială umorul stăpânului său sau ce era sau nu ironic.

— Hamid Sharif a trimis vorbă despre ea în lung şi-n lat, continuă el. Aşa se face că nu o vânduse încă. Licitaţia trebuia să aibă loc peste două zile, aşa că n-a acceptat să o vândă cu una, cu două.

— Deci a fost scumpă?

— Foarte.

Jamil oftă. Englezoaica părea scundă, mai ales pe lângă negresă, însă era probabil mai înaltă ca majoritatea celorlalte femei din harem. Era slabă şi arăta de parcă nu mai avusese parte de o masă cumsecade de multă vreme. Sânii ei nici nu-i umpleau vesta; avea stomacul supt şi şoldurile osoase. Pe lângă asta mai era şi blondă, iar lui Jamil nu-i plăceau blondele fiindcă şi mama lui era blondă. Părul fetei din faţa lui era însă atât de deschis la culoare că era aproape alb. În orice caz, era de înţeles de ce o consideraseră specială. Avea cel mai frumos chip pe care îl văzuse vreodată. Nici chiar cearcănele ei întunecate nu-i puteau şterbi frumuseţea.

Şi totuşi, Jamil nu se simţea atras de ea. Oricum nu o cumpărase pentru el. Era decizia lui Kasim dacă dorea să o

păstreze sau să o trimită înapoi negustorului de sclavi ca să fie vândută.

— Şi ultima? L-am îmbogăţit pe Hamid Sharif în seara asta?

Haji Agha nu îndrăzni să zâmbească, deşi bănuia că Jamil nu regreta banii cheltuiţi, pe care şi-i putea permite oricum.

— Nu, înălţimea Ta. Unul dintre căpitanii tăi a adus-o săptămâna asta, nu te-a costat nimic. E o ţărancă portugheză şi nu o deranjează sclavia, fiindcă duce o viaţă mai bună acum.

Jamil încuviinţă, nedându-şi încă gândurile la iveală. Ultima fată nu era cine ştie ce frumuseţe, dar era suficient de voluptuoasă şi senzuală cât să-i reţină atenţia. Fără îndoială, de-asta o alesese şi Haji. În plus, avea părul castaniu, iar Eunucul Negru ştia că lui Jamil îi place culoarea asta. Însă Haji nu bănuia că Jamil nu ordonase să i se aducă cele trei femei pentru el.

Jamil nici nu sperase să facă rost de trei femei într-un timp aşa de scurt. Era mulţumit. Încă nu ştia dacă şi fratele lui e la fel de mulţumit, dar Jamil nu avea de gând să adauge trei femei la haremul lui dacă Kasim nu intenţiona să profite de ele. Se întoarse spre negresă.

Chantelle îl privea pe furiş doar când era sigură că Jamil se uita în altă parte. Se simţea prea umilită ca să-l privească direct în ochi. Faptul că bărbaţii vorbeau despre ea ca şi când n-ar fi fost acolo şi nu i-ar fi putut înţelege, deşi Haji Agha le explicase că nu era aşa, nu era decât o dovadă în plus a caracterului lor josnic. Iar stăpânul avea o voce atât de indiferentă, de parcă nici nu-i păsa că tocmai cumpărase trei sclave noi. Pentru că el le cumpărase. Ultima întrebare pe care i-o pusese lui Haji Agha nu mai lăsa loc de nicio îndoială. De ce însă ar fi cumpărat cineva trei femei pe nevăzute? Sau stăpânul urma să aprobe vânzarea abia acum?

Dumnezeule, ce bine ar fi fost să fie aşa. Chantelle dorea să fie trimisă înapoi la Hamid Sharif. Nu suporta

gândul că stăpânul ei arăta ca un compatriot. Şi era aşa de chipeş. Deşi nu voia să recunoască, nu putea nici să o nege faţă de ea însăşi. I se părea atât de atrăgător. Nu se putea aşa ceva. Se imagina deja lăsându-se în voia lui, acceptându-şi sclavia doar fiindcă se simţea atrasa de el din întâmplare, deşi nu era cazul. Nu! Trebuia să facă ceva ca să-l convingă să o trimită înapoi la Hamid Sharif înainte să fie închisă în harem şi să fie prea târziu. Dar ce?

Îl urmări cu privirea, rugându-se să-i vină o idee cât mai repede. Apoi îşi dădu seama că stăpânul le examina încă. Acum stătea faţă în faţă cu negresa, studiindu-i chipul cu o expresie impasibilă în timp ce ea îi întorcea o privire plină de ură. Prinţesa africană nu se temea să-şi arate sfidarea. Stăpânul ridică o mână şi deschise cu o mişcare nonşalantă singurul nasture care îi ţinea vesta fetei închisă. Chantelle se înroşi până în vârful urechilor, dar prinţesa nu schiţă niciun gest, nici măcar ca să-şi ţină sânii acoperiţi.

Stăpânul îi privi sânii mari, iar Chantelle suspină în sinea ei. Se înşelase din nou. Fusese uşurată să fie cumpărată astfel, crezând că nu va fi dezbrăcată în public, însă acum vedea exact acelaşi lucru întâmplându-se într-o cameră plină de oameni. Iar singura fată de la care se aşteptase să protesteze îndura totul în tăcere. Prinţesa nici nu se clintise; stătea cu spatele drept, mândră, fără să pară stânjenită sau jignită.

Când stăpânul îşi ridică în sfârşit privirea ca să-i vadă reacţia, negresa reacţionă. Îl scuipă în faţă.

Chantelle suspină, dar sunetul nu se auzi, fiindcă ceilalţi oameni din cameră reacţionară cu strigăte de furie. Negresa fu prinsă de gărzile stăpânului, nu de eunucul care aştepta în spatele ei. Uriaşii nubieni o forţară să îngenuncheze; apoi, eunucul scoase un bici scurt de la centură şi începu să o lovească peste spate.

Chantelle privi îngrozită scena. Stăpânul nu ordonase ca negresa să fie pedepsită, dar nici nu îşi oprise servitorii. Rămase nemişcat, fără să dea de înţeles că ar fi furios sau că ar simţi altceva, orice. Unul dintre servitorii lui se grăbi

să-i şteargă saliva de pe faţă cu o bucată de pânză, dar stăpânul îl ignoră şi se şterse cu dosul mânecii, încet, privind-o pe biata fată care se zbătea pe podea. Nu le făcu semn servitorilor să se oprească decât când negresa lăsă mândria la o parte şi ţipă în sfârşit.

— Ce păcat, spuse stăpânul, deşi Chantelle nu auzi nicio urmă de regret în glasul lui. Daţi-o gărzilor mele. Dacă supravieţuieşte până dimineaţa, puteţi să i-o trimiteţi înapoi lui Hamid Sharif.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre Chantelle.

Chantelle simţi cum îi îngheaţă sângele în vine şi chipul îi păli. Stăpânul tocmai o condamnase pe negresă să fie violată în grup, iar acum ea nici nu mai exista pentru el. Negresa fu târâtă afară din cameră imediat ce stăpânul dădu ordinul. În mintea lui Chantelle rămase imaginea dungilor roşii de pe spatele ei, vizibile chiar şi pe pielea ei neagră.

Chantelle îl privi în sfârşit în ochi. În aceeaşi clipă se simţi paralizată şi ştiu că îl dispreţuia. Orice atracţie ar fi simţit pentru el înainte dispăruse văzându-i cruzimea. Stăpânul era un om rece şi insensibil, în stare să comită acte dintre cele mai barbare, fără îndoială.

— Eşti un nenorocit.

Chantelle spuse asta înainte să se poată abţine, dar stăpânul nu o auzise, sau cel puţin nu părea să o fi auzit. Se putea la fel de bine să nu înţeleagă engleza sau să nu-i pese ce avea ea de spus. Chantelle nu ştia cuvântul arab pentru „nenorocit”. Păcat, fiindcă avea destule alte cuvinte pe care i le-ar fi spus acum.

Stăpânul o privea încă în ochi. În sfârşit îşi arăta sentimentele: era surprins. Nu mai văzuse niciodată ochi de culoarea violetelor; nici nu ştia că ochii pot avea o asemenea culoare. Jamil era fascinat. Ochii ei erau ca două ametiste mărginite de gene lungi, aurite, de aceeaşi culoare cu sprâncenele ei arcuite, puţin mai închise ca părul ei platinat.

Ce combinaţie neobişnuită. Nici nu era de mirare că

fusese atât de scumpă. Dacă mânca suficient şi se împlinea la trup, putea ajunge la fel de frumoasă chiar şi ca Sheelah. Iar părul ei putea fi vopsit…

Jamil se scutura amintindu-şi de ce o cumpărase de fapt pe sclavă. Nu era pentru el. Dacă Kasim nu o dorea însă, Jamil se simţea tentat să-şi încalce promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi şi să o păstreze pentru el. Gândul la Sheelah îl făcu însă să se răzgândească. Fata era într-adevăr de o frumuseţe rară, dar Jamil îşi iubea întâia cadână. De când îşi dăduse seama de asta nu mai cumpărase nicio femeie pentru harem. Sheelah nu avea să înţeleagă ce căutau cele două aici, asta dacă şi Kasim le dorea. Trebuia să aştepte să o lămurească până se întorcea. Dar nu mai avea ce face. Singurul care ştia de Kasim, în afară de Jamil, era Omar.

— Shahar, spuse brusc Jamil.

„Luna”. Era un nume potrivit, fiindcă fata avea părul de culoarea razelor de lună. Se întoarse spre Eunucul Negru şi îi spuse:

— Îi vom spune Shahar, Haji.

— Nu, spuse Chantelle, atrăgând atenţia tuturor asupra ei din nou.

— Nu?

— Nu-mi da un nume. Nu mă păstra. Trimite-mă înapoi la Hamid Sharif.

Jamil era amuzat. Oare fata asta nu-şi dădea seama că nu depindea de ea?

— Şi de ce aş face asta?

— Pentru că nu vreau să fiu a ta.

Jamil se încruntă, iar Chantelle păli. Dumnezeule, nu cumva voia să fie şi ea biciuită? N-avea voie nici măcar să spună ceva atât de evident?

Dar Jamil era furios pe sine, nu pe ea. Fusese o greşeală să permită ca negresa să fie biciuită, indiferent dacă o meritase sau nu. Intenţionase să le dea o lecţie celorlalte două femei, dar şi lui Kasim, care încă nu văzuse o astfel de situaţie şi trebuia să ştie cum reacţionau cei din

jur.

Englezoaica fusese docilă până acum, însă acum nu mai era. Jamil văzu că se temea de el, dar chiar şi aşa tot nu reuşea să-şi ascundă reproşul din privire. Kasim va fi supărat că o făcuse să-l urască doar fiindcă pedepsise o femeie vinovată. Iar Jamil era aproape sigur că fratele său *o dorea* pe englezoaică.

Privind-o în ochi, îl întrebă pe Eunucul Negru;

— Ştie cine sunt, Haji?

Chantelle se grăbi să răspundă prima, insistând:

— Nu-mi pasă dacă eşti dey-ul acestui oraş nenorocit.

— Voi, britanicii, aveţi o pasiune pentru propoziţiile lungi, întotdeauna folosiţi mai multe cuvinte decât este nevoie, spuse Jamil pe un ton glumeţ, deşi puţin răutăcios. Dacă nu-ţi pasă, Shahar, atunci trebuie să ştii că sunt într-adevăr Jamil Reshid, *dey*-ul „acestui oraş nenorocit”.

Chantelle era surprinsă, însă din alt motiv.

— N-ai vrut să mă cumperi când m-au adus. De ce sunt aici?

Jamil nu răspunse o clipă. Trebuia să se concentreze ca să-i descifreze pronunţia şi să înţeleagă exact ce spunea, deşi trebuia să recunoască totuşi că fata învăţase limba lor mult mai bine decât se aşteptase. Cu toate acestea, tot era surprins de felul în care expresia ei se îmblânzise o clipă, uitând de teamă şi de dezgust.

Luând-o din nou prin surprindere, Jamil spuse într-o franceză perfectă, presupunând că o aristocrată din Anglia vorbea şi franceza;

— E dreptul meu să mă răzgândesc.

— Atunci te poţi răzgândi şi pentru biata fată pe care au biciuit-o servitorii tăi?

— Interesant. Nu-mi ceri să mă răzgândesc cu privire la tine.

— Ajungem şi la asta.

Jamil fu la un pas să râdă. Era interesant ca o femeie să-i vorbească astfel. Cele din harem nu îi întorceau niciodată vorba, chiar dacă poate ar fi vrut. Dey-ul le

răsfăţa şi le permitea multe, însă niciuna dintre ele nu uita că vieţile lor îi aparţineau întru totul.

— Dacă ţi-aş îndeplini orice dorinţă, englezoaico, ce mi-ai cere?

Chantelle făcu ochii mari. Oare vorbea serios sau era o întrebare retorică? În orice caz, nu avea de ales; conştiinţa nu o lăsa să treacă ocazia cu vederea. Soarta negresei era deja pecetluită. Însă a ei nu. Iar dacă bărbatul din faţa ei era într-adevăr *dey-ul,* atunci avea probabil cel mai mare harem din Barikah. O cumpărase, dar se putea să uite de ea odată ce se pierdea printre celelalte femei. Nu, soarta ei nu era pecetluită – nu încă.

— Negresa, spuse ea.

— Vrei să o păstrez în loc să o trimit înapoi?

— Nu. Scuteşte-o de pedeapsa pe care ai ordonat-o.

Jamil se întoarse şi făcu ce i se ceruse. Chantelle privi uimită cum ordinul îi este transmis unui soldat care aştepta la uşă. Îl privi din nou pe *dey*; nu ştia ce să creadă despre un asemenea gest.

— Unde ţi-e recunoştinţa, englezoaico?

Chantelle înţelese ce se petrecea, însă asta nu o linişti.

— Mulţumesc, spuse din vârful buzelor.

— Poftim? Încă nu m-am revanşat în faţa ta?

— Ce-a făcut nu a fost atât de grav încât să merite să fie bătută, răspunse Chantelle.

— E părerea ta, spuse Jamil. Dar m-a insultat, iar asta nu e permis. Trebuie să ştii ce ţi-e permis şi ce nu, aşa e?

Ce spusese dey-ul era un avertisment. Ochii lui Chantelle se îngustară.

— Ah, văd că ţi-ai amintit că nu mă placi. Dar te vei răzgândi şi tu, Shahar, dacă mă hotărăsc să te păstrez. Ce zici, vrei să decid acum? Îţi deschizi vesta sau mă laşi pe mine?

Chantelle se încordă toată. Din nou se simţi cuprinsă de teamă şi de o furie neputincioasă, iar expresia i se înăspri. Era oare destul de speriată cât să-i înţeleagă

avertismentul lui Jamil?

— Şi tu ai de gând să mă scuipi? se răsti Jamil.

Nu. Dorise să ştie ce putea face ca să fie trimisă înapoi la Sharif, iar acum aflase. Pedeapsa de dinainte era însă inacceptabilă.

Aşa că Chantelle clătină din cap şi îşi coborî privirea. Deşi înainte îl privise cu ostilitate, Jamil o auzi rugându-l încet:

— Te rog, trebuie neapărat să faci asta în faţa tuturor?

— Sunt doar sclavi, englezoaico, şi asta eşti şi tu... începu Jamil. Însă deja făcea lucruri neobişnuite de dragul lui Kasim. În regulă, se răzgândi el. Vino aici. N-o să te văd decât eu.

O conduse într-un colţ al camerei, făcându-le semn celor doi coloşi negri să stea deoparte. Chantelle înţelese că era cel mai bine să-l urmeze, deşi încă nu era sigură la ce să se aştepte. Acum stătea cu spatele întors spre ceilalţi, însă sclavii erau încă acolo. Era scandalos ce se întâmpla. Dey-ul nu avea niciun drept, deşi îşi închipuia că poată să facă orice. Dumnezeule, cât de mult ura asta!

Chantelle îşi plecă fruntea şi îşi strânse orbeşte pumnii, dar paşa îi ridică bărbia cu vârful degetelor, forţând-o să-l privească în ochi.

— Am făcut ce m-ai rugat a doua oară, englezoaico. Aştept.

— Nu pot, spuse Chantelle, cu vocea plină de amărăciune.

— În regulă.

Nu era un reproş. Chantelle se simţea tentată să-l plesnească peste mână, însă îi permise să-i deschidă vesta. Dacă putea fi biciuită şi condamnată la o pedeapsă chiar mai rea pentru un gest atât de neînsemnat ca al negresei, oare ce-ar fi păţit dacă l-ar fi lovit? I-ar fi tăiat oare capul unul dintre eunuci?

Chantelle suspină simţind cum vesta îi alunecă, dându-i sânii la iveală. Îşi întoarse privirea spre peretele

ascuns de paravane din faţa ei, însă nu vedea nimic. Simţea doar o ruşine copleşitoare, făcându-i pielea să se înroşească şi obrajii să-i ardă dureros.

Dey-ul se apropie de ea şi îi spuse încet:

— Poţi să te îmbraci, Shahar. Vei merge cu Haji Agha. Trebuie să-i spui de unde vii ca să te treacă în catastif.

Chantelle se întoarse spre el şi întrebă posomorâtă:

— Deci nu mă trimiţi înapoi?

Jamil nu îi răspunse. Îşi pierduse deja interesul, iar acum se întoarse spre ţăranca portugheză.

Capitolul 18

— Deci? întrebă Omar după ce ultima sclavă fu condusă afară, şi Jamil se retrase în dormitor.

— Blonda, răspunse Derek fără nicio ezitare.

— Şi celelalte două?

— Credeam că deja aţi scăpat de negresă.

— Dacă o vrei, o luăm înapoi.

— N-am chef de asemenea ostilitate, mulţumesc. Blonda mi-e destul. O să plătesc cu însumi pentru ca.

— Jamil nici n-o să vrea să audă.

— Atunci ce se va întâmpla cu ea după ce se întoarce Jamil? Şi cu celelalte femei pe care le voi avea? Încă nu mi-ai spus.

— Fiecare va primi o zestre bogată şi va fi liberă să se mărite cu altcineva.

— Dumnezeule! înjură încet Derek. De ce nu mi s-a spus asta mai devreme?

— Fiindcă oricum nu contează. Crede-mă, Jamil n-o să se supere nici dacă te foloseşti de jumătate din harem. De fapt, cred că ţi-ar mulţumi pentru că asta ar însemna să scape de suficiente femei cât să nu se mai obosească atât cu ele. Doar nu credeai că o să le păstreze pe cele cu care te culci şi tu?

— Nu mă gândeam la asta, să fiu sincer. Dar sunt sigur că *nu* mi-ar mulţumi dacă m-aş culca cu toate favoritele lui.

— De ce crezi că ţi-a oferit o femeie doar pentru tine? chicoti Omar.

— Dar soţiile lui? mormăi Derek. Le-ar alunga şi pe ele?

— Sunt mamele fiilor lui. Ar rămâne în harem.

— Dar nu s-ar mai culca niciodată cu ele? ghici Derek.

— Asta nu e problema ta…

— Pentru numele lui Allah, Omar, nu mă mai trata ca pe un copil. N-o să mă răzgândesc, dar vreau să ştiu adevărul.

Omar ezita să-l privească.

— Dacă într-adevăr vrei să ştii, atunci nu, Jamil nu s-ar mai culca niciodată cu ele.

Derek oftă încet.

— Uitasem cât de posesivi sunt musulmanii cu femeile lor.

— Şi voi nu sunteţi? întrebă sceptic Omar.

Derek se gândi o clipă. În cele din urmă se văzu nevoit să recunoască:

— Nu, eu nu sunt.

— Nici chiar cu logodnica ta?

Derek chicoti amintindu-şi că într-adevăr *avea o* logodnică, fiindcă nu se mai gândise la Caroline de zile în şir.

— O ador, Omar, dar nu am de gând să fiu un soţ credincios, aşa că n-am de ce să mă plâng dacă îşi găseşte şi ea unul, doi amanţi. N-ar schimba cu nimic ce simt pentru ea.

— Ai devenit mai britanic decât mă aşteptam.

— Am trăit zece ani aici şi nouăsprezece acolo, Omar. Chiar credeai că o să fiu exact ca Jamil?

— Nu, dar să ştii că tot semeni cu el, mult mai mult decât crezi, răspunse Omar.

După ce o văzuse pe negresă pedepsită, Derek se

întrebă dacă într-adevăr aşa era. Fusese îngrozit să vadă că Jamil nu-şi oprise imediat servitorii.

În schimb, Omar nu reacţionase în niciun fel.

— E bine că ai avut ocazia să vezi cât de repede răspund sclavii nubieni la orice ameninţare, îi spusese atunci.

— Dar n-aş spune că asta a fost o ameninţare, răspunsese Derek printre dinţi. Cum poate fi atât de sever…?

— Presupun că te referi la pedeapsa ei? întrebase Omar, pentru care câteva lovituri de bici nu erau nimic deosebit. Nu trebuie să-ţi faci probleme. La ora asta nu sunt decât vreo două, trei gărzi care să o primească. Niciunul dintre ei n-ar abuza vreodată de un asemenea dar. Îi vor trata rănile şi o vor îngriji cum se pricep mai bine.

Omar nu crezuse de cuviinţă să adauge că negresa nu era virgină şi că stăpânul ei nu o găsea pe plac, aşa că n-avea alt rost decât să-i satisfacă servitorii.

— În plus, asta a fost o lecţie şi pentru celelalte două.

O lecţie care o revoltase pe fata blondă, după felul în care reacţionase faţă de Jamil. Acum îl dispreţuia. Nici chiar compromisurile pe care le făcuse Jamil pentru ea nu-i schimbaseră părerea.

Derek se forţă să nu se mai gândească la asta.

— Mi-ai spus că toate femeile din harem vor defila mâine prin faţa mea, spuse el. Nu cred că e nevoie. Spune-mi doar care sunt femeile pe care Jamil nu le mai vrea.

— Lui Jamil n-o să-i placă să afle că n-a fost nevoie să sacrifice nimic când se întoarce, fiindcă tu…

— Nu-ţi face griji, Omar, îl întrerupse Derek. Mă voi culca cu cel puţin una dintre favoritele lui. Asta o să-l liniştească, da?

Derek ştia deja exact pe care fată o va alege, fiindcă era sigur că una dintre cele pe care le văzuse în acea seară era chiar domnişoara Charity Woods.

— Mulţumesc, spuse Omar, spre surprinderea lui Derek.

— Pentru ce?

— Pentru că îţi iubeşti fratele atât de mult.

Derek nu putu să doarmă după ce se retrase în camera lui. Se gândea la blondă. Cine era? Oare dacă îi auzea numele l-ar fi recunoscut?

Deşi nu conta prea mult. Prinţesă, aristocrată sau ţărancă, orice femeie era tratată la fel dacă avea nenorocul să fie capturată; toate erau sclave fără niciun drept, bune doar pentru a fi folosite, abuzate, vândute, revândute şi chiar ucise dacă stăpânul lor avea vreun capriciu. După ce îl ascultase pe Haji Agha povestind cum fusese capturată fata, Derek îşi dăduse seama că nenorocul ei era inclusiv din vina lui. Nu era sigur însă ce-ar fi trebuit să simtă în legătură cu asta. Era ironic, cum spusese şi Jamil, mai ales fiindcă acum fata era, teoretic, a lui. Dar ce să facă oare cu ea? Ştia ce i-ar fi plăcut să facă. Dumnezeule, din clipa în care îi scoseseră voalurile nu-şi mai putuse lua ochii de la ea. Deşi era prea slabă pentru gusturile lui, fiindcă îi plăceau femeile care aveau totuşi puţină carne pe oase, tot nu-şi putuse stăpâni un fior când Jamil o dusese lângă paravan, ştiind ce urma să se întâmple. Derek aşteptase cu nerăbdare ca Jamil să se dea la o parte. Când îi văzuse sânii mici, perfecţi, trupul lui reacţionase imediat, tânjind dureros să o atingă.

Oare chiar se cuvenea să o aibă, însă? Fata era virgină. Nu venise aici de bunăvoie. Era englezoaică, la naiba! În plus, îl detesta pe Jamil pentru ce făcuse în acea seară, iar Derek era pe cale să-i ia locul lui Jamil. L-ar fi lăsat oare conştiinţa să profite de ea acum că ştia toate astea?

Capitolul 19

Chantelle stătea în genunchi, cu mâinile prinse în poală de parcă s-ar fi rugat. Avea încheieturile palide, semn

că degetele îi erau încleştate. Purta haine albe, mate, contrastând puternic cu perna albastră de satin pe care era aşezată. Perna îi servea drept scaun, fiindcă în cameră nu era niciun scaun obişnuit. De fapt, nu exista niciun scaun în tot Barikah, din câte văzuse ea până acum.

Aşezat la o măsuţă scundă, Haji Agha bea a doua ceaşcă de cafea turcească, o băutură groasă, cu spumă deasupra. Prima ceaşcă a lui Chantelle se răcise deja fără să se atingă de ea. În cealaltă parte a camerei, un funcţionar stătea aşezat pe o altă pernă. Mâna lui atârna deasupra tăbliţei de scris; aştepta ca interogatoriul să continue. În rest nu mai era nimeni. Chantelle chiar se simţea ca la un interogatoriu, fiindcă fusese somată să-şi povestească întreaga viaţă, de când se născuse şi până când fusese capturată pe stâncile din Dover.

Haji Anglia o întrebă numele ei, numele membrilor familiei, rangul, chiar şi data naşterii. Îi studie îndeaproape educaţia, ce ştia să facă – să cânte la pian, să brodeze, să călărească, să navigheze şi să cânte acceptabil. Navigaţia era singurul lucru care părea să-l intereseze pe Eunucul Negru, care punea întrebările în timp ce funcţionarul le nota migălos.

Dacă nu s-ar fi simţit epuizată emoţional după toată povestea cu *dey*-ul, Chantelle n-ar fi cooperat de bunăvoie. Aşa însă răspundea absentă aproape la toate întrebările care i se puneau, fiindcă mintea ei nu părăsise încă cealaltă cameră. Încă mai tremura de ruşine. Când reuşi în sfârşit să-şi revină suficient încât să se întrebe de ce era interogată astfel, nu mai rămăseseră prea multe lucruri de spus. O întrebare legată de tutorele ei îi zgândări din nou vechea furie şi o făcu să se trezească din apatie.

— Ce rost mai are să mă întrebi? Credeam că trebuie să-mi uit trecutul acum că am ajuns în iad!

Bătrânul râse auzind-o. Întotdeauna îl amuzau curajul şi sfidarea de care dădeau dovadă noile sclave când soseau aici, înainte să înveţe să-i ştie de frică. Englezoaica urma să devină respectuoasă şi servilă într-o săptămână, poate mai

puţin. Şi nu avea să mai îndrăznească să-l contrazică vreodată.

— Ai dreptate, binevoi el să-i răspundă. Dar înainte să-ţi uiţi trecutul, trebuie să ştim cine eşti în caz că te caută cineva vreodată.

— Ca să mă răscumpere, vrei să spui? Ca să ştiţi cât să cereţi pentru mine?

Haji Agha încuviinţă, însă adăugă apăsat:

— Mă îndoiesc că va veni cineva să te răscumpere.

— De ce nu? întrebă Chantelle. Parcă ţi-am spus că sunt o aristocrată.

— Dar cine să afle vreodată că eşti aici? Doar dacă cineva a văzut corabia lui Hamid Sharif şi a ghicit că vine de pe Coasta Berberă.

Şi Chantelle îşi dădu seama de asta, dar se simţi demoralizată să-i audă cuvintele spuse pe un ton atât de sec. Fu la un pas să se apere spunând că, dacă cineva de la consulatul britanic din Barikah afla de ea, atunci se va cere imediat să fie eliberată, însă nu voia să dea de înţeles că încă mai spera să ia legătura cu consulul. Oricum nu avea mari speranţe. De fapt, singura ei speranţă deocamdată era ca Jamil Reshid să nu vrea să o păstreze.

— Oare nu sunt cam premature întrebările tale? se răsti ea. Nici nu s-a stabilit…

Chantelle se opri. Un soldat intră în fugă şi se aplecă să-i şoptească ceva lui Haji Agha. Bătrânul încuviinţă fără să pară prea surprins şi se ridică.

— Vino, Shahar.

Făcu semn cu mâna spre uşă. Chantelle nu se mişcă. Brusc, simţea că picioarele i se transformaseră în plumb.

— Nu-mi spune aşa.

— Aşa ţi se va spune de-acum înainte. Chantelle Burke este moartă.

— Atunci…

Chantelle nu-şi termină fraza. Bătrânul eunuc încuviinţă iar, ghicindu-i gândurile.

— Chiar credeai că va fi altfel după ce stăpânul s-a

purtat atât de generos cu tine?

— Generos! izbucni Chantelle, lucru care îl făcu pe Haji Agha să se încrunte.

— Ajunge, spuse el încet, dar ferm, o voce care le era cunoscută tuturor. Vei veni cu mine sau voi pune să fii târâtă după mine. Cred că ar fi mai bine pentru mândria ta să mergi singură.

Avea dreptate. Chantelle era totuşi o Burke, nu o laşă nenorocită, şi îi era recunoscătoare eunucului că-i amintise asta. Fusese oricum destul de rău că se tânguise în faţa noului ei stăpân, şi pentru ce? Pentru un pic de decenţă? Chantelle era sigură că ceea ce o aştepta era mult mai rău. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai avea de gând să implore nimic.

Chantelle îl urmă pe bătrânul eunuc fără să reacţioneze când gărzile lui personale porniră în urma lor. Eunucul o îndrumă spre curtea spaţioasă unde se oprise şareta mai devreme, apoi printr-o poartă boltită într-o altă curte la capătul căreia se deschideau două porţi întărite cu fier, înalte de cel puţin cincisprezece metri.

Chantelle ezită când văzu că porţile erau păzite de opt eunuci înarmaţi până în dinţi. Instinctul îi spunea că asta era ultima poartă prin care avea să mai treacă vreodată. Pe aici se intra în haremul de la palat; odată ajunsă de partea cealaltă, nu se va mai putea întoarce. Într-adevăr, Chantelle Burke avea să moară.

Se simţi cuprinsă de o panică iraţională şi uită tot ce plănuise până atunci. Se opri, făcu un pas în spate şi ar fi fugit unde vedea cu ochii dacă nu s-ar fi lovit de un piept puternic. Era înconjurată acum; două dintre gărzile lui Haji se opriseră odată cu ea, de o parte şi de cealaltă, iar cel din spate o împinse blând, dar cu suficientă forţă cât să o facă să pornească din nou. Haji se opri şi ridică din sprâncene, de parcă ar fi vrut să-i spună că ştia ce plănuieşte şi nu avea niciun rost; dacă n-ar fi făcut-o, Chantelle s ar fi lăsat în voia panicii şi ar fi început să se zbată, să ţipe şi să se acopere de ruşine. Aşa însă, înconjurată de şase negri

enormi şi având în faţă alţi opt, nu avea ce să facă. Doi eunuci deschiseră porţile îngrozitoare.

Chantelle îşi îndreptă spatele, dar simţi că i se taie picioarele. Eunucul din spate fu nevoit să o îndemne din nou şi să o ajute, iar Chantelle îşi dădu seama că fără el n-ar fi putut să facă acei ultimi paşi. Eunucul o ţinea de braţ, sprijinind-o, dar fără să o forţeze. O clipă mai târziu, porţile se închiseră cu zgomot. Ecoul era asurzitor, ca un ţipăt de moarte. Chantelle închise ochii şi se opri ascultând, având conştiinţa dureroasă că se sfârşise. Intrase în Babilonul iadului, de unde nu va mai scăpa vreodată.

— Te simţi mai bine acum, Shahar?

Chantelle deschise ochii şi îl privi pe Haji Agha. De unde ştia? Ah, dar era limpede, nu-i aşa? Intrase în harem. Nu mai avea de ce să se împotrivească. Nu-i răspunse. Eunucul era autoritatea supremă aici. El o alesese dintr-o cameră plină de femei, deşi ar fi putut să o aleagă pe oricare alta. Din cauza lui era aici, sclavă a unui bărbat pe care îl ura.

Chantelle se întoarse şi îl privi în ochi pe bărbatul care o ajutase să nu se piardă cu firea. Era şi el nubian, la fel ca ceilalţi, înalt, musculos şi cu pielea neagră ca tăciunele. Spre deosebire de ceilalţi, avea ochii căprui, calzi şi blânzi. Chantelle îi zâmbi în semn de mulţumire, iar el înţelese şi îşi dezveli dinţii orbitor de albi într-un rânjet. Chantelle se simţi mai puternică, de parcă nu se pierduse cu totul într-o lume atât de stranie.

— Cum îl cheamă? îl întrebă pe Haji după ce porniră mai departe şi Eunucul Negru îşi trimise soldaţii înapoi, fiindcă nu mai aveau nevoie de o escortă aici.

— E sclavul meu, Shahar. Nu contează cum îl cheamă.

— La naiba, ce te opreşte să-mi răspunzi pur şi simplu? răspunse Chantelle fără să se gândească. M-ai adus aici. Nu mai plec nicăieri. E prea greu să-mi răspunzi la o întrebare, la naiba?

Haji se opri, făcând-o să se lovească de spatele lui. Chantelle sări înapoi, dându-şi seama că vorbise poate cu

prea multă obrăznicie. Dar la naiba, era Chantelle Burke, aristocrată, indiferent cum îi spuneau cei de-aici. Trebuia să le arate de la început că n-avea de gând să se lase călcată în picioare, ignorată sau minţită, chiar dacă femeile lor nu erau deranjate de un asemenea tratament.

— Deci? întrebă Chantelle pe un ton puţin mai rezonabil când Haji se întoarse încruntat spre ea.

Eunucul nu răspunse imediat. Apoi porni din nou, aşteptându-se ca Chantelle să îl urmeze. Mormăi:

— Dacă *chiar* vrei să ştii, îl cheamă Kadar.

Chantelle zâmbi.

— Mulţumesc, spuse ea, ceea ce îl făcu pe Haji să mormăie şi să grăbească pasul.

Intrară tot mai adânc în harem, trecând prin nenumărate uşi pe care servitorii le descuiau şi le încuiau apoi în urma lor, printr-un labirint de culoare, de alei şi de holuri pavate cu marmură scumpă, apoi în jos pe scări înguste care se deschideau în curţi intime, pe lângă şiruri de colonade luminate de torţe şi grădini cu pavilioane micuţe şi rotunjite, numite chioşcuri, ale căror acoperişuri reflectau lumina lunii.

Deşi era târziu, haremul nu era pustiu. Majoritatea sclavelor pe lângă care trecură erau femei, servitoare sau sclave puse la dispoziţia concubinelor. Servitoarele se deosebeau prin hainele lor albe de bumbac, care păreau a fi îmbrăcămintea lor obişnuită. În rest mai erau şi eunuci, dar şi băieţi în haine colorate care, spre groaza lui Chantelle, se dovediră a fi paji care fuseseră deja castraţi.

Concubinele o priveau pe Chantelle cu ostilitate, curiozitate sau surprindere. Servitoarele, în schimb, se prosternau umile e când Haji Agha se apropia de ele, iar Eunucul Negru le ignora cu desăvârşire.

— De ce îţi fac plecăciuni? se întrebă Chantelle cu voce tare.

— Fiindcă eu sunt Eunucul Negru.

— Deci eşti al treilea bărbat din tot Barikahul, aşa-i?

Haji o privi surprins.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am avut un profesor foarte insistent pe drum. Cred că spera că voi ajunge aici, aşa că m-a învăţat şi ierarhia de la palat. De regulă nu uit ce am învăţat, chiar dacă am fost obligată să ţin minte toate astea.

— Profesorul tău te-a învăţat şi ierarhia dintr-un harem?

— Dacă te referi la sistemul de castă şi care femei au o poziţie mai înaltă decât celelalte, atunci da.

— Spune-mi.

— Aş prefera să nu vorbim despre asta, spuse dezgustată Chantelle. E umilitor, după părerea mea, să aspiri la o poziţie mai înaltă…

— Spune-mi, repetă încăpăţânat Haji.

Chantelle scrâşni din dinţi.

— Bine. Concubinele, sau odaliscele, sunt casta cea mai joasă, femei care încă nu i-au intrat în graţii stăpânului lor. Apoi sunt *godze,* femeile care au fost observate, însă nu au fost chemate încă să…

Chantelle se înroşi. Nu reuşi să-şi termine fraza.

— N-au fost chemate să-l servească, da? sugeră Haji.

— Da, e un mod de a spune, spuse uşurată Chantelle. Apoi vin *ikbal,* femeile care au fost „chemate să-l servească”, favoritele de acum şi din trecut. Iar cel mai sus sunt cadânele, soţiile lui oficiale.

— Tu unde ai vrea să fii?

— Oriunde altundeva, dar nu aici, spuse Chantelle.

Haji râse; era pentru prima oară când Chantelle îl auzea.

— Deja eşti *godze,* dar asta n-o să dureze mult, cel puţin nu cred. Însă vei afla în curând că sistemul de castă din haremul lui Jamil Reshid e puţin diferit de altele. Ultimele două ranguri au fost de mult eliminate.

Chantelle rămase cu gura căscată. Era atât de surprinsă că nu se sfii să întrebe direct:

— Vrei să zici că se culcă cu toate?

— Pe câteva nu le cheamă decât de câteva ori pe an,

încuviinţă Haji, însă niciuna nu e ignorată mereu. Jamil îşi are favoritele lui pe care le cheamă mai des, dar cel mai mult timp îl petrece cu soţiile lui.

Chantelle se încruntă, comentând:

— Atunci n-are chiar aşa multe femei.

— Cu tine cu tot, Shahar, sunt patruzeci şi opt, spuse zâmbind Haji. Într-adevăr, nu sunt foarte multe. Tatăl lui avea mai mult de două sute.

Nu foarte multe? Dumnezeule! Patruzeci şi şapte de femei, iar Jamil se culcase cu fiecare dintre ele. Ce bestie perversă! Chantelle însă n-avea de gând să se grăbească să-i ajungă la pat.

— Deci cum fac ca să *nu* mă observe? îndrăzni ea să întrebe.

Haji se încruntă din nou.

— Nu trebuie să faci aşa ceva. Ai fost cumpărată ca să-l serveşti, iar atunci când vei fi chemată vei face tot posibilul ca să-ţi îndeplineşti menirea. În orice caz, nu te va chema prea curând. Ai multe lucruri de învăţat aici, în harem, despre cum să satisfaci un bărbat. Vei avea nevoie de multe săptămâni, chiar dacă pari să înveţi repede.

Să-l satisfacă pe barbarul ăla? Ha! Dar ăsta era tot răgazul de care avea să se bucure? Nu; dacă trecea atâta timp, poate că *dey*-ul avea să uite de ea, iar Chantelle trebuia să facă tot posibilul ca să se asigure că nimic nu-i amintea de noua lui achiziţie.

Trecură printr-o altă poartă şi ajunseră într-o curte largă, pavată cu marmură albă. În mijloc era o fântână arteziană, iar în jurul ei fuseseră construite zeci de clădiri înguste, cu trei etaje fiecare şi balcoane de lemn de jur împrejur. Multe camere erau luminate, iar lumina care venea de la ferestre se reflecta pe dalele de marmură. La fiecare uşă atârna câte o perdea, însă multe erau date la o parte ca să lase briza de seară înăuntru.

Erau zeci de femei aici; unele stăteau pe balcoane, altele înăuntru, de unde li se auzeau încă vocile. Una dintre ele se desprinse dintr-o uşă de la parter şi înaintă spre ei.

Se prosternă în faţa lui Haji Agha. Chantelle se gândi că femeia era prea bătrână pentru Jamil Reshid, deşi chipul care se ivea de sub turbanul ei era încă deosebit de frumos. Oare să fie mama lui?

Haji o prezentă drept *lalla* Safiye, stăpâna curţii. Aici locuiau majoritatea femeilor din harem. Mai târziu, Chantelle află că Doamna Safiye fusese o *ikbal* a tatălui lui Jamil şi alesese să rămână în harem după moartea lui în loc să-şi ia un alt soţ la vârsta ei înaintată sau să se mute în Palatul Lacrimilor, un termen împrumutat din Istanbul pentru casa în care locuiau văduvele conducătorilor morţi.

Haji o lăsă cu Safiye, care vorbea prea repede în turceşte ca să se facă înţeleasă de Chantelle. Din fericire, Safiye vorbea şi franceză cât de cât. Chantelle o urmă în sus pe scările de lemn, până la etajul al treilea. Safiye dădu la o parte perdeaua din faţa uşii de lângă scări.

— Tu vei sta aici până devii o *ikbal,* îi spuse ea lui Chantelle. Apoi vei fi mutată jos, cu celelalte. Dacă te las să stai acolo de la început se vor plânge prea multe dintre ele, aşa că te rog să mă înţelegi.

„Celelalte" femei ocupau etajele de mai jos. Ultimul etaj era întunecos şi părăsit. Tot mai multe femei începuseră să se adune ca să se holbeze la nou-venită.

— E bine aici, spuse repede Chantelle, care nu dorea decât să se refugieze undeva în faţa curiozităţii celorlalte femei.

Intră în camera îngustă şi găsi o singură lampă micuţă lângă o tavă cu mâncare. Deci sosirea ei fusese aşteptată.

— Ştiaţi că o să vin?

— Desigur. Aflăm imediat tot ce se întâmplă la palat. Când Jamil i-a spus lui Haji Agha că tu ai fost singura aleasă dintre cele trei, un eunuc s-a grăbit să-i spună stăpânei lui, care e a treia favorită a lui Jamil, ea i-a spus lui *lalla* Rahine, iar *lalla* Rahine mi-a trimis vorbă ca să pregătesc o cameră pentru tine.

— Frumos din partea ei.

Safiye nu păru să observe sarcasmul din vocea ei.

— Pe vremea mea, continuă ea, în această curte nu locuiau decât *ikbal* care nu-i mai erau în graţii stăpânului. Era un internat pentru odalisce şi încă unul pentru *godze,* dar de când Jamil a urcat la tron nu le mai foloseşte nimeni.

— Da, am auzit că se culcă cu toate femeile din haremul lui.

De data asta Safiye nu-i mai permise o asemenea impertinenţă lui Chantelle. O luă de braţ şi o strânse dureros, apoi îşi apropie faţa de a ei cu o expresie severă.

— Să nu crezi că ţi se va permite să fii atât de obraznică aici. N-ai niciun drept să urăşti ceea ce nu înţelegi. Femeile lui Jamil sunt cele mai norocoase din întregul imperiu. Nu ştii ce înseamnă să trăieşti o viaţă întreagă fără să fii iubită de un bărbat, să mori virgină, să nu fii atinsă şi mângâiată niciodată de stăpânul tău. Alte femei sunt nevoite să sufere aşa ceva. Se întâmplă destul de des. S-a întâmplat chiar şi în haremul tatălui lui Jamil, unde mai mult de o sută de femei n-au ajuns niciodată godze.

„Ce norocoasă aş fi să nu-l prind nici eu”, se gândi Chantelle; în schimb, spuse pe un ton rece:

— Poţi să-mi dai drumul, *lalla* Safiye.

Safiye ar fi plesnit-o cu toată puterea auzind-o încercând să-i dea ordine pe un asemenea ton. Însă Chantelle era prima fată pe care Jamil şi-o cumpărase în ultimii ani, ceea ce era deja un semn că avea să ajungă departe. Safiye era suficient de înţeleaptă încât să nu şi-o facă duşmană pe o viitoare *ikbal.*

Îi dădu drumul, însă nu se abţinu să nu adauge:

— Sper că m-ai înţeles, Shahar, fiindcă nu vei avea o viaţă fericită dacă nu înveţi repede ce ţi se va permite şi ce nu. Avem metode de a te face să înţelegi ce se cuvine. Să nu spui că nu te-am avertizat. Mâine, *lalla* Rahine va veni să te vadă. Îţi sugerez să te împrieteneşti cu ea, fiindcă ea este cea mai puternică femeie din harem. Te poate ajuta sau te poate distruge.

— *Lalla* Rahine este întâia soţie a dey-ului?

— Este mama lui.

Dumnezeule, deci Jamil avea totuşi o mamă. Chantelle îşi închipuise că Jamil Reshid fusese plămădit de diavolul însuşi fără niciun ajutor de la sexul slab.

Capitolul 20

Fata aşteptă răbdătoare, aşezată în genunchi. În braţe ducea o robă scumpă de hermină. Niciodată nu era uşor să o îmbrace pe *lalla* Rahine, fiindcă bătrâna se gândea mereu la atâtea lucruri deodată. De multe ori se întrerupea ca să dea un ordin, să răspundă unei solicitări, să vorbească cu cineva care venise să o vadă. De data asta avea chiar mai mult de lucru, fiindcă mama dey-ului era neliniştită la gândul că urma să o întâlnească pe noua sclavă care fusese adusă în harem noaptea trecută. Toată lumea îşi dădea cu presupusul legat de ea, însă *lalla* Rahine nu putea răspunde încă la întrebările celorlalte femei. Trebuia să o cunoască întâi ea însăşi pe noua sclavă.

Două dintre soţiile dey-ului veniseră deja la ea în aceeaşi dimineaţă, împreună cu trei dintre favorite. Toate voiau să ştie acelaşi lucru: de ce Jamil o cumpărase pe fată? Făcuseră oare ceva greşit? Era supărat pe ele?

Dacă ar fi avut oricare alt stăpân în afară de Jamil Reshid, niciuna dintre ele n-ar fi îndrăznit să întrebe aşa ceva. Însă toate femeile din harem ştiau că Jamil nu era bărbatul care să caute mereu altceva. Propria lui mamă nu mai avea voie să-i cumpere noi concubine, indiferent cât de frumoase erau. Deci toate femeile din harem presupuseseră că porţile erau permanent închise lumii de afară.

Şi *lalla* Rahine credea la fel. Lui Jamil îi plăcuse ultima ei achiziţie şi o ridicase la rangul de favorită, dar *nu* fusese mulţumit să ştie că *lalla* Rahine o cumpărase.

Rahine nici nu le vedea pe servitoarele care aşteptau

să o ajute să termine de îmbrăcat. Se aşează pe covoraşul ei de rugăciune şi se prosternă, alcătuind un tablou perfect al unei musulmane care se roagă. Dar nu se ruga. Se convertise la Islam cu ani în urmă, însă erau momente în care nu îi vorbea lui Allah, ci altcuiva. O făcea deja de atâta timp că nu mai era neobişnuit să se oprească din ce avea de făcut şi să se prosterneze pe covoraş chiar şi când nu era ora rugăciunii.

Meditaţiile ei nu-i aduceau însă niciodată liniştea. *Lalla* Rahine ştia că nu-şi va găsi pacea vreodată. Greşelile din trecut o torturau mereu, însă acum era prea târziu ca să mai facă ceva. Iar singurul bărbat care ar fi putut să o ierte pentru ce făcuse şi să-i aducă în sfârşit mântuirea era departe, pe alte meleaguri. Cu el vorbea de fiecare dată, îl implora, plângea, trimiţându-şi gândurile înspre el. Se întreba iar şi iar acelaşi lucru, însă nu ştia răspunsul.

„O, Doamne, Kasim, oare m-ai iertat vreodată? Fratele tău nu m-a iertat. Mereu îmi aduce aminte. Din ziua aceea nu m-a mai iubit. N-am avut parte nici de singurul fiu care mi-a rămas. Cred că şi tu mă urăşti, nu-i aşa? Ştii oare cât de rău mi-a părut, cât de dor mi-a fost de tine, cât de curând am ajuns să regret ce făcusem? Mi se părea important să te las să pleci, dar eram tânără şi naivă şi mă agăţam încă de trecut, de tatăl pe care Mustafa nu mă putea face să-l uit.

Nici nu ştiu dacă mai trăieşte. Jamil nu vrea să-mi spună, chiar dacă ştie. Nu mi-a spus niciodată dacă i-ai răspuns la scrisori. Dar ştiu că încă mai trăieşti. Aş fi simţit-o dacă ai fi murit. Aş vrea să ştiu măcar dacă m-ai iertat. Cât de mult aş vrea să mă ierte măcar Jamil. Nu vă condamn însă pe niciunul, fiindcă nici eu nu mi-o pot ierta.”

Lalla Rahine nu-şi arăta suferinţa. Învăţase cu ani în urmă să-şi ascundă durerea în adâncul sufletului, să nu i-o arate nici chiar lui Jamil. Însă Rahine suferea de nouăsprezece ani, fiindcă fiii ei erau tot ce îi mai rămăsese pe lume. Nu-l iubise pe tatăl lor, Mustafa, chiar dacă el o venerase. Ea nu făcuse decât să-l tolereze. Trăia pentru fiii

ei şi, chiar dacă unul era pierdut, Jamil era încă acolo. Era pregătită să facă orice pentru el doar ca să-l vadă fericit şi să-şi răscumpere durerea pe care i-o provocase.

Îşi aduse aminte de noua lui sclavă. Voia să o vadă înainte să discute personal cu Haji. Auzise deja că era o fată unică, însă asta nu explica decât faptul că Jamil o alesese dintre cele trei, nu şi că îi ordonase Eunucului Negru să-i caute noi femei în târgul de sclavi.

Dar Sheelah? O chemase la el în noaptea trecută. Lui Rahine îi plăcea Sheelah, care era blândă, iubitoare şi înţelegătoare. Nu mai era nicio femeie la fel ca ea în întreg haremul. Acesta era fără îndoială motivul pentru care Jamil se îndrăgostise de ea în cele din urmă.

De când îşi recunoscuse iubirea pentru ea, Jamil nu mai cumpărase nicio femeie pentru el.

De ce se răzgândise? Oare era doar fiindcă se plictisise să stea închis în palat de atâta amar de vreme? Sau se întâmplase altceva?

Poate ca Haji ştia, însă Rahine se îndoia. Jamil era *foarte* discret când venea vorba de sentimentele lui. Singurul om căruia i se destăinuia uneori era Marele Vizir, iar Omar Hassan nu dezvăluia niciodată secretele stăpânului său. Rahine se temea că singura explicaţie posibilă era că Jamil începuse să se îndepărteze de iubita lui Sheelah. Spera că nu. Poate că era mai bine să stea de vorbă întâi cu Sheelah şi abia apoi cu noua sclavă.

*

Chantelle înfulecă rapid, cu înghiţituri mari, mâncarea care îi fusese adusă. Abia se atinsese de cina din seara trecută, iar tava dispăruse misterios până dimineaţa. Uşile nu erau încuiate. De fapt, nici nu existau uşi. Lui Chantelle nu-i plăcea ideea că oricine putea intra în camera ei când dormea.

Hakeem o avertizase că în harem erau şi femei periculoase, că gelozia şi concurenţa acerbă din spatele

zidurilor înalte duceau la rivalităţi care se încheiau cu răni şi chiar cu crime. Iar Chantelle trebuia să recunoască totuşi că, deşi ea era dezgustată de Jamil Reshid, alte femei îl adorau. Era foarte probabil ca toate celelalte concubine din harem să se întreacă în atenţii, iar ea să fie singura pe care nu o interesa să se facă apreciată de *dey.*

Dar cine ar fi crezut-o oare dacă le-ar fi spus că nu voia să aibă nimic de-a face cu Jamil? Era mult mai probabil ca restul femeilor să o vadă drept o altă rivală. Doamne, cât de mult îşi dorea să se facă înţeleasă. Şi aşa îi va fi atât de greu în următoarele săptămâni; nu mai avea nevoie şi de duşmani printre celelalte femei.

— Shahar! Cum îndrăzneşti să nu te prosternezi în faţa lui *lalla* Rahine?

Chantelle îşi ridică privirea imediat ce îşi auzi detestatul nume pe care i-l dăduseră. Văzu două femei care stăteau la intrare; una era furioasă, cealaltă avea o expresie inscrutabilă, la fel ca fiul ei.

— Aş fi făcut-o, poate, dacă aş fi ştiut că sunteţi acolo, spuse Chantelle fără să-i pese prea mult; apoi adăugă: Nu bate nimeni la uşă aici?

Faţa lui Safiye se înroşi. Femeia era atât de furioasă că o clipă nu fu în stare să spună nimic, iar mama lui Jamil o trimise în treburile ei înainte să apuce să se dezmeticească. Chantelle se aşteptase la o ceartă urâtă, dar pe moment scăpase.

— Nu e înţelept să-ţi superi paznicul.

Chantelle se ridică în picioare ca să discute cu cealaltă femeie de la egal la egal. Degeaba, *lalla* Rahine era la fel de înaltă ca prinţesa africană, poate chiar mai înaltă. Era, de asemenea, foarte arătoasă pentru vârsta ei; avea probabil cel puţin patruzeci şi cinci de ani ca să fi născut un fiu de vârsta lui Jamil. Arăta însă de treizeci. Era incredibil. Avea ochii exact ca ai lui, de culoarea smaraldului, umbriţi de gene dese. Nu era însă machiată cu kohl, la fel ca alte femei pe care le văzuse în harem.

Semăna puţin cu dey-ul; amândoi aveau pometii

înalţi, bărbia puternică şi sprâncenele arcuite. Sprâncenele lui Rahine erau însă aurii, cu câteva nuanţe mai închise decât ale lui Chantelle. Era blondă, oare? Părul ei era ascuns sub un turban de un albastru strălucitor, aşa că nu putea să-şi dea seama. Pe marginile turbanului atârnau atâtea diamante că alcătuiau o mică avere, care o făceau să pară şi mai înaltă. Era o femeie zveltă, înaltă şi cu şoldurile înguste, la fel ca fiul ei.

Purta o rochie bogată de brocart, tivită cu blană. Caftanul de dedesubt era croit din mătase strălucitoare alb cu albastru. La gât avea trei coliere superbe cu diamante, fiecare de altă lungime. Centura care îi înconjura mijlocul subţire dovedea că nu toate femeile dintr-un harem ajungeau să se îngraşe. La încheieturi, pe degete şi în urechi purta şi mai multe bijuterii cu diamante. Chantelle nu-şi cobori privirea ca să vadă dacă avea inele şi la degetele de la picioare.

Ar fi trebuit să se simtă intimidată şi probabil că ar fi făcut-o dacă Rahine ar fi reacţionat la fel ca Safiye în seara trecută, însă Rahine era altfel. Vorbea pe un ton măsurat, fără nicio emoţie.

— Asta e Safiye? întrebă Chantelle. Paznicul meu?

— Într-un fel.

— Tu cine eşti?

— Eu sunt mama lui Jamil Reshid.

Chantelle flutură nerăbdătoare o mână.

— Nu asta am vrut să spun.

— Dacă vrei să ştii câtă putere am, draga mea, să ştii că eu fac legea aici. Conduc întregul harem împreună cu Haji Agha. Am grijă de soţiile şi de favoritele fiului meu, şi de toate celelalte femei ale lui.

Safiye îi spusese deja lui Chantelle că Rahine e autoritatea supremă. Dorea însă să afle ce însemna că Rahine „are grijă” de celelalte femei. Nici nu era de mirare că Safiye îi sugerase să se împrietenească cu ea.

Însă Chantelle nu se vedea reuşind asta. *Lalla* Rahine era o femeie rece, la fel ca şi fiul ei. Se vedea că erau rude.

Jamil Reshid era un ticălos crud şi fără inimă, aşa că la ce se putea aştepta de la mama care îl crescuse?

În timp ce Chantelle îşi punea întrebări fără răspuns. Rahine o studia din cap până în picioare. Se simţea nedumerită. Deşi ea şi Jamil nu mai erau prea apropiaţi, îi cunoştea totuşi gusturile când venea vorba de femei. Fata asta nu avea nimic din ce i-ar fi plăcut lui Jamil. Era slabă, doar piele şi os. Avea obrajii traşi şi stomacul supt. Allah aibă milă de ea, oare era bolnavă? În plus, era blondă. Niciuna din femeile din haremul lui Jamil nu era blondă, deşi i se oferiseră destule. Jamil prefera femeile roşcate, însă nu se dădea în lături nici de la brunete sau şatene. Blondele, în schimb, nu îi plăceau deloc. Rahine îi cumpărase trei blonde de-a lungul timpului, însă fiecare fusese dăruită imediat altcuiva. Ştia de ce. Deşi se simţea rănită, nu putea să nege adevărul. Jamil ura blondele fiindcă şi ea era blondă.

Acum că o văzuse pe noua sclavă, Rahine era şi mai confuză. Sheelah nu-i putuse spune nimic ce nu ştia deja. Jamil nu o mai chemase să doarmă împreună în ultima vreme fiindcă suferea de insomnie, însă sentimentele lui pentru ea nu se schimbaseră în rest. Atunci de ce o alesese pe fata asta? Sau nu o cumpărase pentru el?

Rahine şi-ar fi plesnit fruntea cu palma dacă ar fi fost singură. Bineînţeles! Poate că fata era un dar pentru altcineva, poate chiar urma să fie trimisă ca parte a tributului către Sultan. Asta explica totul.

Acum că se lămurise, Rahine începu să vadă potenţialul fetei. Avea trăsături superbe, chiar dacă era slabă. Era graţioasă în mişcări şi avea o postură mândră, dar asta nu era neapărat un lucru rău. Dacă ţinea regim o vreme, se putea împlini suficient încât să devină mai frumoasă. Musulmanilor le plăceau blondele. Da, putea ajunge să aibă un trup plăcut şi să fie un dar potrivit chiar şi pentru Sultan.

— Eşti englezoaică, nu-i aşa? întrebă brusc Rahine.

— Credeam că franceza mea e impecabilă.

Rahine zâmbi puţin.

— Îmi place că dai dovadă de spirit, draga mea, însă ai grijă cu cine vorbeşti aşa. Musulmanii nu au acelaşi simţ al umorului ca un european şi nu tolerează obrăznicia.

— O să ţin minte, spuse Chantelle, înţelegând reproşul subtil.

— În regulă. Safiye îţi va trimite o servitoare şi un tutore cu care să-ţi începi pregătirile. Ţi-aş sugera totuşi să-ţi ceri scuze faţă de ea întâi, altfel îţi va trimite cea mai leneşă sclavă din tot haremul. Dă-i asta, spuse Rahine, scoţând o punguţă cu monede din buzunar. Câteva monede o vor face să uite că e supărată pe tine. Păstrează restul pentru când vei avea nevoie de ele.

— O mită?

— Mita e un stil de viaţă aici. Se întâmplă de atâta amar de vreme că imperiul a ajuns să nu mai poată funcţiona fără micile atenţii. Toată lumea dă mită în harem, deşi preferăm să o numim un „dar obligatoriu”. Nu poţi merge în vizită la cineva fără să-i aduci un mic „dar”. Dacă vrei ceva, trebuie să plăteşti cumva.

— Atunci cu cine trebuie să vorbesc ca să-mi pună o uşă cu o încuietoare solidă în locul perdelelor?

Rahine zâmbi. Era ceva extraordinar, deşi Chantelle nu ştia. Îşi dorea pe undeva ca englezoaica să rămână fiindcă, deşi nu era singura din harem, cealaltă englezoaică nu era nici pe departe atât de spirituală. Îi amintea lui Rahine de casă.

— Nu ai cu cine, draga mea, atâta timp cât vei sta în curtea asta. Doar favoritele au dreptul să aibă uşi cu încuietori, fiindcă ele şi-au câştigat deja privilegiul de a se bucura de intimitate.

Dar tot plăteau pentru asta cu trupurile lor. Chantelle trebuia deci să se resemneze cu perdeaua de la uşă. N-avea rost să şi-o facă duşmană pe Rahine spunându-i cât detesta locul ăsta, şi nici cât îl detesta pe fiul ei – cel puţin nu deocamdată.

Capitolul 21

— Nu-mi vine să cred! explodă Rahine.

Sări în picioare şi începu să se plimbe prin salonul de cafea al Eunucului Negru, una dintre multele încăperi din apartamentul lui spaţios de lângă porţile haremului. Însă era o cameră mică şi nu fusese construită ca să permită astfel de foială agitată. Podeaua de marmură era lustruită şi alunecoasă, iar divanul jos şi măsuţa rotundă ocupau prea mult spaţiu.

Rahine renunţă după ce se lovi cu glezna de marginea măsuţei şi vărsă cafea peste tava de baclavale care rămăseseră neatinse lângă narghileaua lui Haji Agha. Haji nu spuse nimic când Rahine se aşeză din nou lângă el pe divan, deşi nu era obişnuit să o vadă atât de neliniştită.

— Deci? întrebă Rahine. Spune-mi că nu te-am înţeles bine!

Haji zâmbi. Aşa şi-o amintea pe tânăra Rahine, cu care se împrietenise acum mai bine de treizeci de ani. Fusese atât de diferită pe vremea când nu era fiinţa calmă şi impasibilă care era cea mai puternică femeie din Barikah.

— Mă îndoiesc că nu m-ai înţeles, Rahine. Jamil vrea ca fata să fie pregătită în jumătate din timpul de care ar avea nevoie în mod normal. Vrea să se culce cu ea cât mai repede.

— Dar încă nu-mi vine să cred, răspunse Rahine, ceva mai şovăitoare.

— Credeai că nu a cumpărat-o pentru el?

Rahine făcu o grimasă.

— Exact asta credeam după ce am văzut-o cu ochii mei. Şi nu cred că sunt singura.

Haji ridică din umeri şi se întinse după narghilea.

— Poate, recunoscu el, dar azi-dimineaţă Jamil m-a chemat să-mi spună personal asta, fiindcă nu voia să

încredinţeze ordinul unui curier.

Rahine se lăsă pe spate, rezemându-se de pernele cu margini brodate cu fir de argint.

— Nu înţeleg, Haji. Oare ce se ascunde în spatele părului ei argintiu? Ce are atât de deosebit fata asta?

— Nu mănâncă destul, asta e singura problemă. Dacă i se va da pâine cu sirop se va împlini la trup.

— Mi-a plăcut de ea, spuse gânditoare Rahine. Are sarcasmul aristocratelor din Anglia. Îmi aminteşte de casă… dar ştii ce vreau să spun, continuă ea, întorcându-şi privirea spre Haji. Este blondă, e slăbuţă…

— Şi îl urăşte.

— *Poftim?*

— E adevărat, chicoti Jamil. I-a plăcut cum arăta la prima vedere, dar apoi una din celelalte sclave a fost într-atât de nesăbuită încât să-l scuipe în faţă şi a fost biciuită. De când a văzut asta, Shahar e dezgustată de Jamil. I-a spus în faţă că nu vrea să fie sclava lui şi l-a rugat să o trimită înapoi la negustorul de sclavi.

— Şi cum a reacţionat fiul meu?

— Cred că l-a nedumerit comportamentul ei.

— Asta e, atunci! Jamil n-a mai văzut vreodată vreo femeie care să nu-l venereze din prima clipă. Shahar e o provocare şi nimic mai mult.

— Nu ştiu, spuse gânditor Haji. A fost foarte răbdător cu ea, deşi n-aş putea spune de ce. I-a permis să-l contrazică. A stat mult de vorbă cu ea. I-a făcut chiar şi cele două hatâruri pe care i le-a cerut. Nu l-am văzut însă să o privească cu ochii unui bărbat îndrăgostit, chiar deloc. A treia fată i-a plăcut mai mult, asta e limpede, însă a ales-o totuşi pe blondă.

— Iar acum abia aşteaptă să se culce cu ea?

— Nu cred că e atât de nerăbdător, Rahine. Nu mi s-a părut. A trebuit să-i reamintesc că trimisese pe cineva să mă cheme. La început nu-şi amintea de ce. Apoi mi-a dat pur şi simplu ordinul, cum are obiceiul, şi şi-a continuat discuţia cu Omar.

— În regulă, oftă Rahine, renunţând în sfârşit. Deci nu vom şti de ce o vrea sau ce vede atât de interesant la ea. Se va amuza cu ea o noapte sau două şi gata.

— Shahar nu e ca celelalte, o avertiză Haji.

— Ştiu.

— Va fi dificilă.

— Ştiu şi asta! se răsti Rahine. De ce crezi că sunt aşa supărată? Atâtea probleme pentru un capriciu de o noapte.

— Poate că şi-a dat seama în sfârşit că e ridicol să aibă atât de puţine femei, sugeră Haji.

— Chiar crezi? întrebă Rahine, plină de speranţă, dar în clipa următoare îşi ridică mâinile într-un gest deznădăjduit. Ah, Haji, dar ce contează? Noi avem datoria să-l servim. Indiferent ce vrea şi indiferent de ce, îl va avea.

*

În timp ce Rahine se plângea în faţa lui Haji, problemele începuseră deja. Safiye se simţea generoasă după ce primise banii lui Chantelle şi se hotărâse să-şi ducă noua sclavă la băi în acea dimineaţă, înainte să se strângă prea multe femei acolo. Presupusese că Chantelle avea să aprecieze intimitatea şi să se obişnuiască rapid cu întreg ritualul, mai ales că nu avea zeci de femei în jur care să-i urmărească fiecare mişcare.

Chantelle fusese recunoscătoare să afle că se făcea o excepţie pentru ea, mai ales că urma să se îmbăieze odată cu celelalte femei începând din ziua următoare.

— Dar te vei simţi mult mai bine după ce nu-ţi mai e ruşine. Multe femei îşi petrec întreaga după-amiază la băi. Unele iau chiar şi cina acolo.

Chantelle înţelegea de ce femeilor le plăcea atât să se îmbăieze. *Hammam*-ul din harem era cu totul altfel faţă de baia îngustă din baraca lui Hamid Sharif. Avea mai multe camere spaţioase şi liniştite, printre care şi saune, săli cu duşuri calde şi reci, piscine joase cu apă răcoroasă şi săli de masaj.

Vestibulul unde îşi lăsase hainele se deschidea într-o sală enormă, atât de frumoasă că Chantelle aproape că uită că era goală. Era o sală octogonală cu tavanul boltit; razele soarelui se strecurau prin sute de ferestre înguste, luminând fiecare ungher.

Pereţii acoperiţi cu plăci verzui dădeau impresia că se aflau sub apă. Concubinele se strângeau aici ca să bârfească în timp ce sclavele lor le îngrijeau trupul; stăteau aşezate pe covoraşe turceşti pe care le aduseseră, pe bănci reci de marmură sau pe placa groasă din mijlocul camerei, făcută din aceeaşi piatră şi care era încălzită pe dedesubt.

Însă Chantelle nu rămase aici. Cele patru servitoare cărora Safiye le ordonase să aibă grijă de ea o conduseră într-o încăpere mai mică, unde o spălară cu un săpun aspru până când pielea începu să o usture. Chantelle le permise să-şi facă treaba, mai ales fiindcă se simţea mult prea stânjenită văzându-i cum insistă ca *ele* să o spele peste tot. Nu se împotrivi nici măcar când îi îndepărtară părul de pe corp cu o cremă pentru epilat. I se spuse că toate femeile treceau prin asta. Doar nu se aşteptase să fie tratată altfel?

Nu, desigur că nu. Chantelle voia să fie la fel ca celelalte, să se piardă în peisaj, să nu fie observată şi în cele din urmă să fie uitată. Dacă servitoarele s-ar fi oprit aici, totul ar fi fost bine şi Chantelle ar fi terminat cu asta. Dar când încercară să-i epileze şi părul pubian, smulgându-l fir cu fir, Chantelle începu să urle.

Safiye fu chemată în grabă, şi o găsi pe Chantelle chircită într-un colţ, cu un vas cu ceară fierbinte într-o mână şi un vas cu cărbuni pe care servitoarele îl folosiseră ca să topească ceara în cealaltă.

— Ce crezi că o să rezolvi cu asta? o întrebă Safiye. Nu trebuie decât să chem unul sau doi eunuci şi ei te vor linişti.

— Nu vor să mă lase în pace, spuse Chantelle, privindu-le încruntată pe cele patru sclave care nu-i ascultaseră protestele mai devreme şi acum îi urmăreau speriate fiecare mişcare.

— Deci aveai de gând să le arzi?

— Dacă de asta e nevoie, atunci da, *madame.*

Safiye pufni furioasă auzindu-i tonul calm.

— Eşti nebună! Nebună! De ce vrei să te aperi, femeie proastă? Nu-ţi smulg decât părul, nimeni nu-ţi atinge himenul!

Chantelle se înroşi, însă nu se clinti din loc.

— I-am lăsat să-mi smulgă deja destul păr. Nu mai vreau.

— Nu depinde de tine. Trupul tau nu mai e al tău, iar părul pubian e un păcat! Trebuie…

— Cine spune? întrebă Chantelle. Trupul meu e aşa cum l-a făcut Dumnezeu. De ce părul care creşte pe el e un păcat?

— Un argument foarte bun, spuse încet *lalla* Rahine, care intrase neobservată de nimeni. Iar după ce ne înveţi obiceiurile, Shahar, vei înţelege de ce spunem asta. Deocamdată nu este nevoie să faci o scenă. Rahine se încruntă, apoi adăugă pe un ton plin de reproş: Te-ai ars pe mâini, nu-i aşa?

Pocni din degete, iar un sclav se grăbi să aducă imediat o salvie care să-i liniştească arsurile lui Chantelle.

— Haide, Shahar, pune-le jos şi lasă-ne să-ţi pansăm arsurile înainte să faci băşici.

Chantelle abia simţea usturimea.

— Nu-i mai las să-mi smulgă părul, insistă ea furioasă.

— Bine, nu-ţi vor mai smulge niciun fir. Vei termina cu baia şi te vei întoarce în camera ta, unde îţi vei începe pregătirea.

— Dar… începu Safiye, însă ochii ca de smarald al lui Rahine îi întrerupseră protestele cu o privire tăioasă.

Abia acum că totul se terminase, Chantelle îşi dădu scama că stătea acolo în pielea goală, ţinând doar cele două vase.

— Poate să-mi aducă cineva un halat sau ceva…

— Sigur, draga mea, spuse Rahine, făcând un semn cu încheietura mâinii, gest la care un alt sclav se grăbi să-i

îndeplinească ordinul nerostit. Însă trebuie să faci ceva şi să renunţi la ruşinea asta, mai ales aici în *hammam,* unde multe odalisce stau dezgolite aproape toată ziua. Du-te cu servitoarele tale şi lasă-le să-şi termine treaba.

Chantelle se lăsă condusă în sala următoare, iar Rahine se întoarse spre Safiye şi continuă pe un ton furios, îngheţat:

— Proasto! Ai destul timp să te ocupi de problemele astea înainte ca fiul meu să o cheme în patul lui. Fata trebuie să se obişnuiască cu schimbările şi să înţeleagă ce i se cere. N-are rost să o superi atât de rău. Pe viitor, dacă refuză să facă ceva, vino la mine.

Apoi, Rahine ieşi cu paşi mari înainte ca Safiye să apuce să se apere.

Capitolul 22

— Deci, ce crezi? întrebă Adamma.

Chantelle luă oglinda în mână şi îşi studie atentă chipul. Abia se mai recunoştea sub machiajul gros, însă nu era surprinsă. Ochii ei erau conturaţi cu kohl, făcând-o să arate ca o turcoaică. Avea nevoie de timp să se obişnuiască cu noua ei imagine.

— Arăt de parcă cineva m-a plesnit peste ochi.

— Chiar aşa, chicoti Adamma. Ai pielea mult prea palidă. Cred că ai arăta mai bine doar cu o linie subţire, da, suficient cât să-ţi accentueze privirea şi atât.

Chantelle ar fi preferat să nu poarte niciun fel de machiaj.

— Ce rost are? întrebă ea.

— Vrei să fii frumoasă, nu-i aşa?

— Nu neapărat.

— Dar toate femeile vor să fie frumoase.

— Eu nu sunt ca toate femeile, Adamma, răspunse răbdătoare Chantelle.

— Ah, înţeleg. Vrei să arăţi altfel, să ieşi în evidenţă…

— Nu, o întrerupse grăbită Chantelle, fiindcă acesta era ultimul lucru pe care îl dorea. Fă ce ştii.

Adamma zâmbi mulţumită, crezând că reuşise să o convingă. Chantelle o lăsă să-şi imagineze ce poftea. Deja aflase că Adamma nu se lăsa contrazisă cu una, cu două. Era prea veselă, prea relaxată. Nu se lăsa supărată de nimic.

Adamma îi fusese adusă în acea dimineaţă, înainte de incidentul din baie. Se pricepea să aplice machiaje, sau cel puţin aşa spunea. Mama ei era o sclavă nigeriană care lucra în bucătărie, iar tatăl ei era una dintre gărzile de la palat, deşi nici ea şi nici mama ei nu ştiau exact care. Pe Adamma n-o deranja asta însă. Era una dintre multele ciudăţenii orientale cu care Chantelle nu se obişnuise încă.

Sclava era drăguţă, cu pielea ciocolatie şi trăsături delicate. Nu ştia cine era tatăl ei, însă trebuie să fi fost un bărbat cu pielea deschisă la culoare, fiindcă Adamma era mulatră şi avea ochii de culoarea ciocolatei cu lapte. Era săritoare, servilă şi încântată de noua ei poziţie. Chantelle se ataşase imediat de ea.

Adamma lucrase înainte în *hammam* ca servitoare, aducând gustări din bucătărie pentru concubinele care îşi petreceau întreaga zi la băi. Asta explica de ce trupul ei era încă subţirel şi neîndemânatic, deşi avea şaisprezece ani. Chantelle nu avea de gând să o obosească atât de rău, însă Adamma avea încă un motiv să se bucure de noua ei stăpână: sclavele care nu erau cumpărate ca să-i devină concubine stăpânului se luptau să ajungă servitoare personale pentru femeile mai norocoase din harem.

Adamma îi explicase veselă toate acestea lui Chantelle în timp ce o machia. După părerea lui Chantelle, fata era mult mai norocoasă pentru că dey-ul *nu* se culcase cu ea, dar preferă totuşi să nu-i spună asta. Ea ar fi preferat să fie o servitoare, la fel ca mulatra, însă Adamma nu avea cum să înţeleagă asta, aşa că n-avea rost să încerce să-i explice punctul ei de vedere.

Când Adamma aproape că terminase să-i şteargă conturul negru din jurul ochilor, o altă fată intră în cameră. Purta haine şi bijuterii scumpe, deci nu era o servitoare. Chantelle se înfurie imediat; nou-venita intrase fără să-i ceară permisiunea.

— Am venit să-ţi explic ce înseamnă sexul.

— Glumeşti, nu-i aşa? spuse sec Chantelle, fiindcă fata părea cu câţiva ani mai tânără decât ea.

— Aşa se face, *lalla,* spuse Adamma. Ea îţi va explica tot ce trebuie să ştii despre sex.

Chantelle se încruntă când Adamma se aşeză turceşte, aşteptând nerăbdătoare ca lecţia să înceapă. Poate că *ea* era nevoită să asculte ceva atât de scandalos, dar nu şi o virgină de şaisprezece ani.

— Poţi să pleci, Adamma.

— Dar…

— Pleacă!

Chantelle regretă imediat tonul pe care îl folosise, fiindcă Adamma ieşi atât de repede că n-avu timp să adauge că nu era supărată pe ea, ci pe cealaltă fată care venise să o înveţe lucruri pe care nu dorea să le ştie. Intenţiona să-şi ceară scuze mai târziu. Nu voia ca noua ei servitoare să trăiască mereu cu teama de a nu-şi supăra stăpâna, precum celelalte sclave din palat. Era de înţeles, fiindcă cea mai mică greşeală putea să fie pedepsită cu moartea, însă Adamma trebuia să înveţe că nu avea de ce să se teamă de aşa ceva din partea lui Chantelle.

Cealaltă fată se aşezase pe o pernă de partea cealaltă a măsuţei. Chantelle se întoarse înapoi spre ea. Fata se întinse spre platoul cu gustări pe care îl adusese Adamma mai devreme, iar brăţările de la încheietura ei scoaseră un sunet metalic. Buzele ei erau strânse într-o grimasă de superioritate. Era voluptuoasă, chiar dacă părea atât de tânără.

Trupul ei era împlinit, plinuţ chiar, cu sâni mari şi grei, şolduri late şi talia groasă. Avea genul de siluetă care era atrăgătoare aici, însă Chantelle nu înţelegea de ce. Safiye îi

spusese deja că n-avea nicio şansă să fie chemată de *dey* până nu se îngrăşa puţin.

Era de înţeles deci de ce Chantelle nu se atinsese de niciuna dintre gustările cu care Adamma încercase să o ademenească. Slăbise destul de mult de când *fusese* capturată de corsari şi intenţiona să ajungă din nou la greutatea ei de dinainte, dar atât. Era important să facă mişcare, lucru pe care îl făcea în fiecare seară după ce rămânea în sfârşit singură. Cei care o ţineau prizonieră n-aveau decât să se întrebe de ce dieta ei bogată nu dădea rezultate. Avea de gând să-şi păstreze micul secret.

— Mă aşteptai, nu-i aşa?

— Presupun că da, oftă Chantelle; cu cât se termina mai repede, cu atât mai bine.

— Mă cheamă Vashti, spuse fata, adăugând din vârful buzelor: înseamnă „Frumoasa”.

Chantelle trebuia să recunoască într-adevăr că Vashti era frumoasă, însă atitudinea ei o călca pe nervi.

— Drăguţ, spuse ea.

Vashti ridică din umeri, confundându-i replica sarcastică cu un compliment. Nu-i plăcea englezoaica, oricât de mult ar fi încercat să o flateze. Dimpotrivă, o dispreţuia; Vashti însăşi fusese cumpărată de mama dey-ului şi nu se bucurase de compania lui decât o singură noapte în cele opt luni de când era aici, însă Shahar fusese cumpărată personal de Jamil. Vashti era geloasă pe soţiile dey-ului, pe favoritele lui, fiindcă nu era una dintre ele, şi pe nou-venita care era deodată în centrul atenţiei tuturor.

Detesta faptul că i se ceruse să educe o virgină şi să o pregătească pentru patul stăpânului. Şi Vashti trebuia să înveţe mai multe, fiindcă stăpânul nu o mai chemase a doua oară şi deci nu-l mulţumise îndeajuns, dar lui Safiye nu-i păsa de asta. Nu, se răstise doar la Vashti să-i spună englezoaicei ce trebuia să facă. În regulă atunci, o să-i spună. N-avea decât să se îmbolnăvească de griji până o chema Jamil, aşa cum păţise şi Vashti după ce femeia care o instruise, Yasmeen, o făcuse să-i fie atât de teamă de

sex.

Vashti zâmbi amintindu-şi. Nu ştiuse că lipsa ei de experienţă era exact motivul pentru care Safiye o alesese pe ea; bătrâna era furioasă după ce făcuse Shahar la *hammam* şi *lalla* Rahine o certase din cauza asta. Dacă nu i-ar fi dat-o deja pe Adamma, atunci i-ar fi găsit cea mai leneşă şi mai posacă sclavă din tot haremul. Aşa, trebuia să se mulţumească doar cu Vashti, a cărei gelozie răutăcioasă era deja bine-cunoscută.

Capitolul 23

Derek îşi scoase turbanul şi caftanul încrustat cu bijuterii în clipa în care intră în noul lui dormitor. Omar, care îl urma îndeaproape, zâmbi văzându-l cum îşi scoate hainele cu care nu era obişnuit, deşi îşi preluase în sfârşit rolul.

— A fost o diversiune reuşită, nu crezi? remarcă Omar.

— Oho, pufni Derek. Deşi ai fost atât de pornit împotriva planului nostru, pari foarte mulţumit acum.

Diversiunea fusese ideea lui Derek, iar Jamil fusese de acord, deşi Omar se împotrivise. Însă lucrurile merseseră ca pe roate; Derek ieşise în curte, deghizat ca fratele său, ca să-şi vadă caii îndeaproape. Stătuse acolo îndeajuns cât să se facă remarcat de cei din jur în timp ce Jamil, purtând hainele în care Derek venise la palat, reuşi să iasă neobservat pe poarta principală.

Fusese suficient să-şi facă apariţia ca să fie imediat în centrul atenţiei; Jamil nu-şi mai făcuse apariţia în public de luni de zile.

Dar Derek reuşise să facă mai mult de atât. Se urcase pe armăsarul alb şi se plimbase aproape o oră în şa, demonstrând tot ce poate. Mulţimea fusese în extaz, iar Jamil avusese destul timp să ajungă în port şi să se urce pe

corabia care urma să-l ducă la Istanbul. Desigur, asta avea să le dea destul timp asasinilor ca să încerce să-l omoare, dacă era vreunul suficient de înrăit încât să încerce chiar şi cu atâtea gărzi în jur. Însă nu se arătă niciun asasin, iar Omar nu mai avu de ce să se plângă.

Amintindu-şi că previziunile lui sumbre se dovediseră a fi greşite, Omar se înroşi puţin şi simţi nevoia să se apere spunând:

— *A fost* periculos, şi rămân la părerea mea că am fi putut să aranjăm o altă diversiune fără să fie nevoie să te implici şi tu.

— Da, dar aşa am avut mult mai mult de câştigat. Jamil a avut destul timp să plece, mulţimea a văzut că *dey*-ul şi-a ras barba şi asasinii s-au convins că ţinta lor e încă la palat. În plus, aşa m-am asigurat că nimeni nu-l va urmări pe Jamil chiar dacă li se pare suspect, fiindcă mă temeam să nu se întâmple asta dacă nu mă vedeau şi pe mine acolo.

— Da, da, ai mare dreptate, oftă Marele Vizir.

— Şi, Omar?

— Da?

— M-am distrat pe cinste.

— Să sperăm că în zilele următoare vei găsi alte feluri mai puţin riscante în care să te distrezi, pufni Omar.

— Ah, chiar asta vreau, zâmbi Derek. Începând de acum. Ai spus că n-am nimic de făcut azi, aşa e?

— Nu e nevoie să fii nicăieri.

— Foarte bine. Atunci să trimit după Haji Agha sau este destul să dau ordinul să mi se aducă Shahar?

— Acum? întrebă Omar, ridicând din sprâncene.

— E vreo oră nepotrivită? vru să ştie Derek.

— Nu, desigur că nu, dar… Shahar nu e pregătită încă pentru tine, Kasim. Ştii cât de mult durează instrucţia.

— Nu-mi pasă, insistă Derek. Spre deosebire de Jamil, sunt obişnuit să am de-a face cu femeile neinstruite.

— Dar nu a venit decât de patru zile…

— A fost sau nu cumpărată pentru mine, Omar?

Omar se crispă la tonul răstit al lui Derek, care semăna atât de mult cu felul în care vorbea Jamil în ultima vreme.

— Ştii că da, răspunse el.

— Atunci, dacă o vreau azi, acum, la ce bun să mai aştept?

Omar ar fi putut să-i dea câteva motive, însă era limpede că Kasim nici nu voia să audă. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de nerăbdător el însuşi, dar pe de altă parte nu mai era tânăr şi în putere, şi nici nu dormise singur în ultimele patru nopţi, un lucru prostesc din partea lui Kasim.

Totuşi, Omar consideră de datoria lui să adauge:

— Ai zeci de alte femei dintre care poţi alege…

— Omar.

Bătrânul îşi ridică braţele într-un gest de capitulare.

— Atunci cheamă-l pe Haji Agha. Dacă trimiţi pe altcineva, n-o să-l creadă.

*

Era prima oară în douăzeci de ani când Haji Agha se grăbea atât. Jamil spusese „imediat”. Ce putea înţelege din asta? I se permitea suficient timp cât să o îmbrace pe fată cum se cuvenea, măcar? Allah aibă milă de ei toţi, măcar să fi fost îmbăiată deja! Dar nu, era aproape seară, aşa că probabil că lui Jamil numai de asta nu-i păsa.

Haji dădu năvală în apartamentele lui *lalla* Rahine. Se grăbise atât de tare că avu nevoie de câteva clipe să-şi recapete suflul înainte să reuşească să spună:

— O vrea acum.

— Pe cine?

— Pe Shahar.

— *Poftim?*

— Nu e timp să ne codim, Rahine. A spus „imediat”.

Rahine deschise gura să protesteze, însă cuvântul „imediat” o făcu să se răzgândească. Jamil nu-şi mai

chemase niciodată vreo concubină atât de imperativ. Rahine respiră adânc ca să se liniştească, apoi se întoarse spre femeile strânse în jurul ei.

— L-aţi auzit pe Haji Agha. Nu este timp să ne codim. Kalila, du-te la garderobă şi spune-i fetei de-acolo să trimită o rochie de culoarea lavandei care să se asorteze cu ochii ei. Saril, adu-mi una din cutiile mele cu bijuterii… cea cu perlele, cred. Oma, adu-mi uleiurile parfumate, grăbeşte-te. Vino, Haji.

Bătrânul zâmbi şi porni după ea.

— Te descurci foarte bine, Rahine.

Rahine ignoră remarca şi întrebă:

— *Ai încercat* măcar să-i spui că Shahar nu e pregătită?

— Bineînţeles.

Dar totuşi, Jamil spusese „imediat”.

— De ce să se grăbească atât de tare? Trebuie să fie instruită ca să nu-şi piardă întru totul respectul de sine. Este o onoare să fii aleasă…

— Chiar crezi că *ea* ar fi de acord cu tine?

Rahine îngheţă, iar sângele îi fugi din obraz.

— Allah ajută-ne… dacă i se împotriveşte?

— E foarte posibil.

— Ar fi trebuit să vorbesc cu ea eu însămi şi să o fac să înţeleagă ce i se poate întâmpla dacă nu-i face pe plac.

Omar continuă să meargă şi spuse peste umăr:

— A chemat-o înainte să fie pregătită, Rahine. Trebuie să-şi dea şi el seama de asta. Va fi răbdător cu ea.

Rahine grăbi pasul până ajunse lângă el şi întrebă:

— Dar oare chiar aşa va face? Ştii cât de nervos e în ultima vreme…

— Aşa că n-avem timp să ne dăm cu presupusul. Tot ce putem face e să o îmbrăcăm cum se cuvine.

Li se spuse că Shahar era la *hammam,* din mila lui Allah. Dar Rahine îşi aminti acum că Shahar încă mai avea păr pubian. Se hotărî să nu-i spună grozăvia şi lui Haji, fiindcă nu mai aveau ce face. Nu-şi puteau închipui cum va

reacţiona Jamil, însă *dey*-ul trebuia să se mulţumească cu ce i se dădea, fiindcă nu le lăsase suficient timp să o pregătească.

Rahine oftă încet. Nu se putea înfuria pe Jamil pentru că nu se conforma tradiţiei, căci era pentru prima oară când fiul ei se dovedea a fi atât de nerăbdător. Era atât de stresat. De câteva luni, parcă era alt om. Dacă Shahar reuşea să-l facă să-şi uite necazurile, atunci Rahine îi era recunoscătoare. Se temea doar că fata asta avea să-i facă şi mai multe probleme lui Jamil, nu să-l liniştească.

Shahar era întinsă pe o bancă în sala cea mare din *hammam,* cu fruntea lăsată pe braţe şi ochii închişi. Sclava care îi fusese dăruită era îngenuncheată lângă ea, periindu-i cu blândeţe părul argintiu răsfirat pe spate şi peste şolduri. Dacă Jamil ar fi văzut-o acum, n-ar mai fi avut de ce să se plângă, indiferent de atitudine. Slăbiciunea ei era ascunsă sub un caftan care o acoperea din cap până-n picioare, cu falduri care atârnau până la podea de o parte şi de alta a băncii. Arăta atât de senzual, cu trupul relaxat, zâmbind visătoare.

Deja fusese machiată puţin, foarte puţin, observă Rahine, însă asta se potrivea cu pielea ei palidă. Se gândi să o răsplătească pe servitoarea lui Shahar pentru că o pregătise astfel, deşi Shahar încă nu fusese instruită. Situaţie care nu mai conta. Acum venea bătălia pentru care Rahine se pregătise deja.

Chantelle deschise ochii auzind strigătele surprinse ale celorlalte concubine şi saluturile pline de respect cu care fură întâmpinaţi mama dey-ului şi Eunucul Negru. Scoase însă un suspin dându-şi seama că cei doi se îndreptau direct spre ea. Se întrebă ce se mai întâmplase acum, simţind cum începe să se înfurie. Oare Vashti se plânsese că nu coopera? Dar asta nu era vina ei, fiindcă înfumurata aia mică îi dădea dureri de cap cu fiecare nouă „lecţie despre arta iubirii”.

Chantelle se ridică, privind-o cu coada ochiului pe vinovată. Vashti îşi asumase o postură care se voia

provocatoare, goală de la talie în sus, cu sânii ei mari ca doi pepeni şi sfârcurile vopsite grotesc cu henna, la fel ca majoritatea femeilor de aici; henna era folosită nu doar în jurul sfârcurilor, ci şi pe mâini şi pe picioare. Una dintre femei îşi pictase cu henna chiar şi zona pubiană, iar Chantelle se văzuse nevoită să se ciupească ca să nu izbucnească în râs văzând ceva atât de ridicol.

Era normal pentru femeile de la băi să stea dezgolite, iar peste jumătate dintre ele nu erau îmbrăcate decât parţial. În afară de Chantelle, în *hammam* mai erau cam douăzeci de concubine. Chantelle reuşise chiar să nu se simtă prea stânjenită de goliciunea lor astăzi, aşa că măcar cu asta începea să se obişnuiască, deşi ea însăşi refuza să stea dezgolită fiindcă i se părea mult prea indecent.

Chantelle înclină puţin din cap în semn de respect.

— *Lalla* Rahine, Haji Agha. Doriţi ceva?

— Cu parfum te-ai dat? întrebă răstit Rahine.

— *Attar* de trandafiri.

— Aş fi preferat ceva mai senzual, dar presupun că şi asta este destul.

Oma, sclava lui Rahine care se îngrijea de parfumuri, se grăbi spre ea cu o cutie întreagă. Rahine îi făcu semn că nu era nevoie şi o întrebă pe Adamma:

— Ai îmbăiat-o cum se cuvine astăzi?

Adamma încremenise auzind că *lalla* Rahine i se adresează direct pentru prima oară. Ochii lui Chantelle se îngustară. Ce rost aveau aceste întrebări? Era treaba ei dacă era sau nu îmbăiată. Chiar trebuiau să ştie absolut *totul?* Simţi cum începe să se înfurie, mai ales că îşi petrecuse ultimele trei zile nevoită să audă mereu aluzii despre sex. Mormăi:

— *Lalla,* sunt aşa de curată că poţi mânca de pe mine. Asta voiai *să* ştii?

Colţurile buzelor lui Rahine se ridicară puţin, fără să-şi poată stăpâni un zâmbet.

— Trebuie să-i spui lui Jamil că poate face şi asta, Haji.

— Ar fi o experienţă unică pentru el, fu de acord

bătrânul eunuc, zâmbind şi el larg.

— Staţi puţin… începu Chantelle, însă atenţia îi fu imediat distrasă de o altă servitoare care se grăbea spre ei, cu braţele încărcate de haine din cea mai fină mătase pe care o văzuse vreodată, de culoarea lavandei.

Servitoarea aşeză cu grijă mătasea pe bancă, lângă Chantelle, care văzu acum că nu era doar material neprelucrat, ci haine în genul celor pe care era obişnuită să le poarte. Pantalonaşii de mătase erau brodaţi cu fir de argint şi străluceau cu fiecare mişcare, iar vesta scurtă era încrustată cu ametiste în montură de argint. Voalurile erau de aceeaşi culoare, însă dintr-un material transparent; primise de asemenea o diademă din argint, încrustată cu perle şi cu un singur ametist enorm în mijloc, de care să-şi prindă voalurile; iar ansamblul era completat de papuci de satin brodaţi cu alte pietre violacee.

Era o ţinută cum Chantelle nu mai văzuse în harem, demnă de… de plăcerea dey-ului. O privi pe Rahine când îşi dădu seama, dar expresia femeii nu-i dădea niciun motiv de îngrijorare încă. În plus, i se spusese că nu va fi chemată până când nu-şi va termina instruirea, care abia începuse. I se spusese, de asemenea, că trebuia să se îngraşe mai întâi, însă abia dacă pusese un kilogram în ultimele zile, suficient cât să nu mai aibă obrajii chiar atât de traşi.

— E pentru mine? o întrebă Chantelle pe Rahine.

Lui Rahine nu-i scăpase teama de moment a lui Shahar, însă se pregătise deja pentru bătălie. Oricum era un război pe care fata nu putea să-l câştige. O clipă, se întrebă dacă nu era mai bine să o mintă, ca să se pregătească mai repede, să ajungă în dormitorul lui Jamil fără niciun incident şi să n-o urască. Spre surprinderea ei, îşi dădu seama că nu voia ca Shahar să o urască.

Asta o făcu să ofteze, fiindcă nu făcea decât să se mintă pe ea însăşi. Nu putea lăsa lupta doar în seama lui Jamil. Consecinţele ar fi afectat întregul palat, şi nu putea risca asta, doar dacă ar fi vrut să-l supere pe Jamil, ceea ce nu dorea. În plus, dacă ar fi minţit-o, fata ar fi urât-o

oricum.

Era bine totuşi să o lase să se îmbrace întâi.

— Nu-ţi place? întrebă zâmbind Rahine. Ştiam că o să ţi se potrivească nuanţa asta imediat ce am văzut-o. Meriţi să primeşti ceva drăguţ, acum că te-ai obişnuit cu viaţa în harem şi nu ne mai faci probleme.

Chantelle privi neîncrezătoare spre Haji, dar eunucul nu spuse nimic, aşa că zâmbi şi ea.

— Atunci îţi mulţumesc. E foarte drăguţ, într-adevăr.

— Atunci ce mai aştepţi? Îmbracă-te, să vedem cum îţi stă. Te ajută şi sclavele mele.

— Nu, refuză politicos, dar ferm Chantelle. O am pe Adamma să mă ajute.

Rahine o privi pe sclava care îngenunchea încă de cealaltă parte a băncii.

— În regulă, dar Adamma, grăbeşte-te, o avertiză Rahine; apoi adăugă pentru Shahar: Mă grăbesc.

Chantelle nu înţelese, însă Adamma ştia ce se petrece. Era însă prea speriată de mama dey-ului ca să-şi avertizeze stăpâna, deşi ar fi vrut. Adamma ştia de ce *lalla* Rahine nu îi spusese adevărul; Chantelle îi vorbise deja de temerile ei sclavei sale. Trecură într-o cameră mai mică pentru ca Chantelle să se poată îmbrăca în intimitate, însă Adamma nu spuse nimic, ci începu să se roage în sinea ei. Ştia că stăpâna ei avea să se codească după ce i se spunea despre ce era vorba, mai ales că nu se aştepta să fie chemată atât de repede. Rahine o avertizase să se grăbească, aşa că o ajută pe Shahar să se îmbrace într-un timp-record. Spre uimirea ei, hainele o făceau pe stăpâna ei să arate mult mai frumoasă.

— Arăt chiar aşa rău? zâmbi Chantelle.

— Ah, nu, *lalla!* spuse Adamma cu ochii mari. Luminăţia Sa va spune că eşti mai frumoasă decât un cântec de privighetoare, mai frumoasă decât...

— Lasă prostiile, Adamma. Nu contează ce ar spune „luminăţia sa”, fiindcă nici n-o să mă vadă. Mi-ar plăcea în schimb să văd cum arăt. Ai spus că Safiye are o oglinda,

nu-i aşa? Cât crezi că ar trebui să-i plătesc ca să mă lase să mă uit şi eu?

— Eu… cred…

— Ah, nu contează. Poate mă ajută *lalla* Rahine.

Chantelle se întoarse în sala principală intenţionând să-i ceară favoarea lui Rahine, însă descoperi cu stupoare şi că celelalte concubine dispăruseră. Nu mai rămăseseră decât Rahine, Haji şi alţi doi eunuci care intraseră cât timp Chantelle se îmbrăca. Unul dintre ei era Kadar, însă Chantelle nu-i zâmbi nici măcar în treacăt. O privi în ochi pe mama dey-ului.

— Culoarea ţi se potriveşte într-adevăr, Shahar.

Chantelle continuă să înainteze.

— Mulţumesc, dar spune-mi te rog de ce le-ai alungat pe celelalte. Tu ai făcut-o, nu-i aşa?

Rahine se apropie de Chantelle suficient cât să-i sărute obrazul, dacă ar fi vrut.

— Iartă-mă, fata mea. Haji te va duce lui Jamil acum.

— Dar e normal? Credeam că trebuie să aştepte până când…

Chantelle se opri. Sângele îi fugi din obraji.

— Nu… şopti ea.

— Eşti proprietatea lui Jamil, spuse categoric Rahine. Nimeni nu poate contesta asta. Iar Jamil a decis să nu aştepte până când termini cu instrucţia. Doreşte să te vadă chiar acum.

— Nu vreau, rosti Chantelle cu o voce pierită.

— Ba da, insistă Rahine. Nu ai de ales.

Ultima propoziţie fu destul cât să-i transforme groaza lui Chantelle în furie.

— Pe naiba! ţipă ea, uitând de ea destul cât să vorbească în engleză. N-am de gând să mă apropii de… de… de *omul ăla!* Va trebui să mă târâţi şi să mă legaţi cu lanţuri…

— Putem face şi asta, răspunse rece Rahine.

— N-aţi îndrăzni, ezită Chantelle.

— Dimpotrivă.

Cu ochii mari, Chantelle acuză:

— Vorbeşti engleză?

— *Sunt* englezoaică.

— Deci Jamil este pe jumătate englez? Dumnezeule, asta e şi mai rău!

— Nu văd de ce…

— Nu înţelegi nimic! Eşti aici de prea mult timp. Gândeşti ca ei, te comporţi ca ei. Dacă ai fi într-adevăr englezoaică nu m-ai obliga să fac asta!

— Nu eu te oblig, Shahar, ci situaţia care te-a adus aici. Eşti sclavă şi nu mai ai dreptul de a alege. Fă ce îţi cere stăpânul tău sau suferă consecinţele.

— Rahine, o întrerupse în sfârşit Haji, nu mai avem timp.

— Ştiu, oftă Rahine, întorcându-se cu spatele. Ia-o. Dacă îl supără pe Jamil sau i se împotriveşte… am văzut femei care au fost executate pentru mai puţin.

Capitolul 24

„Fă-o sau mori.” Ce cuvinte fermecate. Până reuşea să afle dacă Rahine vorbise serios sau nu, Chantelle trebuia să se supună. Nu avea de ales. Era furioasă şi îngrozită că se ajunsese la asta, dar nu era proastă. Putea face destule lucruri ca să-şi apere virginitatea, însă moartea nu era unul dintre ele.

Porniră în grabă spre apartamentele dey-ului. Chantelle abia dacă-l asculta pe Haji Agha, care îi dădea instrucţiuni de ultima clipă. Chantelle ştia deja exact ce urma să se întâmple. Vashti îi spusese ce trebuia să facă, pas cu pas, iar acum cuvintele ei i se derulau în minte iar şi iar.

„O să termine foarte repede. O să-şi bage organul în gaura ta şi o să te doară foarte tare când îţi rupe himenul. Dacă e în toane bune o să-ţi dea un răgaz până ţi se mai

potoleşte durerea – dar mă îndoiesc, pentru că suferinţa ta nu-i treaba lui. Apoi o să intre şi o să iasă de câteva ori şi la sfârşit o să urle de plăcere. O să se odihnească puţin şi asta-i tot. O să fie rapid totul, apoi o să te trimită înapoi în harem. De obicei nu-şi ţine concubinele o noapte întreagă, căci îi place să doarmă cu una dintre soţiile lui."

Cuvintele lui Vashti o urmăriseră pe Chantelle de când le auzise pentru prima oară, deşi în lecţiile următoare Vashti începuse să o înveţe cum să atragă bărbaţii, să-i seducă şi mai ales să-i satisfacă. Cum să satisfacă un bărbat. Nu orice bărbat, ci pe unul singur.

Lui Chantelle încă i se părea amuzantă situaţia pe undeva, altfel ar fi înnebunit deja. Era ridicol ca atâţia oameni să se preocupe exclusiv de satisfacţia sexuală a unui singur bărbat, dar exact asta se întâmpla. Toate femeile din harem, toţi eunucii şi toţi sclavii nu erau preocupaţi decât de plăcerea dey-ului. Dacă n-ar fi fost atât de ridicol în mod normal, ar fi făcut-o pe Chantelle să plângă, însă acum nu i se mai părea chiar atât de ridicol; până una-alta, tocmai era pe cale să ajungă felul principal din meniul serii.

Deci ajunsese la asta. În sfârşit se întâmplase. „Sau nu. Poate e doar un vis."

— Să nu te ridici până nu-ţi face semn.

— Să mă ridic?

Chantelle era în faţa unei uşi închise. Se întoarse încet şi văzu că Haji Agha o privea cu ochii îngustaţi.

— Shahar, m-ai ascultat?

— Îmi… pare rău, dar nu prea. Vrei să repeţi, te rog…

— Nu mai putem întârzia, spuse nervos Haji, dându-şi seama că Shahar trăgea de timp. Ţine minte: prosternează-te în faţa lui şi rămâi acolo până îţi spune să te ridici. Apoi ascultă-l întru totul şi totul va fi bine. Sper doar să nu se fi plictisit aşteptându-te.

— Ce vrei să spui?

— Te voia imediat.

— De ce?

— Allah ştie, oftă Haji.

Apoi îi smulse voalul scurt care îi acoperea partea de jos a feţei, deschise uşa şi o conduse până în mijlocul camerei. Nu avea încredere că Shahar va face ce i se spune, aşa că o trase de braţ până când fata se lăsă în genunchi. Mulţumit că o văzu lipindu-şi fruntea de podea, Haji se retrase cu spatele şi ieşi.

Însă Chantelle nu se prosterna din respect. Îşi ţinea capul aplecat şi privea fix podeaua de când intrase şi intenţiona să continue să facă asta cât de mult putea, fiindcă pur şi simplu nu voia să se uite la *dey.* Din poziţia de acum nu putea să-l vadă. Ceea ce era foarte bine.

Nu ştia unde e. Poate că nici nu intrase în cameră – nu-l auzea şi nici nu-i simţea prezenţa. Sau? Se simţea totuşi privită, şi nu era o senzaţie plăcută.

Derek nu spuse nimic; încă nu avea încredere în vocea lui. I se părea că o aşteptase pe Shahar o eternitate, deşi nu trecuseră decât patru zile. Patru zile în care se simţise mizerabil şi sperase iar şi iar că nu-şi făcea iluzii degeaba. Acum însă venise momentul, şi nu mai avea niciun motiv să-şi facă probleme. Fata era chiar mai drăguţă decât îşi amintea – slăbuţă şi a lui.

Dar era virgină. Trebuia să ţină minte asta, altfel ar fi dus-o direct în pat.

— Ridică-te şi uită-te la mine.

Nu-i spuse „Lasă-mă să te privesc”; deja făcea asta, blestemaţi să-i fie ochii.

Chantelle se încordă auzindu-i vocea, dar nu se mişcă. Voia să o facă, dar se temea că la prima mişcare dey-ul avea să o defloreze imediat.

— Ştii că trebuie să mă serveşti întru totul, Shahar, dar nu-ţi cer decât să te uiţi la mine. Ţi se pare chiar atât de rău?

Îi vorbea pe un ton calm, blând chiar, însă Chantelle îi ţinea minte vocea: puţin răguşită, cu un timbru adânc, o voce cu care putea condamna o fată nevinovată la o soartă mai rea decât moartea, iar în clipa următoare îşi retrăgea

ordinul şi întreba fără să-i pese de fapt dacă asta îl absolvea de vină. Chantelle nu avea de gând să-l ierte niciodată, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Acum că îşi amintise cu ce fel de ticălos lipsit de inimă avea de-a face, reuşi să-l privească în ochi fără să-şi arate teama. Pe de altă parte, probabil că nu-şi putea ascunde şi ura.

Când se lăsă pe călcâie, Chantelle îl văzu pe Jamil. În cameră erau şi cei doi coloşi nubieni, stând cu spatele lipit de perete de o parte şi de alta a patului cu baldachin. Jamil era la picioarele patului, cu şoldurile rezemate de el, braţele încrucişate şi picioarele întinse şi încrucişate la glezne. Era o postură atât de nonşalantă, atât de englezească încât Chantelle abia îşi stăpâni un suspin. Măcar îmbrăcămintea era orientală şi strica puţin din efect, amintindu-i lui Chantelle că Jamil nu avea nimic de-a face cu englezii. Fusese crescut în cultura barbară, aşa că nu conta de unde îi venise mama.

— Să ştii că ai voie să vorbeşti.

Chantelle îşi coborî din nou privirea. Începu să tragă de unul din cele patru şiraguri de perle pe care Rahine i le înfăşurase în jurul capului înainte ca Haji să o conducă aici.

— N-am nimic să-ţi spun.

— Nu te retrage, Shahar. Priveşte-mă. Sau, şi mai bine, vino mai aproape.

— Am voie să merg?

— Nu fi obraznică. Dacă voiam să te târăşti ţi-aş fi spus.

Chantelle se înroşi. Chiar ar fi în stare de asta, nenorocitul.

După tonul lui răstit însă, îşi dădu scama că pe moment era mai bine să-şi păstreze ostilitatea pentru altă ocazie.

Simţindu-se din ce în ce mai neliniştită, cu inima bătându-i cu putere, Chantelle se ridică încet şi se apropie de Jamil. Refuza însă să-l privească în ochi şi deci nu-şi putea da seama dacă refuzul ei de a se supune îl înfuria.

Dey-ul se dezlipi de pat, aşa că atunci când se opri în faţa lui stătea cu picioarele drepte şi tălpile larg depărtate, o postură plină de aroganţă. Îşi desfăcu braţele şi îi mângâie obrazul cu degetele.

Avea pielea atât de fierbinte! Chantelle îşi stăpâni o tresărire, dar privirea ei rămase aţintită spre decolteul în formă de V din tunica lui albă, fixând colierul din ochi-de-tigru pe care îl purta. Pielea lui era bronzată şi de sub vârful V-ului se iveau fire de păr aspru şi negru, ceea ce o făcu să realizeze că *el* nu trebuia să suporte ca alţii să-i smulgă părul de pe corp, ceea ce îi reînnoi furia. În afară de asta, îşi aminti că părul *ei* nu fusese smuls întru totul, deşi ar fi trebuit să fie. Oare cum va reacţiona Jamil? se întrebă, ceea ce o făcu să-şi dea seama că deja acceptase că în curând stăpânul ei avea să-i descopere oricum aşa-zisul păcat.

— Ce zici, servim cina împreună?

Chantelle îl privi uimită, fiindcă se aşteptase ca stăpânul să o trântească în pat dintr-o clipă în alta.

— Cina?

— Dacă vrei, spuse încet dey-ul.

Îi privea buzele. Degetul lui mare îi urmă conturul buzei de jos, apoi o privi în ochi. Avea o privire înflăcărată, de smarald. Nu se mai vedea nici urmă din apatia lui de mai devreme.

— Mi-ar face plăcere… adică ar fi minunat să mâncăm ceva… mor de foame, încheie Chantelle, sperând să dea impresia că era sinceră cu totul.

Jamil râse, uimind-o. Era un sunet adânc, plăcut, iar lui Chantelle i se părea că-l simte reverberându-i-se în coşul pieptului.

— Eşti atât de uşor de citit, Shahar. Chiar credeai că o să te posed din clipa în care intri în cameră?

Exact aşa era, însă Chantelle preferă să se abţină. Nu trebuia să spună nimic, oricum. Chipul i se înroşi până sus, iar roşeaţa deveni vizibilă chiar şi cu capul plecat.

— Ai voie să fii timidă, dar ai ochi frumoşi, lună mică. Vreau să-i văd.

„Şi tu primeşti tot ce vrei, nu-i aşa?” se gândi furioasă Chantelle, apoi renunţă la orice precauţie şi o spuse în engleză.

Ochii lui de culoarea smaraldului se îngustară.

— E inacceptabil să vorbeşti în engleză aici, Shahar. Franceza ta e perfecta, însă nu toată lumea o ştie. Ai voie să-mi vorbeşti în franceză, însă în rest vei vorbi în turcă şi arabă, la fel ca toată lumea de la palat. În cele din urmă vei renunţa la engleză şi franceză cu totul.

Chantelle nu răspunse. Ce i-ar fi putut spune? Tocmai i se dăduse un ordin şi învăţase ceva nou: deşi mama deyului era englezoaică, el nu vorbea limba. Cuvintele lui o dovedeau.

— Ce mi-ai spus?

O clipă, Chantelle se gândi să mintă. Dar apoi degetele lui îi prinseră bărbia şi o forţară, *o forţară* să îl privească în ochi. Chantelle se hotărî să spună adevărul, sperând că asta îl va enerva suficient cât să-i dea drumul.

— Am întrebat dacă primeşti mereu ce vrei.

Mâna lui rămase acolo. Cu cealaltă îi mângâie obrazul. Nu era jignit, însă instinctul de conservare al lui Chantelle o făcuse să nu-şi repete cuvintele pe un ton la fel de sarcastic.

— Desigur, răspunse el în şoaptă. Mereu, Shahar. De ce ar fi altfel? Tot ce vezi îmi aparţine. Chiar şi tu.

Chantelle încercă să se tragă înapoi, însă Derek o ţinu ferm şi se apropie de ea până când şoldurile li se atinseră. Nările ei se lărgiră adulmecându-i mirosul: mosc şi lemn parfumat, ce drăguţ.

Clipi. Dumnezeule, bărbatul din faţa ei avea o privire care o hipnotiza. Era atât de aproape că îi simţea respiraţia caldă pe buze. Scoase un suspin, şi imediat el îi dădu drumul.

— Vom servi cina aici, spuse el, îndepărtându-se, de parcă nu fusese gata să o sărute, de parcă nici ea nu fusese cât pe ce să-şi dorească să o sărute.

„Aici” era o grădină închisă în care se intra din

cameră. Soarele coborâse deja dincolo de zidurile înalte care înconjurau grădina, dar razele lui luminau încă palatul care se vedea deasupra, în timp ce în interior aerul era răcoros şi parfumat. În jur erau straturi de lalele, trandafiri şi garoafe roşii. Un singur copac oferea un petic de umbră şi mai răcoroasă, iar sub el fusese adusă o bancă. Într-un colţ, o fântână arteziană picura într-un bazin făcut din dale mici albastre. Peştii mari şi portocalii dinăuntru făceau un contrast plăcut cu albastrul bazinului.

O masă din alamă sculptată fusese deja pregătită, iar în jurul ei fuseseră aduse mai multe perne mari, pătrate, aşezate direct pe iarbă. Era un peisaj liniştit, chiar romantic, şi semăna atât de mult cu un picnic englezesc că Chantelle începu să se liniştească văzând o imagine atât de familiară.

Se lăsă condusă spre una din perne, dar nu se aşeză până când nu văzu cât de aproape avea de gând să se aşeze şi el. Erau atâtea perne în jur că se putea înclina în stânga sau în dreapta ca să se tragă mai departe. Nu avea de ce să-şi facă griji, oricum, fiindcă dey-ul se puse de partea cealaltă a mesei, în faţa ei.

— Ce crezi? o întrebă el după ce servitorii începură să aducă tăvile cu mâncare.

— Cred că n-ar fi contat dacă voiam sau nu să iau cina cu tine.

N-ar fi trebuit să spună asta. Oare *voia* să-l supere? Oricum nu reuşise. Stăpânul le făcu semn servitorilor să plece şi îi umplu el o farfurie.

— Aşa e, spuse după o clipă. Te-am întrebat doar din politeţe.

— Şi dacă te-aş fi refuzat?

— Atunci aş fi insistat.

— Înţeleg.

Derek zâmbi văzându-i expresia acră.

— Nu, nu cred că înţelegi, spuse el. Aş fi putut să insist pentru că sunt *dey*-ul şi nimeni nu îndrăzneşte să mi se opună. Sau aş fi putut să insist ca bărbat, ca Jamil, şi să

văd cât de convingător pot să fiu.

— Vrei să cred că am de ales? replică Chantelle, ridicând sceptică din sprâncene. Mi s-a spus că nu.

— În anumite privinţe – poate.

Chantelle nu reuşi să-şi facă destul curaj cât să-l întrebe dacă una din „privinţe” avea legătură cu ce urmau să facă împreună. Se îndoia sincer; iar dacă începeau să vorbească despre asta acum ar fi făcut indigestie.

Începură să mănânce în linişte. Dacă n-ar fi ştiut exact ce trebuia să se întâmple, Chantelle ar fi crezut că şi Jamil e la fel de neliniştit ca ea. Încercă să-l ignore şi să se concentreze la mâncarea pe care el i-o servise.

Felul principal era carne de ied prăjită şi friptură de bibilică, servite împreună cu *pideli kebab,* o pâine plată şi ovală umplută cu o porţie de carne de miel. De parcă n-ar fi fost destul, servitorii aduseră şi un curcan umplut cu orez, ficat, coacăze şi seminţe de pin. Garniturile erau la fel de numeroase: ardei dulci umpluţi cu carne şi orez aromat, miez de anghinare, creier de oaie, fasole albă, sparanghel şi două feluri de salată.

În ceea ce priveşte băuturile, Chantelle avea de unde alege: *kanyak,* singurul viciu al musulmanilor, care era o combinaţie de lichior şi vin; lapte de migdale, făcut din miez zdrobit de migdale, apă îndulcită şi extract din flori de portocal; un vin dulce de Cipru; şi suc acrişor de cireşe. Observă că Jamil alesese laptele de migdale, ceea ce îi dădu de înţeles că dey-ul se conforma scripturilor musulmane care interziceau consumul de băuturi cu alcool. Ea însăşi alese *kanyak*-ul, fiindcă avea nevoie de orice o putea ajuta să treacă peste ce urma să vină şi ar fi băut toată sticla pe nerăsuflate dacă Jamil nu ar fi oprit-o după un pahar şi jumătate.

Când servitorii aduseră deserturile, Jamil o servi din nou cu câte o gustare de pe fiecare platou: baclava făcută din aluat muiat în sirop de zahăr, cu straturi de alune şi mai mult sirop; *helva,* un soi de biscuit făcut din aceleaşi ingrediente plus unt, miere şi arahide; şi, în cele din urmă,

jeleu dulce numit *rahat lokum,* ceea ce însemna „lasă restul gâtlejului tău”. Dumnezeule, cât de bun era! Odată cu dulciurile sosi şi un sclav care pregăti un ibric de cafea turcească chiar acolo, lângă masă; băutura era dulce, fierbinte şi înspumată. Chantelle începuse deja să se obişnuiască cu ea.

Privind în jur, Chantelle îşi dădu seama că mâncase mai mult la cina asta decât o făcuse în ultimele câteva săptămâni. Nu o mai preocupa greutatea ei, însă. Era prea târziu. Ar fi mâncat cu dragă inimă încă unul sau două feluri doar să nu se termine cina. Şi pentru asta era însă prea târziu. Servitorii care le aduseseră tăvile încărcate se întoarseră din nou ca să cureţe masa.

Lui Jamil îi fu adusă o narghilea, însă nu se atinse de ea. Se lăsă în spate pe câteva perne, rezemat într-un cot, cu faţa spre ea. Briza care se rostogolea peste zidurile înalte îi zburlea părul negru, iar câteva şuviţe îi căzuseră pe frunte. Chantelle nu-şi imaginase că Jamil avea un păr atât de lung şi de des, mai ales că purta turban aproape tot timpul. Îşi dori să-l fi văzut cu turbanul şi acum. Arăta mult prea mult ca un nobil englez.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Jamil spuse:

— Vreau să văd dacă părul tău e pe cât de mătăsos pare. Vrei să te apropii, Shahar? Vreau să-ţi mângâi părul.

Ar fi fost necioplit din partea ei să spună nu. În plus, era o rugăminte atât de simplă. Cum ar fi putut să-l refuze? Înconjură masa şi se aşeză pe o pernă de lângă cea pe care se sprijinise el.

În aceeaşi clipă, mâna lui dreaptă se întinse şi îi scoase diadema bătută cu nestemate de care era prins voalul lung care îi acoperea părul pe jumătate. O aruncă deoparte şi, o clipă mai târziu, Chantelle îi simţi degetele alunecându-i prin păr. Totul nu dură decât un moment. Apoi Jamil îşi ridică mâna, lăsându-i părul lung să-i alunece printre degete. Îşi răsuci încheietura, prinzând o şuviţă, însă nu trase de ea.

Chantelle se întoarsa şi îl văzu mângâindu-i uşor

părul. Rămase uimită. Era un gest atât de intim; degetele lui măslinii îi dezmierdau şuviţa, studiindu-i textura, simţindu-i fiecare fir de păr. Se înclină spre el ca să fie mai aproape. Putea să se retragă oricând – sau cel puţin aşa credea.

— M-am înşelat, spuse el, făcând-o să-l privească din nou în ochii lui verzi. E chiar mai moale ca mătasea. Oare şi pielea îţi e la fel?

Dumnezeule, avea de gând să o atingă acum? Chantelle încercă să se ridice, dar Jamil o ţinea de păr şi nu-i dădu voie.

— Haide, Shahar, întinde-te pe perna mea, o ademeni el. Lasă-ţi capul în poala mea.

Chantelle nu se clinti din loc.

— Trebuie să te obişnuieşti să stai lângă mine, adăugă Jamil. Deocamdată nu mă interesează decât pielea ta. Hainele tale lasă destul la vedere, aşa că nu-ţi voi cere să-ţi dai ceva jos.

Chantelle ar fi trebuit să se simtă uşurată, însă degeaba. Ştia că nu i se putea împotrivi, indiferent ce îi cerea, fiindcă trupul ei era al lui. Jamil nu trebuia să-i ceară nimic. N-avea decât să ia ce poftea. Nu ştia dacă era în stare totuşi să-l lase să o pătrundă cu „organul” lui, cum îi spusese Vashti, când ajungeau la asta, dar deocamdată nu avea de ce să fie neliniştită. Problemele aveau să înceapă după ce Jamil sugera să se întoarcă înăuntru.

Deşi ceruse să îi fie adusă imediat, *dey*-ul însuşi trăgea de timp acum. Chantelle îi era recunoscătoare; nu mai semăna deloc cu bărbatul pe care îl văzuse prima oară.

— Shahar… o îndemnă el, nu cu nerăbdare, ci doar ca să-i dea de înţeles că nu îl supăra ezitând; o aştepta.

Chantelle se răsuci şi se întinse pe perna din faţa lui. Nu putu însă să-şi lase capul în poala lui. Ar fi fost un gest mult prea intim.

În schimb, se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate. Ştia că era o poziţie care îi dezgolea sânii şi mai mult, însă n-avea ce face. Cel puţin sânii ei nu erau prea mari, deşi

nici nu erau atât de mici încât să treacă neobservaţi. Alte femei din harem aveau pieptul mult mai mare. Aşa că Jamil era probabil atât de obişnuit cu ele că nici n-avea să observe.

În orice caz. Jamil îi privea talia, nu sânii. Chantelle gemu în sinea ei. Se aşteptase la prea multă decenţă din partea lui; când spusese că hainele îi lasă destulă piele la vedere, doar nu se referise la braţele ei. Mâna lui se întinse încet spre buricul ei şi îi mângâie abdomenul, iar Chantelle îşi ţinu respiraţia. Degetele lui Jamil erau aşa de fierbinţi că o ardeau.

— Ce e? întrebă el, iar ea îl privi repede şi ochii li se întâlniră.

— Nimic, suspină ea; apoi, auzindu-şi vocea atât de înaltă, Chantelle gemu stânjenită.

— Nu-ţi voi face nimic rău, Shahar, dar trebuie să te linişteşti.

— Nu… nu pot.

— De ce?

Degetele lui i se răsfiraseră pe burtă, acoperind-o aproape întru totul. Începu să-şi mişte mâna lent, în cerc, încercând să o liniştească. Dar degeaba. Chantelle se încordă de parcă ar fi aşteptat să se tragă înapoi dintr-o clipă în alta. Simţea cum stomacul i se strânge dureros, încercând să fugă de atingerea lui…

— De ce? insistă el. Ţi-am dat vreun motiv să-ţi fie teamă de mine? Astăzi? adăugă cu o urmă de enervare.

Chantelle se gândi o clipă, dar adevărul nu era decât unul singur:

— Nu.

— Atunci ce te supără?

„Totul”, se gândi ea, însă cu glas tare răspunse:

— Niciun bărbat nu m-a mai atins vreodată aşa.

— Ştiu, spuse el, luând-o prin surprindere. Inocenţa ta e motivul pentru care suntem aici şi nu acolo, continuă, făcând un semn cu capul spre cameră.

Chantelle speră imediat că urma să scape doar cu

atât, că *dey*-ul o chemase doar ca să o cunoască mai bine şi să o facă să se obişnuiască să fie în prezenţa lui. Însă Jamil se grăbi să adauge:

— Nu mă înţelege greşit, Shahar. *Vom merge* şi acolo – când eşti pregătită.

„Ceea ce nu se va întâmpla niciodată”, fu la un pas să-i spună Chantelle, însă apoi se răzgândi. Ce voia să spună Jamil cu asta? Indiferent ce gândea, Chantelle n-avea de gând să se pregătească vreodată pentru aşa ceva.

Dey-ul oftă şi o luă de mână, apoi o trase mai aproape.

— Lasă-te pe spate. Nu te poţi relaxa dacă nu stai întinsă.

— Nu vreau…

— Întinde-te, Shahar.

Tonul lui era atât de poruncitor că Chantelle se supuse imediat, temându-se de consecinţe. Ce altceva ar fi putut să facă? Jamil stătea atât de aproape că ar fi putut să o *oblige* să-l asculte oricum. Dar dacă se aştepta să se mai şi relaxeze, era nebun de-a binelea.

Chantelle abia îşi rezemă capul de genunchiul lui, ţinându-se pe cât de departe de el era în stare. Îi simţea şoldurile mult prea aproape de umărul ei, ceea ce îi aminti de unul dintre lucrurile pe care Vashti i le descrisese cu lux de amănunte. Se înroşi cu totul, dar Jamil nu se mişcă. Îşi ţinu în continuare şoldurile lipite de pernă şi nu se întoarse spre ea decât de la brâu în sus.

— Am să te gust acum, Shahar.

Avertismentul lui şoptit o făcu pe Chantelle să se ridice speriată, dar Jamil o împinse înapoi. Şi-l imagină muşcând-o şi încercă din răsputeri să-şi aducă aminte dacă văzuse urme de muşcături pe trupurile celorlalte femei. Înainte chiar să-şi termine gândul, Jamil o prinse de talie şi buzele lui îi cuprinseră buricul. Chantelle se trase înapoi, gata-gata să ţipe, dar în loc să-i simtă dinţii nu-i simţi decât limba.

Se linişti atât de repede că Jamil chicoti:

— Credeai că vreau să te mănânc, lună mică? Recunosc că mă simt tentat, dar îţi promit că n-o să te doară. Poate altă dată?

Apoi buzele lui se întoarseră la ce făceau înainte, făcând-o pe Chantelle să încerce cu disperare să se tragă înapoi sau să fugă. Nu reuşi însă, fiindcă braţul lui drept o ţinea pironită locului, încercă să-şi închidă ochii şi să fie atentă la altceva, dar o clipă mai târziu îi deschise la loc, fiindcă senzaţia era şi mai pătrunzătoare cu ochii închişi. În orice caz, buzele lui îi trezeau adânc înăuntrul fiinţei sentimente care n-aveau nimic de-a face cu teama.

Chantelle nu recunoştea ce simte şi nu voia decât să-i dea capul la o parte. Sau să-l ţină lipit de ea. Nu mai gândea limpede. Dumnezeule – ce se întâmpla?

Jamil oftă, iar aerul cald care îi atinse pielea umedă o făcu să tremure.

— Tot n-ai de gând să te relaxezi, nu-i aşa?

— Iartă-mă, dar nu pot, suspină Chantelle, temându-se de furia lui – mai ales după ce fusese avertizată că trebuia să-i facă pe plac întru totul.

— Dacă nu te mai gust aici, spuse Jamil, sărutându-i încă o dată buricul, ci te sărut într-un loc obişnuit, îmi dai voie?

— Da, spuse Chantelle, care ar fi făcut orice doar ca să nu-i mai simtă buzele acolo.

Se întrebă prea târziu care era acel loc „obişnuit”. Nu mai avea timp să-l întrebe. Înainte să-şi tragă răsuflarea, Jamil o luă în braţe şi o aşeză în poala lui, iar apoi o sărută apăsat, fierbinte. Chantelle încercă să se tragă înapoi, însă Jamil îi strecură o mână după ceafă şi îi apăsă buzele de ale lui.

Deodată, Jamil scoase un geamăt. Chantelle îl auzi ca printr-o uşă groasă şi se îngrozi la gândul că îl nemulţumise sau făcuse ceva ca să-l rănească, deşi sărutul lui era pasional, aproape dureros, însă Jamil nu se opri. Dimpotrivă, îi strânse dureros talia cu celălalt braţ şi o lipi de pieptul lui, tăindu-i respiraţia.

Apoi, dintr-odată, senzaţia dispăru.

— Iartă-mă, Shahar, dar nici nu ştii…

Derek se opri când îşi dădu seama ce spusese. Dumnezeule, ce-i trecuse prin minte? Jamil nu şi-ar fi cerut scuze niciodată, indiferent de motiv, iar Derek trebuia să se comporte ca fratele său în toate privinţele. *Ea* nu trebuia să-l cunoască pe el, pe adevăratul Derek, dar de când îi fusese adusă nu se mai putuse preface deloc.

Jamil n-ar fi aşteptat niciodată atât de mult să o ducă în pat. Dimpotrivă, ar fi făcut-o de cum îi venise cheful, iar Derek se simţea aşa încă de dinainte să ajungă ea aici. Nu-şi dăduse frâu liber pasiunii, nu întru totul. Orice s-ar fi întâmplat, nu voia să o grăbească, fiindcă era prima ei experienţă cu un bărbat. Inocenţa ei se cerea a fi tratată cu respect. Şi totuşi, Derek nu se gândise să mai aştepte încă o zi. Nu putea să se abată chiar atât de mult de la caracterul lui Jamil – sau cel puţin aşa îşi spunea sieşi.

Făcea asta de dragul fetei, îşi zise. Da, *el* era cel care profita de dilema ei, însă nu avea de gând să-şi facă prea multe mustrări de conştiinţă, din moment ce şi ea nu avea decât de câştigat pe termen lung. Se gândise de multe ori cum va fi prima lor noapte de când o văzuse; în cele din urmă, ajunsese la concluzia că, dacă nu o lua pentru el, atunci Jamil avea să o facă după ce se întorcea. Apoi Shahar avea să ajungă doar una dintre concubinele lui şi nimic mai mult, iar mândria ei ar fi avut de suferit mult mai mult. În plus, Jamil era deja îndrăgostit. Derek nu-şi putea închipui cum o fată atât de frumoasă ca Shahar ar fi fost tratată mai prejos decât oricare altă femeie din harem. Merita să fie iubită, adorată, iar după ce-şi găsea un soţ avea să se bucure de tot ce i se cuvenea. Derek putea să insiste ca viitorul ei soţ să o ia ca primă soţie. Măcar atât putea face pentru ea.

În orice caz, asta ţinea de viitor. Acum, se pare că Derek nu era în stare decât să o sperie. Ah, cât de mult tânjea să-i explice că nu voia să o forţeze, însă nu-şi mai putea ţine în frâu pasiunea prea mult timp. Însă Jamil nu s-

ar fi justificat niciodată aşa, mai ales faţă de o femeie. Cel puţin, Derek putea să se revanşeze în alte feluri.

Oftând, îşi coborî fruntea până o întâlni pe a ei. Shahar respira mai încet, dar rămăsese încordată.

— Vrei să mai încercăm o dată?

— Nu, te rog… spuse ea, zbătându-se puţin.

— Sst, lună mică. Pot să fiu blând cu tine. Ia-mă de după gât şi-ţi voi arăta.

— Nu vreau…

— Fă-o, Shahar.

Derek îşi regretă imediat tonul, însă Shahar se grăbi să facă ce i se spusese. Dumnezeule, era o tortură să se abţină de atâta timp. Dacă mai stătea mult avea să-şi uite bunele intenţii. Trebuia să o convingă. Trebuia să o facă să-l dorească acum, înainte ca instinctele să preia controlul.

Chantelle se pregăti pentru un nou sărut, văzându-i buzele cum se apropie inexorabil. Nu-i simţi însă decât respiraţia, apoi limba lui îi atinse buza de sus, blândă şi moale ca o şoaptă, apoi buza de jos, încercând parcă să-i răpească amintirea sărutului de dinainte. Cu o mână îi sprijinea iarăşi capul, dar cealaltă îi mângâia obrazul.

Derek se lăsă pe spate, iar ochii lui de smarald se pierdură într-ai ei. Chantelle simţi ceva straniu, de parcă buzele lui îi apăsau iarăşi buricul, făcând-o să tremure.

Derek începu să-i mângâie buzele cu degetul, urmând aceeaşi mişcare ca şi limba lui.

— Deschide-te, Shahar. Vreau să simţi cum e să mă ai înăuntrul tău.

— Dar…

În clipa în care Chantelle deschise gura să protesteze, degetul lui îi alunecă printre buze. Reacţionând instinctiv, Chantelle închise gura şi încercă să-i împingă degetul afară cu limba.

— Nu te mişca.

Buzele lui poposiră în colţul gurii ei şi începu să-i mângâie limba cu degetul, obişnuind-o cu gustul lui sărat.

— Dacă vrei să-l sugi… nu, Shahar, nu mă întreba de

ce. Uită ce ţi s-a spus despre mine. Vreau să-mi primeşti limba în gura ta, doar atât. Însă trebuie să ştii ce să faci cu ea.

Chantelle scoase un geamăt, iar Derek zâmbi.

— Nimeni nu te-a învăţat cum să săruţi, nu-i aşa? Presupun că nu s-au ocupat decât de celălalt lucru. Dar sărutul vine înainte de toate, Shahar… sau vrei să trecem la ce ai învăţat deja?

Chantelle începu imediat să-i sugă degetul. Auzi un chicotit adânc, dar nu-i păsa. Înainte să-şi dea seama, buzele lui le acoperiseră pe ale ei şi limba lui luase locul degetului.

— Uşor, spuse el după o clipă. Da, încearcă să o prinzi acum.

Începu să-şi tragă limba înainte şi înapoi ca să-i facă sarcina puţin mai grea.

— În regulă. Acum dă-mi-o pe a ta.

Chantelle scoase un sunet slab, gutural, pe care nu-l auzi decât el. I se supunea fără să se gândească, prinsă în mrejele unei pasiuni căreia nu i se putea împotrivi. Nu ştia cât timp trecuse, însă în cele din urmă simţi ceva pe lângă sărutul lor arzător. Mâna lui era undeva unde n-ar fi trebuit să fie.

— Cum de ţi-ai păstrat mătasea de jos, lună mică?

Chantelle gemu stânjenită, încercând să-şi ascundă faţa roşie în cămaşa lui. Simţi cum degetele lui se pierd printre părul buclat, atingându-i locul cel mai intim. Era prea mult. Sângele îi îngheţă în vine şi îşi aminti dintr-odată de ce îl dispreţuia. Cum putuse să-l lase să-i facă *asemenea lucruri?* Ar fi trebuit să i se împotrivească de la început şi la naiba cu toate consecinţele.

— Nu! suspină ea, întinzându-se şi trăgându-i mâna deoparte.

Derek îi permise mişcarea, dar nu o lăsă să se ridice.

— Ce s-a întâmplat, Shahar?

— Nu pot face asta! strigă ea, zbătându-se acum cu toată puterea. Speram că pot, dar nu pot, nu cu tine! Te

rog, dă-mi drumul!

Dacă n-ar fi spus „nu cu tine”, Derek ar fi încercat poate să o liniştească. Însă Shahar se gândea la acelaşi lucru pe care şi-l amintea şi el: prima ei întâlnire cu Jamil. Ce făcuse *dey*-ul atunci o dezgustase. Doar o primă întâlnire nu era destul ca să o facă să-şi uite primele impresii. Ceea ce însemna că trebuia să o lase să plece. O dorea atât de tare că abia îşi mai putea stăpâni trupul.

— Pleacă, pleacă repede, înainte să mă răzgândesc, se răsti el pe un ton aspru, dând-o la o parte cu mişcări bruşte, însă de înţeles.

Capitolul 25

Un eunuc o aştepta pe Chantelle la capătul coridorului care ducea la camera lui Jamil, aşezat turceşte pe podea. Când o văzu ieşind în fugă pe uşă, sări în picioare şi întinse un braţ să o oprească. Era Kadar, care nu făcu niciun comentariu văzându-i graba.

— Am venit să te duc la stăpânul meu, spuse el.

Chantelle încuviinţă. Cel puţin Kadar nu întreba ce se întâmplase. Haji o va întreba, în schimb, aşa că îşi târşâi paşii până la harem.

Kadar o conduse în apartamentul lui Safiye, unde Haji bârfea aşteptând-o. Nu credea că Chantelle se va întoarce aşa curând.

— Deci chiar era nerăbdător, nu-i aşa?

Chantelle rămase în uşă, crispându-se la râsul lui Safiye. Începu să se joace cu şiragul de perle de la gât, apoi se agăţă de ele ca ea nu fie nevoită să răspundă.

— Vrei să i le dai tu înapoi lui *lalla* Rahine, te rog? Cu mulţumirile mele pentru că mi le-a împrumutat.

Haji Agha luă perlele, însă figura lui era gânditoare. Era limpede că Chantelle se eschiva.

— A mers bine, Shahar?

Chantelle îşi coborî privirea ca să o evite pe a lui.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, spuse ea.

— Bine, poţi să te duci în camera ta şi să te odihneşti, spuse Haji, presupunând că Shahar era doar supărată fiindcă îşi pierduse virginitatea. Poate stăm de vorbă mai târziu.

„Dumnezeule, sper că nu”, se gândi Chantelle. Plecă în grabă, înainte ca Haji să se răzgândească şi să înceapă să-i pună întrebări atunci. Începu să tremure până să ajungă în camera ei. O goni pe Adamma cu câteva cuvinte răstite şi se făcu ghem pe salteaua ei îngustă. Tremura şi mai tare acum.

Vai, Doamne, ce făcuse? Oare nu cumva se va trezi cu călăul la uşă? Virginitatea ei merita oare să-şi piardă viaţa? Doamne, sigur că nu! Deja aflase că putea îndura să o piardă. Crezuse că fusese violată pe corabie. Se simţise oribil, atât de ruşinată, însă nu fusese sfârşitul lumii.

De data asta însă ar fi putut fi. Jamil se supărase atât de tare! *Dacă îl supără pe Jamil sau i se împotriveşte... am văzut femei care au fost executate pentru mai puţin.* Femei din haremul lui Jamil, sau Rahine vorbise în general? Deşi nici nu mai conta. Chantelle făcuse singurul lucru pe care i se spusese clar să nu-l facă. Îşi refuzase stăpânul. *Dacă îl supără pe Jamil sau i se împotriveşte...* Făcuse amândouă lucrurile astea.

Cât de proastă fusese! Dacă ar fi putut să se întoarcă în timp s-ar fi comportat altfel. Da, îl dispreţuia. Da, Jamil era un barbar crud şi fără inimă. Şi cu ce o ajuta pe ea asta în viaţa de apoi? Oricum, nu se putea întoarce la el ca să-l mulţumească acum. Nu putea ieşi din harem decât dacă o chema el, ceea ce era puţin probabil să se mai întâmple. La ce îi trebuia o femeie care îl ura când avea atâtea care îl adorau?

Probabil că în clipa asta, Jamil se culcase deja cu următoarea femeie. Chantelle ştia foarte bine ce era umflătura tare pe care stătuse. Jamil nu va aştepta mult să scape de ea. O dorise atât de mult că rezistenţa ei îl

înfuriase suficient de tare cât s-o alunge.

Chiar dacă Jamil nu o condamna la moarte, era puţin probabil ca Chantelle să-l mai vadă vreodată după ce îi spusese în faţă că îl detesta. Avea să moară singură şi uitată în locul ăsta nenorocit, topindu-se încet şi dureros, zi după zi.

O jumătate de oră mai târziu, când Chantelle terminase să-şi plângă de milă şi lacrimile i se uscaseră, Rahine dădu buzna în camera ei. Chantelle adormise, aşa că era de înţeles că se trezi buimăcită şi înconjurată de zgomote.

— Copilă proastă! De când sunt aici n-am mai văzut pe cineva care să vrea să moară aşa de tare!

Chantelle păli auzind-o.

— Nu, nu ai fost condamnată la moarte încă, adăugă Rahine, dar nu pot să nu mă întreb dacă n-ar fi mai bine să scăpăm de tine acum. I-am putea spune lui Jamil că te-ai prăpădit de boală. Atunci n-ar mai avea încă un motiv să fie atât de furios. De parcă n-are destule probleme!

— Nu… n-am putut să mă abţin.

— Las-o baltă, Shahar. Poate că tu eşti proastă, dar eu nu sunt. Ai fost avertizată ce se va întâmpla dacă îi refuzi fiului meu ceea ce este al lui de drept, şi chiar asta ai făcut. Acum e aşa de furios că şi-a ignorat toţi sfetnicii şi a plecat să călărească. Să călărească! Îţi dai seama că fiul meu îşi riscă viaţa! Şi totul pentru că tu te crezi prea bună pentru *dey*-ul din Barikah.

— De-asta să fie? insistă Chantelle.

— Ce alt motiv ai putea avea? Decât dacă nu cumva te crezi mai bună decât toate femeile de aici. Toate erau virgine când fiul meu le-a primit. Crezi că virginitatea ta e mai importantă decât a lor?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci pentru ce îţi închipui că o păstrezi? întrebă Rahine, simţind cum furia îi creşte iarăşi, deşi grija pentru viaţa lui Jamil ameninţa să o înăbuşe. Ai uitat deja că n-o să pleci nicăieri? Singurul bărbat care *poate* să te defloreze

este Jamil, iar dacă-ţi închipui că o să te mai vrea după seara asta te înşeli amarnic.

— Ştiu, şopti Chantelle.

— Oare? Atunci înţelegi că nu mai ai dreptul să stai în curtea asta şi cu atât mai puţin în curtea favoritelor, unde ai fi putut ajunge atât de uşor. Hai să vedem dacă bucătăriile îţi plac mai mult.

— Asta îmi va fi pedeapsa?

— Asta îţi va fi sentinţa pe viaţă, dacă Jamil este suficient de deştept încât să te uite. Desigur, presupunând că se întoarce teafăr în seara asta. Dacă nu, atunci să fii sigură că *vei fi* executată pentru că l-ai făcut să plece aşa.

*

Derek galopa în voie pe câmpie. În sfârşit, găsise ocazia să-şi lase armăsarul pursânge să gonească în voia inimii. Nu se obosise să se schimbe, ci doar să-şi încalţe cizmele de călărit. Fusese mult prea nerăbdător să scape odată din palat. Nu-i păsa că îşi lăsase toţi sfetnicii şi servitorii făcându-şi griji pentru el. Deocamdată nu mai avea chef să se prefacă. Derek avea nevoie de linişte şi pace, voia să-şi simtă vântul prin păr şi un armăsar puternic între coapse, şi trebuia să fugă deocamdată, fiindcă altfel ar fi făcut ceva ce ar fi regretat apoi: ar fi chemat-o înapoi pe Shahar şi ar fi posedat-o, chiar şi cu forţa dacă era nevoie.

La naiba, Shahar avea o voinţă mult prea puternică dacă reuşise să-şi stăpânească dorinţa pentru el. Şi la naiba cu Jamil pentru că o speriase atât de tare încât să o facă să-l refuze. *Îi plăcuseră* sărutările lui. I se topise în braţe, i se oferise întru totul şi primise în schimb ce i se oferea. Shahar îi răspunsese cu entuziasm, trădându-şi natura senzuală pe care se străduise din răsputeri să şi-o ascundă. Derek era convins că sub dezgustul ei se ascundea o fire pasională.

Însă nu fusese nevoie decât de o abatere de moment, şi Shahar îşi amintise iarăşi cât de mult îl ura şi îşi refuzase

orice plăcere pe care el i-ar fi putut-o oferi. Asta era mândria şi încăpăţânarea englezească. Tipic! Dacă Shahar ar fi fost de altă naţionalitate, oare i-ar fi cedat până acum? Nu, doar englezii aveau un asemenea talent pentru cauzele pierdute.

Derek îşi opri armăsarul când ajunseră în sfârşit la marginea deşertului. Frumuseţea peisajului gol şi luminat de lună îl lăsa rece. Rămase acolo o clipă; astfel de gânduri nu făceau decât să-l înfurie şi mai mult.

Trebuia să fie sincer cu el însuşi: nu-l deranja neapărat încăpăţânarea lui Shahar, ci mai degrabă felul în care se purtase el însuşi. Nu era obişnuit să fie atât de nerăbdător, să dorească o femeie atât de mult, şi nu-i plăcea câtuşi de puţin să se simtă aşa. Nu era vina lui Shahar că ezita să i se lase în voie, şi nici că ţinea cu atâta obstinaţie la virginitatea ei. Derek nu trebuia decât să-i explice că era în interesul ei să îşi consume relaţia şi că asta i-ar fi garantat un viitor strălucit; era sigur că Shahar îi va ceda apoi fără nicio reţinere şi i-ar fi chiar recunoscătoare.

Desigur însă, nu-i putea spune asta lui Shahar. Se gândi cât de mult timp va trece până să-i învingă dezgustul de unul singur în loc să-i spună adevărul, apoi icni furios. Cum naiba va rezista atâta timp? Avea destule femei pe care le putea poseda după placul inimii, însă nu o dorea decât pe Shahar şi, până când ea avea să i se lase în voie, se îndoia că oricare altă femeie ar fi putut să-i astâmpere dorinţa. La naiba cu jumătăţile de măsură! N-avea decât să aştepte.

Între timp, avea de gând să-şi încerce talentul şi să se întâlnească cu toate trei cumnatele lui Jamil, împreună cu nepoţii şi nepoatele lui. Era de aşteptat să-i cheme la palat, aşa că n-avea decât să o facă acum, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Oricum, Shahar avea nevoie de o pauză de câteva zile ca să înţeleagă cât de tare îl nemulţumise. Dacă avea nevoie de puţină teamă ca să i se supună, atunci aşa să fie. Derek nu dorea să-i dea şi mai multe motive să-i fie

frică de el, în schimb. Dimpotrivă, cu timpul, intenţia lui era să-i liniştească temerile cu totul.

Odată hotărât, Derek îşi întoarse calul şi se îndreptă înapoi spre oraş. Călărise doar câţiva metri când observă siluetele a două dintre gărzile lui de la palat apropiindu-se în sfârşit. Chicoti, simţind cum furia i se risipeşte. Caii lor nu aveau nicio şansă să ajungă din urmă un armăsar pursânge al cărui părinte fusese campion la curse. Armăsarul lui ar fi întrecut orice alt bidiviu.

Derek ar fi trebuit să se simtă ruşinat că fugise aşa, însă nu-i păsa. Avea nevoie să petreacă puţin timp de unul singur, sub cerul liber, cu părul răsfirat de vânt şi cu liniştea nopţii care să-i ţină companie. Nu-i păsa că era periculos să plece de unul singur. De fapt, nu l-ar fi deranjat un asasin care să încerce să-i ia viaţa, fiindcă avea chef să se bată cu cineva. Sau avusese, mai bine zis. Acum se liniştise. Ce prostie, să se lase dominat de sex până într-atât. Era o experienţă nouă, care îl neliniştise.

Călăreţii se apropiau. Derek trase de frâie când le văzu robele lungi, care nu semănau deloc cu uniforma gărzilor de la palat, deşi presupusese că ele erau. Se încruntă. Întrebându-se dacă nu cumva era pe cale să primească exact ce-şi dorise şi să dea piept cu duşmanii lui Jamil. Nu-şi făcea probleme, oricum. Ar fi fost însă mai bine dacă s-ar fi gândit să-şi ia totuşi o armă sau două la el, dacă tot avea de gând să umble singur prin pustiu. Nu gândea limpede când plecase de la palat. Se lăsase purtat de furie şi de frustrare şi nu-i mai păsase de nimic altceva. Ce lucru prostesc, mai ales că avusese atâta experienţă spionând pentru Marshall în Franţa. Bătrânul Marsh ar fi fost îngrozit de o asemenea neglijenţă.

Călăreţii nu încetiniră până în ultima clipă, iar Derek înţelese că veniseră cu gând de luptă. Cel mai deştept lucru ar fi fost să o ia la goană, fiindcă îi putea întrece uşor. Niciunul dintre ei nu se putea ţine după armăsarul lui alb. Dar Derek nu făcu asta.

Hotărârea fu luată o clipă înainte ca sabia lată să

vâjâie prin faţa lui, ţintindu-i capul. Derek se aplecă şi observă că asasinii nu erau prea deştepţi, altfel l-ar fi atacat din două părţi diferite.

Primul asasin trecu de el după lovitura nereuşită, iar al doilea veni din spatele lui, încercând să sară şi să-l dea jos pe Derek de pe cal. Derek îl lovi cu călcâiul în coşul pieptului, trimiţându-l înapoi în şa şi aproape făcându-l să cadă de partea cealaltă. Asasinul scăpă sabia din mână, chinuindu-se să respire şi să-şi recapete echilibrul.

Era scos din luptă. Derek se întoarse să-l înfrunte pe celălalt asasin, care avusese timp să se întoarcă pentru un nou atac. Erau câţiva paşi între ei. Derek reuşi să-şi ridice armăsarul în două picioare şi să-l facă să lovească cu copitele din faţă la momentul potrivit. Ţipătul asasinului îi spuse că armăsarul lovise într-un punct vital. Şi calul fu lovit, fiindcă se lăsă în genunchi şi îşi aruncă şi călăreţul din şa peste cap. Asasinul nu încercă să se ridice, ci rămase zbătându-se pe pământ, ţinându-se de umăr şi urlând de durere.

Derek se întoarse din nou ca să vadă ce făcea al doilea asasin, însă zâmbi văzându-l că deja se îndepărta în fugă. Coborî de pe cal şi luă sabia pe care o scăpase celălalt asasin, apoi se îndreptă spre el. Bărbatul începu imediat să implore mila, însă Derek nu intenţiona să-l ucidă, ci să-l ducă înapoi la palat şi să i-l predea lui Omar. Dacă era o şansă cât de mică să afle mai multe despre cel care ordonase asasinatul, atunci merita. Ceilalţi asasini care fuseseră prinşi nu ştiau nimic.

Derek îl lovi pe asasin în moalele capului cu mânerul săbiei, potolindu-i protestele, apoi merse şi îi cercetă calul, care se ridicase între timp şi aştepta docil. Deşi avusese de suferit în cădere, animalul părea în stare încă să care o povară până în oraş. Dacă nu, Derek nu avea decât să-l târască pe asasin în spatele armăsarului său. Până la urmă, era un om care tocmai încercase să-l ucidă. Nu era demn de prea multă milă din partea lui.

Capitolul 26

Ceilalţi sclavi nu ştiau ce să creadă despre Chantelle. Unii erau ostili, alţii încercau să o ajute, iar mulţi se temeau să-i vorbească. O concubină a *dey*-ului nu mai fusese niciodată trimisă să muncească în bucătărie. Chantelle auzi câteva comentarii răutăcioase şi îşi dădu seama că era singura femeie de la palat care nu căuta să-l slujească pe *dey.* Celelalte femei trăiau doar pentru a-l satisface, aşa că nu era de mirare că o asemenea pedeapsă era un lucru rar.

Chantelle era o ciudată, iar păcatul de care se făcea vinovată era de neiertat. Dumnezeule, cât de absurd. Din punctul ei de vedere nu făcuse nimic rău. Desigur, nu se gândise aşa cu două zile în urmă, când fusese adusă în beciul care găzduia bucătăriile şi predată bucătăresei-şefe care era acum stăpâna ei. Fusese atât de îngrozită că femeia uriaşă îi aruncase o privire şi apoi îi întorsese dezgustată spatele, plângându-se că n-are ce să facă cu o slăbănoagă ca ea.

Dar Chantelle se temuse pentru viaţa ei după ce îi spusese Rahine. Nu ştia de ce viaţa *dey*-ului era în pericol dacă pleca de la palat, însă acesta plecase, şi gândul o îngrozea, fiindcă se simţea vinovată şi credea cu toată tăria că dacă *dey*-ul nu se întorcea avea să fie şi ea executată.

În acea noapte nu dormise, fiindcă nimeni nu se obosise să-i spună că Jamil se întorsese la palat, teafăr şi nevătămat. Aflase de asta abia în ziua următoare, când una dintre servitoarele Nourei – Noura fiind a doua soţie a lui Jamil – veni în bucătărie lăudându-se tuturor că stăpâna ei fusese chemată în dormitorul *dey*-ului. Chantelle se simţise atât de furioasă, deşi nu ştia de ce. Probabil era din cauză că nu dormise o noapte întreagă degeaba, că Rahine ar fi putut măcar să aibă un strop de bun-simţ şi să-i spună că viaţa ei nu mai era în pericol, chiar dacă urma să fie totuşi

pedepsită. Furia ei nu avea nimic de-a face cu faptul că Jamil avea să-şi petreacă noaptea cu una din soţiile lui. La naiba, să ţină o orgie dacă de asta avea chef, atâta timp cât Chantelle nu era invitată. Din câte se părea, nu mai trebuia să se teamă de asta niciodată. Jamil o trimisese să muncească în bucătărie şi acum îşi vedea de perversiunile lui porceşti. Cel mai probabil, Rahine avea dreptate şi *dey*-ul avea să o uite pe Chantelle în bucătăriile reci şi neprietenoase.

Ceea ce era foarte bine. Asta sperase de la început, nu-i aşa? Să ajungă oriunde, dar nu în patul stăpânului. Ar fi fost drăguţ însă să nu şi petreacă primele zile în harem ca viitoare concubină, fiindcă. Ista le făcea pe unele din femeile de aici să o urască. Nu toate o detestau însă. Cu o zi înainte o întâlnise pe mama Adammei şi se împăcase la fel de bine cu ea ca şi cu fiica ei.

Fayolo era o negresă frumoasă, venită din Nigeria, care părea mult prea tânără să aibă o fiică de vârsta Adammei. Îi spusese deschis lui Chantelle că la treisprezece ani începuse să le facă cu ochiul gărzilor de la palat. Sclavele de la bucătărie aveau drum liber şi spre alte părţi ale palatului, ceea ce era o veste nouă pentru Chantelle. Bucătăreasa-şefă se răsti însă la ea, spunându-i că *nu avea voie* să iasă din bucătărie, din ordinele lui Rahine, ceea ce o făcu să se simtă şi mai furioasă.

Aici era închisoarea ei; i se dăduse o saltea pe podeaua rece şi aici dormea. Jamil însuşi o trimisese la bucătărie, nu încăpea nicio îndoială. Era limpede că dăduse ordinul înainte să plece de la palat. Dacă pedeapsa ei ar fi rămas în seama lui Rahine, probabil că ar fi fost bătută, fiindcă Rahine fusese groaznic de supărată. Nu, Jamil era cel care o trimisese aici, gândindu-se probabil că asta avea să o facă să se simtă mai rău decât orice pedeapsă fizică şi avea să-şi regrete viaţa lipsită de griji din harem şi să-şi dorească să fi fost mai agreabilă cu el. Hah! Jamil îi făcuse o favoare, fiindcă Chantelle nu reuşise să ajungă aici pe cont propriu. O trimisese undeva unde nu o mai putea

atinge. Într-un fel. Era suficient să treacă o vreme şi *dey-ul* avea să uite de ea. De ce să se obosească? Oricum avea destule femei care să-l satisfacă. Aşa gândea Chantelle.

Trebuia să ia ce era mai bun din ce se întâmplase: nu era un loc plăcut în care să muncească, dar stătuse cu mătuşa Ellen destul încât să ştie ce se întâmplă într-o bucătărie. Ea şi Ellen îşi gătiseră singure. Bucătăreasa de aici era mereu furioasă, ţipa şi plesnea pe toată lumea, şi deci nu era o stăpână prea plăcută; Chantelle avea însă de gând să-i intre în graţii în cele din urmă, indiferent ce trebuia să facă pentru asta. Cel mai important lucru era că nu mai trebuia să-şi facă griji că va fi chemată să se culce cu stăpânul. Asta merita să îndure totul: jignirile, invidia celorlalte, munca istovitoare. În plus, era mult mai uşor să evadeze din bucătărie decât din harem, unde gărzile erau postate la fiecare uşă. Desigur, asta venea mai târziu, după ce avea să cunoască împrejurimile şi ceilalţi aveau să-şi piardă interesul.

Ziua trecută fusese o zi de muncă obişnuită, dar chiar şi cu atâţia sclavi în jur, Chantelle avusese mereu ceva de făcut. Aici se gătea mâncarea pentru toate concubinele şi favoritele *dey*-ului. Fayolo îi spuse că singura bucătărie care mai era atât de ocupată era cea pentru eunuci din clădirea alăturată, fiindcă la palat erau de trei ori mai mulţi eunuci decât concubine, însă sclavii din bucătăria pentru *lalla* Rahine erau cel mai bine trataţi, fiindcă nu pregăteau mâncarea decât pentru ea.

— Dar gărzile de la palat şi sclavii? se întrebase Chantelle cu voce tare. Nu sunt şi mai mulţi?

— Mult mai mulţi, îi spusese Fayolo, dar ei primesc mâncare simplă, care nu trebuie pregătită.

Astăzi însă, Chantelle era pe cale să afle de cât de multe pregătiri era nevoie pentru o singură masă, şi asta doar pentru zece persoane. Cineva o trezi înainte de răsăritul soarelui ca să o ajute pe Fayolo să pregătească un miel pentru prăjit. Era un fel de mâncare numit *mechoui,* iar Chantelle, care era obişnuită să cumpere carnea gata

tranşată din piaţă, vomită rămăşiţele pe care le mâncase pe post de mic dejun când văzu cum Fayolo înfige un cuţit în carotida animalului şi sângele se împrăştie peste tot. Îşi reveni cât timp aşteptară să curgă tot sângele, dar apoi simţi cum i se face rău din nou când Fayolo făcu o gaură în pielea piciorului din spate al mielului şi îndepărtă o bucată de piele. Suflară pe rând prin gaură până când aerul ajunse la picioarele din faţă, pentru ca leşul să se întărească.

Lui Fayolo i se făcu milă de ea, aşa că jupui singură mielul. Bucătăreasa-şefă insistă însă ca Chantelle să ajute la curăţatul stomacului şi apoi la pârlitul pielii. Împreună, cele două femei curăţară capul şi copitele. Lui Chantelle i se mai făcu rău de două ori înainte să termine, ceea ce o făcu pe bucătăreasă să izbucnească în râs laolaltă cu jumătate din sclavele de la bucătărie. În sfârşit, mielul fu înfipt într-o ţepuşă şi îmbibat în ulei de măsline.

În cele cinci ore de care avea nevoie mielul pentru ca pielea să devină crocantă şi carnea dinăuntru suculentă, Chantelle nu avu timp să se odihnească. Felie carne de cămilă pentru *tajin,* o tocană atât de groasă că se mânca cu mâna, timp în care Fayolo pregăti *couscous,* o mâncare din griş cu pui, două feluri de sos, unul care să înmoaie grişul şi celălalt ca să-i dea gust, şi pastă de legume.

Însă Chantelle petrecu cel mai mult timp ajutând-o pe bucătăreasa-şefă cu *bstila* care încununa ospăţul pentru cei zece oaspeţi. Chantelle nu mai văzuse niciodată un fel de mâncare atât de complicat pregătit pentru atât de puţini oameni. Era nevoie de un kilogram şi jumătate de unt, treizeci de ouă, două kilograme de făină, şase porumbei, trei sute cincizeci de grame de zahăr, o jumătate de kilogram de migdale şi apoi de cantităţi precise de scorţişoară, ghimbir, ardei iute, ceapă, şofran şi coriandru. În cele din urmă, toate ingredientele se transformară într-un aluat enorm, cu o sută patru straturi subţiri ca nişte foi şi umplutură între ele.

Sclavii munciră o zi întreagă la *bstila,* dar Chantelle nu trebui să-i ajute decât cu foiţele de aluat, târziu spre după-

amiază. Sclava care făcea asta leşinase din cauza căldurii. În cele câteva ore cât se ocupă de *bstila* sub privirea severă a bucătăresei-şefe, Chantelle primi două palme de la uriaşa femeie când rupse din greşeală foiţele de aluat separându-le. Fayolo încercă să-i ia locul, fiindcă sarcina ei de a unge mielul era mult mai uşoară. Primi în schimb o palmă pentru că se oferise. Chantelle bănui că bucătăreasa-şefă era pur şi simplu răutăcioasă, însă apoi o auzi pe una dintre celelalte femei chicotind şi spunând că Noura ceruse neapărat ca Chantelle să ajute cu toate pregătirile. Femeia mai povesti cum Noura venise cu ideea ospăţului, dorind să-i facă o surpriză *dey*-ului. Mâncărurile scumpe aveau să fie servite doar de soţiile şi de favoritele lui.

O clipă, Chantelle îşi imagină cum ar fi fost să fi găsit undeva nişte otravă. Când veni în sfârşit ora ospăţului însă, era atât de sfârşită că nu se mai gândea decât la salteaua ei. Era epuizată, părul şi hainele îi erau îmbibate de sudoarea unei zile întregi şi abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Era mult prea obosită ca să-şi mănânce şi ea cina, care urma să fie servită abia peste câteva ore din moment ce sclavii din bucătărie nu aveau voie să se ocupe de altceva până când ultima concubină nu-şi termina desertul.

Din fericire, bucătăreasa şefă binevoi în sfârşit să găsească un strop de milă pentru Chantelle şi o trimise la culcare în loc să-i ordone să treacă la o altă masă unde erau pregătite noi mâncăruri pentru concubine. Sau poate că femeia îşi dădu seama că Chantelle era gata-gata să cadă din picioare. Oricum, nu conta. Chantelle adormi în clipa în care îşi lăsă capul pe pernă; ultimul ei gând fu că i-ar fi plăcut să o vadă pe a doua soţie a lui Jamil la proţap în locul mielului. Spera să le stea în gât tuturor, dar mai ales lui Jamil.

Capitolul 27

— Nu sunt sigur că vreau să te invit înăuntru dacă faci figura aia, Haji, comentă Rahine văzându-l pe vechiul ei prieten la uşă. Lui Jamil nu i-a plăcut ospăţul-surpriză al Nourei?

— Părea mulţumit.

— Dar nu destul?

— Dimpotrivă, mi s-a părut foarte vesel, răspunse Haji, cuibărindu-se pe perna de lângă Rahine.

Eunucul nu mai continuă, făcând-o pe Rahine să ofteze exasperată.

— Haide, spune-mi. Ce *nu* a mers cum trebuia?

— Jamil voia să ştie de ce Shahar n-a venit şi ea la cină împreună cu celelalte favorite.

— Ce? gemu Rahine. Nu se poate, cred că glumea! O concubină nu poate deveni favorită până nu şi-a câştigat dreptul în pat.

— Ştie asta, Rahine. Dar este o situaţie unică, ştii şi tu asta. Niciodată nu s-a mai întâmplat ca o sclavă nouă să-i fie trimisă virgină şi să se întoarcă în harem aşa cum a plecat. Din punctul lui de vedere, chemarea lui i-a schimbat statutul lui Shahar indiferent cum s-a terminat întâlnirea lor.

— Iarăşi ignoră tradiţiile?

— Se pare că da.

— Nu-şi dă seama cât de mult le va supăra asta pe celelalte femei? I-ai spus asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Şi?

— A spus că va rectifica situaţia în seara asta.

— Nu! suspină Rahine. Cum poate să-mi facă una ca asta? Chiar îşi închipuia că o să stau cu mâinile în sân după ce fata asta l-a sfidat într-atât încât l-a făcut să-şi rişte viaţa de furie? În noaptea aceea, Jamil a scăpat din mila lui Allah şi fiindcă ştie să lupte. Ce crede? Că Shahar îl aşteaptă în curtea favoritelor? Mă cunoaşte mai bine de atât!

— Poate că pur şi simplu nu s-a gândit că o vei pedepsi aşa, sugeră Haji. Are destule alte probleme la care

să se gândească.

— Poate! ţipă Rahine. Nu are de ce să se îndoiască. Nemernica merita să fie pedepsită. Nu mă mir decât că Jamil nu s-a ocupat singur de asta.

— Atunci poate că asta ar fi trebuit să ne dea de gândit, Rahine. Jamil n-a pedepsit-o el însuşi, deşi are obiceiul să facă asta pentru cea mai mică jignire în ultima vreme. Ar fi trebuit să ne gândim puţin…

— Ai fost de acord cu mine! se răsti Rahine.

— Ştiu, ştiu, şi oricum nu mai putem schimba trecutul. Cel puţin, Shahar nu e în bucătărie decât de două zile. Cât de rău să fi suferit în atât de puţin timp?

— Dar Jamil nu ştie. Nu-i aşa? Sau ai avut curajul să-i spui ce-am făcut cu ea?

Haji clătină din cap.

— Poate n-o să-i spună nici ea, rosti el plin de speranţă.

— Nu-ţi face iluzii, Haji. Va trebui să-i spun eu însămi.

— Nu, Rahine. De ce să dai foc paielor când fumegă deja? Dacă Shahar îi vorbeşte de asta, atunci vom suferi amândoi furia lui Jamil. Oricum, ai făcut-o în interesul lui. Poate că Shahar s-a răzgândit între timp. Dacă da, atunci Jamil va fi recunoscător, nu furios.

— Poate, oftă Rahine. Allah să aibă milă de noi, Jamil s-a schimbat enorm de când a văzut-o pe fata asta. A devenit cu totul imprevizibil.

— Ceea ce nu e un lucru rău, mai ales acum, observă Haji. Dacă noi nu putem ghici ce va face, atunci nici duşmanii lui nu pot face asta. l-a luat prin surprindere şi noaptea trecută.

— Dar Omar n-a aflat nimic de la asasinul pe care Jamil l-a adus la palat. Mă ia cu fiori să mă gândesc că a fost cât pe ce să-mi omoare băiatul. Nici măcar nu era înarmat, Haji! Când a mai plecat Jamil de la palat fără o sabie măcar?

— Asta nu face decât să arate că fata i-a luat minţile dacă l-a supărat atât de mult. Cel mai bine cred că ar fi să

avem mare grijă cu ea de-acum înainte.

— Voi avea grijă să primească tot ce are nevoie, dacă o merită, spuse Rahine, încruntându-se. N-am de gând să mă comport altfel cu femeile lui doar fiindcă Jamil face asta.

Haji clătină din cap văzându-i încăpăţânarea, însă Rahine n-ar fi fost Rahine dacă nu s-ar fi purtat aşa.

— Cel puţin încearcă să te stăpâneşti în preajma ei, bine? Shahar pare să aibă talentul de a te scoate din minţi şi pe tine, nu doar pe fiul tău.

Rahine scoase un sunet cât se poate de nepotrivit pentru o doamnă, ceea ce îl făcu pe Haji să zâmbească. Apoi spuse:

— Presupun că te-ai ocupat deja de problemă şi ai trimis pe cineva să o ducă la băi?

— Sigur că da. Ospăţul nu durează decât câteva ore.

— Deci iarăşi ni se cere un miracol. Aşa să fie. Ce culoare ai ales de data asta?

— Albastru, ca să o liniştească şi să-i calmeze temperamentul, dacă se înfurie din nou, Allah ferească-ne.

Rahine zâmbi şi ea, în sfârşit.

— E alegerea potrivită. Pot să contez pe tine când vine vorba de aşa ceva. O să trimit pe cineva să-mi aducă safirele pentru ea. Sper că data viitoare când e chemată va purta bijuteriile ei.

— Atitudinea ta s-a îmbunătăţit deja, Rahine.

— Atunci roagă-te ca şi cu ea să se fi întâmplat acelaşi lucru.

*

Însă Allah nu le răspunse la rugăciuni. La jumătatea drumului spre *hammam,* Rahine şi Haji se întâlniră cu o sclavă care le fugea în întâmpinare. Cu respiraţia întretăiată, fata strigă înfricoşată:

— *Lalla,* trebuie să te grăbeşti! Kadar nu o mai poate ţine mult pe englezoaică fără să-i facă rău!

— Să o ţină? De ce?

— Se luptă cu el, *lalla.*

— I-a spus cineva unde a fost chemată? se încruntă Rahine.

Sclava o privi cu o expresie îngrozită. Era un răspuns suficient de grăitor.

— Nu e vina lor, Rahine, spuse rezonabil Haji, deşi şi el se încrunta acum. Oricine ar presupune că e o onoare…

— Întregul harem ştie de ce a fost trimisă la bucătărie! Nu există secrete aici, gemu Rahine. Dar lasă, nu contează. S-a întâmplat şi gata. Degeaba speram că de data asta lucrurile o să meargă mai uşor. După o clipă, Rahine adăugă hotărâtă: Haji, adu-mi ceva să o liniştească, repede. Avem multe de făcut şi n-avem timp de prostii. Ne întâlnim acolo.

Rahine alergă restul drumului până la *hammam,* care era din fericire pustiu la o oră aşa de târzie în afară de câţiva servitori. La prima vedere, Kadar şi Shahar păreau îmbrăţişaţi; braţele eunucului o strângeau pe Shahar, iar spatele ei era lipit de pieptul lui lat. Kadar îi şoptea ceva la ureche. Shahar îşi ţinea braţele încrucişate peste piept. Când Rahine îl văzu pe eunuc luându-i încheieturile fetei în mâinile lui mari şi îi văzu cele două dâre de sânge de pe obraz şi zgârieturile mai mici de pe braţe, iluzia se spulberă imediat. Chipul lui Shahar era rece, fiindcă se zbătuse atât de tare să se elibereze. Nu părea să dea atenţie rugăminţilor pe care Kadar i le şoptea la ureche.

— Deci ai ajuns iarăşi la violenţă?

Chantelle îşi ridică privirea şi o văzu pe Rahine, care o privea dezaprobator.

— Du-te naibii, *madame! se* răsti ea.

Rahine plesni din limbă.

— Sper că n-o să repetăm aceeaşi ceartă, fiindcă tot vei avea de suferit consecinţele dacă i te împotriveşti stăpânului tău, să ştii.

— Aşa zisul meu *stăpân* nu e aici, dar dacă ar fi, să ştii că l-aş…

Kadar îi strânse talia cu braţele, tăindu-i răsuflarea

înainte să apuce să continue. Rahine se apropie şi îi ridică bărbia lui Chantelle. Ochii violeţi ai fetei erau plini de furie. Dacă ar fi putut mârâi cu privirea…

— E limpede că nu eşti în stare să înveţi din greşeli. Nu vrei să te întorci în camera ta comodă?

— Niciodată! Ai spus că voi fi uitată! acuză Chantelle.

— Îmi doream asta, dar mă tem că nu se va întâmpla, răspunse sec Rahine.

— Ce se întâmplă dacă mă împotrivesc şi de data asta?

— Nu ştiu, draga mea. Chiar nu ştiu. Deja i-ai pus din greu răbdarea la încercare. Jamil nu e obişnuit să aştepte atât după ce-şi doreşte.

— Ce păcat, mârâi Chantelle cu atâta sarcasm în voce că o făcu pe Rahine să chicotească, ceea ce nu făcu decât să-i sporească furia. De data asta nu mă duc! Spune-i că am căzut într-o oală cu tocană şi m-am înecat!

— Nu fi ridicolă, fata mea. Ştii foarte bine că nu ai…

— N-am de ales? scuipă Chantelle. Ha! De dala asta va trebui să mă târâţi până acolo şi jur că o să-l şi pocnesc pe Jamil dacă îndrăzneşte să mă atingă!

— Şi pe Jamil? spuse amuzată Rahine, aruncându-i o privire lui Kadar, care îi răspunse cu o grimasă. Kadar, doar nu ţi s-a umflat ochiul!

Kadar refuză să răspundă, dar pielea din jurul unui ochi era într-adevăr puţin mai umflată, deşi era greu de spus dacă se şi învineţise. Rahine clătină din cap, uimită.

— Eşti plină de surprize, nu-i aşa, Shahar? Dar să ştii că nu mai poţi să continui aşa.

— Nu, într-adevăr, spuse Haji din spatele ei.

Eunucul auzise deja destul încât să fie de acord cu Rahine: cea mai bună soluţie era să o drogheze pe Shahar. Rahine nu fusese niciodată de acord cu astfel de metode, iar de când Jamil urcase la tron nici nu mai fusese nevoie. De dragul lui Shahar, Haji încercă o altă metodă mai întâi, sperând să o sperie măcar suficient de tare încât să o facă să se supună.

— Dacă tot trebuie să o care cineva până la Jamil, atunci n-o să conteze dacă o batem puţin la tălpi înainte, spuse el.

Chantelle îi aruncă o privire furioasă. Încercarea lui Haji dăduse greş.

— Dă-i drumul! Nu-mi mai pasă ce-mi faceţi! Nu poate fi mai rău decât să ajung în braţele monstrului pe care îl veneraţi atât! E un curvar cu două feţe, un tir…

Haji profită de gura ei deschisă şi îi vărsă pe gât o fiolă. Chantelle o muşcă atât de tare că şi-ar fi spart dinţii şi şi-ar fi tăiat limba dacă ar fi fost făcută din sticlă, însă din fericire nu era. În schimb, dinţii ei îi sfâşiară carnea lui Haji, care se văzu nevoit să se lupte cu ea până când fiola se goli. Chantelle îl lovi cu piciorul în gleznă, făcându-l să sară înapoi, şi scuipă imediat fiola.

— Ticălo… sule. Chantelle închise încet ochii, apoi îi deschise cu o tresărire. Să te ia naiba…

Închise din nou ochii.

Rahine îl strânse pe Haji de braţ, speriată. Chantelle se lupta să-şi ţină ochii deschişi.

— Pe barba Profetului, cât i-ai dat? Niciodată nu şi-a făcut efectul aşa de repede!

Şi Haji era neliniştit acum.

— Nu i-am dat mai mult decât era nevoie.

— Nu te-ai gândit cât de slabă e?

— Slabă? pufni Haji, frecându-şi glezna dureroasă; apoi însă se încruntă: Nu, să ştii că nu m-am gândit cât de slabă este în comparaţie cu…

— Iartă-mă, stăpâne, îl întrerupse Kadar, în braţele căruia Chantelle atârna deja fără vlagă, dar cineva de la bucătărie mi-a spus că Shahar a lucrat din zori şi până seara pregătind ospăţul *dey*-ului. Când am fost trimis după ea dormea într-un colţ. Era aşa de obosită că nici chiar cele douăzeci de sclave care pălăvrăgeau la doi paşi nu erau în stare să o trezească.

— Allah aibă milă, dar s-a luptat ca un demon, spuse Haji, fără să-şi poată stăpâni admiraţia. Cum a reuşit?

— E englezoaică, Haji, răspunse Rahine, de parcă asta ar fi fost destul.

Haji pufni dezgustat auzind mândria din glasul lui Rahine.

— Nu contează dacă e englezoaică sau altceva, n-o să rămână aşa prea mult timp, indiferent cât de obosită ar fi. Voinţa ei este mult prea puternică ca să se lase pradă epuizării, chiar şi cu calmantul pe care i l-am dat. Trebuie să profităm de somnul ei şi să o pregătim cât se mai poate.

Îi făcu semn lui Kadar să o ducă pe Shahar într-una din sălile de baie, apoi îi chemă pe servitorii care se chirciseră prin colţuri şi pe Adamma, care venise şi ea cu trusa de cosmetice.

— Acum ne va fi mai uşor să o pregătim, spuse Rahine, dar îţi dai seama că Jamil va fi furios să o vadă aşa.

— Trebuie să-i dăm nişte cafea care să contracareze drogul, sugeră Haji.

— O să meargă?

— Ar trebui, răspunse el, sperând că într-adevăr avea să meargă.

Rahine se linişti destul încât să se gândească la altceva.

— Cel puţin putem să profităm de ocazie şi să o scăpăm de părul de pe corp. Allah mulţumescu-ţi, Jamil n-a apucat să-i descopere păcatul data trecută…

— Rahine, o întrerupse Haji, a ajuns până acolo. Chiar mi-a spus. A vrut să ştie cum s-a putut aşa ceva.

— I-ai spus?

Haji încuviinţă, deşi părea amuzat acum.

— L-am făcut să râdă.

— A râs? Adică i s-a părut amuzant? întrebă Rahine, ridicând din sprâncene.

— Da, i s-a părut amuzant, răspunse Haji, încruntându-se. Mi-a cerut neapărat să am grija să nu i se atingă nimeni de părul de-acolo.

— Dar nu e permis aşa ceva, spuse Rahine pe un ton serios.

— *Dey*-ului i se permite orice, îi reaminti Haji, deşi nu era nevoie.

— Celelalte femei îi vor vedea părul când fac baie împreună.

— Da, şi apoi îşi vor lăsa şi ele părul să crească doar ca să o imite pe favorită.

— Chiar crezi că Shahar va ajunge atât de sus şi va deveni întâia *ikbal?* oftă Rahine.

Haji îşi supse buzele. După o clipă, răspunse:

— Da, dacă Jamil nu o ucide de nervi până să apuce să se culce cu ca.

Capitolul 28

Chantelle se lăsă condusă de-a lungul coridorului, sprijinită ferm de o parte şi de alta. Picioarele i se mişcau parcă pe cont propriu, însă ea abia dacă îşi dădea seama ce se petrece. Nu-şi amintea unde era dusă. Nici nu conta; mintea ei trecea de la un subiect la altul fără să simtă ceva, iar din când în când se oprea cu totul, iar Chantelle adormea din picioare.

Cafeaua pe care o forţaseră să o bea o trezise destul cât să o lase într-un soi de reverie plăcută. Cineva o scutură la un moment dat şi îi spuse că ajunseseră la uşa lui Jamil, însă pe Chantelle nu o interesa prea mult. Nu mai simţea nicio frică. Cine era Jamil? se întrebă la un moment dat, apoi cineva o împinse în genunchi; imediat, capul îi căzu pe podea şi adormi.

Derek aşteptă ca Shahar să se mişte după ce Haji şi Kadar se retraseră cu spatele, dar după câteva minute în care fata nu se mişcă deloc, oftă. Deci trebuia să o ia din nou de la capăt şi să o oblige să-i facă pe plac. Chiar îşi închipuise că puteau continua de unde rămăseseră data trecută? Trupul lui sperase asta, cel puţin.

— Shahar, poţi să te ridici – iar de-acum înainte nu

vreau să te mai văd în genunchi. O să-i spun şi lui Haji.

Era un privilegiu de care nu se mai bucura decât Sheelah, acordat de Jamil însuşi. Derek se aştepta ca Shahar să se bucure, însă fata nu reacţionă în niciun fel.

— Shahar? repetă el.

Nicio reacţie.

— Shahar!

— Ce? răspunse în sfârşit Chantelle pe un ton răstit, ridicându-se în genunchi.

Din nefericire însă, se ridică atât de repede că îşi pierdu echilibrul şi căzu din nou. Derek o privi amuzat, auzind-o chicotind şi întrebând surprinsă:

— Cum s-a întâmplat aşa ceva?

Derek nu răspunse. Se apropie şi îi întinse o mână ca să o ajute să se ridice. Spre surprinderea lui, Shahar acceptă imediat şi chicoti din nou:

— Mulţumesc, milord.

— Cu plăcere, răspunse ezitant Derek, privind-o îndeaproape. Eşti bine?

— Sunt foarte bine, zâmbi Chantelle, iar Derek simţi că i se taie respiraţia.

Buzele ei pline îl atrăgeau magnetic. Le urmă conturul cu un deget, dar Shahar se trase înapoi simţindu-i atingerea.

— Ce crezi că faci? spuse ea indignată, trăgându-şi mâna cealaltă dintr-a lui.

Făcu un pas în spate, însă se împiedică de propria ei gleznă şi se clătină periculos. În cele din urmă îşi regăsi echilibrul. Indignarea îi dispăruse şi chicotea din nou.

— Vai, ce neîndemânatică sunt, nu-i aşa? Cred că ar fi cazul să stau jos.

Privi în jur, clătinându-se din nou. Derek se întinse să o sprijine, dar se opri întâlnindu-i privirea. Chantelle şopti conspirativ:

— Detest să o spun, domnule, dar cred că ai mare nevoie de un decorator. N-ai nici măcar un scaun, nu-i aşa? Unde se presupune că ar trebui să mă aşez?

Derek începuse deja să se încrunte. Sugeră:

— Ce-ar fi să stai pe pat?

— Nici prin gând nu-mi trece! răspunse Chantelle, simţindu-se din nou indignată. Ce-ar spune mătuşa mea Ellen?

Asta era ultima picătură. Derek o luă de mână şi o trase spre pat, iar Chantelle căzu pe salteaua moale cu un ţipăt slab. Derek o urmări încruntat, însă Chantelle închise ochii încet şi oftă mulţumită, cuibărindu-se şi mai comod.

— Nu, nici să nu te gândeşti! mârâi Derek, scuturând-o de umeri. Uită-te la mine! îi comandă răstit.

Chantelle făcu ce i se cerea.

— Ştii cine sunt?

Fata îl privi, străduindu-se din răsputeri să îşi amintească aproape o jumătate de minut, studiindu-i fiecare centimetru al feţei. În cele din urmă spuse:

— Da.

Însă nu era destul.

— Cine sunt eu?

— Eşti nemernicul ăla cu sânge-rece care condamnă femeile la o soartă mai rea decât…

Fata vorbea fără pic de ură, dar Derek îi astupă totuşi gura cu mâna ca să o oprească. Dumnezeule, Jamil ar fi plesnit-o până leşina de la primul cuvânt, deşi Shahar ar fi leşinat probabil de la prima lovitură. Ochii ei începuseră să se închidă din nou.

Derek îi dădu drumul, înjurând în şoaptă, apoi o prinse şi o scutură din nou.

— Ce naiba ai luat ca să-ţi fie mai uşor? Răspunde-mi, lua-te-ar naiba!

— Ce să iau? întrebă Shahar, clipind.

— Nu te juca cu mine, femeie! Vreau să ştiu ce ai băut şi cine ţi l-a dat!

Chantelle îşi aminti că trebuia să fie indignată dintr-un motiv oarecare.

— Mă acuzi că sunt beată, domnule? Dacă vrei să ştii…

— Aaaaaahhhhh! explodă Derek.

Se ridică de pe pat, tremurând de furie; abia reuşi să-şi amintească limbajul muţilor pe care îl învăţase în copilărie suficient cât să trimită unul dintre servitorii lui după Eunucul Negru. Blestemă cu voce tare aşteptându-l pe Haji, plimbându-se pe lângă pat. Din când în când se uita la Shahar, care adormise şi nu mai ştia nimic.

Îi venea să o strângă de gât. Cum îndrăznea să încerce să scape astfel? Dumnezeule, Jamil ar fi jupuit-o de vie pentru o asemenea nesimţire. La fel ar fi păţit şi complicele ei, fiindcă cineva trebuie să-i fi adus drogul. Derek se simţea şi mai furios ştiind ce i s-ar fi întâmplat fetei dacă ar fi fost Jamil în locul lui. Proastă nenorocită!

Haji dădu buzna în cameră cu răsuflarea întretăiată, o văzu pe Shahar prăbuşită pe pat, cu picioarele atârnându-i, apoi văzu expresia furioasă a lui Derek şi căzu în genunchi.

— A trebuit să o fac, stăpâne, îţi jur! Era aşa de furioasă că ne-am temut că o să-şi facă rău. Nu i-am dat decât puţin calmant, cât să o liniştesc. N-am ştiut că era deja atât de obosită…

— Deci n-a făcut-o intenţionat?

— Nu, Jamil. Îmi asum responsabilitatea întru tot…

— *De ce* era furioasă?

Deşi Derek se răstise, Haji oftă uşurat. Expresia i se schimbase; nu mai arăta gata-gata să omoare pe cineva, ci doar jignit, ceea ce nu era un motiv pentru ca eunucul să se liniştească. Dacă se simţea jignit, Jamil putea să ordone o pedeapsă la fel de crudă ca şi atunci când era furios pe cineva. Iar Haji se temea că răspunsul la acel „de ce” avea să-l înfurie din nou pe stăpânul său.

— N-o să-ţi placă ce o să auzi, îl avertiză Haji, sperând că asta avea să-i mai potolească furia inevitabilă care avea să urmeze.

— Nu, presupun că nu. Spune-mi oricum… De fapt, nu-mi spune. Pot să ghicesc.

Îi aruncă o privire acră lui Shahar, apoi strigă după un servitor. Din fericire, servitorul apăru imediat.

— Vreau *kanyak.* Mult *kanyak.* Apoi, către Haji, care îl privea surprins, adăugă: îmi trebuie mie.

Şi chiar aşa era.

Dumnezeule, degeaba sperase ca Shahar să se răzgândească de frică. Sau nu-i mai era teamă de el? Poate că ar fi trebuit totuşi să o pedepsească cumva în loc să o trimită înapoi în harem şi atât. Era limpede că asta o făcuse să creadă că putea să-l sfideze în voie şi nu va suferi nicio consecinţă. Reacţia ei era de aşteptat după ce Jamil o făcuse să vadă. Nu era vina ei. Nu conta că Derek nu era Jamil, fiindcă *ea* nu ştia asta.

— Ticălosule!

— Stăpâne?

— Ah, ridică-te, Haji, se răsti Derek. Eşti prea bătrân ca să-ţi toceşti genunchii pe jos.

Haji se ridică încet, ezitând. Nu înţelegea deloc dispoziţia lui Jamil. Jamil nu se atinsese niciodată de alcool. Fratele lui Mahmud obişnuia să bea şi să comande ca oameni nevinovaţi să executaţi doar dintr-un capriciu când era beat. Mustafa bea şi el din când în când în ultima parte a vieţii, dar nu prea mult. Jamil, însă? Era îngrijorător de straniu că Jamil intenţiona să se îmbete cu atâta *kanyak,* mai ales că în ultima vreme fusese atât de furios. Şi când te gândeşti că Jamil credea că are nevoie de asta…

— Lasă-mă să o chem pe Sheelah, stăpâne. Poate să te…

— Nu, îl întrerupse amar Derek. O vreau pe fata asta.

Făcu un semn cu mâna spre Shahar, apoi se întoarse să-i privească din nou trupul moale. Asta nu făcu decât să-i mărească frustrarea.

— Vrei să spui că de data asta nici măcar n-a aşteptat să-mi fie adusă şi a şi început să vă facă probleme? Ştiai că englezoaicele sunt aşa de încăpăţânate, Haji?

Spunând asta, Derek se întoarse iarăşi spre bătrânul eunuc şi râse amarnic văzându-l atât de încurcat.

— Dar bineînţeles că ştii, doar ai trăit atâţia ani lângă cea mai încăpăţânată englezoaică dintre toate, nu-i aşa?

Haji ştia că n-are rost să o apere pe Rahine în faţa lui Jamil.

— Shahar te supără, stăpâne. Dă-mi voie să o iau de-aici.

— Shahar rămâne aici.

Haji nu îndrăzni să protesteze auzindu-i tonul.

— Desigur, stăpâne.

— Dar tu poţi să pleci... după ce-mi spui exact ce a făcut mica mea *ikbal* de ţi-a fost aşa de teamă că o să se răznească.

Lui Haji nu-i venea să creadă că Jamil o numea încă pe Shahar favorita lui, dar îşi dorea ca întrebarea să fi fost formulată totuşi altfel. Avu un moment de răgaz când un servitor intră cu câteva sticle de *kanyak* tare şi un singur pahar pe care îl umplu în grabă înainte să se retragă cu spatele. Apoi, Haji făcu ochii mari văzând cum Jamil soarbe paharul şi îl umple din nou el însuşi.

— Deci?

Haji îşi drese glasul. Nu mai avea ce face.

— Din clipa în care i s-a spus că ai chemat-o s-a luptat din toate puterile.

— S-a luptat? Cu cine?

— Cu sclavul meu, Kadar, care a rămas şi cu cicatrici de la ea. Însă îţi jur că a avut grijă să fie blând cu ea, stăpâne. Dar Shahar pur şi simplu refuză să se supună.

— Nu ţi-a trecut prin minte să-mi spui ce se întâmplă în loc să o droghezi? Dacă tot are chef să se lupte cu cineva, aş fi preferat să se lupte cu mine.

— Dar stăpâne! spuse scandalizat Haji. Atunci ai fi fost nevoit să o pedepseşti…

— Pe naiba! se răsti Derek, uitând o clipă unde se afla. Apoi însă oftă: Nu contează. Poţi să pleci, Haji. Şi răsplăteşte-l pe Kadar pentru efort.

— Nu va accepta nicio răsplată, stăpâne, protestă Haji. Îi place fata.

Derek fu nevoit să-şi amintească sieşi că Shahar a lui era plăcută de un eunuc, nu de un bărbat întreg, apoi se

înfurie pentru că se gândise la asta.

— Chiar aşa? mormăi el. După o clipă, adăugă: Trimite-mi-l aici, Haji.

— Acum, stăpâne? întrebă Haji, temându-se că sclavul lui urma să suporte furia lui Jamil acum că stăpânul părea ferm hotărât să se răzbune pe altcineva şi nu pe Shahar.

— Da, acum.

— Cum doreşti.

Derek avu timp să mai termine un pahar din combinaţia de vin şi coniac înainte ca eunucul pe care îl chemase să sosească. Auzind bătaia în uşă, Derek mârâi să intre. Uşa se deschise încet, însă negrul uriaş care intră nu dădu niciun semn de frică, deşi refuza să îl privească pe Derek. Se înclină cu demnitate în loc să se prosterneze. Lui Derek nu-i păsa, fiindcă rămăsese cu privirea pironita pe urmele de pe faţa lui Kadar.

— Pentru numele lui Allah, e ca o pisică sălbatică, nu-i aşa? spuse el.

Apoi izbucni în râs, luându-l pe Kadar prin surprindere într-atât de tare că ochii li se întâlniră.

— Englezoaica, stăpâne?

— Da, englezoaica, răspunse Derek, zâmbind şi clătinând din cap în acelaşi timp. Ea ţi-a învineţit ochiul?

— N-a făcut-o dinadins, protestă Kadar.

Sunt sigur, şi nici n-a vrut să-ţi lase urmele de pe obraz.

— De fapt…

Derek îl opri imediat.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze în numele ei, Kadar, nu în faţa mea, dar mă bucur să te văd încercând. De-acum înainte singura la responsabilitate este să ai grijă de ea.

— Nu înţeleg, stăpâne.

— Cred că îl pot convinge pe Haji Agha să te dea lui Shahar. Ţi-ar plăcea asta?

— Să o servesc pe mica englezoaică? zâmbi Kadar. Mi-ar face mare plăcere, stăpâne. Mulţumesc!

— Eu nu mi-aş mulţumi. Mă îndoiesc că va fi o sarcină

uşoară să serveşti o femeie atât de vajnică, dar nu la asta mă gândeam. Are destui servitori. Treaba ta va fi să te asiguri că nu păţeşte nimic când nu suntem împreună.

„Dar când sunteţi împreună?” voia să întrebe Kadar, însă nu îndrăzni.

— O voi apăra cu viaţa mea, spuse el în schimb.

— Nici nu pot să-ţi cer mai mult. Dar apăr-o şi de ea însăşi.

— Stăpâne?

— În seara asta a intrat în panică, ceea ce nu vreau să se mai întâmple. Cu cât mă acceptă mai repede, cu atât mai curând îşi va accepta noua viaţă şi va fi pe cât de fericită se poate. Ne-am înţeles?

Kadar se temea că da, deşi nu ştia cum ar fi putut *el* să-şi convingă noua stăpână să-l accepte pe Jamil când nimeni altcineva nu fusese în stare să facă asta, nici chiar Jamil Reshid însuşi.

Capitolul 29

Derek se trezi încet, simţind cum ceva îi gâdilă pieptul. Deasupra lui era o greutate necunoscută. O clipă nu-şi aminti nimic şi fu la un pas să intre în panică; apoi însă deschise ochii şi văzu un cap încununat de şuviţe argintii odihnindu-i-se pe piept.

Se relaxă din nou, lăsându-se să cadă pe spate. În mod straniu, se simţea mulţumit.

Măcar Shahar nu-l ura şi în somn. Nu era ca şi când ea se cuibărise lângă el de bunăvoie, dar cel puţin îşi culcase capul pe pieptul lui, iar genunchii ei erau îndoiţi şi rezemaţi de şoldurile lui. O mână a ei era lipită de brâul lui, cealaltă ajunsese cumva sub el. Şi mâna lui era pe brâul ei, chiar sub un sân. Derek nu-şi mişcă mâna şi rămase încremenit, temându-se că Shahar se va trezi şi îl va părăsi.

Nu intenţionase să doarmă în acelaşi pat cu ea, nu

neapărat. La un moment dat o acoperise cu o pătură, scoţându-i doar bijuteriile pe care le purta. Nici prin gând nu-i trecuse să o dezbrace, fiindcă nu se simţea în stare. Shahar nu se trezise nici atunci, aşa că Derek rămăsese aşezat pe marginea patului multă vreme, privind-o. Apoi îşi amintise că nu erau singuri.

Gărzile nubiene îşi luaseră poziţiile lor obişnuite, de o parte şi de alta a patului, şi îl priveau în tăcere. Nu era de mirate că uitase de cei doi coloşi. Erau surzi, deci nu puteau şti ce vorbise cu Shahar, însă nu erau şi orbi, deci puteau spune oricui ştia limbajul muţilor ce văzuseră. Toţi cei crescuţi la palat i-ar fi putut înţelege. Aşa că Derek ajunsese la concluzia că era mai bine să doarmă cu Shahar, fiindcă altfel ar fi fost nevoit să o trimită înapoi în harem. Jamil n-ar fi renunţat niciodată la patul lui, chiar dacă era ocupat de o concubină leşinată. Iar Derek nu voia să pună pe cineva să o ducă de-acolo, chiar dacă prezenţa ei îl tulbura.

Trecuse mult timp până să-şi poată controla poftele suficient încât să se culce lângă ea. Nici *kanyak-ul* nu îl ajutase prea mult. Renunţase după prima sticlă, când încă mai era treaz de-a binelea. Acum îi părea bine de asta, fiindcă nu simţea niciun pic de mahmureală. În noaptea trecută însă se blestemase de mai multe ori până să reuşească în sfârşit să adoarmă şi nu putuse să o facă decât după ce îşi înfrânase în sfârşit poftele care îi renăscuseră imediat ce se culcase lângă frumoasa adormită.

Acum simţea iarăşi cum începe să se excite doar gândindu-se la asta. Derek scoase un geamăt, strângând-o fără să-şi dea seama pe Chantelle atât de tare că o trezi.

Reacţia ei fu mult mai speriată decât a lui. Simţind că obrazul ei se odihneşte pe pieptul lui dezgolit, Chantelle se îngrozi. Nici nu trebuia să se întrebe cine era cu ea în pat. Ştiu imediat. Nu-şi amintea însă cum se ajunsese la asta.

— Deci te-ai trezit?

Chantelle se întrebă dacă se mişcase cumva, fără să-

şi dea seama. Se simţea aproape paralizată. Oare felul în care îşi ţinea respiraţia o trădase?

Cu mâna stângă, Derek începu să-i mângâie părul.

— Ştiu că te-ai trezit, Shahar. N-are rost să te prefaci că dormi.

Chantelle îşi ridică puţin capul, destul cât să-l privească. Expresia lui nu-i spunea nimic.

— Am… ai…

— Când o vom face, o întrerupse Derek, zâmbind puţin, nu va trebui să mă mai întrebi.

— Nu te cred, răspunse îndrăzneaţă Chantelle, furioasă pe sine însăşi că nu-şi amintea nimic.

— Porţi aceleaşi haine ca în seara trecută, dacă ai observat. Chiar crezi că m-aş osteni să te îmbrac la loc dacă aş fi făcut dragoste cu tine? Te asigur că nu.

Chantelle îşi privi pieptul. Vesta scurtă pe care o purta avea toţi nasturii încheiaţi. Şi picioarele îi erau acoperite; simţea materialul pantalonilor sub aşternuturi. Îşi întoarse din nou privirea spre el, cu ochii mijiţi acuzator.

— Atunci ce caut aici?

— În camera mea sau în patul meu? zâmbi Derek.

— Ah, Doamne!

Derek râse din nou, făcându-i bărbia să-i sară de pe piept. Chantelle se ridică imediat, privindu-l aprig.

— Nu văd de ce…

În clipa următoare, Chantelle era pe spate, cu el deasupra. Jamil nu era destul de aproape cât să o sperie – încă.

— Nu înţelegi nimic, Shahar, fiindcă nu-ţi mai aminteşti nimic, nu-i aşa? Ce naiba ai făcut ieri de erai aşa de obosită?

De parcă nu ştia deja. Adică nu, trebuia să fie cinstită cu el. Jamil o trimisese la bucătărie, însă a doua lui soţie era cea care dăduse ordin să nu fie lăsată să se odihnească. Cu două zile înainte avusese timp să adoarmă pe furiş de câteva ori după o noapte nedormită. Ieri, însă… Chantelle se întrebă dacă Noura ştiuse că Jamil o va chema ieri-seară

sau o făcuse doar din răutate. Dar ce mai conta, după ce se întâmplase la băi?

Încet, încet, Chantelle începu să-şi amintească seara trecută. Teama îi îngheţă sângele în vene. Dacă n-ar fi fost atât de obosită n-ar fi făcut o scenă atât de dramatică la *hammam,* când i se spusese de ce era acolo. Oricum, n-avea scuză. Se împotrivise să fie dusă din nou la Jamil. Dumnezeule, ar fi putut fi pedepsită oribil pentru o asemenea blasfemie. Ar fi putut fi bătută, sau mai râu. Degeaba ajunsese la o concluzie logică înainte, că nu merita să-şi piardă viaţa doar ca să-şi păstreze virginitatea.

Cum reacţionase *el?* Trebuie să fi fost furios, nu-i aşa? Probabil că ceruse să afle de ce îi fusese adusă în asemenea hal. Atunci de ce nu se trezise legată la stâlpul infamiei, ci în patul lui, folosindu-i pieptul pe post de pernă?

Chantelle îl privea cu ochii mari, încercând să-i citească expresia, dar ochii lui verzi o urmăreau impasibili. Îşi aminti ce se întâmplase când se văzuseră prima oară; când Jamil avea privirea asta era în stare de orice. Dar Jamil zâmbise mai devreme, râsese chiar. Deci nu putea fi în toane chiar *atât* de rele, deşi ultima întrebare fusese pusă pe un ton răstit. Iar Chantelle nu avea de gând să-i răspundă. Chiar dacă Jamil nu ştia de ce ziua trecută fusese atât de obosită, ştia că în ultimele două zile lucrase la bucătărie, deci n-avea de ce să o mai întrebe ceva. Nici Chantelle nu dorea să aducă vorba de pedeapsa pe care tocmai o îndurase până nu afla ce pedeapsă urma să primească pentru ce făcuse de data asta.

— Te-ai supărat?

Jamil se linişti şi o privi cu ochii lui calzi, de parcă nu aşteptase decât să-i vorbească.

— M-am supărat foarte tare, răspunse el.

— Nu mă simt ca şi când m-ar fi bătut cineva.

— Asta poate fiindcă nu te-a bătut nimeni, chicoti Derek.

— Încă?

— Nu, lună mică, zâmbi Derek, vorbindu-i încet cu

vocea lui joasă, liniştitoare. Ar fi o crimă să-ţi învineţească cineva pielea asta aşa de moale.

Spunând asta, Derek îi mângâie braţul până ajunse la încheietură, apoi îi duse degetele la buze. Îi sărută un deget şi îl muşcă blând pe următorul. Chantelle simţi cum i se face pielea de găină. Se înfiora.

— Mai ţii minte cum te-am învăţat să săruţi? Bagă-ţi degetul în gura mea, Shahar.

Derek nu aşteptă ca Shahar să facă ce i se spusese, ci îi prinse al treilea deget între buze şi îl supse înăuntru. Era o senzaţie stranie, dar plăcută – şi atât de neliniştitoare că fata îşi trase imediat mâna înapoi.

— De acord, spuse Derek, aplecându-se spre ea. Este mai bine cu limba.

Chantelle îşi ridică braţele să îl oprească, împingându-i umerii cu toată puterea. Însă degeaba, fiindcă buzele lui le atinseră pe ale ei oricum. Limba lui începu să le apese, dar Chantelle îşi strânse ferm buzele, refuzându-l. Derek se lăsă pe spate, pe jumătate amuzat, pe jumătate furios.

— Văd că ai uitat, totuşi, oftă el în loc să o întrebe direct de ce i se împotrivea din nou. Aminteşte-ţi unde eşti, draga mea. Pot să mă amuz la fel de bine şi cu alte lucruri.

Chantelle îşi strecură o mână după ceafa lui şi îl trase spre ea, desfăcându-şi buzele. Derek abia reuşi să o sărute, fiindcă reacţia ei la ameninţarea lui voalată îl amuza teribil.

— Mă bucură… entuziasmul… tău… dar…

Shahar îi atinse obrazul timid cu cealaltă mână, iar Derek îşi uită gândul şi scoase un geamăt. O sărută pasional, adânc, şi îi prinse limba într-un duel care îi trezi încă o dată dorinţa arzătoare din vintre. Nu-i mai păsa că fata din braţele lui era virgină. Petrecuse mult prea mult timp dorind-o. Se lăsă în voia pasiunii, simţindu-şi erecţia pulsându-i dureros. Dacă nu o poseda acum, simţea că o să moară.

Chantelle se topea sub atenţiile lui. Rămăsese fără vlagă, simţind cum braţele şi picioarele i se lichefiază, iar focul care o mistuia dinăuntru o înspăimânta. Nu încercă să

îl oprească, dimpotrivă. Senzaţia era delicioasă, intoxicantă; îi cedă controlul cu totul. Dacă s-ar fi simţit aşa tot restul vieţii, tot n-ar fi fost destul.

Cu simţurile îmbătate, Chantelle abia simţi când mâna lui Jamil îi alunecă sub vestă şi îi strânse sânul. Degetele lui erau calde, şi la fel era şi burta lui care era lipită de a ei, piciorul lui care îl ţintuia pe al ei, gura care îi subjugase voinţa întru totul. Apoi însă buzele lui le părăsiră pe ale ei şi începură să-i dezmierde sânul într-o explozie de căldură albă.

Era prea mult, mult prea mult. Era o senzaţie nouă şi ah, atât de puternică. Buzele lui îi înconjurau sfârcul şi îl frământa cu limba, făcând-o să tresară violent şi să încerce să-i împingă capul deoparte.

— Nu.

Mârâitul o opri imediat şi o făcu să se încordeze. Teama o acapară cu totul, dar ştia că dacă buzele lui se întorceau la ce făcuseră înainte îl va opri din nou.

Derek se stăpâni însă. Vedea că dorinţa ei se risipise. Mersese prea departe şi mult prea repede cu o fată atât de inocentă. Însă deşi îşi dădea seama de asta, durerea îi rămăsese.

Derek îşi lipi fruntea de pieptul ei, luptându-se din răsputeri cu tentaţia de a ignora faptul că trupul ei devenise încordat şi rece. Oricum se va culca cu ea până la urmă, aşa că de ce naiba să aştepte şi să sufere atât?

Fiindcă nu voia ca Shahar să-l urască mai mult decât o făcea deja. Pentru că o voia moale şi pasională şi dorindu-l cu la fel de multă fervoare cu cât o dorea şi el. S-ar fi simţit înşelat dacă ar fi primit mai puţin. Chiar şi ştiind asta însă, trupul lui ardea încă de dorinţă.

Îi simţi mâinile pe umeri, împingându-l blând, dar insistent. Shahar voia să existe o distanţă între ei. Derek nu voia decât să se apropie. O clipă se gândi că, potrivit rolului pe care şi-l asumase, dorinţa lui era singura care conta. Problema era însă că nu-şi putea juca rolul fără să o îndepărteze şi mai mult. Cu alte femei n-ar fi contat. Cu ea

însă, şi doar cu ea, care nu-l cunoştea pe adevăratul Jamil, se putea comporta altfel, putea fi mai aproape de el însuşi. Dar nu putea să se abată prea mult de la rolul lui. Femeile aveau obiceiul să bârfească şi să-şi compare experienţele şi toate celelalte femei din harem se culcaseră deja cu Jamil. Nu putea să o lase pe Shahar să se întrebe de ce era tratată cu atâta curtoazie sau să le povestească şi altora.

— Încerc din răsputeri să ignor faptul că te-am adus exact acolo unde te voiam, Shahar. Dar dacă nu eşti în stare să ai răbdare şi să rămâi nemişcată ca să-mi fie mai uşor, sunt pe cale să renunţ la asta.

Shahar îşi coborî mâinile, dar Derek se simţi înfuriat de cât de repede făcuse sclava lui ce i se ceruse. Era limpede că fata ar fi făcut orice doar ca să nu se culce cu el. Orgoliul lui era pus din greu la încercare ştiind asta. Derek se întrebă ce lucruri ar fi făcut Shahar doar ca să amâne inevitabilul. Se întrebă apoi dacă ar fi putut suporta să o pună la încercare.

Lăsându-se pe spate, Derek îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Voi presupune că nu vrei să facem dragoste în lumina zilei şi nu că te dezgustă atingerea mea. Am dreptate?

Era atât de limpede că Jamil se simte jignit că Chantelle se temea să accepte pretextul pe care i-l oferise. Pe de altă parte, să accepte adevărul ar fi fost şi mai grav; nu se simţea dezgustată de atingerile lui, ci efectul pe care el îl avea asupra ei o speria. Nu înţelegea de ce se bucură sub mângâierile lui, de ce îi plac atât de mult sărutările lui, de ce pielea ei parcă ia foc sub degetele lui, de ce prezenţa lui o făcea să simtă toate acele lucruri.

— Nu mi-ai răspuns.

Chantelle gemu în sinea ei, urându-l fiindcă putea fi atât de calm.

— Te rog, pot să plec?

— Nu, tu şi cu mine vom sta de vorbă. Vreau să ştiu cum poţi fi aşa de caldă şi udă o clipă, doar ca să devii rece

şi nepăsătoare în clipa următoare.

— Dar nu eram… n-am…

— Ba da, şi vreau să-ţi ştiu secretul, Shahar. Poate aşa o să-mi pot controla şi eu pasiunea la fel de uşor. Când vine vorba de tine, nu pot, vezi bine. Aşa că vreau să-mi spui. Chiar vreau să ştiu.

Din felul în care Jamil spusese asta, Chantelle ştiu instinctiv ca doar adevărul avea să-l satisfacă. Jamil nu dorea să-i afle secretele, era limpede. Voia să ştie doar de ce îl oprise mai devreme.

— M-am speriat.

— De ce? spuse Derek pe un ton ceva mai blând. Nu ţi-ai dat scama că nu vreau să-ţi fac rău?

— Dar m-a durut.

— Ce?

— Căldura.

Derek îi aruncă o privire lungă, curioasă.

— Chiar ai pielea aşa de sensibilă, Shahar? Dacă-ţi fac asta, te arde?

Degetele lui îi cuprinseră sânul. Chantelle îşi ţinu răsuflarea şi începu să se zbată. Nici nu-şi dăduse seama până acum că sânii ei erau dezgoliţi de când îi dăduse vesta la o parte ca să-i sărute sfârcul.

— Te rog…

— Te-am ars? repetă Derek, luându-şi mâna de pe sânul ei şi trăgându-i chiar vesta în jos ca să-l acopere.

— Nu, recunoscu Chantelle, închizându-şi ochii fiindcă se simţea atât de stânjenită vorbind despre asta. Când… când m-ai sărutat.

Derek îi zâmbi, deşi Shahar nu putea să-l vadă.

— Gura e una dintre cele mai calde părţi ale trupului, lună mică. Poate că te-a surprins căldura ei fiindcă nu eşti încă obişnuită cu ea. Te asigur însă că nu te-am ars şi n-ai simţit decât ceva firesc, poate puţin extrem. Data viitoare nu va mai fi chiar atât de râu.

Chantelle deschise ochii cu o tresărire.

— Data viitoare?

Derek îşi stăpâni un zâmbet văzându-i consternarea.

— Ai un gust atât de dulce, Shahar, spuse el. Chiar crezi că îmi voi refuza să mă bucur de nectarul tău acum că l-am descoperit?

— Dar…

— Sst. Spune-mi ce ai simţit înainte să te sperie căldura mea. Ţi-a plăcut când te-am sărutat, nu-i aşa?

Chantelle începu să clatine din cap, însă Derek o opri din nou.

— Să nu mă minţi, Shahar.

Ştia deja răspunsul, la naiba. Chantelle simţi că începe să se înfurie din nou.

— Atunci nu mă întreba ce-am simţit!

Surprins de răspunsul ei vehement, deşi n-ar fi trebuit să fie, Derek înţelese că nu-i va fi uşor să o facă să-şi recunoască plăcerea pe care o simţise sub dezmierdările lui. Deocamdată era încă pornită împotriva lui.

— Atunci îţi spun eu, spuse el blând, mângâindu-i stomacul cu o mână. Ai simţit o căldură, o slăbiciune. Ai început să tremuri şi inima ţi-a bătut mai repede. Simţurile tale au luat-o razna şi căldura te-a invadat acolo jos.

— Cum ai…

Chantelle se opri, dându-şi seama că întrebarea ar fi dat-o de gol, însă era deja prea târziu.

— Fiindcă şi eu am simţit acelaşi lucru, răspunse Derek, mângâindu-i în continuare stomacul cu o mişcare circulară. Asta se numeşte dorinţă, draga mea, iar dorinţa are voinţa ei proprie. Nu poţi să i te împotriveşti. Ce simţi acum?

Jamil privi ostentativ spre mâna care îi atingea pielea. Chantelle îi urmă privirea şi intră în panică, fiindcă simţea *într-adevăr* căldura de care îi vorbea el.

— Nu!

Chantelle se întinse să-i dea mâna la o parte, însă Jamil îşi împleti degetele cu ale ei. Încercă să-şi tragă mâna la o parte. O clipă mai târziu, *dey*-ul o pironise de pat. Chantelle începu să se zbată din toate puterile, însă apoi îl

auzi chicotind şi îşi dădu seama că nu rezolva nimic.

— Dacă îţi închipui că te poţi lupta cu mine aşa cum ai făcut şi cu Kadar, eşti liberă să încerci. Te avertizez însă că el s-a abţinut, dar eu nu am de gând să-i urmez exemplul.

Simţindu-i teama, Derek se încruntă.

— Nu te uita aşa la mine, femeie. Ţi-am făcut rău măcar o dată? Te-am pedepsit când m-ai refuzat? Nu, şi n-am de gând să o fac nici de data asta. Asta nu-ţi spune nimic?

Chantelle suspină. Oare îl auzise bine? Sigur că da. Deci nu Jamil era cel care o trimisese la bucătărie, ci mama lui, iar el nu ştia nimic de asta. Era limpede. Dar dacă afla? Chantelle bănuia că nu i-ar fi plăcut ideea, fiindcă încerca să o impresioneze cu generozitatea lui din cine ştie ce motiv, iar o pedeapsă atât de meschină i-ar distruge iremediabil imaginea în ochii ei. După o clipă, Chantelle se hotărî să-l lase pe altul – sau pe alta – să-i spună lui Jamil ce păţise ea, dacă ar fi îndrăznit. Nu voia să rişte să-l înfurie, chiar dacă nu din vina ei, mai ales acum că era într-o poziţie atât de precară în patul lui, cu el deasupra.

— Pari surprinsă, Shahar, spuse Derek, privind-o gânditor. Nu mă crezi?

Să-l creadă? Ce-i spusese? Ah, da, că nu-i făcuse niciodată rău. Da, teoretic era adevărat – deocamdată. Însă bărbatul de lângă ea era un om cu două feţe, iar cealaltă latură a lui o îngrozea.

— Nu, nu… nu sunt surprinsă… doar nelămurită… da, sunt nelămurită. Toată lumea mi-a spus iar şi iar că nu pot să-ţi refuz să mă… că nu pot să te refuz. Iar acum tu îmi spui că pot să fac asta şi n-o să păţesc nimic. Pe cine să cred?

— Pe mine, bineînţeles, spuse Derek, zâmbind atât de fermecător că privirea fetei fu atrasă inexorabil de buzele lui pline.

După un timp, ochii ei se ridicară din nou până îi găsiră pe ai lui, care păreau să-i zâmbească.

— Ah, draga mea, ce-o să mă fac cu tine? Nu pot să te

las să crezi că eşti liberă să mă refuzi. Mi-ar da peste cap întreg haremul. N-am spus că poţi să faci asta, ci doar că nu vei fi pedepsită.

— Atunci…

— Lasă-mă să termin. Nu mi te vei opune mereu. Când va veni momentul, mă vei accepta cu braţele deschise.

Derek îi mângâie obrazul înainte ca Shahar să apuce să clatine din cap în semn că nu.

— Ba da, Shahar. Îţi promit că da. Azi-dimineaţă mă doreai. La fel şi acum câteva seri. Nu poţi ignora asta prea mult timp. Degetele lui îi dezmierdară gâtul, simţindu-i pulsul. Chiar şi acum, atingerea mea te excită.

— Mă sperie, murmură Chantelle, cu respiraţia întretăiată.

— Eşti o mică mincinoasă, chicoti Derek. Desigur, e uşor să confunzi teama cu dorinţa, fiindcă amândouă te fac să te simţi la fel. Cred însă că ai învăţat deja diferenţa. Să nu te minţi pe tine însăţi prea mult, Shahar. Vom avea ceva frumos împreună, dar trebuie să laşi să se întâmple asta.

Cu alte cuvinte, Jamil încerca să-i spună că răbdarea lui avea limite. Chantelle se gândi că ar trebui să fie recunoscătoare că Jamil dăduse dovadă chiar şi de răbdarea de până acum, care fusese cu totul neaşteptată. În plus, nu se aşteptase nici ca lui Jamil să-i pese prea mult de sentimentele ei, dar el o făcuse. Era atât de imprevizibil; ce-o să se facă cu el?

Chantelle nu ştia cum să-i răspundă, aşa că nu spuse nimic. Jamil aştepta însă o reacţie, de orice fel, după ce îi spusese astfel de lucruri. Chantelle se hotărî să-l pună pe el în defensivă de data asta.

— Nu e ciudat că mă ţii aici de atâta timp? Mi s-a spus că nu-ţi laşi decât soţiile să doarmă cu tine peste noapte.

Jamil se întoarse cu spatele la ea şi se aşeză pe marginea patului. Deşi îşi dăduse jos tunica peste noapte, Chantelle constată uşurată că îşi păstrase pantalonii. Oare o făcuse de dragul ei?

Acum aproape că îi părea rău că îl înfuriase cu o asemenea întrebare, fiindcă era limpede că Jamil era supărat. Avea spatele încordat, iar mâna cu care strângea marginea patului avea încheieturile albite. Oare de ce îl supărase aşa de tare întrebarea ei?

— Nimeni nu-mi cere socoteală, Shahar, spuse Jamil fără să o privească. Nimeni nu îndrăzneşte. Nici tu n-ai să o faci.

Ochii lui Chantelle se aprinseră, la fel şi furia ei. Ce ticălos! Ce autocrat!

— Cu alte cuvinte, tu poţi să mă întrebi ce vrei tu, indiferent cât de intim ar fi răspunsul, dar eu nu pot să te întreb nimic?

— Exact.

Chantelle deschise gura să răspundă, însă apoi o închise, scrâşnind din dinţi. Simţea un impuls năvalnic să-l pocnească între omoplaţi, dar furia ei nu era chiar atât de puternică încât să-i înece cu totul instinctul.

— Pot să plec acum… Luminăţia Ta? întrebă ea printre dinţi.

Nu avea de gând să-i spună „stăpâne”, la fel cum făceau ceilalţi, fiindcă asta n-ar fi făcut decât să le confirme relaţia. Ştia că „Luminăţia Ta” era unul din numeroasele feluri în care îi era permis să i se adreseze *dey*-ului, deşi, din punctul ei de vedere, o serie de alte epitete ar fi fost mult mai nimerite.

Umerii lui se lăsară în jos, ca şi când ar fi obosit dintr-odată.

— Da, pleacă, spuse el pe acelaşi ton sever.

Doamne-ajută, măcar era îmbrăcată. Ar fi fost groaznic să aştepte să se îmbrace, însă ar fi fost la fel de rău şi să se trezească goală lângă el, în pat. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla foarte bine, fiindcă Chantelle leşinase în patul lui.

Deodată, Chantelle îşi dădu seama că Jamil ar fi putut să-i facă orice cât timp dormise, însă se abţinuse. Asta îi mai linişti puţin indignarea. Se ridică în sfârşit, dar când îi

văzu pe cei doi coloşi negri pentru prima oară simţi că se sufocă.

Dumnezeule, gărzile fuseseră acolo de la început, chiar şi când Jamil… când el…

Obrajii i se înroşiră arzător. Cum de nu-şi dăduse seama, cum de nu le simţise prezenţa, deşi fuseseră atât de aproape? Desigur însă, Jamil îi captase întreaga atenţie din clipa în care deschisese ochii şi nu mai ştiuse nimic altceva. Gărzile nu se uitau la ea acum, ci priveau fix înainte, aşa că poate nu se uitaseră nici atunci când ea fusese lângă Jamil, sub el, lăsându-l să…

Scoţând un suspin slab, Chantelle se grăbi spre uşă. Ca să ajungă acolo însă trebuia să înconjoare patul şi să treacă prin faţa lui Jamil, care stătea încă cu spatele la ea.

— Shahar?

Chantelle se opri, gemând în sinea ei. Ea uitase de Jamil o clipă, însă Jamil nu făcuse acelaşi lucru, deşi aşa păruse.

— Ai uitat ceva.

Tonul lui nu mai era chiar aşa de aspru, însă Chantelle se întoarse încet, ezitând, şi îl văzu aşezat pe marginea patului, aproape gol. Era o imagine copleşitoare. Teama îi fu înlocuită de fascinaţie. Nu-i privise pieptul gol cu atenţie mai devreme; acum însă descoperi că nu-şi mai putea lua ochii de la el. Avea muşchi supli şi reliefaţi şi o urmă de păr creţ şi negru pe piept. Deşi nu stătea cu spatele drept, pielea de pe stomacul lui tare nu făcea nicio cută. Iar umerii lui păreau atât de laţi din poziţia lui de acum, cu braţele sprijinite încă de marginile patului. Avea braţe puternice, ascunse de regulă sub mânecile largi ale tunicilor pe care le purta, însă acum forţa lui se vedea limpede şi era năucitoare. Până acum, Chantelle se gândise că puterea lui izvora din poziţia pe care o ocupa, nu din trupul lui. Era înalt, într-adevăr, dar păruse aşa de slab şi de graţios că nu-şi imaginase ce forţă se ascundea dedesubt.

Acum îl privea ca pe un bărbat, nu ca pe *dey*-ul din Barikah, şi era un bărbat impresionant. Din nou, Chantelle

simţi atracţia copleşitoare pe care o simţise şi când îl văzuse pentru prima oară. Din fericire, trupul lui o atrăgea şi îi repugna în acelaşi timp, fiindcă acum era limpede că Jamil era suficient de puternic să o oblige să facă ce voia dacă autoritatea lui nu era îndeajuns.

Furioasă pe sine însăşi fiindcă îi arătase cât de mult o fascina trupul lui, Chantelle se forţă să-şi ridice privirea până o întâlni pe a lui, lăsându-l să-i vadă sentimentele contradictorii în ochii ei arzători şi buza de jos care îi tremura. După o clipă îşi muşcă buza, apoi întrebă:

— Ce am uitat... Luminăţia Ta?

Ezitarea ei de o clipă fu destul cât să îl facă să se încrunte din nou. Era limpede că Shahar refuza să-i vorbească pe un ton mai intim, lucru de care îşi dădu seama şi el. Însă nu-i păsa. Singurul lucru de care uitase, poate, fusese să se retragă cu spatele şi prosternându-se. Iar dacă Jamil era aşa de arogant încât să insiste, Chantelle era ferm hotărâtă să ţipe.

— Vino aici, spuse el.

— Chiar trebuie?

— Vino, repetă Derek, fără să-şi ridice vocea.

Singurul motiv pentru care Chantelle nu îl refuză fu că Jamil părea să-i ignore impertinenţa cu totul. Porni spre el, foarte încet, şi se opri la doi paşi.

— Acolo, spuse el.

Chantelle îi urmări mâna cu privirea şi văzu o grămăjoară de mătase pe podea lângă picioarele lui. Erau hainele ei, presupuse ea, haine pe care i le dăduse jos înainte să o învelească. Deasupra lor străluceau mai multe safire. Chantelle nu le mai văzuse niciodată şi nu putea decât să presupună că Jamil intenţionase să o plătească fiindcă se culcase cu el, chiar dacă nu făcuseră dragoste.

Încordându-se, plină de indignare, Chantelle spuse cu ochii strălucind:

— Nu le vreau.

— Interesant, replică Derek, ridicând o sprânceană auzindu-i răspunsul. Apoi, după o pauză lungă, adăugă: Dar

nu contează.

Se aplecă şi luă colierul între degete, dând la iveală trei şiraguri de pietre de mărimi şi forme diferite în montură de argint. Era un colier magnific şi costa probabil o avere.

— Nu le vreau, repetă încordată Chantelle, iar obrajii i se înroşiră la gândul că Jamil avea de gând să-i cumpere dragostea.

Spre surprinderea ei, *dey*-ul zâmbi, de parcă indignarea ei îl amuza. Şi chiar aşa era, îşi dădu seama Chantelle, fiindcă Jamil spuse:

— Un astfel de colier i-ar s-ar fi dat unei femei când i se naşte un copil, nu din motivul la care te gândeşti acum. Îl purtai când ai ajuns aici, dacă vrei să ştii, aşa că vei pleca cu el şi i-l vei înapoia celei care ţi l-a dat.

— Mama ta, spuse Chantelle, înroşindu-se şi mai mult. când îşi dădu seama de greşeală. Ea mi-a împrumutat perlele, deci tot ea… Poţi să i le dai la fel de bine şi tu, încheie ea, fiindcă nu dorea să se apropie de el nici cu un pas mai mult ca să ia colierul.

Jamil însă avea alte gânduri. Se aplecă în faţă şi o prinse de braţ, apoi o trase între genunchii lui. Chantelle încercă să se tragă înapoi, însă el o strânse şi mai tare.

— Ţi-e frică de mine?

Chantelle îi auzi furia din voce, dar nu-i păsa. Mândria o făcu să se răstească, deşi nu era adevărat:

— Nu!

— Atunci stai locului, îi ordonă el. Voiam doar să-ţi prind colierul la gât, fiindcă eu ţi l-am scos seara trecută. Vei pleca de aici exact aşa cum ai venit, Shahar.

Îi dădu drumul, tentând-o parcă să se tragă înapoi. Chantelle rămase pe loc. Cuvintele lui o făcuseră să şi-l imagineze scoţându-i colierul, atingându-i pielea, în timp ce ea dormea mai departe fără să ştie ce se întâmplă. Spre surprinderea ei, simţi cum căldura pasiunii i se cuibăreşte în stomac. Scoase un suspin. Cum se putea întâmpla aşa ceva doar de la un gând?

— Aştept.

Chantelle se trezi la realitate. O clipă, nu-şi aminti ce aştepta Jamil, dar când înţelese începu să se codească. Jamil nu se ridicase el însuşi, deci era limpede că dorea ca ea să îngenuncheze în faţa lui. Era prea mult, prea umil, prea jignitor.

— Nu trebuie să port colierul ca să-l duc înapoi, spuse ea, întinzând mâna după el.

— Insist.

— Atunci, n-ai decât să…

Restul propoziţiei se pierdu într-un geamăt. Jamil întinse un picior şi o lovi în spatele genunchilor, tăindu-i picioarele, iar mâinile lui o prinseră de talie şi o împinseră jos, ţinând-o îngenuncheată. Chantelle trebuia să-şi ridice capul ca să-l vadă, iar când îl privi avea ochii plini de duşmănie.

— Acum eşti mulţumit? ţipă ea.

— Voi fi mulţumit când nu te vei mai împotrivi, spuse el cu o urmă de regret; apoi adăugă: Nu vreau să te umilesc, micuţă lună. Voi profita de orice ocazie ca să-ţi strâng trupul în braţe şi să-ţi simt…

— Ai spus că pot să plec! strigă Chantelle, iar ochii i se aprinseră.

— Şi poţi să pleci. Nu vreau decât să-ţi prind colierul la gât. Ridică-ţi părul şi termin imediat.

Chantelle nu ştia la ce să se mai aştepte. Să-i strângă trupul în braţe? Dumnezeule, gândul o făcea să se simtă atât de slabă…

Grăbindu-se să termine cu toate acestea, Chantelle îşi ridică pletele care îi cădeau pe spate. Derek luă colierul de pe pat, de unde îl lăsase. Apoi o privi lung o clipă şi încet, foarte încet, îi prinse lanţul rece în jurul gâtului.

Chantelle tremura; nu doar din cauza răcelii, ci şi a degetelor lui calde. Jamil se aplecă mai aproape ca să prindă încuietoarea şi ea îi simţi trupul învăluind-o, braţele, pieptul, genunchii care îi presau şoldurile de-o parte şi de alta.

Chantelle uită de furie, prinsă între atâtea senzaţii:

căldură, răceală, obrazul ei lipit de pieptul lui. Se simţea de parcă era închisă într-un cocon cald, unde se simţea în siguranţă. În siguranţă? Da, din cine ştie ce motiv, chiar se simţea în siguranţă deocamdată. Jamil îi spusese că poate să plece, aşa că nu avea de ce să se teama de îmbrăţişarea lui, ci doar de propria ei reacţie, poate. Dumnezeule, cât de bine era să-l simtă alături de ea.

Când Jamil îşi trase mâinile, Chantelle regretă sincer că momentul se sfârşise. Îl privi uimită şi văzu că el zâmbeşte.

— A fost aşa de greu?

Chantelle refuză să răspundă, iar mândria îi înăbuşi celelalte sentimente.

— *Acum* pot să plec? întrebă ea.

Însă, când încerca să se ridice, Jamil îi apăsă umărul cu o mână, oprind-o.

— Vreau să-mi promiţi mai întâi că vei veni de bunăvoie diseară, când te chem.

— Dar…

— Promite-mi, Shahar, sau nu te las să pleci.

— Nu s-a schimbat nimic, îi răspunse sec Chantelle.

— Nici nu mă aşteptam, dar vei veni oricum şi vom vedea ce se întâmplă. Îmi promiţi?

Chantelle îşi muşcă buza de jos, nehotărâtă, apoi încuviinţă în sfârşit. Jamil îi mângâie uşor obrazul, apoi o avertiză aproape în şoaptă:

— Să nu te lupţi decât cu mine, micuţă lună. Ţi-am acceptat provocarea, în caz că nu era limpede.

Chantelle fugi din cameră, îngrozită. Teama nu era însă singurul ei gând. Deşi nu era pregătită să o recunoască, pe de altă parte abia aştepta să vină seara.

Capitolul 30

Chantelle nu era prea interesată de noua ei.

„închisoare”.

Erau mai mari decât cămăruţa ei de dinainte. Era un apartament drăguţ, teoretic, cu pereţi decoraţi în stil rodian şi marmură în hol, unde o măsuţă joasă era înconjurată de perne pentru şezut. Avea chiar şi o mică fântână în mijlocul încăperii şi ferestre cu zăbrele care se deschideau spre o curte spaţioasă, pavată cu marmură roz.

În dormitor avea un pat cu baldachin roz în loc de saltea, şi un cufăr imens plin deja cu douăsprezece ţinute sumare care presupuse că erau lenjerie intimă. În spatele unui paravan lăcuit erau câteva rafturi pentru machiaj, uleiuri şi parfumuri, iar podeaua era acoperită cu un covor turcesc roşu cu auriu. Dormitorul avea încă o fereastră care se deschidea spre grădina înconjurată de ziduri a favoritelor, unde o fântână imensă se înălţa în mijlocul straturilor de garoafe, lalele şi crini violacei. Sub fereastră era o tufă de irişi care răspândeau un miros dulceag.

Chantelle fusese adusă aici direct din apartamentul lui Jamil. Kadar o aşteptase din nou afară. Chantelle era prea ruşinată să-l privească în ochi pe eunuc, a cărui faţă avea încă semnele pe care i le lăsase în ziua trecută, aşa că nici nu observase unde era dusă până când ajunse la intrarea noului ei apartament. Adamma era acolo, zâmbitoare, dar Haji Agha era cu ea, aşa că lui Chantelle nu i se păru nimic neobişnuit. Kadar fu cel care o lămuri:

— Apartamentul e al tău acum, *lalla.* Şi eu sunt al tău.

Chantelle se răsucise pe călcâie şi îl văzuse zâmbind cu gura până la urechi. Expresia ei trecu prin mai multe sentimente până să se liniştească: vinovăţie fiindcă ştia că cicatricile lui sunt din vina ei, furie că un bărbat putea fi dăruit cu atâta nonşalanţă, suspiciune gândindu-se la motivul pentru care primise toate acestea şi, în cele din urmă, amuzament, fiindcă zâmbetul lui era molipsitor. Chantelle nu zâmbi însă decât o clipă, şi doar Kadar o văzu.

Haji Agha primi în schimb întreaga forţă a bănuielilor ei.

— E adevărat? E al meu acum? îl întrebă ea.

Bătrânul eunuc încuviinţă încet, surprins de tonul ei feroce. Nu era obişnuit să intre direct în problemă, fiindcă în societatea musulmană orice discuţie începea de obicei cu saluturi şi banalităţi. În orice caz, nu mai fusese atacat niciodată astfel când o concubină fusese ridicată la un nou rang în harem.

— Nu eşti mulţumită? replică Haji, deşi era evident.

Chantelle flutură o mână, nerăbdătoare.

— *Ce* legătură are? Până acum nu conta dacă sunt mulţumită sau nu. Vreau să ştiu de ce mi-l dai pe Kadar.

— Jamil mi-a ordonat, răspunse simplu Haji.

— Jamil? Da, desigur, mârâi Chantelle. Ce proastă am fost să uit că marele tău stăpân poate face orice, inclusiv să te oblige să-mi dai unul dintre sclavii tăi.

— Am fost bine răsplătit, încercă să-i spună Haji.

— Ce bine, se răsti Chantelle.

— Dacă nu-l vrei pe Kadar… începu Haji, clătinând din cap.

— Tot nu mi-ai spus de ce mi l-ai dat, îl întrerupse Chantelle.

— Toate favoritele au câte un eunuc doar al lor. Nu se poate să nu ştii deja, zise surprins Haji.

Chantelle îl surprinse şi mai tare.

— Nu sunt o favorită, Haji, spuse ea, prea furioasă ca să i se adreseze cu respectul cuvenit. Ştiu care sunt obiceiurile locului şi ştiu că nicio concubină nu poate să aspire la rangul de favorită înainte să… Se opri stânjenită. E suficient să spun că încă nu îndeplinesc un asemenea criteriu.

— Deci nu ai…

— Nu, n-am făcut-o.

— Dar credeam că azi-dimineaţă, cu siguranţă…

Haji se opri văzând-o clătinând din cap cu obstinaţie.

— Uimitor, adăugă el, nevenindu-i să creadă.

— Chiar deloc, pufni Chantelle. Ai făcut o presupunere, atât.

— Nu chiar, Shahar.

Lui Chantelle nu-i plăcea cât de încântat părea Haji să o contrazică.

— Ţi-am spus…

— Nu contează. Eşti aici fiindcă Jamil mi-a ordonat să te mut aici. Eşti întâia lui *ikbal,* chiar dacă încă nu s-a culcat cu tine. De acord, e ceva neobişnuit, dar e voinţa *dey*-ului şi deci aşa va fi.

— Dar dacă nu vreau să stau aici? De fapt, nu, nu contează. M-am săturat să mi se spună că n-am de ales. În mijlocul tiradei, Chantelle îşi dădu seama de altceva. Dacă acum Kadar e al meu, atunci pot să-l eliberez, nu-i aşa?

Haji şi Kadar strigară amândoi în acelaşi timp:

— Nu!

Chantelle făcu o grimasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bine, bine. De ce mă gândeam oare că pot face ceva ce *eu* vreau să fac de data asta?

— *Lalla,* dacă nu mă vrei, Haji Agha îţi va găsi pe altcineva.

Chantelle se întoarse *spre* Kadar, ruşinată că furia ei – care n-avea nimic de-a face cu el – îl rănise.

— Nu, Kadar. Dacă trebuie neapărat să am propriul meu eunuc, atunci mă bucur că te-am primit pe tine, chiar mă bucur. Nu înţeleg însă de ce te bucuri tu.

Kadar însă se bucura de asta, fiindcă îi zâmbi din nou. Iar Haji părea şi el mulţumit când îşi luă rămas bun, gândindu-se fără îndoială că furtuna trecuse de data asta fără să facă prea multe stricăciuni.

Adamma insistă să-i arate întregul apartament, plină de entuziasm, iar Chantelle încercă din răsputeri să-şi ascundă supărarea, deşi pur şi simplu n-o interesa locul în care fusese mutată. Jamil era mult prea arogant să o mute aici, gândindu-se probabil că ceea ce voia să facă era doar o chestiune de timp. Oare nu-i spusese că îi acceptase provocarea? Ticălosul lupta murdar. Le dăduse de înţeles tuturor celor din harem că fusese deja dezvirginată, fiindcă nimeni n-ar fi crezut că fusese ridicată la rangul de *ikbal*

înainte ca *dey*-ul să se culce cu ea.

— Singurul lucru pe care îl au în plus soţiile e o cameră mai mult şi eventual propria lor grădină, îi spuse fericită Adamma. *Aici* e cel mai frumos apartament din curtea roz. A fost al Marei însăşi.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost mutată înapoi în curtea pentru *godze.* Vai, dar ce scandal a făcut atunci! chicoti Adamma. Însă nu e loc aici decât pentru şase favorite.

— Deci ea era cel mai puţin favorită, însă i s-a dat camera cea mai frumoasă, comentă sceptică Chantelle.

— Mara îşi primise poziţia recent, dar era tratată special fiindcă servea unui scop anume. Primea tot ce dorea.

— Ce scop? întrebă Chantelle, dar Adamma se întoarse cu spatele şi încercă să schimbe subiectul; n-avea de gând să-i permită însă. Ce scop, Adamma?

Fata refuza în continuare să o privească.

— Vrei să o întreb pe mama lui Jamil?

— Nu! Să nu faci aşa ceva. Lui *lalla* Rahine nu i-a plăcut Mara de la început.

— Atunci?

Adamma îşi plecă privirea.

— Ea… Mara… era poreclită „calul de bătaie*.

Adamma se aştepta ca asta să fie o explicaţie suficientă. Chantelle înţelese.

— Vrei să spui că… Jamil o bătea? suspină Chantelle.

— Nu el, explică repede Adamma, apoi adăugă: Sclavii lui o fac.

— De ce, Doamne? explodă Chantelle. Le face probleme?

— Chiar deloc, o asigură Adamma, dar e ceva straniu cu ea: nu poate simţi plăcerea sexului dacă nu e bătută înainte.

— Nu pot să cred aşa ceva!

— E adevărat, *lalla.* Pleacă zâmbind la *dey* şi se întoarce zâmbind. Nu-i pasă de vânătăi. Mama mea spune

că este din cauză că prima ei experienţă cu un bărbat a fost violentă, însă i-a şi plăcut.

— Vrei a spui ca Jamil…?

— Nu, Mara a fost violată de negustorul de sclavi care a adus-o la Barikah.

— Dar credeam că toate sclavele lui Jamil simt virgine când sunt aduse aici.

— Mara era încă virgină, răspunse Adamma. A fost violată în alt fel.

În mintea lui Chantelle apăru o imagine imposibil de suportat.

— Dar Jamil încă mai pune să fie bătută înainte de…

Adamma încuviinţă, iar Chantelle nu fu nevoită să-şi termine gândul.

— Nu poate simţi plăcerea altfel, spuse ea. *Dey*-ul o cheamă doar când e furios. Mara e fericită, şi *dey*-ul are pe cine îşi revărsa frustrarea. Înţelegi acum? Celelalte femei nu trebuie să-i suporte nervii, iar Mara primeşte şi ea ce vrea.

— E oribil, rosti încet Chantelle.

— Dar nu face rău nimănui, *lalla,* nu-i aşa?

Într-adevăr, se gândi Chantelle, deşi nu-şi putea stăpâni dezgustul. N-avea de ce să fie surprinsă. Văzuse cu ochii ei cât de uşor era pentru Jamil să pună ca o femeie să fie bătută. Era aproape recunoscătoare fiindcă i se reamintise cât putea fi de crud. Uitase o vreme, şi fusese la un pas să se simtă bine în braţele lui în acea dimineaţă. A doua oară nu se va mai întâmpla acelaşi lucru.

— *Lalla?*

— Da?

— Acum poţi să-ţi alegi mai mulţi sclavi pentru tine. Dă-mi voie să-ţi sugerez…

— Stai puţin, o întrerupse surprinsă Chantelle. Cine spune că pot avea mai mulţi servitori?

— Aşa se obişnuieşte.

Chantelle se încruntă.

— Ai auzit ce i-am spus lui Haji Agha. Faptul că sunt

aici e ceva neobişnuit. Nu mi-am *câştigat* privilegiile, ca să spun aşa, şi nici nu intenţionez să o fac.

— Nu trebuie să spui aşa ceva, *lalla.* Dacă *dey*-ul nu te mai cheamă în patul lui, atunci vei fi mutată înapoi cu celelalte concubine neimportante.

După expresia de pe chipul Adammei, un asemenea lucru trebuia evitat cu orice preţ. Chantelle înţelegea dorinţa fetei de a rămâne aici. Când o concubină trecea la un rang superior, servitoarele ei avansau şi ele în ierarhia sclavelor. Dar servitoarele nu trebuiau să aibă de-a face cu dey-ul. Chantelle îşi dorea ca Adamma să înţeleagă de ce *nu* dorea să rămână aici.

— *Lalla* Shahar?

Din câte se părea, Chantelle nu va avea nicio clipă de răgaz astăzi ca să se obişnuiască treptat cu noua ei situaţie. Se întoarse încruntată spre nou-venitul care stătea la intrare. Nu-l mai văzuse niciodată, dar fără îndoială că era un eunuc, fiindcă un bărbat întreg n-ar fi fost primit niciodată în harem, fie că era un servitor, fie că nu. Eunucul avea însă pielea albă şi arăta foarte important, cu haine tivite cu blană şi un turban înalt.

Chantelle zări câteva *ikbal* prin ferestrele deschise. Favoritele *dey*-ului urmăreau ce se întâmplă din curte, fără să-şi ascundă curiozitatea. Şi Adamma era curioasă. Kadar îşi făcuse apariţia din nou şi se postase chiar în spatele celuilalt eunuc, însă nu era curios, ci alert, ceea ce o speria pe Chantelle dintr-un motiv straniu.

— Ce este?

Eunucul făcu o plecăciune încordată şi îi întinse o cutiuţă din lemn de trandafir, cu marginile sidefate.

— Vin din partea lui Jamil Reshid. Îţi trimite acest dar şi complimentele lui, *lalla.*

Chantelle se încruntă şi luă cutia, apoi o deschise şi făcu o grimasă imposibil de descris în cuvinte. Înăuntru era un colier de ametist în două şiraguri, întins pe o pernuţă de catifea albă, astfel ca fiecare piatră să poată fi admirată. În mijlocul celor două şiraguri era o singură piatră de mărimea

unei ghinde. Colierul era cel puţin la fel de impresionant precum cel de safir pe care îl mai purta încă şi fără îndoială că era la fel de valoros, mai ales datorită pietrei enorme din mijloc.

Ce-i spusese Jamil, oare? Că un asemenea colier se dăruia femeilor care năşteau. Atunci de ce îi trimisese un asemenea dar? Era clar că ghicise bine azi-dimineaţă: *dey-ul* încerca să-i cumpere dragostea.

Chantelle îi întinse cutia eunucului, dar cuvintele lui o opriră:

— Dacă-mi permiţi, *lalla,* darul vine însoţit de un mesaj. *Dey*-ul a spus să-ţi transmit: „Dacă ai propriile tale bijuterii, probabil n-o să le mai uiţi la mine, dar…”

Eunucul închise ochii şi îşi muşcă buza de jos, încruntându-se. În cele din urmă îşi aminti şi restul mesajului. Deschise ochii:

— Ah, da! „Dar sper că le vei uita şi cu altă ocazie.”

Oare de ce mesajul lui o făcuse să roşească atât? Nimeni în afară de ea n-ar fi înţeles ce intenţionase să spună Jamil. Oare Jamil voia să-i transmită că ştia că ultima lor îmbrăţişare îi plăcuse atât de mult? De ce? Cum îşi dăduse seama?

Chantelle încercă din nou să-i înapoieze cutia eunucului, însă acesta dispăruse.

Capitolul 31

Nu trecu mult şi întreg haremul auzi vestea că Chantelle fusese aleasă din nou pentru acea seară. Nimeni nu era surprins, fiindcă se obişnuia ca o nouă favorită să fie chemată câteva zile la rând, iar uneori chiar şi mai des. Toată lumea se întreba însă de ce Chantelle nu devenise o favorită după prima ei vizită la *dey,* fiindcă doar foarte puţini ştiau că nu-şi pierduse virginitatea atunci. Şi tot numai ei ştiau că Chantelle era încă virgină, deşi nu voiau

să se răspândească un astfel de zvon.

Chantelle nu-şi închipuia nici pe departe ce alai o aştepta de data asta. Fu escortată la *hammam* şi îmbăiată sub supravegherea lui *lalla* Savetti, o sârboaică între două vârste care era Stăpâna Curţii Roz. Haji Agha era şi el acolo cu câţiva eunuci, fiindcă nu dorea să rişte nimic de data asta. Kadar o însoţea pe Chantelle, deşi Chantelle se întrebă a cui parte avea să o ia eunucul dacă se ajungea din nou la o scenă ca data trecută. Însă deocamdată nu era panicată, sau cel puţin nu lăsa să i se vadă teama. Îi dăduse cuvântul lui Jamil. *Trebuia* să treacă prin toate pregătirile şi să îi calce pragul. Ce se întâmpla apoi era altă poveste.

Din nefericire, de data asta băile nu fuseseră golite. Era încă devreme şi, din câte văzu Chantelle când intră, tot haremul părea să fi venit aici, sau cel puţin aproape tot haremul. Spre deosebire de Safiye, care avea un comportament rece şi rezervat, *lalla* Savetti era o fire vorbăreaţă care abia aşteptă să le-o prezinte pe Chantelle celorlalte favorite şi celor trei soţii ale lui Jamil.

Chantelle nu se pregătise deloc pentru o astfel de întâlnire. Ce-i drept, mai văzuse câteva favorite la băi şi înainte, dar acum Savetti le chemă pe toate, şi Chantelle se simţi în acelaşi timp intimidată şi lămurită. Toate erau pe cât de frumoase era de aşteptat de la elitele din harem. Una avea părul brunet, alta şaten, însă celelalte şase erau toate roşcate. Nu era greu de ghicit deci că asta era culoarea preferată a lui Jamil. Chantelle privi în jur şi văzu că peste jumătate din femeile de aici erau, de asemenea, roşcate.

Cele opt favorite erau extraordinare, iar Chantelle începu să se simtă inferioară, banală, chiar urâţică în comparaţie cu ele. Părea aproape bolnavă, cu trupul slab ca un băţ. Niciuna dintre celelalte nu era grasă, însă toate aveau forme ample, deprimant de generoase. Chantelle nu mai văzuse în toată viaţa ei atâtea bijuterii câte purtau toate. Le purtau chiar şi la băi, pentru numele lui

Dumnezeu!

Din fericire nu avură timp să discute, fiindcă Chantelle nu se simţea în stare să spună nimic în prezenţa lor. Nu simţea niciun pic de ostilitate din partea lor, nici măcar gelozia la care se aşteptase. De fapt, erau prietenoase, inclusiv Noura, bruneta cu ochi ademenitori şi negri care se potriveau cu părul ei glorios. Atitudinea Nourei era suspectă, poate, însă celelalte păreau să vrea să o facă să se simtă bine-venită între ele. Chantelle nu ştia cum să le răspundă. Era limpede că femeile îl iubeau pe Jamil şi nu se sfiau să-l împartă între ele. Ce-ar fi putut să le spună? „Cred că sunteţi nebune. Cum puteţi iubi o asemenea bestie?" Niciuna dintre ele n-ar fi fost de acord cu aşa ceva.

Haji remarcă apoi cât de târziu era, salvând-o. Chantelle fu dusă imediat ca să fie îmbăiată şi pregătită. Deşi nu ştia, trecuse prin asta şi seara trecută, după ce Haji o drogase. De data asta însă fu îmbăiată, rasă şi spălată pe cap, iar apoi i se făcu un masaj cu uleiuri aromatice şi fu stropită cu apă parfumată. O sclavă îi lustrui dinţii, îi cercetă gingiile, îi făcu unghiile şi îi dădu ceva care să-i îndulcească respiraţia. Dacă Chantelle nu ar fi oprit aici ceremonia, insistând că restul era treaba Adammei, s-ar fi ocupat şi de coafarea părului, şi de machiaj.

Haji se văzu nevoit să cedeze dorinţelor ei, din moment ce Shahar era atât de cooperantă de data asta. Chantelle ştia că Haji se aşteptase să-i facă o scenă şi poate chiar se pregătise pentru asta, însă eunucul n-avea de unde să ştie că îi dăduse cuvântul lui Jamil, şi nici nu avea de gând să-i spună ca să-l liniştească.

În cele din urmă. Chantelle se întoarse în apartamentul ei. Aici o aştepta stăpâna garderobei cu o „lenjerie" nouă, roz cu argintiu. Chantelle protestă de data asta, fiindcă alesese deja o costumaţie mult mai decentă dintre hainele ei, însă i se spuse din vârful buzelor că hainele ei erau prea obişnuite pentru o vizită la *dey* şi că nu avea voie să le poarte decât în harem. Nu merita să se certe din cauza asta, mai ales după ce îi ceru şi primi un

caftan care să completeze ţinuta, deşi stăpâna garderobei se lăsă greu convinsă. Chantelle oftă când văzu caftanul, care era atât de transparent că abia se observa.

Adamma îi spuse că noile ei ametiste se potriveau perfect cu nuanţa hainelor, iar Chantelle se întrebă câte femei ştiau deja de darul pe care îl primise în aceeaşi dimineaţă. Intenţionase să nu poarte bijuteriile de la Jamil, iar acum îşi dori ca hoaţa despre care auzise că fură pietre preţioase din harem să o fi vizitat în acea zi, fiindcă Adamma îi aduse colierul şi toate celelalte femei se strânseră în jurul ei ca să vadă cum îi stăteau, deci ce mai putea face acum? Dacă făcea scandal îşi încălca şi cuvântul dat lui Jamil, dar la naiba, era ultima oară când îi mai promitea ceva ticălosului!

Chantelle era aproape gata când Rahine îşi făcu apariţia. Era surprinsă că femeia îndrăznise să-şi facă apariţia; sau Rahine nu ştia că îşi depăşise atribuţiile pedepsind-o?

— Dacă nimic altceva nu te mulţumeşte, Shahar, acum ai o uşă solidă cu încuietoare cu tot. E bine aşa?

— Da, *madame,* răspunse Chantelle. Uşa e singurul lucru de aici care mă mulţumeşte.

Adamma încă îşi mai făcea de lucru cu părul ei, însă Chantelle îi făcu semn să plece şi aşteptă apoi până când era singură cu Rahine ca să întrebe:

— Ştiai că Jamil n-a vrut să fiu pedepsită?

Chipul de porţelan al lui Rahine rămase impasibil.

— Nu ştiam atunci, însă ştiu acum. De ce nu i-ai spus?

Chantelle se privi în oglindă ca să evite ochii verzi ai lui Rahine.

— Ce te face să crezi că nu i-am spus? întrebă ea peste umăr.

— Toate am fi suportat consecinţele furiei lui dacă i-ai fi spus. N-ai de gând să o faci, nu-i aşa?

— Nu.

— De ce?

— Aş fi preferat să rămân în bucătărie, dacă vrei să

ştii. Deci nu s-a întâmplat nimic.

— Să rămâi în… Chiar aşa de tare îl urăşti?

Chantelle se înfurie auzindu-i neîncrederea din voce.

— Nu vreau să fiu următoarea lui târfă!

— Draga mea, nu vei fi niciodată aşa ceva, spuse Rahine cu blândeţe. Nicio concubină nu e o târfă, căci se culcă doar cu un singur bărbat. Trebuie să ştii însă că Jamil ţine deja la tine într-atât de mult că a încălcat toate obiceiurile. Pare obsedat de tine. Chiar nu eşti în stare să simţi nimic pentru el?

— De ce îmi faci asta? ţipă Chantelle.

— Pentru că nu exist decât pentru fericirea lui.

Dumnezeule, cât de patetic. Chantelle simţi cum furia îi dispare auzind aşa ceva.

— Dar nu poţi să te întorci acasă? De ce stai închisă aici? Doar nu eşti obligată! Eşti mama lui. Nu te-ar ţine aici cu forţa, nu-i aşa?

— Nu, dar nici nu am unde să mă duc. *Aici* e casa mea acum, Shahar. Jamil, copiii lui, femeile lui – ei sunt familia mea. Asta e viaţa mea. Nicăieri nu mai am nimic altceva.

— Nu eşti o femeie bătrână. Ai putea să-ţi găseşti un alt soţ.

Rahine zâmbi.

— Nu pot face asta aici, Shahar, chiar dacă aş vrea.

— Am înţeles, îţi place aici, renunţă Chantelle. Dar te rog să accepţi că mie nu-mi place şi nu-mi va plăcea niciodată.

— Mă întreb ce părere vei avea, să zicem, peste o săptămână. Rahine nu aşteptă vreun răspuns, ci o lăsă pe Chantelle singură, întrebându-se ce urma să se întâmple peste o săptămână ca să o facă să se răzgândească. Nu avea nevoie de prea mult efort ca să-şi dea seama ce insinua Rahine: răbdarea lui Jamil se apropia de sfârşit. Aşa să fie. Şi Chantelle ştiuse înlăuntrul fiinţei ei că Jamil urma să obţină ce poftea în cele din urmă, indiferent cum. Ştia că avea zilele numărate. Dar avea de gând să se lupte până la sfârşit, iar sentimentele ei nu urmau să se schimbe nici

chiar după ce finalul îngrozitor avea să se întâmple în sfârşit.

Capitolul 32

Dacă Chantelle n-ar fi ştiut că nu era aşa, ar fi jurat că Jamil o curtează. În ultimele cinci seri fusese chemată la el de fiecare dată, şi mereu se întâmplase acelaşi lucru. Jamil era fermecător, sclipitor chiar. Îi povestea despre copilăria lui în harem, iar unele dintre poveştile lui o făceau chiar să râdă. Se plimbau prin grădini sau se jucau, iar o dată îşi citiră unul altuia.

Totul era cât se poate de decent după standardele lui Chantelle, motiv pentru care reuşea să se relaxeze în compania lui, cel puţin la început. Dar înainte ca seara să se termine, Jamil încerca să o seducă, iar Chantelle îl refuza inevitabil, deşi Dumnezeu ştia că îi era din ce în ce mai greu de fiecare dată. Când Jamil începea să fie romantic, îi spunea în detalii sincere, picante, ce avea de gând să-i facă. Chantelle nu trebuia să se lupte doar cu atingerile lui, ci şi cu vorbele lui şi cu sentimentele pe care i le evocau. Însă deşi trupul ei aproape că o trăda, Chantelle câştiga de fiecare dată.

Era uimitor, dar Jamil nu se mai înfurie, nici chiar atunci când Chantelle îl respinse iar şi iar. Chantelle aproape că îşi dorea să-l vadă pierzându-şi din nou controlul, fiindcă imaginea tiranului crud pe care şi-o formase se pierdea acum din ce în ce mai mult. Cu fiecare mic dar pe care îl primea în timpul zilei, cu fiecare bileţel care să-i mărturisească gândurile lui pentru ea.

Seara anterioară fusese la fel ca toate celelalte, în afara faptului că Jamil băuse când sosi şi ea. La început, Chantelle se nelinişti; apoi însă îşi dădu seama că Jamil nu era beat, ci doar se comporta diferit; era mai relaxat, mai… ei bine, părea mai englez ca niciodată. „Curtea” pe care i-o

făcea părea şi ea un obicei englezesc. Dacă Chantelle n-ar fi trebuit să se întoarcă de fiecare dată în harem, alături de celelalte femei ale lui, ar fi putut chiar să uite cine şi unde era.

Însă nu putea să uite de femeile lui, de numeroasele lui femei, soţii şi concubine, şi amante. Deşi Jamil îşi petrecea serile cu ea, Chantelle nu ştia cu cine îşi petrece nopţile apoi. Nicio altă femeie nu mai era chemată la el; adversarele ei din harem s-ar fi asigurat că află asta. Însă Jamil îşi petrecea nopţile cu una dintre soţiile lui, însă mergea în apartamentele ei în loc să o cheme pe ea la el. Probabil că o făcea în secret, aşa că Chantelle n-avea de unde să ştie ce făcea Jamil după ce îl părăsea.

O deranja chiar gândul că se întreba asta uneori. N-ar fi trebuit să-i pese cu cine se culcă Jamil, atâta timp cât nu *se* culca cu ea. Deşi, ca să fie sinceră măcar cu ea însăşi, trebuia să recunoască totuşi că nu-i plăcea gândul că Jamil era atât de răbdător cu ea doar fiindcă îşi putea satisface poftele cu altcineva.

Asta o făcu pe Chantelle mai închisă faţă de soţiile lui Jamil, care o vizitaseră deja de câteva ori. De Noura nu-i plăcuse de la început, iar animozitatea ei spori când se întâlniră a doua oară şi frumoasa brunetă îşi arătă adevărata ei faţă. Era atât de arogantă că fiecare gest al ei radia superioritate şi îngâmfare. Adamma spunea că are motive să fie aşa, fiindcă Noura era singura femeie din harem care nu era sclavă, ci îi fusese dăruită lui Jamil ca parte a unui tratat de pace cu un conducător din deşert. Însă asta nu era o scuză suficient de bună pentru atâta aroganţă, şi nici pentru veninul din vocea ei. Noura putea să-şi abată răutăţile asupra oricărei femei din harem, dar mai ales asupra celor care începeau să fie observate.

Celelalte două soţii erau cu totul altfel. Sheelah, mai ales, era foarte plăcută. Îi aduse în dar lui Chantelle o pasăre, semn că era o fire generoasă şi prietenoasă. De fapt, Chantelle nu găsi niciun motiv să nu o placă – în afară de faptul că era întâia soţie a lui Jamil şi femeia pe care o

iubea. Era un motiv atât de ilogic că nu avea rost să se gândească la el.

Chantelle se pregăti pentru a şasea seară pe care urma să o petreacă împreună cu Jamil. Se simţea nerăbdătoare, dar puse asta în seama neliniştii; ştia că răbdarea lui Jamil îşi avea limitele ei. Nu se gândi că abia aştepta să-l întâlnească. N-avea rost.

De data asta fu îmbrăcată într-un costum delicat de muselină roz, care îi făcea ochii mai blânzi şi se potrivea de minune cu şuviţele ei argintii. Adamma îi lăsă părul despletit, prinzându-i doar şuviţele din faţă. Chantelle purta cercei, două brăţări, agrafe şi un inel cu un ametist uriaş care să se asorteze cu colierul. Toate erau daruri pe care Jamil i le trimisese, deşi nu le câştigase în mod tradiţional.

— O să-l dai gata, *lalla,* o asigură fericită Adamma.

— Crezi că o să moară de fericire? întrebă Chantelle, plină de speranţă.

Adamma chicoti. Niciodată nu lua în serios comentariile acide ale lui Chantelle, poate pentru că Chantelle nu le mai spunea acum decât din obişnuinţă. Cu o săptămână în urmă, Chantelle ar fi crezut poate că moartea lui Jamil i-ar fi adus libertatea şi nu l-ar fi plâns nicio clipă. Acum însă, deşi se ruga încă să-şi găsească libertatea, nu-i mai dorea moartea.

Kadar era cel care o ducea la *dey* în fiecare seară şi aştepta să o conducă înapoi. O urma ca o umbră, însoţind-o oriunde ar fi mers, păzindu-i uşa când se odihnea în apartamentele ei, dormind în camera de la intrare împreună cu Adamma în fiecare seară. Chantelle se întrebă dacă eunucul i-ar fi luat partea dacă l-ar fi refuzat pe Jamil din nou. Kadar îi părea loial întru totul, însă Chantelle nu era pregătită să-i testeze încă această loialitate. Mai târziu, după ce avea să-şi facă un plan ca să scape din harem, urma să aibă nevoie de ajutor şi spera ca eunucul ei să o ajute. Era însă mult prea curând ca să aibă încredere în el intru totul.

În seara aceea, Jamil o aştepta lângă uşile care

dădeau spre grădină. Mereu o primea în aceeaşi cameră, lângă patul lui ameninţător. Dar de data asta servitorii aduseseră mai multe perne pe care le îngrămădiseră lângă fereastră, sub lumina lunii. Camera era mereu bine luminată, însă mereu luminile păreau să se stingă una câte una înainte ca întâlnirea lor să se termine, de parcă servitori invizibili veneau să sufle în fiecare flacără. Chantelle nu i-ar fi văzut oricum, fiindcă Jamil îi capta atenţia de fiecare dată. N-ar fi observat nici chiar o armată întreagă de servitori în astfel de momente.

De data asta, Jamil purta o tunică auriu-închis din brocart veneţian care îi sculpta pieptul şi umerii. Şalvarii lui obişnuiţi erau din mătase albă, persană, iar cizmele înalte fuseseră croite în stil european. Centura largă din talie era făcută din mătase aurită. Jamil purta un pumnal într-o teacă simplă, dar asta nu-l făcea mai puţin periculos. Singurele lui bijuterii erau inelele de pe degete – unul cu o piatră de chihlimbar, celălalt cu un smarald. Ca de obicei, nu purta turban. Chantelle nu-l mai văzuse cu turban de când se cunoscuseră prima oară.

Îşi dorea acum ca Jamil să-şi pună turbanul, fiindcă părul lui des şi negru, care îi cădea în bucle pe umeri, şi obrazul bărbierit îl făceau să pară întru totul european de la brâu în sus. Oare de câte ori nu-l privise Chantelle, gândindu-se că s-ar fi potrivit de minune în orice salon englezesc? Şi-l imaginase într-o haină bine croită, cu pantaloni strâmţi până la genunchi şi lavalieră de mătase la gât, ştiind că asta l-ar fi făcut să arate şi mai bine. Arăta bine şi acum, la naiba!

Jamil insistase ca Chantelle să nu se prosterneze când intra. Ea însă nu se apropia de el până când nu era chemată, ci rămânea lângă uşă. De data asta, Jamil nu spuse nimic, ci doar o privi cu ochii lui verzi şi pătrunzători. Poate că aştepta doar să se încheie cu psalmodierea. Un cititor de Coran stătea într-un colţ, citind cu voce tare din cartea pe care o ţinea în poală.

Când vocea micului musulman prinse curaj, Chantelle

se întoarse spre el; nu-l mai putea ignora.

Pe acelea de a căror neascultare vă temeţi, povăţuiţi-le, părăsiţi-le în paturi şi loviţi-le!

Dar dacă ele revin şi ascultă de voi, atunci nu mai căutaţi pricină împotriva lor.

Allah este Cel mai Înalt şi Măreţ.

Femeile vă sunt ogorul; aşa că nu vă temeţi să intraţi pe ogorul vostru, după cum vă poftеşte inima. Allah este Cel mai Înalt şi Măreţ.

Chantelle suspină şi văzu că Jamil o urmărea încă. Îi făcu un semn brusc cititorului să plece şi să-i lase singuri, privind-o pe Chantelle în continuare.

Chantelle aşteptă până când bărbatul se prosternă până afară; apoi, ridică o sprânceană argintie.

— Deci era pentru mine?

— Desigur.

Jamil zâmbi brusc, atât de ştrengar că Chantelle nu-şi putu stăpâni râsul.

— Ai uitat că sunt o păgână creştină şi că nu urmez învăţăturile profetului vostru.

— N-am uitat nicio clipă cine şi ce eşti, Shahar, spuse Derek, îndreptându-se spre ea; ajuns în faţa ei, îi duse degetele la buze şi încheie: Eşti a mea.

Mintea lui Chantelle încerca încă să-şi înfrâneze atracţia pentru el, dar trupul ei răspunse imediat atingerii şi vocii lui posesive. Dar înainte să poată găsi un răspuns, Jamil o conducea deja spre perne. Se întinse acolo, apoi o trase lângă el.

Niciodată nu mai stătuseră aşa de aproape unul de celălalt la începutul serii, deşi nu stăteau neapărat. Pernele erau aşa de mari că formau împreună un soi de pat. Jamil se lăsă pe spate, sprijinindu-se într-un cot şi îndoind un genunchi, astfel încât să stea pe jumătate înclinat spre ea. Chantelle se sprijini deocamdată în ambele coate. Jamil reuşea de fiecare dată se se apropie de ea tiptil,

avertizând-o dinainte ce avea de gând să facă. O neliniştea gândul că regulile se schimbaseră pe neaşteptate.

Chantelle se trase înapoi, pe furiş. Simţi cum spatele i se lipeşte de pernele sprijinite de perete. Cel puţin coapsele ei nu îl mai atingeau acum, plus că din poziţia de acum îl putea privi de sus, ceea ce o mai linişti puţin. Jamil însă zâmbi, iar teama ei reveni dându-şi seama că nu fusese pe cât de subtilă crezuse.

Jamil însă nu aduse vorba despre asta, ci întrebă:

— Ce vrei să facem în seara asta?

— Vrei să ne plimbăm în grădini?

Chantelle începu imediat să se ridice, însă Jamil o opri cu un braţ.

— Ce vrei să facem – aici? preciză el, iar apoi îşi trase braţul, spre uşurarea ei.

— Nu… nu ştiu. Tu ce…

Jamil îşi lăsă capul pe o parte şi o privi cu un zâmbet ştrengar, aşa că Chantelle nu mai termină întrebarea.

— În afară de *asta,* adăugă ea, puţin răstit.

Jamil ridică din umeri aproape imperceptibil, apoi îşi plimbă privirea pe trupul ei până ajunse la şolduri.

— Ai învăţat să dansezi?

Chantelle ştia la ce fel de dansuri se referă Jamil. O privise pe una din *ikbal* exersând în curte şi rămăsese cu totul uimită. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, şi nici nu-şi închipuise că aşa ceva putea să existe. Era un dans care fusese gândit doar ca să-i aţâţe pe bărbaţi, cu mişcări sinuoase din şolduri şi buric. Nu erau seducătoare, ci pur şi simplu obscene.

— Dansurile voastre orientale sunt mult prea… diferite pentru gusturile mele, spuse Chantelle.

— Dar mi-ar plăcea mult să te văd dansând, Shahar, răspunse Derek, plimbându-şi un deget de pe coapsa ei până pe genunchi, unde îşi aşează palma. Vrei să înveţi? Pentru mine?

O privi, aşteptându-i răspunsul, iar Chantelle simţi un nod în gât întâlnind ochii lui arzători. Stomacul ei începuse

deja să se agite simţindu-i atingerea.

— Eu… n-aş putea…

— Ba da, murmură Jamil, iar degetul lui porni din nou în sus, spre coapse. Nu vrei. Şi nici nu pot să te oblig. Trebuie să vrei tu însăţi să-mi aţâţi pasiunea…

— Jamil!

Chantelle îi prinse degetul înainte să ajungă mai sus. Spre surprinderea ei, Jamil îşi trase degetul şi se ridică în capul oaselor. Grimasa lui îi dădu de înţeles că îl supărase. Chantelle presupuse că era din cauză că îl oprise. Spre surprinderea ei, nu asta era problema.

— Poţi să-mi spui oricum, dar nu Jamil.

— Poftim?

— Spune-mi Derek.

— Ce? întrebă Chantelle, nevenindu-i să creadă.

— Înseamnă „iubitule”.

Chantelle clipi. Ce naiba îl apucase dintr-odată?

— În ce limbă? întrebă ea, plină de scepticism.

— Nu contează în ce limbă! se răsti Jamil. Vrei să-mi spui Derek?

— Nu, răspunse Chantelle.

Derek strânse din dinţi.

— Într-o altă limbă înseamnă „ticălos”. *Acum* vrei să-mi spui Derek?

Era prea mult. Chantelle zâmbi, apoi izbucni în râs până când trebui să se ţină cu mâinile de burtă. Când se lăsă în sfârşit pe spate, văzu că Jamil o privea zâmbind şi el.

— Vai, Doamne, oftă ea, ştergându-şi lacrimile din ochi. Dacă n-am voie să-ţi spun Jamil, trebuia să-mi spui de la început. Derek, zici? E un nume englezesc.

— Şi mama mea e englezoaică, Shahar, spuse Derek. Poate că ea mi-a pus numele ăsta.

— Chiar aşa?

— Nu, răspunse sincer Derek, fiindcă numele îi fusese ales de bunicul lui.

Se lăsă din nou pe spate, amuzat că reacţionase astfel auzind-o pe Shahar spunându-i pe numele fratelui

său. Dar ce conta un nume? Doar pentru că era numele altcuiva…

Chantelle îl privi curioasă.

— Deci ce te-a supărat aşa de tare, dacă nu te deranjează că te întreb?

Derek o privi, dându-şi seama că râsul ei o făcuse să-şi lase jos garda. Dar dacă se folosea de dreptul lui de a nu răspunde, situaţia avea să se schimbe.

— Frustrarea mea ne-a luat pe amândoi prin surprindere, spuse el, ridicând din umeri.

Chantelle putea crede asta, însă nu dorea să discute despre aşa ceva.

— Ei bine…

— Unde ţi-e curajul, englezoaico? chicoti Derek. Nu eşti curioasă de ce sunt frustrat?

— Nu!

— Nu e din motivul pe care ţi-l închipui.

— Nu?

— Da, te doresc, dar vreau şi alte lucruri.

Înainte ca Chantelle să-şi dea seama ce va face, Derek îşi strecurase degetele sub talia pantalonilor ei de mătase şi începuse să tragă cu blândeţe, dar nu ca să-i deschidă nasturii de la şolduri, ci doar să o aducă până lângă el. Chantelle îşi ridică imediat mâinile ca să-l oprească, dar Derek nu se aplecă deasupra ei, după cum se aşteptase.

— Aşa e mai bine, spuse el. Mă durea gâtul să mă uit la tine.

Dacă Jamil avea de gând să o facă să se simtă mai comod în noua ei poziţie, dăduse greş.

— Nu cred…

— Sst, nu vrei să ştii ce aştept de la tine?

Chantelle clătină din cap cu putere, iar Derek îi reaminti propriile ei cuvinte de mai devreme:

— În afară de *asta.*

— Nu contează, insistă Chantelle. N-avem de ce să vorbim despre asta.

— De unde ştii? Şi de unde ştii că n-o să-ţi placă ce vreau să-ţi fac?

Chantelle închise ochii şi scoase un mormăit, însă îi deschise din nou când îl simţi pe Derek apropiindu-se. Faţa lui era deasupra ei acum, atât de aproape că îi simţea răsuflarea. Îşi întoarse mâna, astfel încât palma lui se lipi de pielea ei. Privirea îi ardea.

— Vreau să-mi bag degetele înăuntrul tău, Shahar.

— Vai, Doamne! reuşi să spună Chantelle, apoi buzele lui le acoperiră pe ale ei şi simţurile ei o luară razna cu totul.

Chantelle se întinse şi se prinse de braţul lui, înconjurându-i încheietura cu degetele lui subţiri. Îl împinse, dar fără vlagă, ceea ce nu era deloc surprinzător.

— Dacă nu-mi dai ceva, femeie, o să înnebunesc, spuse Derek, cu buzele lui aproape atingându-le pe ale ei.

Apoi o sărută feroce, posesiv, de parcă voia să o devoreze. Chantelle slăbi şi mai mult strânsoarea, iar în cele din urmă îi dădu drumul. Derek îşi strecură imediat o mână în pantalonii ei, dându-i la o parte părul mătăsos, coborând până făcu în sfârşit ceea ce îi spusese că intenţiona să facă.

Chantelle se lipi de el cu totul, ceea ce îi făcu degetele să alunece şi mai adânc înăuntrul ei. Se agăţă de el, cutremurată de senzaţia atât de intensă, cu gândurile înecate de plăcere.

— Ah, iubirea mea, eşti atât de caldă, atât de udă.

Chantelle se topi auzindu-i glasul. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl sărută, cuprinsă de dorinţă. Era atât de excitată că nu remarcase că Jamil vorbea engleză. Degetele lui îşi continuară dansul, nelăsându-i nicio clipă de răgaz.

În clipa următoare, Jamil era întins între picioarele ei, iar hainele lor dispăruseră. Chantelle nu-şi amintea cum reuşise asta, ce se întâmplase. Nu-şi dădea seama ce o trezise din reverie. Poate pielea lui fierbinte, lipită de a ei, piept la piept, coapse pe coapse. Poate poziţia ei vulnerabilă, cu picioarele despărţite ca să-i facă loc. Poate

faptul că Jamil se oprise o clipă ca să-şi tragă răsuflarea.

Însă Chantelle nu mai avea timp să intre în panică, pentru că plăcerea ei era prea mare ca să lase loc fricii. Jamil nu aşteptase decât să-i vadă reacţia, să o vadă că îşi dă seama ce se întâmplă; acum o sărută din nou, gustând-o adânc. Chantelle simţi din nou degetele lui înăuntrul ei... nu, de data asta nu erau degetele lui, ci el, acea parte a lui de care se temuse până acum, dar de care nu-i mai era frică.

Derek o pătrunse încet, atât de încet, atât de uşor, Shahar era fierbinte, umedă, aşteptându-l, dorindu-l din adâncul fiinţei ei. Chantelle se simţi împlinită, simţi cum îl cuprinde înăuntrul ei, ştiind că o parte din el era acum în ea. Simţi apoi o senzaţie stranie, de parcă ceva dinăuntrul ei se rupsese; nu o durea, însă era uimită. Apoi simţi cum Jamil o pătrunde şi mai adânc.

Jamil scoase un geamăt, iar Chantelle îi răspunse în acelaşi fel. Se sărutară încă o dată, mai lent, dar cu aceeaşi pasiune. Jamil rămase nemişcat o clipă, dar lui Chantelle nu-i păsa, fiindcă era mult prea prinsă în această nouă plăcere. Ştia instinctiv că nu se terminase. Când şoldurile lui începură se mişte încet, înainte şi înapoi, inima ei răspunse bătând în acelaşi ritm, accelerând odată cu el, mai repede, tot mai repede, până când în cele din urmă simţi o plăcere cum nici nu-şi închipuise şi strigă, cu trupul cutremurat de orgasm, strângându-l în braţe, trăgându-l mai aproape, făcându-l să ajungă şi el la punctul culminant în acelaşi timp.

Capitolul 33

Chantelle alunecase într-o reverie minunată, neîntreruptă de gânduri, ci doar de senzaţii care mai de care mai frumoase. Pielea lui era lipită de a ei; îi simţea greutatea deasupra ei, dar era o greutate plăcută. Gura lui

îi dezmierda sânii, iar în adâncul pentru totdeauna dacă Jamil n-ar fi început să se joace desenând cu limba cercuri în jurul unui sfârc, apoi suflând aer rece acolo şi făcându-l să se întărească.

Era o senzaţie plăcută, dar nu era prea liniştitoare. Chantelle îi apăsă capul cu mâinile, forţându-l să îi ia din nou sfârcul între buze.

— Deci te-ai trezit?

Chantelle zâmbi visătoare; Derek tocmai începuse să-i sugă încet sfârcul.

— Nu dormeam, spuse ea.

Îşi trecu degetele prin părul lui, minunându-se cât de mătăsos era. Derek era întins deasupra ei, cuibărit între coapse. Chantelle simţi un val de plăcere dându-şi seama de asta.

Brusc, Derek îi luă câte un sân în fiecare mână şi îşi rezemă bărbia între ei.

— Eşti supărată pe mine, micuţă lună?

Chantelle îşi sprijini capul cu un braţ ca să-l poată privi.

Supărată? Vorbea serios?

— Ţi se pare că aş fi supărată?

— Am profitat de tine.

Chantelle zâmbi puţin.

— Chiar aşa?

— Credeam că eşti convinsă că n-o să se întâmple asta atâta timp cât nu suntem în patul meu.

— Nu suntem în patul tău?

— Deci înţelegi ce vreau să spun, zâmbi Derek.

— În regulă. Ai profitat de mine.

— Şi ţi-a plăcut?

— Dacă nu-ţi răspund cum se cuvine vei pune pe cineva să mă biciuiască?

Derek îi strânse sânii în mâini, făcând-o să-şi dea seama că nu se cuvenea să facă haz de el acum.

— Da, bărbat arogant ce eşti, continuă ea. Asta vrei să auzi? Zâmbetul lui aproape că îi topi inima.

— Ştii ce bine e să ştiu că eşti a mea şi doar a mea?

— Poate că aş şti asta dacă şi tu ai fi al meu şi doar al meu.

După o clipă, Chantelle simţi că obrajii îi iau foc. Dumnezeule, de ce îi spusese asta?

— Ceea ce vreau să spun e că…

— Nu, n-ai voie să-ţi retragi cuvintele, o întrerupse Derek, chicotind. Aveam dreptate. Englezoaicele nu ştiu să împartă ce au şi cu altele, nu-i aşa?

Chantelle nu-i împărtăşea însă umorul de data asta.

— Dacă vrei să spui că noi, englezii, preferăm ca un bărbat să aibă o singură femeie şi invers, atunci da, ai dreptate, se răsti ea. Dar un bărbat care are peste cincizeci de femei n-ar înţelege niciodată asta!

— Eşti geloasă, lună mică?

— Absolut deloc!

— Atunci de ce te deranjează câte femei am?

— Pentru că e indecent!

— Asta după standardele tale. După ale mele, este un număr destul de mic.

Chantelle trebui să recunoască şi ea asta, fiindcă religia lui Jamil îi permitea să aibă câte soţii poftea. Jamil nu i-ar fi înţeles niciodată punctul de vedere şi l-ar fi ignorat oricum, aşa că de ce să-şi mai piardă timpul? O înfuria însă, o înfuria teribil, că el avea dreptul să se culce cu cine poftea, însă Doamne fereşte ca una din femeile lui să îndrăznească măcar să se uite la vreun alt bărbat, sau invers.

— Cred, spuse ea înţepat, că ar trebui să mă întorc în harem.

— Deci acum eşti supărată pe mine.

— Chiar deloc, insistă Chantelle, deşi felul în care îşi apăsă buzele era un semn limpede că minte. Nu făceam decât să-ţi anticipez dorinţele, fiindcă mi s-a spus că după ce termini cu vreuna din femeile tale o trimiţi imediat înapoi.

Oare cum îndrăznise să spună aşa ceva după ce îşi

dăduse deja seama că tot ce-i spusese Vashti în rest fusese o minciună sfruntată? Lui Jamil nu-i plăcea aroganţa ei, în orice caz. O strânse fără să-şi dea seama şi se lăsă pe spate, încruntându-se.

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

Enervarea lui Chantelle păli auzindu-i tonul lui Jamil. Nu-i plăcea Vashti, era adevărat, iar acum că trecuse prin acea „primă oară” de care se temuse atât şi ştia că fata o minţise intenţionat o detesta chiar mai mult, însă nu avea de gând să-l provoace pe Jamil să o pedepsească, ştiind foarte bine că pentru el nu conta cât de crudă era pedeapsa pe care o ordona.

— De ce contează? se eschivă ea.

— Cine a fost?

— Nu mai ţin minte.

Jamil se încruntă şi mai mult văzându-i încăpăţânarea.

— Şi ce altceva ţi s-a mai spus?

— Nimic, spuse Chantelle, apoi continuă pe un ton mai ferm: Serios.

Degeaba, însă.

— Ţi s-au spus lucruri care să te facă să te temi de mine? ghici Derek, şi avea dreptate. Deci cui trebuie să-i mulţumesc fiindcă mi-a prelungit frustrarea? Cine te-a instruit?

Chantelle ştia că Jamil poate să afle cu uşurinţă chiar şi fără să o întrebe. Dacă trebuia neapărat să se supere pe cineva, atunci n-avea decât să se supere pe ea. Până la urmă, temerile ei nu fuseseră doar din cauza minciunilor lui Vashti.

— Te înşeli, Luminăţia Ta, spuse ea formal, uitând pentru o clipă că se aflau într-o poziţie atât de intimă. Nimic din ce mi s-a spus nu m-ar fi făcut să mă tem mai mult decât ce te-am văzut făcând eu însămi.

— Tot mai crezi că ţi-aş face rău? întrebă Derek, uimit mai degrabă decât furios.

— Îmi faci rău acum, spuse încet Chantelle.

Derek îşi dădu seama în sfârşit cât de tare îi strângea

sânii în mâini şi îi dădu drumul, ruşinat. Dar Chantelle nu-i lăsă destul răgaz cât să-şi ceară scuze.

— Şi totuşi, continuă ea, nu de-asta mă codeam atât să mă culc cu tine. Am fost crescută auzind mereu că nicio femeie respectabilă nu se cuvine să-şi cedeze virginitatea altcuiva decât soţului ei. E o mare ruşine să te culci cu altcineva, o ruşine care nu poate decât să te ruineze.

— Eu sunt stăpânul tău.

— Nu contează.

— Sunt singurul bărbat cu care te poţi culca, Shahar. Sunt la fel ca un soţ.

— Nu, nu e la fel. Tu m-ai cumpărat. Nu te-ai căsătorit cu mine.

— Vrei să mă căsătoresc cu tine?

— Şi să-ţi fiu a patra soţie? răspunse îngrozită Chantelle. Nu! Apoi, îşi dădu seama că îl insultase în felul cel mai rău posibil. Din fericire, Jamil nu părea jignit.

— Deci şi ăsta e un motiv ca să nu te culci cu mine? întrebă el. Chantelle îşi întoarse privirea şi răspunse încet, aproape în şoaptă:

— Dacă făceam asta... îmi pecetluiam soarta de sclavă.

— Era inevitabil din ziua în care ai fost prinsă, Shahar, spuse Derek, coborându-şi şi el vocea acum că începea să înţeleagă. Doar nu credeai altceva.

— Atâta timp cât nu se întâmpla asta, încă mai speram. Ai un harem întreg plin de femei frumoase. Şi, din moment ce nu treci pe-acolo decât rareori, ai fi putut uita de mine.

Derek zâmbi şi îi întoarse chipul înspre el, punându-i o mână pe obraz.

— Nu eşti genul de femeie care să spere că nu va fi observată, micuţă lună. E destul ca un bărbat să te privească o dată şi nu te va mai uita. Nu ţi-ai dat seama?

— După standardele voastre, trupul meu e mult prea slab ca să fie considerat atrăgător, spuse Chantelle, clătinând din cap.

Derek zâmbi jucăuş.

— Poate că n-ai forme prea ample, însă ai în schimb tot ce-mi doresc.

— Deci nu vrei să mă îngraş?

— Vreau să rămâi exact aşa cum eşti.

— Deci dacă mă îngraş n-o să mă mai vrei?

Derek chicoti, urmărindu-i şirul gândurilor.

— Aş putea să jur că tocmai mi-ai spus că ţi-a plăcut ce am făcut. Sau ai uitat se pare că nu mai trebuie să-ţi aperi virginitatea?

Chantelle se înroşi, fiindcă într-adevăr uitase o clipă ce se întâmplase. Transformarea era monumentală; totul se schimbase acum, dar mai ales felul în care privea situaţia. Nu era sigură încă ce credea despre toate acestea, dar un lucru o speria: nu se aşteptase să se simtă chiar atât de bine. Ar fi fost prostesc să recunoască asta, mai ales faţă de el. Jamil avea deja destulă putere asupra ei, nu mai era nevoie să-i mai dea şi alte motive.

Şi amalgamul de sentimente prin care tocmai trecuse o speria; trecuse de la o langoare plăcută la furie, dezamăgire şi, în cele din urmă, confuzie. Nu voia decât să fie lăsată să plece, ca să se poată gândi apoi în linişte la ce pierduse. Nu putea avea mintea limpede dacă Jamil stătea acolo, între coapsele ei. *De ce* o mai ţinea aici? Vashti nu o minţise spunându-i că nu doarme decât alături de una dintre soţii, fiindcă toată lumea ştia asta. Desigur, Jamil nu părea încă prea somnoros.

— Eşti gânditoare, micuţă lună, spuse Derek, atrăgându-i din nou privirea spre a lui. Nu-ţi permit să regreţi ce s-a întâmplat.

Aroganţa lui era aproape amuzantă.

— Trupul meu îţi aparţine poate, Luminăţia Ta, dar sentimentele mele îmi aparţin.

— Chiar aşa? Dar simţurile tale? Şi ele îţi aparţin?

Derek îşi cobori capul şi îi luă unul din sfârcuri între buze. Chantelle închise ochii simţind cum un fior îi coboară din piept în burtă, iar de acolo în vintre. Derek făcu acelaşi

lucru şi cu celălalt sân, iar Chantelle îşi rătăci degetele prin părul lui, un gest mult mai grăitor decât orice cuvinte.

Derek o părăsi brusc, însă o clipă mai târziu o luă în braţe şi o duse până în pat. Pauza de-o clipă fu destul ca Chantelle să-şi aducă aminte de ceva văzând patul; privi înapoi, întrebându-se cum putuse oare să uite de gărzile lui Jamil. Însă roşeaţa care îi apăruse în obraji nu avu timp să se răspândească. Cei doi coloşi nu se vedeau nicăieri.

— Unde-ţi sunt muţii? întrebă Chantelle, întorcându-se spre Jamil; apoi însă suspină văzându-l cum îi studiază trupul cu atenţie.

— I-am trimis în grădină ca să n-ai de ce să te simţi ruşinată.

Dar Jamil îi dădea mult mai multe motive să se simtă ruşinată, fiindcă nu-şi luase ochii de la trupul ei gol în timp ce vorbea. Chantelle se simţea mult prea stânjenită să facă acelaşi lucru. Deşi Derek stătea lângă pat, gol cu totul, ochii ei refuzau să coboare sub bărbia lui.

— Deci… deci să înţeleg că… n-ai terminat încă?

Nici măcar întrebarea ei nu îl făcu să îi privească din nou chipul.

— Ah, nu, micuţă lună, spuse el cu tărie. Ce te face să crezi asta? Mi-ai provocat atâta frustrare că voi avea nevoie de mult timp până să mă declar satisfăcut.

— Nu-mi vine să cred ce-mi spui, mai ales că ai atâtea alte femei de care te-ai fi putut folosi.

Tonul ei răstit îi atrase în sfârşit atenţia. Jamil zâmbi şi se întinse în pat, lângă ea, lipindu-se de trupul ei şi făcând-o să-i simtă din nou căldura. Îi cuprinse obrazul cu o mână, apoi o mângâie prin păr şi o trase spre el, sărutând-o cu blândeţe.

— Crezi că există vreo altă femeie în stare să stingă focul pe care l-ai aprins în mine?

Buzele lui alunecară spre gâtul ei şi zăboviră lângă ureche, provocându-i o explozie de plăcere fierbinte, lichidă.

— Nu m-am mai gândit la nicio altă femeie de când

te-am văzut prima oară. Cum aş fi putut să chem pe altcineva să-mi ţină de urât, Shahar? Nu te doream decât pe tine.

Chantelle alese să-l creadă, fiindcă vocea lui era la fel de fierbinte ca limba care îi aluneca în ureche. Gândurile o părăsiră şi se lăsă din nou în seama mângâierilor lui atât de plăcute.

Capitolul 34

— Te superi dacă mă aşez lângă tine?

Chantelle ridică din umeri şi nu-şi ridică obrazul de pe marmura încălzită.

— Nu, chiar deloc…

Brusc, îşi înălţă privirea. I se vorbise într-o engleză clară, concisă.

— Şi tu eşti din Anglia?

Femeia care i se adresase era Jamila, una din celelalte cinci *ikbal,* care îşi deschise halatul fără să se ruşineze şi se întinse lângă Chantelle pe placa de marmură încălzită din centrul sălii principale a *hammam-ului.* Jamila nu purta nimic pe sub halat, iar sânii ei mari şi grei rămaseră la vedere când se sprijini în coate. Chantelle refuzase să se întindă în aceeaşi poziţie tocmai fiindcă era goală şi ea pe dedesubtul halatului.

— Mă gândeam că ştiai deja, spuse Jamila, zâmbind. Familia mea e din Gloucester, deşi am fost crescută în Londra.

— Nu, nu mi-a spus nimeni. Credeam că Rahine e singura englezoaică de aici, în afară de mine. De ce n-ai zis nimic când ai venit să-mi faci o vizită ieri, cu Lady Sheelah?

— Pentru că Sheelah m-a învăţat limba turcă, dar am avut nevoie de atâta timp, încât insistă să nu mai vorbesc în nicio altă limbă până când n-o să fiu în stare să vorbesc

într-o turcă perfectă. Are multă răbdare cu mine, dar nu m-am priceput niciodată la limbile străine. Profesorul meu de franceză era cât pe ce să renunţe.

— E minunat să-mi aud limba nativă din nou, spuse Chantelle. Mă bucur atât de mult...

Chantelle făcu o grimasă.

— Adică nu mă bucur că eşti aici, e o soartă pe care nu i-aş dori-o nimănui.

— Nu, te înţeleg. Mi-a părut rău când te-am văzut, din aceleaşi motive.

— De cât timp eşti aici?

— N-a trecut chiar aşa de mult. Şase luni, poate un pic mai mult. Am fost ultima femeie care a fost adusă în harem înaintea ta, iar când m-au cumpărat a fost un scandal aşa de mare că n-am crezut să mai văd vreo nou-venită. Nimeni nu se aştepta la asta. Toate am fost surprinse.

— A fost un scandal?

— A, da, zâmbi Jamila, amintindu-şi. Acum pot să râd, dar la început am fost îngrozită. *Dey*-ul era atât de furios pe mama lui că nici măcar n-a chemat-o la el ca să-i facă morală, ci a venit în harem el însuşi. Eram sigură că mă vor vinde din nou, sau chiar mai rău.

— Dar de ce să te vândă dacă tocmai te cumpărase? De ce era aşa furios?

— Nu *el* m-a cumpărat, ci *lalla* Rahine, spuse Jamila, încruntându-se. Credeam că ştii. *Dey*-ul nu şi-a cumpărat nicio femeie în ultimii cinci ani, de când şi-a dat seama că o iubeşte pe Sheelah. Mai mult de jumătate din femeile de-aici i-au fost date în dar sau cumpărate de mama lui. Când Rahine m-a cumpărat pe mine, Jamil a spus că nu mai vrea nicio altă femeie. Nu e ca alţi turci sau arabi care vor să strângă cât mai multe femei, chicoti Jamila. De fapt, se străduieşte din răsputeri să nu-şi lase nicio femeie nesatisfăcută prea mult timp. Deci înţelegi de ce nu vrea şi mai multe concubine.

Chantelle îşi stăpâni un pufnet auzind-o. Atunci de ce fusese cumpărată şi ea, dacă Jamil nu mai voia şi alte femei

care să-l obosească? Îşi aduse aminte de prima lor întâlnire şi de cât de indiferent păruse Jamil atunci. Dacă ar fi rămas aşa, poate că ar fi înţeles ce-i spunea Jamila. Dar de săptămâna trecută se întâmplaseră lucruri, iar noaptea trecută… noaptea trecută, Jamil îi spusese nişte lucruri pe care încă le mai credea. Chantelle era convinsă că nu se mai culcase cu niciuna dintre femeile lui de când o cumpărase.

Da, noaptea trecută… Jamil nu o lăsase să plece până în zori. Şi nu dormiseră deloc. Chantelle nici nu mai ştia de câte ori făcuseră dragoste, de câte ori vocea lui, atingerea lui îi reaprinseseră pasiunea. Se întorsese în apartamentul ei abia spre dimineaţă şi adormise epuizată, dar mulţumită. Nu încercase să se gândească încă de ce se simţea atât de bine. Prefera să se bucure de sentiment o vreme înainte să-l disece şi să încerce să înţeleagă de ce nu era supărată sau cel puţin dezamăgită că se lăsase atât de uşor pradă dorinţelor trupului.

— Înţelegi deci de ce se vorbeşte atât de mult de când te-a cumpărat, continuă Jamila, jucându-se cu o şuviţă de păr şaten şi lovindu-se peste obraz şi buze cu ea. Toată lumea se întreabă dacă pur şi simplu nu a putut rezista farmecelor tale sau dacă venirea ta aduce schimbarea şi Jamil va cumpăra şi mai multe femei.

Chantelle nu intenţiona să se gândească la asta; avea deja destule lucruri care să o îngrijoreze. Era cazul să schimbe subiectul.

— Ţi-e dor de casă, Jamila?

— O, da. Nu suport plictiseala de aici. Acasă eram atât de ocupată, mereu aveam ceva de făcut. Nu aveam destul timp într-o zi să-mi îndeplinesc toate angajamentele, chiar. Aici am prea mult timp liber şi n-am nimic de făcut. Eram convinsă că o să înnebunesc – bineînţeles, asta înainte ca *dey*-ul să-şi uite furia şi să mă observe în sfârşit.

Jamila se aplecă mai aproape şi şopti conspirativ:

— Nu sunt o *ikbal* decât de o lună, dar viaţa mea s-a schimbat incredibil de mult. Acum nu ştiu niciodată când

mă va chema, dar ştiu că se va întâmpla în cele din urmă, fiindcă *dey-ul* nu-şi ignoră niciodată favoritele mai mult de o săptămână. Îmi place aşteptarea, iar în seara în care sunt chemată în sfârşit la el toate celelalte femei mă invidiază. E un amant minunat, nu-i aşa?

Da, era minunat. Chantelle se văzu nevoită să recunoască asta în sinea ei. Aparent, şi celelalte femei cu care se culcase spuneau acelaşi lucru. Chantelle îşi înăbuşi gândurile, amintindu-şi din nou că Jamil o asigurase că nu se mai culcase cu nicio altă femeie de când o cumpărase.

Jamila nu aştepta o confirmare, oricum. Vorbea în continuare:

— Biata Sheelah nici nu ştie ce să mai creadă, îţi dai seama. Îl iubeşte din toată inima.

— Dar tu? nu se putu stăpâni Chantelle.

Bruneta ridică din umeri.

— Nu ştiu, serios. De fiecare dată când sunt cu el mă gândesc că da, îl iubesc. Eram atât de uşurată când l-am văzut pentru prima oară că nu era nici bătrân, nici gras, nici urât. Iar apoi am crezut că o să mor aşteptându-l să mă observe. De fapt, nu cred că am întâlnit vreodată vreun bărbat în Anglia care să fie la fel de chipeş ca Jamil. Dar…

Jamila se opri o clipă şi privi în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea, apoi şopti:

— Dacă aş fi răscumpărată mâine, aş fi dezamăgită să plec. *Dey*-ul e minunat şi atent, şi atât de sexy. Am avut mare noroc că am fost cumpărată pentru el şi nu pentru altcineva, dar aş prefera totuşi un bărbat care să fie doar al meu, la care să pot merge oricând. Presupun că sunt un pic egoistă.

— Chiar deloc, o asigură Chantelle. Aşa am fost crescute.

— Deci nici ţie nu-ţi place să-l împărţi cu altele?

Chantelle nu îndrăzni să răspundă. În schimb, spuse:

— De când eram copile ni s-a spus că ne vom mărita, aşa că ne aşteptam în mod firesc ca viitorul soţ să ne iubească doar pe noi.

— Exact, zâmbi Jamila. Niciuna dintre celelalte femei de aici n-ar îndrăzni să recunoască asta, dar ele sunt aici de atâta vreme că s-au obişnuit. Bănuiesc că şi noi ne vom obişnui odată cu trecerea anilor. Dar e păcat, chicoti Jamila, dându-şi ochii peste cap. La câte lucruri am învăţat aici, mă îndoiesc că ar exista vreun soţ în Anglia care să se plictisească de mine şi să-şi caute o amantă.

Chantelle nu-şi putu stăpâni un zâmbet:

— Nu, nu cred.

— Dar nu cred că voi afla vreodată, oftă Jamila, lăsându-şi capul pe braţe. Sheelah a avut mare noroc. Cred că *dey*-ul chiar o iubeşte. Ah, ne dăruieşte trupul lui şi nouă, însă ceea ce împarte cu Sheelah vine din inimă. E atât de romantic să-i văd împreună, oftă ea din nou. Săptămâna trecută însă s-a purtat cu totul altfel când a venit la mica petrecere a Nourei. A fost pentru prima oară când l-am văzut să-şi împartă atenţia atât de egal între Sheelah şi noi, celelalte. Sheelah a fost devastată.

Chantelle se încruntă. Stătuse de vorbă cu întâia cadână de câteva ori de la ospăţul infam pentru care se spetise muncind, dar niciodată nu i se păruse nefericită. Jamila avea ochii închişi acum, aşa că nu văzu cât de tare o afectase bârfa pe Chantelle. Continuă fără să-şi dea seama:

— Nu m-aş mira ca Noura să se bucure de asta. Dintotdeauna a urât-o pe Sheelah fiindcă e întâia soţie a dey-ului. Ar spune şi ar face orice doar ca să o rănească. Dacă nu te-a avertizat nimeni până acum, ţi-o spun eu: ai mare grijă cu Noura. Toată lumea jură că a încercat să-l ucidă pe fiul lui Sheelah după ce s-a născut, dar nimeni n-a putut dovedi nimic.

— Vorbeşti serios, Jamila?

— Îhâm, spuse Jamila; apoi deschise ochii, tresărind. Oh! N-am vrut să te sperii. Tu n-ai de ce să-ţi faci griji, cel puţin nu încă. Ura Nourei se revarsă mai ales asupra femeilor care i-au născut copii lui Jamil. Am vrut doar să te avertizez ca să nu-ţi faci sânge rău dacă îţi mai spune ceva.

— Apreciez ce mi-ai zis, însă deja i-am văzut

adevărata faţă. N-am mai văzut vreo femeie atât de răzbunătoare.

— Aşa e Noura, zâmbi Jamila. Trebuie să înveţi s-o ignori, aşa cum fac şi celelalte.

— Aşa voi face, răspunse Chantelle. Dar Sheelah? De ce a fost aşa de drăguţă cu mine dacă are toate motivele să mă urască…

— Vai, nu! Să nu gândeşti aşa. Sheelah nu e în stare să urască pe nimeni, nici măcar pe Noura. Aşa a fost plămădită.

De ce se simţea Chantelle atât de groaznic acum că ştia asta? Ar fi trebuit să fie uşurată!

— Dacă spui tu, murmură ea.

— O, Doamne, te-am supărat, nu-i aşa? N-am vrut, chiar n-am vrut.

— Nu e nimic, Jamila.

— Eşti sigură? Nu o spui doar ca să…

— Nu, chiar deloc.

— Bine, fiindcă speram să fim prietene. Dar nu trebuie să te simţi vinovată pentru Sheelah. Nici ea n-ar vrea asta. Şi nici măcar nu eşti „cealaltă femeie”, chicoti Jamila, fiindcă sunt aşa de *multe* femei aici că n-are rost să-ţi faci griji!

— Dar Sheelah e soţia lui.

— E una dintre cele trei soţii, iar noi suntem favoritele lui. Nici celelalte concubine nu sunt neglijate prea mult timp. Aşa este viaţa aici. Favoritele sunt norocoase atâta timp cât *dey*-ul continuă să le cheme în fiecare seară. Bucură-te de privilegiile tale cât mai durează.

Ceea ce însemna că la un moment dat *dey*-ul nu o va mai chema? Chantelle nu îşi rosti întrebarea cu glas tare.

— Nu-mi place să rănesc pe altcineva, spuse ea.

— Dar nu o răneşti, o asigură Jamila. Ah, Jamil a chemat-o pe Sheelah cu o zi înainte să te cheme pe tine. Şi e foarte posibil ca Sheelah să fie întâia chemată imediat ce tu primeşti un răgaz, aşa că nu-ţi face griji pentru ea. Chiar dacă va ajunge să ţină la tine mai mult ca la ea, Sheelah tot

va fi a doua. Ea e cea care i-a născut întâiul fiu, iar Jamil îl adoră pe băiat. E supărată doar fiindcă Jamil s-a schimbat atât de mult faţă de ea de când a început să te cheme pe tine. Nu se aşteptase la asta.

Chantelle nu mai auzise mare lucru după a doua propoziţie.

— Deci vrei să spui că Jamil s-a culcat cu Sheelah *după* ce m-a cumpărat pe mine?

— Sigur că da, spuse surprinsă Sheelah. Tu abia îţi începuseşi instruirea, ţii minte? Aşa că nu putea să te cheme direct pe tine. Deşi n-ai avut prea mult timp să înveţi ce se cuvine, nu-i aşa? Oricum, dacă ţin bine minte, după ce te-a cumpărat a chemat-o pe Sheelah în aceeaşi noapte. De fapt, noaptea următoare ar fi trebuit să fie a mea. Am fost uşurată când te-a ales pe tine, fiindcă mă gândeam că eu va trebui să plec dacă te face pe tine următoarea favorită. Dar am văzut că au mutat-o pe Mara în locul meu. După ce te-a chemat pentru prima oară, Jamil n-a mai chemat nicio altă concubină în patul lui. Nici nu ştii cât de norocoasă eşti, Shahar, să-l ai doar pentru tine o săptămână întreagă. Eu n-am reuşit să-l păstrez decât două zile prima oară, apoi a chemat-o iarăşi pe Sheelah.

Chantelle închise ochii şi numără încet până la zece. Nu trebuia să se lase tulburată de ce auzea. Doar pentru că Jamil părea să o fi minţit nu însemna că într-adevăr o făcuse sau că o făcuse intenţionat. Nu spusese că nu mai făcuse dragoste cu nicio altă femeie, ci întrebase doar cum ar fi putut să o cheme pe alta care să-i ţină de urât. Ei bine, putuse totuşi să o facă. Nu insinuase decât că aşa ceva ar fi fost puţin probabil.

Nu, nu, Chantelle nu trebuia să creadă că o minţise intenţionat. Poate că dorise să spună doar că nu şi-o mai scosese din minte de când o văzuse prima oară, iar Jamila tocmai îi confirmase că asta era adevărat, cel puţin. În plus, oare nu presupusese şi ea însăşi că Jamil se culca în continuare şi cu soţiile lui? Dar asta nu o oprise să i se lase în voie cu totul. Ah, dar ce romantic fusese să-l audă

spunând că din clipa în care o văzuse pentru prima oară nu o mai dorise decât pe ea!

Vorbele lui erau unul dintre motivele pentru care Chantelle se simţise atât de fericită în dimineaţa aceea. Aproape că reuşise să uite că nu era singura concubină a lui Jamil. Toate femeile de aici şi-l împărţeau, dar Chantelle credea că încă nu-l împărţise cu nimeni, ceea ce contase enorm pentru ea. Şi încă mai conta.

N-avea decât să-l întrebe când se vedeau din nou deseară. Dacă *dey*-ul *o* putea asigura că nu mai avea nevoie de nicio altă femeie…

— Ah! ţipă brusc Jamila, însă apoi continuă ceva mai potolită: Vai de mine. Eşti sigură?

Chantelle deschise ochii şi văzu că o servitoare stătea ghemuită lângă Jamila, şoptindu-i la ureche.

— Ce e?

— *Dey*-ul m-a chemat la el diseară, spuse uimită bruneta. Nu mă aşteptam… ei bine, nimeni nu se aştepta… cred că e furios pe Sheelah din cine ştie ce motiv dacă o ignoră aşa. Da, asta trebuie să fie, continuă Jamila, ridicându-se în capul oaselor şi zâmbind încântată. Ah, dar oricum n-am de ce să mă plâng. Credeam că va trebui să aştept săptămâni întregi până să-mi vină rândul, acum că eşti şi tu aici. Jamila îşi puse o mână pe braţul lui Chantelle, abia stăpânindu-şi bucuria. Fii fericită pentru mine, Shahar. Îmi place atât de mult să fac dragoste!

Apoi, Jamila se îndepărtă grăbită spre una dintre băile private, trăgându-şi servitoarea după ea.

Chantelle nu se mişcă. O clipă nu mai îndrăzni nici să respire, apoi îşi dădu seama că ochii începuseră să i se umple de lacrimi, la naiba! „Doamne! Să nu îndrăzneşti!”

Se aplecă şi reuşi să-şi şteargă discret lacrimile pe antebraţe, apoi sări în picioare. Trebuia să plece de-aici imediat şi nu îndrăznea să rişte o plimbare lungă pe coridoarele la fel de aglomerate ca *hammam*-ul. Nimeni nu trebuia să spună că o văzuse pe Chantelle atât de supărată că *dey*-ul îşi pierduse interesul pentru ea atât de repede.

Repede? Nu, toată lumea credea că se culcase cu el încă din prima seară, ceea ce le-ar fi făcut pe celelalte femei să creadă că Chantelle era supărată fiindcă îşi pierduse privilegiul acum. Asta era chiar mai rău. „Privilegiu pe naiba!” Dumnezeule, ce prostuţă fusese!

Chantelle rămase acolo o clipă, agonizând la gândul că nu era nicăieri unde se putea ascunde până să-şi vină în fire. Apoi îşi dădu seama că ar fi putut să fugă în sauna cu aburi, unde aerul era atât de încărcat că nimeni nu i-ar fi putut citi sentimentele pe chip, nici chiar de la doi paşi.

Chantelle porni spre sauna cu aburi, înghiţind nodul din gât şi rugându-se ca nimeni să nu-i fi observat graba sau cel puţin să nu-i fi văzut ochii umezi, fiindcă simţea deja alte lacrimi luându-le locul celor dintâi. O cameră din sauna cu aburi era goală, slavă Domnului; Chantelle se întinse pe burtă într-un colţ şi îşi ascunse faţa în mâini. Nu-şi mai putea stăpâni lacrimile.

Ticălosul! Perfidul! Nenorocind! Îl ura, îl dispreţuia! Dumnezeule, o durea atât de tare, însă era doar vina ei. Era atât de proastă! Oare cum putuse să-l creadă în stare de vreun sentiment nobil? Nu-i dorea decât trupul, atât! în clipa în care primise ce voia, Jamil se grăbise să-şi arate deja adevărata faţă. Dar gata, se terminase. Familia Burke învăţa mereu din greşeli. Da, fusese sedusă. Da. Fusese într-atât de prostuţă încât îşi făcuse iluzii romantice. Slavă Domnului că măcar gândurile i se spulberaseră înainte ca relaţia să devină prea serioasă şi să şi închipuie că se îndrăgostise. Oare cum s-ar fi simţit acum dacă l-ar fi iubit? Nici nu-şi putea închipui aşa ceva. Oricum, era destul de rău şi aşa. Se minţise degeaba. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Oare nu văzuse destule lucruri care să-i tragă un semnal de alarmă? Toată lumea îi spusese că Jamil o iubea pe Sheelah, dar îi era el oare credincios întâii lui soţii? Nu, chiar deloc. Atunci de ce naiba îşi închipuise Chantelle că Jamil avea să facă o excepţie doar pentru ea? Doar n-o iubea! Şi chiar dacă ar fi iubit-o, nu era pregătit să renunţe la celelalte concubine pentru ea, la mamele copiilor lui, la

Sheelah. Visurile ei erau imposibil de atins, aşa că nu era decât vina ei că se simţea aşa.

O clipă mai târziu, Chantelle auzi nişte voci apropiindu-se de afară. „Doamne, fă-i să treacă mai departe, te rog…” Dar dacă nu…

Chantelle se ridică şi îşi şterse grăbită lacrimile cu mâneca halatului. Adamma nu o machiase încă, deci măcar era recunoscătoare că nu avea dâre de kohl pe faţă. Lacrimi stupide. Oare de ce plângea pentru un asemenea rahat de cămilă? Gândul o făcu să chicotească. Era mai bine să rămână la insultele englezeşti. Nu avea flerul Adammei pentru cele turceşti.

Una dintre servitoare… dar nu, tonul era mult prea imperativ pentru o simplă servitoare.

— … nu mai vreau pretexte! N-ar fi trebuit să vă ia atât de mult timp!

Un bărbat răspunse ceva pe un ton jos, dar Chantelle nu auzi ce spuse. Vocea plină de furie a femeii răsună limpede, continuând:

— Ia asta şi vinde-o. Dacă nici aşa nu poţi să cumperi puţin curaj va trebui să…

— Dar băiatul? o întrerupse vocea bărbatului.

Apoi bărbatul mai murmură ceva, iar femeia îi răspunse:

— Da, ocupă-te şi de asta. Nimic altceva nu l-a momit să iasă din palat până acum, dar poate asta o va face. Dacă planul tău funcţionează, aştept rezultate mai bune de data asta. Şi să nu îndrăzneşti să-mi spui să tac, Ali! Nimeni nu…

Chantelle abia mai auzi continuarea, fiindcă cei doi trecură mai departe. Păcat, conversaţia lor tocmai devenea interesantă. Nu înţelegea de ce se certau, dar îi distrăseseră atenţia o clipă, iar acum se simţea destul de puternică să ajungă în apartamentele ei în siguranţă.

Chantelle nu observă cele două siluete care aşteptau la capătul coridorului când ieşi din saună, dar cei doi o văzură.

— Crezi că e posibil să ne fi auzit? întrebă eunucul.

— Nu, dar pentru orice eventualitate...
— Mă voi ocupa personal de asta, *lalla.*

Capitolul 35

Chantelle avea ochii împăienjeniţi când intră la băi în după-amiaza următoare, dar nimic n-ar fi putut-o opri: nici greaţa pe care o simţea, nici avertismentul Adammei că toată lumea vorbea despre ea, şi nici dorinţa ei de a se ascunde de toată lumea. Mândria ei nu i-ar fi dat voie să facă aşa ceva; în plus, acum putea să se controleze. Nu lăsa să se vadă absolut deloc cât de supărată era din cauza a ceea ce se întâmplase cu o zi înainte.

Însă Adamma nu exagerase. Chantelle era în centrul atenţiei. Dacă ar fi fost chemată de Jamil doar o zi sau două, ar fi fost normal şi nimeni nu s-ar fi gândit să comenteze prea mult despre asta. Însă Chantelle fusese chemată înainte să fie instruită cu totul, şase nopţi la rând, ceea ce părea să fie un nou record pentru Jamil. Motiv pentru care întreg haremul fierbea.

Chantelle reacţionase la veştile de ieri-seară exact aşa cum speraseră cele care o invidiau. Dar la naiba, n-avea de gând să le dea satisfacţie, chiar deloc. Aşa că îndură cu stoicism mârâielile şi privirile satisfăcute, şoaptele şi râsetele celorlalte, deşi îşi dădea seama totuşi că nu toate femeile erau atât de josnice. Reuşi chiar să-i zâmbească Nourei, care abia aştepta să-i spună că Jamila fusese atât de epuizată că încă mai dormea.

Asta o duruse pe Chantelle, fiindcă şi ea se simţise la fel în dimineaţa trecută. Şi astăzi era epuizată, dar motivul era cu totul altul. Noaptea trecută nu putuse să doarmă, însă asta nu-i adusese nicio plăcere. Seara se simţise mizerabil. Refuzase să primească vreo vizită, aşa că nu îndurase decât compania Adammei. Iar sclava se purtase de parcă ea căzuse din graţiile stăpânului şi nu Chantelle,

plimbându-se de colo-colo cu o faţă lungă.

„Cine se-aseamănă se adună”, gândi Chantelle, însă ar fi preferat totuşi să fie singură ieri-seară. Nu reuşise să mănânce mai mult de câteva îmbucături la cină, atât de abătută se simţea, şi tot vomitase mai târziu. Nici acum stomacul ei nu suporta pic de mâncare, şi asta tot din vina lui Jamil. Ticălosul o făcuse să sufere de indigestie.

Chantelle tocmai ieşise de la băi şi se pregătea să intre în sala cea mare când Adamma veni în fugă, toată numai un zâmbet, şi îi spuse că fusese chemată din nou în acea seară. Bineînţeles, Adamma nu reuşi să i-o spună pe un ton normal. Nu, ţipase chiar, şi o făcuse intenţionat, bănuia Chantelle. Mătuşa Ellen ar fi fost mândră. Chantelle nu reacţionă în niciun fel. Încuviinţă şi plecă demnă de la *hammam,* întorcându-se în apartamentele ei şi lăsând impresia că era firesc să accepte chemarea *dey*-ului. Dar nu dorea să-l vadă. Nu, chiar deloc.

Odată ajunsă acolo, Chantelle merse direct în dormitor şi nu mai ieşi. O auzi pe Adamma plimbându-se prin faţa perdelei care le separa camerele. Nu-i spusese nimic încă, aşa că fata era probabil nerăbdătoare să înceapă pregătirile. Dar Chantelle n-avea de ce să se pregătească.

Adamma aşteptă douăzeci de minute, apoi îşi strecură capul printre perdele.

Îşi găsi stăpâna în faţa ferestrei, privind grădinile.

— *Lalla?*

— Da?

— N-ar trebui să…

— Nu.

— Dar…

— Nu mă duc, Adamma.

Shahar nu se întorsese spre ea şi nu-şi ridicase vocea. Adamma îşi muşcă buza de jos. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, dar tot era surprinsă.

— Ţi-e rău, *lalla?* întrebă ea, ezitând.

Chantelle privi peste umăr.

— Dacă mi-e rău? zâmbi ea. Nu, dar e un pretext foarte bun pentru că nu vreau să mă cert cu *dey*-ul în seara asta. Trimite-l pe Kadar să-i spună lui Haji Agha că nu mă simt bine. *Dey*-ul trebuie să-şi găsească alte preocupări în seara asta.

Adamma scoase un geamăt şi se grăbi să vorbească cu eunucul care aştepta la intrare, ca de obicei.

— Nu vrea să meargă! bolborosi fata.

Kadar sări în picioare şi puse aceeaşi întrebare:

— Îi e rău cumva?

— Nu, dar trebuie să-i spui lui Haji Agha că nu se simte bine.

— N-o să meargă, fata mea.

— Ba să speri că o să meargă, pentru că vorbeşte serios. Chiar n-are de gând să se ducă la el.

Kadar mormăi şi plecă în fugă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că mica englezoaică n-avea să rămână aşa de ascultătoare prea multă vreme. Era mult prea mândră şi mult prea încăpăţânată pentru binele ei. Poate că Haji Agha urma să-l creadă totuşi.

— Nu te cred, spuse Eunucul Negru după ce Kadar îi transmise mesajul. Ce-a păţit de data asta?

— Cred că e evident, stăpâne.

Haji se încruntă. Da, era evident: Shahar era fără îndoială supărată că fusese ignorată în seara trecută. Femeile din Europa aveau nevoie de mai mult timp până să se obişnuiască cu traiul în harem. Acum era furioasă şi plină de gelozie, iar gelozia avea să o facă probabil şi mai nesuferită ca înainte.

— *Dey*-ul nu va crede aşa ceva, spuse Haji, mai mult pentru sine, fiindcă deja ajunsese la concluzia că trebuia măcar să încerce.

Dacă nu avea voie să-şi folosească drogurile, nu-i mai rămânea decât forţa brută. Lui Jamil nu i-ar fi plăcut să i-o „aducă” aşa.

— Poate că *dey*-ul va accepta scuza chiar dacă n-o crede, sugeră Kadar. Cred că îi cunoaşte deja toanele.

— Să sperăm, mormăi Haji. Pe barba Profetului, fata asta ne face prea multe probleme, adăugă el, îndreptându-se spre apartamentele *dey*-ului.

Ar fi trebuit să-şi dea seama însă că se obosea degeaba.

— Chiar e bolnavă? întrebă Derek, plin de suspiciune.

— Eu… n-am văzut-o personal, se bâlbâi Haji, dar… dar servitorii ei mi-au dat asigurări că…

— Bolnavă sau nu, adu-mi-o la ora hotărâtă, Haji.

Şi asta fu tot.

Capitolul 36

Chantelle se plimba în stânga şi în dreapta. Era încă în dormitorul ei, dar îşi pierduse de mult calmul. Şi Kadar, şi Adamma încercau să o facă să se răzgândească de o jumătate de oră. Lui Jamil i se spusese că era bolnavă, dar nu-i păsase. Insistase chiar să o vadă. Chantelle refuza în continuare.

— Dacă nu mergi, *dey*-ul va veni aici, îi spuse Adamma.

— Nu, nu va veni. Tu însăţi mi-ai spus că dey-ul se coboară rareori până într-atât încât să intre în harem fiindcă nu-i place toată agitaţia.

— Dar dacă vine? Să ştii că dacă vine, va fi furios.

— Bine, pufni Chantelle. Cine se aseamănă se adună.

Cei doi sclavi făcură aceeaşi grimasă auzind-o. Fuseseră avertizaţi să o convingă neapărat pe Chantelle, pentru că dacă nu… Acel „dacă nu” îi făcea să încerce în continuare, însă degeaba.

Haji Agha aştepta în holul de la intrare. Era prea bătrân şi prea obişnuit cu tabieturile lui ca să se obosească cu toanele unei singure concubine, din momente ce avea atâtea alternative. De data asta însă nu putea decât să-i trimită pe sclavii lui Shahar să se certe cu ea, fiindcă *dey*-ul

îi interzisese să o pedepsească în vreun fel.

— În curând ţi se vor aduce haine şi bijuterii, spuse Kadar. Vrei ca servitoarele să creadă că eşti bosumflată fiindcă n-ai fost chemată ieri-seară?

Chantelle se înfurie. Bosumflată? Era scandalos!

— Dacă vrei să ştii…

— Poţi să spui orice, *lalla,* nu contează. Haremul va ajunge singur la concluziile lui.

— Nu-mi pasă.

— Nu? întrebară amândoi deodată.

Chantelle îi privi încruntată. Cum naiba ajunseseră să o cunoască aşa de bine, şi încă atât de repede? La naiba cu mândria ei!

— Bine, bine, se răsti ea. Dar dacă mi se taie capul în seara asta, şi voi veţi fi de vină pentru că m-aţi obligat să mă duc la el.

— N-o să se întâmple aşa ceva, *lalla.*

— O, nu? se răsti Chantelle. Dacă Jamil îndrăzneşte să mă atingă, am să-i scot ochii. O să vedem apoi cât de mult o să reuşesc să-mi păstrez capul pe umeri.

Adamma păli, luând-o în serios. Kadar îşi stăpâni un zâmbet. Micuţa englezoaică era furioasă, ce-i drept, însă nu era proastă, în plus, *dey*-ul nu era un bărbat cu totul insensibil. Ştia că Chantelle nu voia să-l vadă şi deci se pregătise pentru ce era mai rău.

Derek se aştepta într-adevăr la ce era mai rău, chiar dinainte ca Shahar să încerce să se prefacă bolnavă. Cel mai înţelept lucru era să-i lase câteva zile în care să-şi mai uite furia, iar Derek intenţionase să facă asta la început. Asta fusese însă ieri, când hotărâse să trimită după Charity Woods şi crezuse că se săturase de Shahar o vreme. Seara trecută însă îşi dăduse seama cât de mult se înşelase. O avea pe Charity cea drăguţă la dispoziţia lui şi s-ar fi putut înfrupta fără probleme din farmecele ei, fiindcă Charity era într-adevăr fermecătoare, dar în schimb jucaseră şah toată noaptea, iar Derek pierduse iar şi iar, fiindcă nu se putea gândi decât la Shahar şi la cum va reacţiona la presupusa

lui infamie.

Nu avusese de ales însă. Trebuia să o cheme pe Charity Woods mai devreme sau mai târziu, aşa că n-avea decât să o facă acum. Mai târziu ar fi putut fi prea târziu, fiindcă nu ştia când se va întoarce Jamil. Trebuia ca registrul oficial al haremului să arate că favorita cunoscută sub numele de Jamila fusese într-adevăr chemată, altfel n-ar fi fost eliberată când toate acestea urmau să ia sfârşit.

Dacă Charity Woods n-ar fi fost una dintre favoritele lui Jamil, Derek ar fi putut pur şi simplu să ceară să fie eliberată. Aşa însă, şi pentru că Omar insistase ca Jamil să facă dragoste cu cel puţin una dintre favoritele lui Jamil, situaţia se potrivise perfect. Deşi acum trebuia să o ia din nou de la capăt cu Shahar.

O dăduse în bară de la început, fir-ar să fie. Shahar n-ar fi atât de supărată acum dacă Derek s-ar fi văzut cu domnişoara Woods mai devreme. Dar nu, Derek se lăsase condus de pasiune şi de instinct, iar astăzi era pe cale să o facă din nou. De ce? Oare ce avea Shahar atât de special că îl făcea atât de nerăbdător să o întâlnească? Îi luase minţile. Shahar îi controla trupul mai mult chiar decât el însuşi. De ce ea? Mai ales că în harem erau zeci de alte femei frumoase care s-ar fi oferit bucuroase să-i potolească setea pe care i-o crease blonda cu părul argintiu.

Derek nu îşi înţelegea propriile gânduri, dar ştia un lucru: devenise obsedat de Shahar şi trebuia să treacă peste asta înainte ca Jamil să se întoarcă. Viitorul lui fusese deja stabilit, iar o concubină frumoasă care teoretic nici măcar nu îi aparţinea n-avea loc în viaţa lui de-acum înainte. Derek se putea folosi de ea acum, dar nu pentru totdeauna. Deci nu avea decât să se bucure de farmecele ei cât mai putea şi să spere că, cu cât se culca mai mult cu ea acum, cu atât mai repede avea să-i treacă obsesia.

Derek îi trimise pe cei doi coloşi nubieni altundeva dinainte, apoi îşi concedie servitorii. În apartamentele lui fusese pregătită o cină pentru amândoi. Măsuţa joasă din faţa uşilor care duceau spre grădină era decorată cu

trandafiri, un detaliu englezesc la care Derek se gândise de dragul lui Shahar. Din grădină se auzea o muzică în surdină.

Shahar şi Derek aveau să fie singuri. Derek nu dorea să le audă cineva cearta, fiindcă ar fi trebuit să se comporte ca Jamil, iar fratele său n-ar fi tolerat niciodată aşa ceva. Derek avea de gând să fie peste măsură de indulgent. Ar fi făcut orice, mai puţin să implore, doar ca să o mulţumească pe femeia cu care voia să se culce din nou.

Shahar intră în linişte, deşi Derek se aşteptase să o vadă târâtă de eunuci, ţipând şi zbătându-se. Ar fi trebuit să-şi dea seama că fata se putea controla totuşi cât de cât. De fapt, Shahar îşi asumase o postură regală, rigidă, de parcă şi-ar fi strâns demnitatea în jurul ei ca pe un voal, pe lângă hainele argintii în care fusese îmbrăcată de data asta. Strălucea din cap până în picioare, cu costumul presărat cu paiete şi purtând la gât, la încheieturi şi la glezne bijuterii cu diamante scumpe. Nu îşi pusese niciuna dintre bijuteriile pe care i le dăduse, ceea ce era un semn limpede. Era totuşi răpitor de frumoasă; aproape că îi tăia răsuflarea.

Chantelle rămase în mijlocul camerei, cu bărbia ridicată şi pumnii strânşi. Privea fix în faţă, fără să se obosească să vadă unde era Jamil. Arăta ca o figurină de porţelan, atât de fragilă că ar fi putut fi spartă cu un singur cuvânt.

Derek merse în spatele ei.

— Deci ţi-ai revenit? întrebă el.

— De fapt... mi-e cam greaţă, răspunse Chantelle după o vreme.

Derek zâmbi auzindu-i minciuna.

— Prea greaţă ca să mâncăm împreună?

Chantelle fu la un pas să-l refuze, dar adevărul era că îi era peste măsură de foame acum că stomacul i se liniştise cât de cât.

— Mi-ar prinde bine nişte mâncare, spuse ea.

Jamil trecu în faţa ei şi îi făcu semn să se aşeze la măsuţa din spatele lor. Chantelle îi urmări gestul, însă nu-l privi în ochi. După ce se aşeză pe o pernă pufoasă, rămase

cu privirea aţintită asupra farfuriilor cu mâncare care îi erau întinse în faţă.

Derek se simţi ofensat că Shahar nu remarcă vita prăjită şi budinca de Yorkshire pe care le ordonase de la consulatul britanic special pentru ea, împreună cu un bucătar care să le pregătească. Fără îndoială că Sir John Blake se întreba ce plănuia Jamil Reshid, dar *dey*-ul nu trebuia să se justifice în faţa consulului britanic, care n-ar fi visat măcar să-i refuze o cerere atât de neînsemnată. Derek ar fi preferat totuşi să o vadă măcar că observă ce îi pregătise, din moment ce făcuse un asemenea efort doar pentru ea.

Însă Shahar era rece şi încordată, refuza să-i vorbească şi nici măcar nu-l privea. Derek hotărî să nu încerce nici el să-i vorbească în timpul cinei. Se ştia că o masă bună îmbunătăţea dispoziţia oricui, iar el avea nevoie de cea mai mică fărâmă de ajutor dacă Shahar avea de gând să rămână aşa.

Dar când îi turnă o ceaşcă de ceai, luat de asemenea de la Sir John, Derek nu se mai putu stăpâni şi se hazardă în sfârşit să o întrebe:

— Ţi-a plăcut cina?

— Carnea era puţin cam aţoasă.

Derek scrâşni din dinţi. Chiar aşa era. Valetul marchizului, domnul Walmsley, ar fi fost îngrozit. Dar oare la ce se aşteptase aici, în Barikah, unde se găsea îndeosebi carne de oaie?

— N-am reuşit să găsesc un bucătar mai bun într-un timp atât de scurt, spuse Derek.

Shahar nu răspunse. Sorbi puţin ceai, ţinându-şi privirea coborâtă în continuare.

Derek începea să se simtă din ce în ce mai neliniştit fiind tratat aşa. Începea în acelaşi timp să se înfurie. Ar fi preferat ca Shahar să ţipe la el şi gata, deşi încă nu era sigur ce minciună ar fi putut să-i spună. Adevărul ar fi fost prea mult. Şi asta îl enerva.

Se ridică brusc şi spuse:

— Vino.

Chantelle ignoră mâna care îi era întinsă şi se ridică singură, îndreptându-se spre pernele îngrămădite în colţ. Dar nu se aşează.

Nu putea. Îşi aminti cum fusese sedusă acolo şi se simţi din nou furioasă pe ea însăşi fiindcă îi cedase.

Derek veni din spate şi o trase în jos, întinzând-o pe perne, lângă el. O luă în braţe. Shahar se împinse imediat deoparte şi se retrase. Derek o privi în ochi o clipă, apoi se hotărî să-i permită asta. Ochii ei străluceau la fel de tare ca diamantele pe care le purta, însă străluceau de ură.

— Nu e bine aşa, Shahar, spuse Derek după o nehotărâre de-o clipă. Am dreptul să te ating.

— Iar eu am dreptul de la Dumnezeu să mă apăr de tine. Te avertizez că exact aşa voi face.

Derek îi captase atenţia întru totul acum. Chantelle se ridicase în genunchi ca să-l privească, strângându-şi pumnii în poală, pregătită pentru orice mişcare a lui.

Derek oftă şi îi zâmbi vag, în semn de scuză.

— Dar nu poţi să mă învingi, deci n-are rost să încerci. Nu faci decât să-ţi risipeşti energia, pe care am putea-o folosi amândoi mult mai bine.

— Nu! Niciodată! suspină Chantelle.

— Niciodată? spuse Derek, clătinând din cap de parcă nu înţelegea cuvântul. Eşti furioasă, dar cel puţin fii realistă, Shahar. Ştii foarte bine că dacă te vreau, te voi avea.

— Iar eu mă voi împotrivi!

— Mi-ai spus deja. Vrei să-ţi arăt cât de inutil ar fi?

Chantelle îl privi speriată o clipă, apoi explodă plină de furie:

— Lua-te-ar naiba! N-ai pic de mândrie? Chiar ai de gând să o forţezi pe o femeie care te dispreţuieşte să se culce cu tine?

— Crezi că am nevoie de vreun pic de forţă?

Chantelle se zburli toată auzindu-i tonul atât de încrezător.

— N-ai decât să încerci, o să…

— Ah, dar chiar asta am de gând, englezoaico, în curând. Te voi face să-mi torci în braţe. Mai ţii minte…

— Taci!

— Văd că da, continuă Derek, zâmbind drăceşte. Şi eu ţin minte. Deci de ce ne mai pierdem timpul…

— Ah!

Chantelle sări în picioare, însă Derek îi cuprinse genunchii cu braţul şi o trase înapoi. Ateriză în poala lui, cu picioarele atârnându-i pe perne, dar în clipa următoare *dey*-ul era deasupra ei. Jamil îi pironi braţele deasupra capului, ţinând-o locului. Chantelle se zbătu din toate puterile, însă nu reuşi să scape. Era prinsă.

— Nu te opri, îi murmură răguşit Jamil la ureche. Îţi simt fiecare mişcare cu trupul meu.

Shahar rămase nemişcată, ceea ce îl făcu să chicotească:

— Eşti atât de imprevizibilă, englezoaico. Credeam că am trecut deja de asta.

— Dă-mi drumul, scuipă Chantelle printre dinţi.

— Dar te prefer aşa, răspunse Jamil, frecându-şi şoldurile de ale ei. Îmi aduce aminte de atâtea lucruri minunate.

— Te urăsc.

Derek clătină încet din cap.

— Eşti furioasă. Nu mă urăşti

Era amuzat, i se vedea în privire şi în zâmbetul din colţul buzelor. Nu o lua în serios. Sau, dacă într-adevăr o credea, atunci îşi închipuia că putea să o seducă din nou fără probleme. Dar nu putea, iar Chantelle se temea că, odată ce Jamil îşi dădea seama de asta, avea să se înfurie şi el în cele din urmă.

— Să nu-mi spui ce simt eu, Luminăţia Ta, zise ea. Nu-mi poţi ordona să simt ceva, chiar dacă îmi porţi forţa trupul.

— Credeam că pot să te fac să simţi anumite lucruri. Doar ştii ce s-a întâmplat acum două seri.

Chantelle suspină amintindu-şi cât de uşor o făcuse Jamil să-l dorească.

— Asta a fost înainte să mă minţi!

— Ce vorbeşti, femeie? se încruntă în sfârşit Jamil.

— M-ai făcut să cred că nu te-ai mai culcat cu nicio femeie de când m-ai văzut, dar acum ştiu că încă din noaptea în care m-ai cumpărat te-ai culcat cu Sheelah, iar în noaptea următoare al…

— Ajunge! o întrerupse răstit Derek.

Dumnezeule! Şi crezuse că nu trebuia să-i explice de ce o chemase pe Jamila. Ce ar fi putut să-i spună? Adevărul era că Derek stătuse singur în pat, gândindu-se la ea. În timp ce fratele lui făcea dragoste cu Sheelah, dar Shahar nu trebuia să ştie asta. Derek nu se putea apăra fără să se dea de gol. Nu putea să-i spună nici de ce fusese nevoit să o cheme pe Jamila, fiindcă toată lumea trebuia să creadă că se culcase cu ea dacă voia să fie eliberată, chiar şi Omar… chiar şi Shahar. La naiba. Nu o minţise înainte, dar acum trebuia să o facă.

— Mă acuzi că te-am minţit, Shahar, dar ţi-am vorbit din inimă. Nu te doream decât pe tine. Din clipa în care te-am văzut, m-ai făcut să simt lucruri pe care nu le-am mai simţit niciodată pentru o femeie.

— Dar asta nu te-a oprit să…

— Erai neatinsă, femeie! Erai inocentă în trup şi suflet. N-aş fi putut să te chem imediat, deşi doream asta. Aveai nevoie de puţină instruire ca să ştii la ce să te aştepţi şi să nu te temi de mine. Sau ai fi preferat să mă culc cu tine încă din prima seară?

— Nu, răspunse încordată Chantelle, şi nici nu-mi pasă cu cine te-ai culcat. Şi nici de ce. Tu mi-ai spus că nu te-ai mai culcat cu nimeni, iar eu te-am crezut. Asta m-a făcut să te văd altfel şi să… ei bine, asta mi-a schimbat părerea. Dar asta şi doreai, nu-i aşa? adăugă ea amărâtă. De-asta m-ai minţit.

— Oare chiar te-am minţit sau ţi-am spus adevărul? Tu erai singura femeie pe care o doream. Nu mă gândeam

decât la tine.

Shahar îl privi plină de îndoială, iar Derek insistă, profitând de moment:

— Te-am lăsat oare să fii instruită luni de zile? I-am ascultat oare pe cei care mi-au spus că nu erai pregătită? Tu ştii cel mai bine că nu ţi-am lăsat nici cel mai mic răgaz, şi asta pentru că abia aşteptam să te revăd. Iar apoi tu m-ai respins. Ai habar cum m-ai făcut să mă simt?

— Eu…

Chantelle rămase fără cuvinte. Nu se aşteptase ca ea să fie cea nevoită să se apere. Nu se aşteptase nici să se simtă vinovată, însă acum simţi că i se strânge inima de ruşine. Jamil avea dreptate, la naiba. Nu o minţise; nu-i spusese clar că nu se culcase cu nicio femeie de-atunci. Iar Chantelle se gândise şi ea că îl înţelesese greşit, sau că Jamil nu se exprimase bine.

Ţi-am vorbit din inimă. Nu te doream decât pe tine. Nu putea să-l fi înţeles greşit de data asta, nu-i aşa? La naiba, iarăşi îl credea. De ce însă nu se bucura să-l audă?

Derek se relaxă puţin, simţind că de data asta câştigase. Nu-i lăsă lui Shahar suficient răgaz cât să-i arunce în faţă un nou obstacol, sperând că era suficient puţin noroc şi ceva talent ca să îl ocolească dinainte. O sărută, intenţionând să o facă să-şi lase garda jos cu totul. Iar planul lui dădu roade. Ea nu întoarse capul ca să-i evite buzele. Braţele i se relaxară, iar trupul ei se lipi de al lui. Pe măsură ce Shahar i se supunea, Derek îşi slăbea strânsoarea, până când îi dădu drumul cu totul şi îi simţi degetele alunecându-i în păr. Apoi, brusc, Shahar îi smuci capul înapoi.

— Au! Pentru numele lui Allah…

— Te-am avertizat, îl întrerupse furioasă Chantelle. Dacă voiai să te culci cu o femeie supusă, ar fi trebuit să o chemi iarăşi pe Jamila, iar ea…

Derek îi astupă gura cu o mână. Nu se gândi că mai devreme încercase să o convingă că nu-i va face niciun rău şi nici că declarase că îi acceptase provocarea de a o

seduce. Furia ei îl făcuse să-şi piardă capul într-atât că nu-i mai păsa de consecinţe, iar când îşi dădu seama de asta simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

Jamil ar fi fost flatat şi amuzat de rezistenţa ei, însă nu i-ar fi permis să continue până în punctul în care l-ar fi înfuriat atât de tare. Derek nu era amuzat. Ştia că Shahar avea încredere în el şi de-asta i se lăsase în voie în sfârşit, însă acum încrederea ei fusese spulberată. Shahar se simţea trădată.

Derek îi mulţumi lui Dumnezeu că Jamil avea alte gusturi şi nu intenţiona să o păstreze pe Shahar pentru el însuşi. Shahar n-ar fi rezistat nicio săptămână fără să fie crunt pedepsită, ceea ce i-ar fi învins în cele din urmă orice rezistenţă. Nu-şi dădea seama cât de norocoasă fusese, iar Derek nu-i putea spune. Ce rost avea însă? El era singurul bărbat pe care îl avea la dispoziţie.

Era normal ca Derek să-şi facă griji pentru ea, însă vocea îi rămase fermă când îi spuse:

— Dacă aş fi vrut-o pe Jamila, aş fi chemat-o *pe ea.* Te vreau pe tine, Shahar. Te-am vrut şi ieri, dar m-am gândit prosteşte că ţi-ar prinde bine o zi de odihnă după ce nu te-am lăsat să dormi o noapte întreagă.

Chantelle îi împinse mâna la o parte şi se răsti:

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că ai făcut-o de dragul meu!

— Credeam de asemenea că eşti mult prea mândră ca să fii geloasă.

— Geloasă? întrebă Chantelle, cu ochii scânteind. Pe naiba! Nu m-ai făcut decât să-mi aduc aminte că stau într-un bordel, şi tu eşti…

— Nu o spune!

— De ce nu? Dacă eu aş face dragoste cu un alt bărbat în fiecare seară, aşa mi-ai spune, nu-i aşa? Şi să nu-mi spui că pentru un bărbat lucrurile stau altfel, că unui bărbat i se permite aşa ceva, că *ţie* ţi se permite. Poate că în lumea ta aşa e, dar nu şi în lumea mea.

— Chiar aşa?

Chantelle se înfurie şi mai tare văzându-i zâmbetul.

— Atunci dă-mi voie să pun altfel problema. Din punctul *meu* de vedere, nu ţi s-ar permite niciodată aşa ceva. Acum… dă-mi… drumul!

Chantelle îl împinse iar şi iar, însă trupul lui Jamil era tare ca piatra.

— Îţi dau drumul, Shahar, după ce mă ierţi pentru că ţi-am făcut rău.

Chantelle făcu greşeala să-l privească în ochii lui calzi, strălucitori. Privirea lui şi vocea lui răguşită o făcură să se înfioare.

— Nu mi-ai făcut rău, insistă Chantelle, întorcându-şi capul într-o parte. Am ignorat doar câteva principii absolute o vreme, dar acum mi-am amintit cine sunt.

— Nu-mi face asta, Shahar, spuse Derek, profitând de faptul că gâtul ei era dezgolit ca să o sărute uşor acolo. N-a însemnat nimic pentru mine, continuă el, plimbându-şi buzele în sus până îi întâlniră lobul urechii, apoi îl muşcă uşor. Nici nu-mi mai amintesc ce am spus sau am făcut ieri-seară, fiindcă pentru mine n-a contat, îi şopti el în ureche, făcând-o să se înfioare cu fiecare respiraţie. Dar îmi amintesc fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună cu tine.

Chantelle simţea cum îşi pierde minţile.

— Nu… nu-mi poţi fi credincios doar mie. Nu ştii cum.

— Dacă de asta e nevoie ca să te culci cu mine din nou, atunci asta voi face, îi promise el.

Chantelle ridică din umeri şi îi împinse capul la o parte, îndoindu-se că îl auzise bine.

— Nu vorbeşti serios, pufni ea. Dumnezeule, mi s-a spus chiar că te epuizezi încercând să-ţi satisfaci toate concubinele. Ar trebui să fii bucuros că ai cel puţin o femeie care nu se va simţi neglijată dacă o ignori.

— M-ar distruge să ştiu asta, dar nu e adevărat. Acum că ai gustat din plăcerile trupului, ţi-ar lipsi.

Derek strecură o mână între ei şi îi prinse un sân în palmă.

— Chiar acum simt cum ţi se întăreşte sfârcul, cum mă imploră să-l sărut.

— Opreşte…

Cuvântul se transformă brusc într-un ţipăt, fiindcă în spatele lor apăruse o siluetă neagră şi Chantelle văzu vârful scânteietor al unui pumnal care se ridicase deasupra capului *dey*-ului.

Capitolul 37

Dacă Derek ar fi stat să se gândească, viaţa lui s-ar fi terminat chiar atunci. Cuţitul i-ar fi pătruns prin spate până în inimă, iar lama era suficient de lungă încât să o ajungă şi pe Shahar.

Dar Derek acţionă din instinct. Ţipătul lui Shahar fusese plin de teamă, nu ofensat de ceea ce făcea el, aşa că simţurile îi spuseră să acţioneze, nu să întrebe.

Se rostogoli într-o parte, luând-o pe Shahar cu el, şi se izbi de picioarele atacatorului. Bărbatul îşi pierdu echilibrul şi căzu peste ei, iar cuţitul lui trecu prin perne şi se frânse pe podeaua de marmură de dedesubt. Arma nu era însă mai puţin periculoasă acum că-şi pierduse vârful, fiindcă putea încă să taie prin carne şi os. Asasinul atacă din nou.

Derek avu timp să o împingă la o parte pe Shahar, însă apoi asasinul îl ajunse. Nu vedea ce se întâmplă în cameră; oare mai erau şi alţii? Oare tocmai o condamnase pe Shahar la moarte? Dar nu, chiar dacă erau mai mulţi asasini, n-aveau să se obosească cu o femeie atâta vreme cât ţinta lor era încă în viaţă. Nimeni nu sări să-l ajute pe cel din faţa lui. Derek află imediat de ce: bărbatul era suficient de puternic cât să n-aibă nevoie de niciun ajutor. Ciotul de pumnal îi străpunse pielea şi, dacă n-ar fi fost lipsit de ascuţiş, ar fi pătruns mai mult de un centimetru înainte ca Derek să-i tragă mâna asasinului înapoi, cât pe ce să-i frângă încheietura.

Asasinul îşi trase braţul şi atacă din nou, însă Derek pară lovitura cu antebraţul şi reuşi să-l lovească în faţă cu pumnul. Lovitura nu avea însă prea multă forţă, fiindcă Derek era întins pe podea, în doar câteva clipe, asasinul îşi reveni destul cât să încerce să-i taie gâtul. Derek avea braţele mai lungi şi asta îl salvă; îl lovi cu palma sub bărbie pe celălalt, făcându-l să-şi dea ochii peste cap.

Cuţitul nu-l atinse. Derek reuşi să se agaţe din nou de încheietura lui, hotărât să n-o mai scape a doua oară. Acum nu-i mai rămânea decât să se lupte din toate puterile, fiindcă doar unul dintre ei avea să scape cu viaţă din încleştare.

Chantelle rămase ghemuită pe podea, muşcându-şi pumnii şi privind speriată lupta pe viaţă şi pe moarte din faţa ei. Nu se gândi să fugă sau să strige după ajutor şi nici nu se întrebă de ce nu venise nimeni nici chiar după ce ţipase. Se gândi să facă ceva ea însăşi, dar era prea îngrozită ca să-şi ia ochii de la ei, temându-se că dacă făcea asta lupta avea să se termine. Asasinul era uriaş, acum că îl vedea limpede. Era lat în umeri, cu braţele groase şi muşchi puternici. Jamil, care era şi el puternic, dar era mult mai subţire la trup, nu-l mai putea ţine în frâu prea mult timp.

Chantelle trebuia să facă ceva, înainte ca teama pe care o simţea să o paralizeze cu totul. Se împletici în picioare, privind în jur în căutarea vreunui obiect pe care să-l poată folosi drept armă. Privirea i se opri asupra mesei. Îşi aminti de cuţitul lung de care se folosise Jamil ca să taie carnea. Nu venise nimeni să ducă resturile cinei. Cuţitul era încă acolo, dar oare îl putea folosi? Era în stare să ucidă pe cineva? Dar ce se va întâmpla dacă n-o făcea?

Jamil ar fi putut să moară, desigur. Asta îi dădu imboldul de care avea nevoie; fugi la masă şi luă cuţitul. Era însă mai îngrozită ca niciodată, chiar dacă strângea arma în pumn acum. Cum ar fi putut să facă aşa ceva? Dar cum ar fi putut să n-o facă? Nu voia ca Jamil să moară, nu-i aşa? *Nu-i aşa?*

Chantelle ştia înlăuntrul fiinţei ei care era răspunsul.

Se grăbi spre cei doi şi, înainte să apuce să se întrebe dacă ceea ce făcea era bine sau nu, ridică arma, gata să-l înjunghie în spate pe asasin, aşa cum intenţionase să-i facă şi el lui Jamil. Dar se apropiase prea mult. Cineva o lovi cu piciorul, dezechilibrând-o, şi capul lui Jamil apăru unde fusese spatele lat al asasinului o clipă înainte.

Chantelle păli. Nu reuşi să se tragă înapoi, fiindcă inerţia o trăgea înainte. Totul se întâmplă repede. Cuţitul îi atinse urechea lui Jamil, apoi Chantelle căzu peste asasin. În secunda următoare, Chantelle fu aruncată de perete; nu ştia că îl năucise pe asasin în cădere, iar Derek profitase de ocazie şi se căţărase peste el.

Peretele era acoperit cu perne, aşa că Chantelle nu se lovi deloc, îşi pierduse cuţitul în cădere, iar când privi din nou lupta, văzu ca amândoi bărbaţii erau nemişcaţi. Nu, Dumnezeule, nul

— Jamil?

Auzindu-se strigat, Derek îşi înălţă capul. Chantelle se simţi copleşită de uşurare şi se lăsă să cadă înapoi peste perne. *Acum* începea să simtă în sfârşit durerea. Dar oare ce simţea Jamil?

— Ai păţit ceva, Shahar?

— Eu? se înecă Chantelle; apoi însă îşi stăpâni un suspin când Jamil se ridică. Sângerezi! spuse ea, pe un ton aproape acuzator.

Derek îşi privi pieptul, dar tăietura era mult prea îngustă ca să-şi facă probleme.

— Nu e nimic.

— Dar de ce... cum a putut... unde naiba îţi sunt gărzile? reuşi în sfârşit Chantelle, simţind cum teama i se transformă în furie.

— Dacă ţin bine minte, le-am spus că oricine mă întrerupe în seara asta va fi jupuit de viu, indiferent de motiv. Este limpede că m-au crezut pe cuvânt. Oricum, sunt muţi şi surzi; n-ar fi auzit nimic.

— Am ţipat suficient de tare cât să mă audă gărzile de la capătul celălalt al coridorului.

— Chiar aşa, zâmbi Derek. Dar chiar dacă ar fi venit auzind o femeie ţipând, ceea ce e puţin probabil în cazul tău, fiindcă întreg palatul ştie cât de mult îmi dai de furcă, soldaţii de la uşă nu i-ar fi lăsat să intre.

Chantelle îi ignoră insinuarea că ţipetele ei n-ar fi putut să însemne decât că Jamil îşi pierduse răbdarea.

— Atunci *cum* a putut să intre?

Chantelle privi spre asasinul care rămăsese culcat la podea şi se înfioră văzând un pumnal care îi ieşea din piept. În jurul lui se strânsese deja o baltă de sânge.

— E o întrebare bună.

Chantelle îl văzu pe Jamil îndreptându-se spre uşă. Gărzile de la uşă fuseseră ucise, probabil. Însă, spre surprinderea ei, soldaţii intrară în cameră, urmaţi de mulţi alţii în curând. Iar gărzile de corp ale *dey*-ului erau bine-mersi; încă se plimbau prin grădină, unde îi trimisese Jamil mai devreme. Ambele intrări erau păzite, dar era limpede că paznicii nu îşi făcuseră treaba cum se cuvenea. Muţii erau peste măsură de tulburaţi văzând asasinul mort din camera stăpânului lor. La prima vedere, cineva îl ajutase pe asasin să se strecoare în palat, fie din neatenţie, fie fiindcă fusese plătit pentru asta.

Apoi însă, cineva găsi o funie care atârna lângă uşile care dădeau spre grădină. Asta explica cel puţin cum reuşise asasinul să pătrundă în palat, dar cum de coloşii nubieni nu îl văzuseră coborând de pe acoperişul înalt?

— E vina mea, spuse *dey*-ul, cerându-şi parcă scuze în faţa unui bătrân care intrase în urma gărzilor şi părea mai tulburat de ce se întâmplase decât oricine altcineva. Le-am spus să nu se apropie de uşi, ci doar să se plimbe pe lângă ziduri.

— Deci tu te-ai pus într-o poziţie atât de vulnerabilă? întrebă neîncrezător bătrânul.

Jamil spuse ceva, prea încet ca Chantelle să-l audă. Bătrânul o privi dezgustat, făcând-o să roşească. Nu ştia cine e bătrânul, dar era limpede că o învinuia pe ea pentru ce se întâmplase. Fără îndoială că şi ceilalţi aveau să

gândească la fel.

Cineva chemă un doctor care să se ocupe de rana *dey*-ului. Doctorul examină, de asemenea, şi trupul asasinului. Într-unul din buzunarele lui găsiră un sac mare cu aur, dar atât.

Chantelle nu mai era atentă la ce se întâmpla. Furia ei se transformase în vinovăţie, iar apoi începuse să înţeleagă în sfârşit ceea ce tocmai se întâmplase. Jamil ar fi putut să moară. Dumnezeule, *ea* aproape că îl omorâse.

Ridicându-şi privirea, Chantelle văzu cum unul din doctori îi freacă urechea *dey*-ului şi simţi că i se întoarce stomacul. Dacă Jamil credea că o făcuse intenţionat, că profitase de moment ca să încerce să se elibereze? Doar îi spusese limpede că îl urăşte! Nu avea deci niciun motiv să-l ajute, după părerea lui, sau cel puţin niciun motiv logic.

Sclavii scoaseră trupul din cameră, curăţară sângele de pe podea şi schimbară pernele pătate de sânge cu altele noi. Chantelle se dădu la o parte când cineva veni să ia perna pe care era aşezată, dar nu se ridică nici chiar când camera începu să se golească. Îşi aminti că îi spusese lui Kadar că în seara asta i se va tăia capul, iar acum, se gândi ea îngrozită, era posibil să se întâmple asta.

În sfârşit, în cameră nu mai rămaseră decât Jamil şi cei doi coloşi. *Dey*-ul sorbi un pahar de *kanyak,* pe care îl ceruse, apoi îşi trimise cei doi coloşi înapoi în grădină fără prea multă ceremonie. Coloşii fură la un pas să se împotrivească; de fapt, păreau chiar să se certe cu el. Chantelle nu înţelegea limbajul semnelor pe care îl foloseau, dar ştia că nu vor să-l lase singur din nou. Desigur însă, voinţa *dey*-ului era lege; într-un târziu, coloşii plecară, lăsându-l singur – cu ea.

— De ce i-ai trimis de aici? întrebă Chantelle când Jamil veni lângă ea. Sau ai de gând să mă ucizi tu însuţi?

Jamil căzu în genunchi în faţa ei, încruntându-se.

— Ce prostie…

Chantelle nu-i dădu ocazia să termine. Era într-atât de panicată că se aruncă la pieptul lui, cât pe ce să-l

răstoarne, şi se agăţă de el cu toată puterea.

— Iartă-mă! ţipă ea. N-am vrut să-ţi fac rău, îţi jur că nu. Voiam să-l înjunghii în spate, dar m-am împiedicat şi…

— Ştiu.

— … şi nu l-am mai…

Chantelle se trase înapoi şi îl privi uimită.

— Cum adică „ştii”?

Derek râse auzindu-i suspiciunea din voce.

— Ce s-a întâmplat cu „iartă-mă”?

— Deci nu crezi că am încercat să te ucid?

— Ai încercat să mă ucizi?

— Sigur că nu!

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun că ştiu diferenţa dintre un ajutor şi o povară, iar tu m-ai ajutat chiar la timp.

— La timp?

— Braţele începuseră să-mi obosească. În cădere l-ai năucit aşa de tare că am reuşit să-l împing la o parte. Cel mai probabil, tu mi-ai salvat viaţa.

— Chiar aşa? spuse uimită Chantelle, dar după o clipă adăugă: Atunci îmi eşti dator vândut, nu-i aşa?

— Dacă ai de gând să-mi ceri să te eliberez, micuţă lună, n-are rost. Te doresc prea mult ca să-ţi dau drumul, chiar şi după ce mi-ai salvat viaţa.

Dacă Jamil ar fi spus orice altceva, ceea ce-i spusese mai devreme i s-ar fi părut o minciună acum lui Chantelle. Răspunsul lui nu o dezamăgi însă, deşi ar fi trebuit.

— Poţi să-ţi cer altceva, atunci?

— Ce?

— Vreau să fii consecvent.

— N-ai vrea să te îngrop în bogăţii?

Chantelle clătină din cap timidă, dar hotărâtă, iar Derek o luă în braţe.

— O să-ţi doreşti să fi ales bogăţiile când o să ajungi să-mi ceri îndurare în pat.

Capitolul 38

— I-ai atârnat leşul de porţile palatului? îl întrebă Derek pe Omar.

Se îndreptau înapoi spre apartamentele lui Jamil după ce petrecuseră o lungă dimineaţă în sala de audienţe. Era a doua oară când Derek încerca să se ocupe de problemele demnitarilor străini în locul fratelui său. Prima oară fusese neliniştit la gândul că se va întâlni cu oameni atât de importanţi care îl cunoscuseră pe Jamil şi care i-ar fi putut simţi orice schimbare în comportament. Dar de data asta se descurcase mult mai bine, fiindcă începuse să se obişnuiască cu noul lui rol. Se ocupase chiar de mai mulţi petiţionari decât intenţionase, deşi nu făcuse nicio concesie fără să se sfătuiască mai întâi cu Omar.

Bătrânul se încruntă auzindu-i întrebarea. Încă îl deranja mult ce se întâmplase noaptea trecută.

— Da, l-am atârnat acolo să putrezească. Toţi cei care vin şi pleacă de la palat pot să îl vadă. Dar nimeni nu a venit să-l identifice şi să-şi primească recompensa.

— Chiar credeai că vor veni? Doar un netot ar recunoaşte că a avut ceva de-a face cu cineva implicat în complot, mai ales când acel cineva a încercat să-l asasineze pe *dey.* Probabil că se ştie deja că un alt asasin a dat greş. Deja sunt doi de când am venit aici. Câţi au mai fost înaintea lor?

— Cinci încercări, unsprezece asasini morţi, mormăi Omar.

— Vezi? Trebuie să renunţe totuşi la un moment dat, chiar dacă e să moară cu toţii.

— Sau asta i-ar putea face cu atât mai disperaţi şi mai fanatici.

— Haide, Omar, cel care îmi doreşte moartea va rămâne fără bani la un moment dat. Trebuie să recunoşti

că e un risc mult prea mare ca să nu fie bani grei la mijloc.

— Selim a plecat din Barikah cu mulţi bani, dar furios. Ai dreptate însă, riscul e mult prea mare, deşi văd că şi tu ai obiceiul să-ţi pui singur viaţa în pericol. Îţi place asta, nu-i aşa?

— Ţi se pare că am înnebunit cumva?

— Nu, dar mi se pare că te distrezi, răspunse dezgustat Omar.

— Deci m-ai descoperit, chicoti Derek. E interesant, într-adevăr, să mai scap puţin din monotonie.

— Credeam că femeia aia îţi e destul ca să nu te plictiseşti. Sau n-ai folosit-o decât ca să ai pretextul de a rămâne vulnerabil în faţa unui atac?

Deşi Omar părea foarte supărat, Derek zâmbi.

— Ţi-am spus deja: Shahar nu s-ar fi simţit niciodată atât de bine cu cei doi coloşi privind-o. Dar nu s-a întâmplat nimic rău ieri-seară.

Omar se încruntă şi mai mult, făcându-l pe Derek să izbucnească în râs.

— N-are rost, prietene. Îţi promit că nu păţesc nimic până nu se întoarce Jamil.

— *Inshallah,* răspunse Omar; apoi îl lăsă singur.

Într-adevăr, cu voia lui Allah, însă Derek nu mai credea din tot sufletul că soarta tuturor era hotărâtă dinainte. Musulmanii credeau asta însă. Aşa găseau tăria de a lupta atât de curajos în orice bătălie; dacă le venise sorocul atunci aveau să moară, iar dacă nu. Nimic nu-i putea opri. Derek prefera să creadă că îşi poate controla totuşi propriul destin, că talentele şi deciziile lui îi erau suficiente să-şi schimbe viaţa.

Însă Omar avea dreptate: lupta din deşert de săptămâna trecuta fusese ceva plăcut, la fel ca şi provocarea de ieri-seară. Derek nu simţea neapărat nevoia să-şi pună viaţa în pericol. Nu avea de gând să se sinucidă. Avea nevoie însă de o distracţie ca să nu ajungă în aceeaşi rutină care îl terminase psihic şi pe Jamil.

Cel puţin Jamil avusese şi treburi de zi cu zi de care să

se ocupe. Derek îşi dăduse seama în aceeaşi dimineaţă că nu avea nicio responsabilitate reală, nicio decizie pe care să o ia sau la care să se gândească, nimic important cu care să-şi ocupe timpul. Nu era de mirare că se ataşase atât de mult de o femeie. Oare asta să fie singura explicaţie pentru obsesia lui? De ce *ea* era atât de importantă? Poate că ăsta era motivul, iar gândul îl făcu să se simtă ceva mai liniştit. Când venea momentul să plece, nu-i va fi chiar atât de greu să încheie acest episod straniu din viaţa lui. Îşi va aminti cu drag de Shahar, dar atât.

Odată ajuns în cameră, Derek îşi chemă garderobierul şi îi porunci să-l scape de hainele oficiale. Avea restul zilei liber şi intenţiona să doarmă cât mai mult. Dar nu avea un astfel de noroc.

I se spuse că o servitoare de la harem aştepta să vorbească cu el. În cele din urmă o descoperi ghemuită într-un colţ, temându-se să fie chiar şi în aceeaşi cameră cu *dey*-ul.

Derek oftă, înfuriindu-se iarăşi.

— Am dormit foarte puţin ieri-noapte, spuse el. N-am mâncat nimic astăzi. Nu poate să mai aştepte?

Auzind asta, propriul lui servitor se grăbi să o alunge pe fată, care plecă bucuroasă că nu mai era problema ei. Ieşi în fugă, iar Derek se încruntă.

— De ce se temea atât?

Garderobierul ridică din umeri.

— Probabil că venise cu veşti proaste. Fratele tău, Mahmud, arunca în temniţă sau executa pe oricine îi aducea astfel de veşti.

Derek se încruntă şi mai tare.

— Fugi şi află despre ce era vorba, atunci.

Bărbatul se întoarse o clipă mai târziu, codindu-se şi el acum.

— A trimis-o eunucul Kadar, stăpâne. Sclava ta, Shahar… cineva a încercat să o otrăvească.

— Dumnezeule, nu! spuse Derek, pălind. Doar n-a murit!

— Nu… nu încă, dar…

Derek nu-l lăsă să termine, ci ieşi în fugă, strigând:

— Trimite-l pe doctorul meu la harem, imediat!

— Dar, stăpâne, un bărbat n-are voie să intre…

Derek străbătu în fugă întreg coridorul care ducea la harem. Se opri când o ajunse din urmă pe sclava trimisă de Kadar, fiindcă nu voia să-şi piardă vremea întrebând unde era Shahar. Îşi amintea din copilărie cum să ajungă în Curtea Roz, însă nu ştia unde erau apartamentele lui Shahar.

Fata îl privi îngrozită, aşteptându-se la ce era mai rău. Se aruncă la picioarele lui, cerându-i îndurare. Derek se aplecă şi o scutură violent doar ca să o facă să-l asculte.

— Nu-ţi fac nimic, la naiba! spuse el, pe un ton care nu o linişti deloc. Du-mă la Shahar.

— Adică în…

Derek o întrerupse răstit:

— Acum!

Fata se înfioră, apoi porni înaintea lui, în fugă. Nu alerga pe cât de repede ar fi vrut Derek. Odată ce intrară în harem, Derek trebui să suporte aleile aglomerate, ţipetele surprinse şi încântate şi tăvile cu mâncare scăpate de sclave mult prea emoţionate de prezenţa lui. Toată lumea se grăbea să se prosterneze în faţa lui; mai târziu, Derek află că fuseseră raportate două coaste rupte, o încheietură scrântită şi o falcă dislocată.

Până la urmă, apartamentele lui Shahar nu fură chiar atât de greu de găsit. Toate soţiile şi favoritele se strânseseră în faţa lui, împreună cu servitoarele şi eunucii, cu toţii aşteptând veştile bune sau rele. Sosirea neaşteptată a *dey*-ului provocă şi aici rumoare, aşa că Derek se văzu nevoit să păşească peste câteva trupuri prosternate ca să ajungă la uşă. Se opri o clipă, auzind un ţipăt plin de durere dinăuntru.

„Doamne, n-o lăsa să moară. Te rog, nu pe ea.”

Derek se opri la intrarea în dormitorul ei. Cineva legase perdelele de-o parte şi de cealaltă ca să nu-i

stânjenească prea mult pe toţi cei care veneau şi plecau. Camera era plină de femei; majoritatea erau bătrâne care se ocupau de bolile neînsemnate din harem. Şi Kadar era acolo, stând în genunchi lângă pat, cu mâinile încleştate în păr de parcă ar fi vrut să şi-l smulgă de disperare. O fată mai tânără stătea de cealaltă parte a patului, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji; tocmai pusese o compresă rece pe fruntea stăpânei.

Derek se apropie de pat, simţind cum groaza îi taie avântul. Nu mai vedea decât trupul chircit din faţa lui. Shahar stătea pe o parte, cu genunchii la piept şi ţinându-se de burtă. Îşi muşcase buza de jos, unde înfloreau acum picături de sânge. Avea faţa atât de palidă şi ochii închişi, iar genele îi erau încărcate de lacrimi. Scâncea…

— De cât timp e aşa?

Kadar îşi ridică imediat privirea. Recunoscuse vocea. Şi el avea lacrimi în ochi, dar totuşi recunoscu groaza de pe chipul *dey*-ului.

— Credeam că n-o să vii, stăpâne, spuse Kadar, fără să-i pese dacă *dey*-ul îi auzea sau nu acuza din glas. Am trimis pe cineva după tine acum câteva ore.

— Idioata pe care ai trimis-o nu s-a obosit să mă caute. M-a aşteptat în apartamentele mele, şi numai ce… Cum naiba s-a întâmplat aşa ceva?

Era o întrebare stupidă, aşa că Derek nu se aştepta la vreun răspuns. Otrava era una dintre metodele cel mai des întâlnite de a scăpa de o rivală. De sute de ani, sute de femei din haremurile turceşti pieriseră aşa. Ceea ce voia Derek să ştie de fapt era de ce Shahar a lui păţise aşa ceva.

— Nu suntem siguri ce otravă s-a folosit, dar cred că oricine ar fi putut să-i otrăvească mâncarea la bucătărie. Toţi servitorii au voie acolo.

— Unde e Haji Agha? Ar fi trebuit să-mi spună el însuşi ce s-a întâmplat.

— E plecat în oraş, stăpâne. Astăzi e ziua când se plimbă prin bazar. Încă nu s-a întors.

— Ce aţi făcut pentru ea?

— I s-a dat un purgativ, dar nu ştim ce otravă a băut, şi nici cât de multă, aşa că e imposibil de spus…

— E mai bine acum? Mai rău?

Kadar ezită o clipă, apoi se văzu nevoit să recunoască:

— Mai rău.

Derek închise ochii. Deşi era cel mai puternic bărbat din Barikah, se simţea neajutorat întru totul.

— Stăpâne? spuse cineva în spatele lui. Au venit doctorii, dar gărzile nu-i lasă să intre.

— La naiba! Eu i-am chemat. Nu le-a spus nimeni asta?

— Dar niciodată n-a mai intrat vreun bărbat în harem, stăpâne, răspunse tremurând servitorul. Gărzile nu îi cred, deşi le-au spus că tu i-ai chemat.

Derek se întoarse înapoi spre eunuc.

— Kadar, ai permisiunea mea să îi ţii locul lui Haji Agha. Adu-i aici. Leagă-i la ochi, dacă trebuie, dar adu-i aici imediat. Vreau ca toată lumea să plece, inclusiv femeile de afară, adăugă el furios. Nimeni nu trage să moară aici.

Adamma se pregăti şi ea să plece, însă Derek clătină din cap. Fata se dădu la o parte când Derek se aşeză pe marginea patului. Spre uimirea ei, mâna care se întinse spre obrazul lui Shahar tremura.

— Mă auzi, Shahar?

Chantelle nu deschise ochii.

— Jamil? întrebă ea, cu vocea răguşită după ce vomitase de atâtea ori.

Apoi nu-şi putu stăpâni un scâncet, deşi încercă să-şi strângă buzele. Când durerea se mai potoli, îl întrebă:

— O să mor?

— Nu, iubita mea. Nu-ţi permit.

Chantelle încercă să zâmbească, însă nu reuşi decât o grimasă.

— Eşti arogant… ca întotdeauna.

Derek îi dădu la o parte o şuviţă argintie de pe frunte. Părul ei era umed, iar faţa îi era acoperită de o peliculă fină

de transpiraţie. Derek îi şterse sângele de pe buze cu un deget.

— Uită-te la mine, Shahar.

— Chantelle, şopti ea. Spune-mi Chantelle, măcar o dată înainte să…

— La naiba, femeie, n-ai să mori!

Chantelle îl privi cu ochii întredeschişi şi cu sprâncenele încruntate.

— Nu ţipa la mine!

— Atunci luptă! Rezistă. Foloseşte-ţi naibii încăpăţânarea aia nenorocită.

— Ce naiba crezi că fac, fir-ar să fie?

Adamma îi asculta, îngrozită că *dey*-ul *se* comporta atât de aspru cu o femeie muribundă. Dar obrajii lui Shahar mai căpătaseră puţină culoare, iar vocea îi era din nou puternică. Provocarea lui Jamil făcuse ceea ce nu reuşiseră toate îngrijirile lor blânde.

Rahine, care stătea într-un colţ de când sosise fiul ei şi nu ieşise împreună cu ceilalţi, era şi ea tulburată. Motivul era însă altul: nu-l mai văzuse niciodată pe Jamil să se comporte aşa. Ştia că îi place fata, însă era straniu că fiul ei îşi arăta atât de limpede sentimentele. Nu obişnuia asta. Chiar şi când Sheelah avusese probleme cu a doua naştere, Jamil îşi stăpânise emoţiile cu totul.

Jamil era atât de diferit. Oare era din cauza lui Shahar sau pur şi simplu fiindcă viaţa lui era în pericol de atâta timp? În orice caz, n-ar fi trebuit să-l evite cu atâta obstinaţie de când îl supărase cumpărând-o pe Jamila. Rahine se temea că ajunsese să nu-şi mai cunoască propriul fiu.

Capitolul 39

Derek nu o observă decât atunci când se întoarse ca să-i întâmpine pe doctori, dar nu o recunoscu imediat.

Rămăsese acolo chiar şi după ce el le ordonase tuturor să plece, aşa că se întrebă cine era ea să-l sfideze. Apoi însă îi văzu ochii de culoarea smaraldului, ca şi ai lui, şi ştiu. Revelaţia îl tulbură peste măsură.

Dumnezeule, se gândise de atâtea ori cum să o vadă pe furiş, dar fusese mai uşor să-şi spioneze fratele decât să le urmărească pe femeile din harem. Dorise de multe ori să o cheme la el, însă Omar îl făcuse să se răzgândească fiindcă mama lui putea să-şi dea seama de înşelătorie. Toţi trei, inclusiv Jamil, căzuseră de acord că Rahine nu trebuia să ştie ce plănuiau cei doi fraţi. Asta însemna că Derek nu putea sta de vorbă cu Rahine, cel puţin nu până când Jamil se întorcea în siguranţă.

Însă mama lui era la doar câţiva paşi acum; se schimbase, era mai bătrână şi mai rezervată, nu la fel de impetuoasă cum şi-o amintea, dar Dumnezeule, cât de frumoasă era, cât de demnă. Ochii ei erau atât de pătrunzători că vedeau până în adâncul fiinţei cuiva. Îl sfredeleau pe Derek, întrebându-se fără îndoială de ce se holba aşa la ea. Ce spusese oare Jamil despre Rahine? Nu prea multe, fiindcă Derek nu trebuia să se întâlnească cu ea.

Ar fi trebuit să-i întoarcă spatele şi să o ignore, dar nu reuşi. Se apropie de ea, tânjind să o îmbrăţişeze, dar ştiind prea bine că Jamil n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Doamne, cât de multă nevoie avea de ea acum! Mama lui era singura care ar fi putut să-l liniştească. Dacă îi spunea că Shahar va fi bine, Derek era gata să o creadă. Era mama lui. Îi venea să plângă…

— Eşti sigur că vrei ca bărbaţii pe care i-ai chemat să o vadă pe Shahar?

Derek îşi reveni. Cei doi doctori pe care îi chemase rămăseseră pironiţi locului, fără să-şi dea jos cârpele de pe ochi. Brusc, Derek se simţi dezgustat de tradiţiile din harem. Niciun bărbat nu o putea privi pe femeia altuia, nici chiar dacă bărbatul era doctor şi femeia avea mare nevoie de ajutor.

— Nu mi pasă cine se uită la ea, atâta timp cât pot să o facă bine.

— Şi ei înţeleg, Jamil. Dar ar fi mai bine să vii cu mine în camera cealaltă. Sunt mult prea speriaţi de tine ca să facă ceva.

Derek încuviinţă şi o urmă, fiindcă ştia că are dreptate. În plus dorea să ştie nişte lucruri pe care nu le putea întreba de faţă cu Shahar.

— Tu le cunoşti pe femeile de-aici mult mai bine decât mine. Cine ar vrea să o ucidă?

Rahine veni lângă el, la fereastră, cu paşi nesiguri. Priviră amândoi curtea pavată cu marmură. Nu mai era nimeni acolo, iar razele soarelui transformau apa care ţâşnea din fântână în mici diamante. Fiul ei nu-i ceruse nimic de atâta vreme că se bucura nespus să-l audă acum, deşi nu-l putea ajuta prea mult, ceea ce o întrista în acelaşi timp. Era limpede că Jamil se supărase foarte tare ca să se poarte astfel cu ea.

— Femeile tale nu sunt prea geloase, deşi ar putea să fie, Jamil. Nu ştiu, chiar nu ştiu. Noura e cea mai răutăcioasă, dar ştii şi tu asta. Dacă Noura ar fi să otrăvească pe cineva, atunci ar fi Sheelah, fiindcă Noura vrea să ajungă întâia cadână, nu să se culce cu tine.

— Cine altcineva?

— Mara şi-a pierdut poziţia când am mutat-o pe Shahar în Curtea Roz, dar nu cred că ar fi în stare să ucidă pe cineva doar ca să revină aici. Ştie că are un rol special şi nimeni altcineva nu mai poate face asta.

— Cine altcineva? repetă Derek.

— Te-ai gândit la vreunul dintre duşmanii tăi?

Derek o privi pieziş, însă numai o clipă.

— Presupun că te referi la duşmanul meu *principal?*

— Da. Şi în afara palatului se ştie cât de mult te bucuri de noua ta concubină. Se spune că nu te mai deranjează să stai închis în palat acum că o ai pe ea să-ţi ţină companie. Deci nu e greu de presupus că dacă ar păţi ceva, ai fi într-atât de distrus încât ai ţine morţiş să iei parte

la înmormântare.

— Bine, spuse scurt Derek. Am înţeles.

— Bineînţeles, Haji Agha va pune să fie scotocit întregul harem. Dacă reuşim să găsim otrava… Rahine se opri puţin, apoi încheie spunând un lucru evident: Mă îndoiesc că cineva ar fi aşa de prost încât să nu scape de otravă imediat după ce a folosit-o.

Derek ezită o clipă, apoi spuse:

— Vreau să o duceţi în apartamentele mele imediat ce se întremează destul.

Rahine era atât de surprinsă că îi atinse braţul fără să se gândească, făcându-l să o privească.

— Dacă vrei să o aperi, atunci putem face asta chiar aici, acum că ştim că e nevoie. La ce te gândeşti, Jamil? Sunt atâtea alte locuri mai puţin sigure decât haremul. Gândeşte-te de câte ori au ajuns asasinii până la apartamentele tale. Oare Shahar n-a fost în pericol chiar ieri-seară?

Derek cedă în sfârşit şi îi acoperi mâna cu a lui.

— Ştiu, dar când vine vorba de ea, parcă îmi pierd minţile. Poţi să-mi promiţi că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată?

Rahine simţi o lacrimă neaşteptată în colţul ochilor. Jamil îi ceruse ajutorul deja de două ori, iar acum avea atâta încredere în ea încât să-i lase în seamă sclava lui cea mai preţuită. Rahine nici nu-şi mai amintea când îi ceruse ceva Jamil ultima oară. Şi o atinsese, chiar o atinsese, lucru pe care nu-l mai făcuse de când îl trimisese pe Kasim în Anglia.

— Jamil…

Nu, Rahine nu reuşi să aducă vorba de fratele lui. Mereu îl înfuria pe Jamil când aducea vorba de asta, iar fiul ei era deja suficient de abătut după ce păţise Shahar.

— Da, îţi promit că nimeni nu-i va mai otrăvi mâncarea. De-acum înainte bucătarul meu va găti pentru ea, iar sclavii mei îi vor gusta mâncarea. Sunt oameni care mă servesc de peste douăzeci de ani. Îmi sunt loiali întru

totul.

Derek încuviinţă. Se simţea puţin mai uşurat. Fusese o prostie din partea lui să vrea să o mute din harem. Deja făcuse mult prea multe excepţii pentru ea. Jamil se întorcea abia peste câteva săptămâni; Derek trebuia să înceteze cu astfel de lucruri, altfel risca să se dea de gol. Dar, la naiba, voia să o apere pe Shahar el însuşi, nu să o lase în seama altora.

Privi din nou pe fereastră. Nu mai avea ce să-i spună lui Rahine. Avea o mie de întrebări, dar nu putea rosti niciuna dintre ele, ştia când o va mai vedea.

— Spune-mi că n-o să moară, mamă.

— Ah, Doamne!

Rahine fu la un pas să leşine, însă Derek o prinse de braţ.

— Ce este?

— Nimic, nimic, îl asigură ea.

Apoi însă se întoarse cu spatele şi nu mai îndrăzni să-l privească.

— Nu-ţi face griji pentru ea, Jamil, continuă ea. E o femeie încăpăţânată, ştii şi tu asta. A vomitat tot ce mâncase, aşa că n-a mai rămas destulă otravă în ea.

— Dar suferă.

— Mai degrabă de la purgativ decât de la otravă. Doctorii tăi îi vor da un medicament care să-i ia durerea. Probabil că se simte deja mai bine. Du-te şi vezi.

Derek nu avea de ales, fiindcă Rahine se grăbi să plece. Ştia însă că făcuse ceva care o supărase. Nu ştia că Rahine se tulburase când îi spusese „mamă”, fiindcă Jamil nu o mai făcuse de nouăsprezece ani încoace.

Capitolul 40

— Te simţi mai bine acum?

Chantelle îi făcu semn să plece Adammei, care îşi

făcea de lucru cu pernele ei. Rahine se aşeză de cealaltă parte a patului. Ea era cea care pusese întrebarea.

— N-aş vrea să-ţi spun cum mă simt de fapt, *madame.*

Rahine zâmbi auzindu-i tonul posomorât.

— Deci te simţi mult mai bine, presupun.

Chantelle se încruntă, însă nu voia să facă efortul degeaba. Se simţea de parcă măruntaiele îi fuseseră atârnate la uscat. Avea un gust oribil în gură, toate oasele o dureau şi se simţea slăbită ca un pisoi nou-născut. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu ceea ce simţise mai devreme. Cel puţin Rahine vorbea în engleză, aşa că nu trebuia să se obosească traducând totul în minte.

— Ai venit aici ca să-ţi iei rămas-bun?

— Nu fi absurdă, fata mea, râse Rahine. Îţi vei reveni cu totul în câteva zile.

Chantelle închise ochii văzându-i buna dispoziţie. Nimeni n-avea voie să fie aşa de vesel în preajma ei, fiindcă se simţea încă mizerabil.

— Deci te bucuri că n-am murit?

— Mă bucur foarte mult, Shahar. Nu ştiu ce-i cu tine, însă l-ai schimbat pe Jamil cu totul, iar pentru asta ai toată recunoştinţa mea. Mă simt de parcă fiul meu s-a întors la mine.

— Nici nu ştiam că l-ai pierdut.

— E… o poveste lungă, şi nu te priveşte pe tine.

Felul în care Rahine se eschivase ar fi trebuit să-i stârnească curiozitatea lui Chantelle, însă ea se gândea la altceva.

— Jamil a fost aici sau am visat doar?

— A stat cu tine aproape toată după-amiaza.

— Dar credeam că nu vine niciodată în harem.

— De data asta s-a întâmplat ceva nemaiauzit, draga mea. Este pentru prima oară când una dintre femeile lui e otrăvită.

Deci degeaba îşi închipuise că Jamil ţinea la ea mai mult decât la celelalte femei din harem.

— Cum de am avut atâta noroc?

— Mă îndoiesc că vom afla vreodată cine ţi-a vrut răul, dar nu trebuie să te temi că vei mai păţi vreodată aşa ceva. De-acum înainte îţi voi trimite mâncarea direct din bucătăria mea, iar Haji Agha ţi-a dat două gărzi. Nu vei mai fi lăsată singură niciodată.

— Minunat, spuse acru Chantelle. Deci voi fi mai prizonieră ca niciodată.

— Nu trebuie să pui aşa problema.

— Nu? Deci presupun că e mai bine să fiu recunoscătoare că cineva vrea să mă omoare?

Evadarea devenise acum un gând aproape imposibil. Mai mult, Chantelle nu era sigură că mai dorea să scape după ce se întâmplase în seara trecută. Nu voia însă ca Rahine să ştie asta, mai ales că ea era cea care prevăzuse că Chantelle se va răzgândi. Chantelle n-avea chef să o audă spunându-i plină de mândrie: „Ţi-am spus eu!”

Cum reuşise Jamil, oare? Cum o făcuse să treacă peste furie şi durere şi să o determine să-l dorească din nou? Şi ah, cât de mult îl dorise! Dumnezeule, făcuseră dragoste toată noaptea. Jamil fusese la un pas de moarte, iar Chantelle nu se mai săturase *ea* de el. Jamil fusese cel care ajunsese la un pas să-i ceară îndurare.

Ar fi trebuit să se simtă ruşinată, dar nu simţea pic de stânjeneală. La un moment dat, noaptea trecută, îl iertase chiar şi pentru faptul că o chemase pe Jamila, iar Jamil îi promisese că nu se va mai repeta niciodată asta. Chantelle dorise să-l creadă fiindcă îl dorea atât de mult. Atâta tot. Se purta ca o prostuţă îndrăgostită, mulţumită de sclavia ei. Dar oare chiar îl iubea? Dumnezeule, cât de ridicol! Cum să iubească un bărbat care mai avea alte patruzeci şi opt de femei? Dar era mai bine să nu se gândească prea mult *la asta.*

Apoi, îşi dădu seama că, în toate acele ore plăcute pe care le petrecuseră împreună, nu-l întrebase niciodată cine încercase să-l ucidă. Oare avea vreo legătură cu cel sau cea care încercase să o otrăvească şi pe ea?

— … nu-i aşa?

— Pardon, ce-ai spus?

— Am spus că ar trebui să fii recunoscătoare că eşti încă în viaţă. Era să mori astăzi.

— Da, am fost de faţă, îţi aminteşti? răspunse Chantelle cu o strâmbătură.

— Ştiai că nu eşti o pacientă prea bună?

— Cât de tare v-am scos din răbdări, Rahine? zâmbi în sfârşit Chantelle.

— Eşti foarte impertinentă.

— Doar cu tine, *madame.*

Rahine fu cea care îşi stăpâni un chicotit de data asta.

— Eşti incorigibilă. În regulă, spune-mi Rahine, dacă vrei – dar doar când suntem singure.

— Poţi să-mi spui Chantelle – când nu e nimeni în preajmă să te audă?

— Trebuie să-ţi uiţi viaţa dinainte, începu Rahine.

— Dar tu ai uitat-o? o întrerupse Chantelle.

— Eu… cred că ai nevoie de odihnă.

— Nu încă, spuse Chantelle, ridicându-se în capul oaselor. Spune-mi mai întâi cine a încercat să-l ucidă pe Jamil ieri-seară.

— Nu vom şti niciodată.

— Deci nu se ştie nici de ce l-a atacat?

Rahine o privi uimită o clipă.

— Vrei să spui că… dar nu, trebuie să fi auzit *ceva* despre necazurile lui Jamil de când ai fost adusă aici.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Eu însămi ţi-am vorbit de asta, nu-i aşa? în noaptea în care l-ai făcut să fugă de la palat? Ţi-am spus că viaţa lui era în pericol.

— Da, dar nu mi-ai spus nimic altceva. Şi oricum, nu *l-am făcut* eu să fugă, adăugă Chantelle. Nu eu sunt de vină că se înfurie aşa de uşor.

— Oricum nu mai contează. A fost atacat şi în acea noapte. Era inevitabil, fiindcă asasinii urmăresc palatul zi şi noapte. Cu voia lui Allah, Jamil n-a fost rănit atunci. Chiar şi

neînarmat cum era, a reuşit să dezarmeze un asasin, iar celălalt era mult prea laş ca să se lupte singur cu el.

— Asasini? Vorbeşti de parcă ar fi vreo conspiraţie la mijloc, spuse neliniştită Chantelle.

— Chiar este, şi a început acum aproape o jumătate de an, când cineva a încercat să-l ucidă pe Jamil pentru prima oară. A fost atacat de nenumărate ori de-atunci. De două ori au ajuns până în camera lui. Cel care îl vrea mort are probabil destui asasini fanatici cât să încerce iar şi iar să-i trimită. Probabil că le oferă o răsplată fabuloasă.

— Deci nu ştii cine e vinovatul?

— Toate dovezile îl implică pe Selim, fratele vitreg mai mic al lui Jamil, spuse Rahine, ridicând din umeri. Selim a dispărut cam în acelaşi timp când a avut loc primul atac, şi oamenii noştri nu i-au dat încă de urmă.

— Fratricid? se încruntă Chantelle, dezgustată. Cât de…

— E ceva obişnuit în Imperiul Otoman, draga mea. Copiii sunt expuşi încă de mici la gelozia şi rivalităţile din harem. Oricum, deşi toate dovezile îl implică pe Selim, după cum ţi-am spus, asta nu înseamnă că n-ar putea fi altcineva la mijloc, deşi Selim e cel care i-ar urma la tron lui Jamil.

— Dar Jamil are fii, spuse Chantelle, deşi nu dorea să discute neapărat chiar despre asta.

— E adevărat, însă toţi sunt mult prea mici. Nu suntem în Anglia, Shahar. Un frate ajuns la vârsta maturităţii e de preferat unui fiu prea mic pentru a conduce. Bineînţeles, în anumite situaţii extreme, o mamă poate cumpăra sprijinul armatei pentru a-şi urca fiul pe tron, dar asta nu s-a întâmplat niciodată în Barikah.

— Atunci Sheelah…

— Nu Sheelah!

Chantelle se încruntă auzind-o, mai ales că era limpede că mama lui Jamil o sprijinea întru totul pe întâia lui soţie. Apoi însă făcu ochii mari.

— Fiul Nourei e al doilea ca vârstă, nu-i aşa?

— Da, dar e ridicol, Shahar…

— Chantelle.

Rahine strânse din buze.

— Bine – Chantelle. N-are rost să speculăm atât. În plus, Jamil mai are încă un frate vitreg, mai tânăr ca Selim. Îţi dai seama câţi oameni ar trebui să moară înainte ca Noura să-şi urce fiul pe tron? Ar fi mult prea evident, chiar dacă morţile celorlalţi ar fi făcute să pară accidente, şi mai ales dacă Jamil ar fi cel care ar muri primul.

Chantelle se înfioră auzind-o pe Rahine vorbind în cuvinte atât de directe. Dacă Jamil ar muri… Nu ştiuse că viaţa lui era în pericol.

— Aş fi preferat să nu-mi spui toate astea.

— Tu m-ai întrebat, fata mea, spuse Rahine, ridicând din umeri. Credeam că ştiai deja, sincer. De ce crezi că nu voiam să-l superi pe Jamil? În ultimele câteva luni a ajuns să se înfurie din orice din cauză că n-a mai putut ieşi din palat.

Rahine se aplecă şi îi strânse mâna lui Chantelle.

— De fapt, trebuie să-ţi mulţumim ţie că nu mai e atât de nervos tot timpul, deşi felul în care l-ai făcut să se preocupe de tine este de neiertat.

Chantelle ştia că Rahine se referă la sfidările ei repetate, inclusiv la seara trecută. Oare Rahine ştia şi ce se întâmplase până la urmă ieri-seară? Dar bineînţeles că ştia. Rahine ştia totul.

Chantelle se înroşi şi se pregăti să schimbe subiectul, însă Rahine i-o luă înainte:

— N-ar fi trebuit să stau cu tine atâta vreme. Trebuie să stai la pat o săptămână…

— O săptămână!

Rahine nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Câteva zile, cel puţin. Nici să nu te gândeşti să refuzi.

— Lui Jamil n-o să-i placă asta.

— Cum aşa?

— Mi-a promis că nu va mai chema nicio femeie la el, răspunse Chantelle, întorcându-şi stânjenită privirea.

Rahine ridică din sprâncene. Ştia că Jamil lua cina cu Sheelah chiar acum. Cum putuse să promită aşa ceva? Dar, dacă era să fie întru totul cinstită, Jamil încă nu-şi încălcase cuvântul dat. Nu o chemase pe Sheelah, ci mersese el la ea. Oare se gândise că nimeni nu va şti ce făcuse fiindcă putea ajunge la apartamentele soţiei lui fără să treacă prin harem?

Rahine nu răspunse, aşa că Chantelle o privi din nou.

— Jamil are obiceiul să-şi ţină cuvântul dat, Rahine?

— Da, sigur că da, atunci când se poate, răspunse Rahine.

Ce altceva ar fi putut să spună?

Capitolul 41

Derek legănă încet bebeluşul pe care îl ţinea în braţe. Acum îi era mai uşor. Putea chiar să râdă amintindu-şi cât de neliniştit şi de straniu se simţise prima oară când ţinuse în braţe unul dintre copii, iar trei erau încă în scutece.

În loc să deranjeze întregul harem, aşa cum făcuse astăzi, în ultimele săptămâni Derek trimisese după copii în grupuri de doi sau trei. Asta îi dăduse ceva de făcut în lungile după-amiezi în care se plictisise din lipsă de activitate. Spre surprinderea lui, chiar îi plăcuse timpul pe care îl petrecuse împreună cu nepoţii săi.

Fetiţa din braţele lui avea părul roşcat, la fel ca mama ei, şi ochii mari şi strălucitori ca două smaralde. Era adorabilă, la fel ca toţi ceilalţi copii ai lui Jamil. Ce era cel mai fascinant la ei era că semănau atât de mult cu Derek. Propriii lui copii ar fi putut arăta exact la fel, mai ales cei care semănau cu Jamil cel mai mult. Dacă el s-ar fi născut primul, în loc să se nască la câteva minute după Jamil, atunci ar fi avut probabil la fel de mulţi copii ca şi fratele său, poate chiar mai mulţi. Aşa însă, Derek nu avea deocamdată niciunul.

Era ironic, lamentabil chiar, că era nevoit să se căsătorească doar ca să-i ofere un strănepot lui Robert Sinclair, fiindcă din partea lui Jamil Sinclair avea şaisprezece strănepoţi cu totul. Patru erau fii, însă marchizul nu putea să îi recunoască, fiindcă altfel scandalul sclaviei lui Melanie Sinclair ar fi ieşit la iveală. Englezii credeau că Lady Melanie murise. Rahine nu şi mai folosea numele de botez de multă vreme.

Dar asta nu conta. Derek nu trecea decât prin nehotărârea obişnuită a fiecărui burlac, atâta tot. Venise timpul să se însoare. „Lamentabil" era un cuvânt mult prea dur, era doar glasul lungilor ani de desfrâu care se revolta pentru ultima oară. Nu fusese forţat, nu neapărat. Nici măcar nu protestase prea tare, fiindcă era evident că n-avea decât să o aleagă pe Caroline.

Propriile lui fiice ar fi putut arăta exact ca fetiţa pe care o ţinea în braţe, fiindcă şi Caro avea părul roşcat. Nu mai putea aştepta, se răzgândi Derek. Apoi se întrebă cum ar fi arătat copiii lui cu Shahar şi se încruntă. Jamil nu avea nicio concubină blondă, aşa că nu avea cu ce copii să-şi compare urmaşii ipotetici. Oricum nu trebuia să se gândească la asta.

— Încă îţi faci griji pentru ea?

Derek îşi ridică privirea şi o văzu pe Sheelah, care se uita fix la el. Îşi schimbă imediat expresia.

— Chiar deloc, spuse el, dând-o pe fetiţă înapoi doicii. Am fost asigurat că Shahar îşi va reveni cu totul.

— Mă bucur.

Shahar spusese asta cu toată sinceritatea. Era uimitor cât de diferită era de mica lui englezoaică, a cărei gelozie se vedea limpede chiar dacă încerca atât de tare să şi-o ascundă. Sheelah chiar le accepta pe toate celelalte femei ale lui Jamil. Ar fi acceptat orice, atâta timp cât asta îi făcea fericit iubitul.

La naiba. N-ar fi trebuit niciodată să-l lase pe Omar să-l convingă că nu o mai putea ignora pe Sheelah fără să dea naştere bănuielilor. Sheelah se aştepta ca Jamil să facă

dragoste cu ea în seara asta, în harem, dar Derek nu avea de gând nici măcar să se apropie de ea. Nici nu voia să rămână singuri, nici măcar o clipă. De-asta ceruse ca toţi cei trei copii ai ei să fie de faţă împreună cu doicile lor. Refuza să-i lase să plece. Dorea martori, pentru ca Jamil să nu aibă nicio îndoială că Derek nu rămăsese decât la cină.

Dar Sheelah nu înţelegea. Ştia că Shahar nu putea să-şi servească stăpânul în acea seară. Jamil era aici. Din punctul ei de vedere, n-avea niciun motiv să plece. Aşa că, dacă Derek pleca într-adevăr, Sheelah avea să fie jignită.

Naiba să-l ia pe Omar fiindcă îl pusese într-o asemenea poziţie!

— Sheelah, îţi mulţumesc pentru cină. A fost superbă. Dar… dar trebuie să plec acum.

— Nu, aşteaptă!

Sheelah înconjură masa atât de repede că i se cuibărise în poală înainte să o poată opri.

— Dă-mi voie să te ajut, Jamil. Suferinţa ta este şi a mea.

— Ştiu asta, răspunse el blând, luându-i mâna de pe obrazul lui şi aşezându-i-o din nou în poală. Însă nu pot…

Sheelah îşi lipi buzele de ale lui. Derek se trase înapoi imediat, intrând în panică. Doicile chicotiră. Sheelah nu înţelese.

— Le trimit de-aici…

— Nu! Adică, vreau să spun că… Derek făcu un efort ca să-şi adune gândurile. Nu vreau, Sheelah. Nu în seara asta.

— Nu în…

Sheelah nu-şi duse propoziţia până la capăt. Ochii ei mari, ca de safir, se făcură şi mai mari, iar buzele îi rămaseră întredeschise.

Oare ce naiba spusese ca să o facă să reacţioneze aşa? se întrebă Derek. Dar Sheelah nu terminase încă.

— Nu eşti Jamil, îi şopti ea, nevenindu-i să creadă. Cine eşti?

La naiba.

— Ai înnebunit, femeie?

Sheelah îşi plecă fruntea, ruşinată.

— Iartă-mă, iubitul meu. Iartă…

Apoi tresări şi îşi ridică privirea, cu ochii mijiţi.

— Nu, tu *nu eşti* Jamil. Îmi cunosc iubitul din toată inima şi ştiu că el nu m-ar refuza niciodată, în timp ce tu…

— Taci, şuieră Derek. Ai idee ce fel de zvonuri ai putea porni cu asemenea prostii? Uită-te la mine şi spune-mi cine altcineva aş putea să fiu.

— Nu ştiu, răspunse Sheelah, cu ochii plini de lacrimi. Cel puţin spune-mi… spune-mi că nu a…

Derek îi duse un deget la buze. Privi în jur, dar doicile şi servitorii erau prea departe ca să-i audă. O privi iarăşi pe Sheelah şi expresia i se îmblânzi. La naiba cu intuiţia femeilor. Nu o putea lăsa aşa pe Sheelah.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Totul e bine. Mă crezi, Sheelah?

Sheelah încuviinţă şi se ridicară împreună ca să-l conducă până la uşă.

— Nu înţeleg, spuse ea.

— Vei înţelege. Ai răbdare şi ţi se va răspunde la toate întrebările.

Derek o trase la piept o clipă. Era totuşi cumnata lui, nu-i aşa?

— Ştii că eşti iubită, Sheelah. Să crezi în asta.

Sheelah îi zâmbi ezitând, suficient cât Derek să-şi dea seama că era mai uşurată acum, deşi îl bănuia încă.

Capitolul 42

Odată cu chemarea *dey*-ului, Jamil trimise şi o litieră. Chantelle era amuzată, dar în acelaşi timp stânjenită. Nu era o invalidă, la naiba! Se simţea bine acum. Era limpede însă că Jamil nu voia să se obosească mergând tot drumul până la apartamentele lui, iar Chantelle ştia de ce. Toată

lumea din harem ştia motivul pentru care Chantelle trebuia să fie purtată până acolo. Dar desigur, toate femeile care îi călcau pragul lui Jamil trebuiau să se culce cu el. Chantelle trebuia să treacă peste stânjeneala pe care o simţea ori de câte ori îi venea rândul, mai ales dacă Jamil se ţinea de cuvânt şi nu se atingea de nicio altă concubină.

Când ajunse la el, chiar după rugăciunea de seară, Jamil nu era singur. Bătrânul pe care îl văzuse în scara trecută era şi el acolo, certându-se cu Jamil din cine ştie ce motiv. Când Chantelle i-l descrisese Adammei, fata presupusese că era Marele Vizir, al doilea om ca putere din Barikah. Chantelle spera că Adamma se înşelase, fiindcă îşi amintea căutătura încruntată a bătrânului. Când Jamil îi făcu semn lui Chantelle să rămână, deşi discuţia lor nu se încheiase, bătrânul îi aruncă din nou aceeaşi privire.

— Nu înţeleg de ce contează aşa de mult, Omar, tocmai spunea Jamil. A fost fratele meu. Trebuie să merg.

— Nimeni nu se va aştepta la aşa ceva, cu atât mai mult cu cât cineva tocmai a încercat să te ucidă din nou. Iar tu, tu nici măcar nu ştiai…

Jamil făcu un gest imperativ cu braţul, iar Omar privi din nou spre Chantelle.

— Trimite-o de aici până terminăm.

— Nu. Am terminat. E de datoria mea să fiu prezent la înmormântare. E datoria *dey*-ului, accentua Jamil.

— La naiba cu datoria! Divanul a votat unanim împotrivă. Trebuie să te supui sfetnicilor tăi!

— Trebuie?

Omar îşi ridică braţele într un gest exasperat.

— Allah să ne salveze de un bărbat care iubeşte pericolul. Crezi că asasinii cei fanatici vor respecta sanctitatea procesiunii funerare? Nu, se vor ascunde în mulţime şi abia vor aştepta să-ţi faci apariţia. Nu-şi pot permite să nu profite de o asemenea ocazie. Nimic altceva nu te-a mai scos din palat.

Chantelle se încruntă. Mai auzise pe cineva spunând asta odată, deşi nu cu aceleaşi cuvinte.

— Jamil?

Jamil nici măcar nu se obosi să o privească.

— Ai răbdare, Shahar. Termin imediat.

— Dar, Jamil, am mai auzit pe cineva spunând asta.

Asta îl făcu pe Jamil să se întoarcă spre ea.

— Ce?

— Ce ţi-a spus Omar, că nimic altceva nu te-a mai scos din palat. Dar femeia pe care am auzit-o vorbea la persoana a treia.

— Nu înţeleg ce vrei să-mi spui, Shahar. Vino aici şi explică-ne.

Chantelle se apropie ezitând. Omar nu mai era încruntat, dar Jamil, da. N-ar fi trebuit să-i întrerupă. Din ceea ce tocmai auzise, unul din fraţii lui Jamil părea să fi murit recent. Jamil era probabil destul de abătut, dar acum nu mai avea ce face.

— Ei bine? întrebă el.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, începu Chantelle, dar Jamil îi făcu semn să continue, aşa că le spuse ce îşi amintea. S-a întâmplat acum câteva zile, la băi. Eram singură într-o cameră din sauna cu aburi şi am auzit o discuţie în faţa uşii, dintre o femeie şi un bărbat, cred. N-am auzit limpede vocea lui, dar femeia îl numea Ali. Cred că era un eunuc. Pe femeie am auzit-o clar însă, fiindcă ţipa, era furioasă. I-a spus că se săturase de pretexte şi scuze, că situaţia continua deja de prea mult timp. Apoi i-a dat ceva şi i-a spus să-l vândă. A spus că, dacă asta nu e destul ca să cumpere puţin curaj, atunci va trebui să… şi aici a întrerupt-o bărbatul, şi… Dumnezeule!

Ochii lui Chantelle scânteiară. Înţelegea în sfârşit.

— Ce?

— Atunci n-am înţeles mare lucru, aşa că am uitat cu totul, dar nu ştiam că cineva încearcă să te ucidă.

— Şi? Ce-ai spus nu are mare importanţă, Shahar. Femeia ar fi putut vorbi de orice altceva.

— Ştiu, dar… fratele tău era tânăr? Era doar un copil?

— Da, dar ce legătură are…

— Cum a murit?

Chantelle îşi dădu seama din expresia lui încordată că Jamil începea să-şi piardă răbdarea, însă îi răspunse totuşi:

— Pare să se fi sufocat. Dar nu ştiu dacă s-a înecat cu o bucată de mâncare, pentru că mânca atunci când s-a întâmplat, sau cineva l-a ucis.

— *Tu* crezi că a fost ucis?

— Nu era un băiat prea puternic, deci presupun că n-ar fi fost prea greu să-i acopere cineva nasul şi gura până se sufoca. Servitorii au fost chemaţi urgent altundeva. Când s-au întors, masa era făcută ţăndări, şi Murad era lângă ea, mort.

— Dacă a fost ucis, îi spuse Omar lui Jamil, atunci crima a fost gândită astfel încât să te momească afară din palat. Nu văd niciun alt motiv pentru care băiatul să fi fost ucis.

— Omar…

— Dar, Jamil, are dreptate, insistă Chantelle.

— Nimeni n-are de unde şti…

— Dar ascultă-mă odată! spuse exasperată Chantelle. După ce bărbatul a întrerupt-o, femeia l-a întrebat cum rămâne cu băiatul, iar când Ali i-a răspuns, i-a mai spus să se ocupe de asta fiindcă nimic altceva nu te-ar face să ieşi din palat. Apoi a spus că vrea rezultate de data asta şi că s-a săturat de atâtea greşeli. Cred că Ali i-a spus să vorbească mai încet, dar ea s-a supărat şi mai tare. Apoi au plecat de-acolo şi n-am mai auzit nimic.

Jamil şi Omar schimbară o privire lungă. Bătrânul zâmbea. Jamil părea pe jumătate amuzat, pe jumătate trist, ceea ce o amuză şi pe Chantelle.

— Se pare că „prietenul nostru” s-a dus degeaba în Istanbul, remarcă Omar.

— Chiar aşa, să ştii, remarcă Jamil; apoi o privi pe Chantelle. Cine era femeia asta. Shahar?

— Nu ştiu, recunoscu Chantelle, făcând o grimasă.

— Dar ai văzut-o?

— Nu, uşa era închisă.

— La naiba…

— Dar cred că i-aş recunoaşte vocea dacă aş mai auzi-o.

— Este ceva, oricum. În plus, câţi eunuci numiţi Ali sunt în harem?

— Câteva duzini, din păcate, răspunse Omar.

— Atunci las în seama ta să-l găseşti pe vinovat. Şi cred că am vorbit destul de asta deocamdată.

Omar încuviinţă, dar se văzu nevoit să adauge:

— Nu mergi la înmormântare?

— Nu. Aranjează lucrurile astfel încât să-l pot cinsti cum se cuvine aici, la palat.

Asta sugerase şi Omar de la început, iar expresia lui era plină de mândrie când plecă. Jamil o luă imediat pe Chantelle în braţe.

— Mulţumesc, spuse el sincer. Dacă nu ne-ai fi ajutat, am fi continuat să bănuim un bărbat care nu avea nicio vină şi să-l căutăm degeaba. Vrei să ne ajuţi din nou? Stai la pândă. Caut-o pe femeia a cărei voce ai auzit-o.

— Desigur. Dar, Jamil, de ce ar vrea una dintre femeile tale să-ţi facă rău?

— Cine poate şti ce e în inima unei femei? răspunse Derek, ridicând din umeri.

— La fel şi cu bărbaţii, pufni Chantelle.

— Dar femeile sunt mult mai imprevizibile şi mai încăpăţânate. Vorbind de femei… O trase mai aproape, strivindu-i buzele cu ale lui. Mi-a fost dor de tine.

Chantelle acceptă cu graţie schimbarea subiectului.

— N-a fost decât o singură noapte…

— Şi două zile. Trebuie să recuperăm timpul pierdut.

— Chiar aşa?

— Dacă nu te simţi încă prea slăbită.

— Ţi se pare că aş fi?

— Vreau doar să mă asigur, răspunse zâmbind Derek. Aşa că o să te duc în braţe.

Ceea ce şi făcu, purtând-o în braţele lui puternice până în pat.

Capitolul 43

Trecură câteva săptămâni, dar Chantelle nu mai reuşi să audă acea voce furioasă. Jamil o ţinea la curent cu propriile lui rezultate, dar şi el părea să fi ajuns într-un punct mort. Nu mai rămăseseră decât cinci suspecţi care purtau numele de Ali, iar cei cinci erau urmăriţi constant, însă nimeni nu reuşise să afle nimic. Jamil îi interzise lui Omar să îi tortureze, aşa că nu mai rămânea decât să aştepte ca unul dintre ei să facă o greşeală.

Stăpânele lor erau şi ele urmărite. Jamil încercă să se gândească care dintre ele avea destui bani ca să finanţeze un astfel de complot. Ar fi trebuit să aibă o avere considerabilă ca să reuşească aşa ceva. Deşi, cu toate furturile din harem care se întâmplaseră în ultima vreme, oricine ar fi putut să strângă o avere doar din bijuteriile furate.

Totul depindea de Chantelle acum, iar ea era din ce în ce mai neliniştită. În fiecare seară Jamil o întreba dacă aflase ceva, însă asta nu o făcea decât să se simtă şi mai frustrată fiindcă n-avea ce să îi spună.

Chantelle le cunoştea doar pe două dintre cele cinci femei care erau bănuite. Una era o favorită pe nume Sadira, care trebuia să nască în mai puţin de o lună. Chantelle nu şi-o putea închipui gândindu-se la altceva în afară de viitorul fericit pe care avea să i-l dăruiască fiului sau fiicei ei. Cum ar fi putut să ordone moartea cuiva o femeie în trupul căreia se plămădea o nouă viaţă? Nu, Sadira n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Era în toane rele pe măsură ce i se apropia sorocul şi de multe ori ţipa la servitori, dar vocea pe care o auzise Chantelle fusese alta.

Cealaltă femeie pe care o cunoştea Chantelle, în schimb, era cu totul altfel: Noura. Pe Chantelle n-ar fi surprins-o să afle că Noura e vinovată. Se gândise la ea încă dinainte ca tot ceea ce auzise să aibă sens. În schimb, vocea Nourei era puţin diferită de cea auzită. Chantelle o

auzise vorbind pe mai multe tonuri, de la furie la aroganţă, însă niciodată nu o auzise să ţipe furioasă. Până să se convingă ea însăşi dacă auzise sau nu vocea Nourei, Chantelle n-avea de gând să-i spună nimic lui Jamil.

Începu să o urmărească pe Noura şi să tragă cu urechea la tot ce spunea. Încercă să o înfurie chiar ea însăşi, însă frumuseţea din deşert nu se lăsă momită. De câteva ori fu la un pas să se enerveze, într-adevăr, dar apoi se linişti ca prin minune, de parcă şi-ar fi dat seama ce făcea Chantelle şi n-ar fi vrut să cadă în aceeaşi capcană pe care ea însăşi le-o întindea altora.

Chantelle ajunsese la capătul răbdării. Se temea ca Noura să nu-şi dea seama că era bănuită şi să aibă grijă să nu facă nicio greşeală. În cele din urmă, Chantelle îi ceru sfatul lui Rahine despre cum era mai bine să o facă pe a doua cadână din harem să-şi piardă capul. Rahine ştia, desigur, ce se întâmplase, însă nu fu de prea mare ajutor.

— Ar fi o pierdere de vreme, Shahar.

— N-ai de unde să ştii asta.

— O cunosc pe Noura, spuse Rahine, absolut convinsă. Este nevinovată.

— Nu sunt de acord. Unul dintre fraţii lui Jamil a murit deja. Dacă şi celălalt a murit înainte să înceapă toată povestea? Atunci doar Jamil şi fiul lui cel mare i-ar mai sta în cale băiatului Nourei, nu-i aşa?

— Nu ştiu dacă Selim e mort sau nu, spuse Rahine, încruntându-se. Într-adevăr, se pare că nu el se ascunde în spatele complotului, dar…

— Rahine, nu mă contrazice, o întrerupse nerăbdătoare Chantelle. Spune-mi doar cum să fac să o înfurii pe Noura. Dacă nu ea e vinovată, atunci voi şti asta după ce o aud ţipând. De ce să nu încerc, măcar?

— Bine, oftă Rahine. Ultima oară când am văzut-o înfuriindu-se a fost când ea şi şase alte femei i-au pregătit un recital lui Jamil. Noura a memorat un poem lung, dar foarte frumos, şi a insistat ca ea să încheie programul ca să-i facă o impresie bună lui Jamil. După o oră însă, chiar

când venise rândul ei, a intervenit ceva şi Jamil a trebuit să plece. Noura a făcut o scenă. Cred că s-a supărat mai ales fiindcă rămăsese ultima doar din vina ei.

— Şi n-a mai apucat să-şi recite poemul?

— Ba da, câteva nopţi mai târziu. Bineînţeles, lui Jamil i-a plăcut, aşa că şi Noura s-a liniştit.

— Atunci nu pot să mă folosesc de asta. Gândeşte-te la altceva, Rahine.

— Îi plac piesele de umbre chinezeşti. De fapt, cred că am nişte schiţe pentru o nouă piesă în apartamentele mele.

— Dar va fi de acord şi ea să o pună în scenă?

— Va fi încântată.

— Asta e, atunci. După ce începe piesa, Jamil poate să se ridice şi să plece, sau să adoarmă, sau să facă ceva la fel de enervant.

— Da, bănuiesc că nu-i va fi greu să o înfurie, zâmbi Rahine.

— Deci o să-i sugerezi Nourei să înveţe piesa? zâmbi şi Chantelle.

— Eu? A fost ideea ta.

— Da, dar i-am făcut atâtea probleme în ultima vreme că mă îndoiesc că ar merge. N-are rost să-i propun ceva, oricum o să mă refuze.

— Într-adevăr, să ştii că mi s-a plâns că eşti răutăcioasă în ultima vreme, chicoti Rahine. Noura mi-a sugerat să te trimit înapoi la bucătărie.

— Ah, sunt convinsă că i-ar face mare plăcere să mai comande un ospăţ şi să mă pună să-l pregătesc.

— Îmi pare rău, spuse serios Rahine. N-am ştiut că ţi-a făcut aşa ceva.

— Mătuşa mea spunea mereu că un pic de muncă cinstită n-are cum să-ţi facă râu, spuse Chantelle, ridicând din umeri. Nu m-ai pedepsit, Rahine. M-am bucurat să fiu acolo şi nu aici.

— Dar acum?

Chantelle pufni, deşi nu se cădea ca o doamnă de rangul ei să scoată un asemenea sunet. Bănuise ea că la un

moment dat Rahine avea să-i spună, ocolit chiar: „Ţi-am spus eu!”

Capitolul 44

Trei zile mai târziu, Noura se pregăti să-şi prezinte noua piesă cu umbre în faţa lui Jamil. *Dey*-ul dăduse de înţeles că avea nevoie de ceva care să-l distreze, aşa că Noura stătuse zi şi noapte ca să înveţe fiecare mişcare şi făcuse o repetiţie în faţa celorlalte concubine în acea dimineaţă. Repetiţia fu un succes; chiar şi lui Chantelle îi plăcuse. Dacă totul mergea bine, Noura avea să fie dată în vileag până la sfârşitul zilei.

Însă până atunci mai rămăseseră destule ore, aşa că Chantelle profită de faptul că piscina de la *hammam* era goală şi merse acolo.

Îi plăcea piscina. De fapt, ajunsese să-i placă întregul *hammam.* Era un loc atât de liniştitor, iar sclavele erau mereu pregătite să-i facă un masaj revigorant sau să-i frece pielea cu uleiuri parfumate, însă Chantelle nu venise aici ca să se relaxeze de data asta. Piscina li amintea de ocean. Înotă înainte şi înapoi, pe deasupra apei şi pe dedesubt, încercându-şi muşchii până la limită doar ca să-şi dovedească ei înseşi că putea face asta. Apa nu era prea adâncă. Prea puţine concubine ştiau să înoate, aşa că piscina nu se ridica decât până la brâu. Apa era însă rece şi revigorantă, aşa că Chantelle aproape că se aştepta uneori să vadă stâncile din Dover când ieşea la suprafaţă.

Astăzi, când ieşi din piscină în sfârşit, Chantelle descoperi că urechile i se înfundaseră. Merse să se usuce, scuturând din cap, însă reuşi să audă decât un ţiuit ascuţit.

„Ah, fantastic. Noura e pe cale să-şi piardă capul în seara asta, dar eu am urechile prea înfundate ca să mai aud ceva.”

Chantelle îşi îmbrăcă halatul grăbită şi îşi strânse

părul într-un prosop, apoi se aplecă în faţă şi îşi întoarse capul pe o parte, scuturându-şi lobul urechii. Auzi un pocnet, apoi apa care clipocea în piscină.

Apoi însă, Chantelle auzi o voce iritată şi limpede:

— Trebuia să-mi închipui că mai era cineva la piscină. Niciodată n-o prind goală. N-ar fi cazul să te duci să ţopăi puţin în faţa oglinzii? Sau Jamil a trecut în sfârşit la altcineva?

Chantelle nu răspunse. Era şocată. Rămase aşezată pe bancă, holbându-se la femeia din cadrul uşii, neştiind ce să mai creadă. Cum ar fi putut fi ea? Eunucul ei se numea Orji, nu Ali. Şi n-ar fi avut nimic de câştigat din moartea lui Jamil. Nu avea niciun sens.

Însă vocea era aceeaşi, iar Chantelle o recunoscu fără vreo urmă de îndoială când femeia se răsti:

— La ce te uiţi aşa, englezoaico?

— La o criminală, răspunse îndrăzneaţă Chantelle, ridicându-se. Eram aşa de sigură că Noura e vinovată, însă de fapt eşti tu, nu-i aşa?

— Ai înnebunit! N-am ucis pe nimeni.

— Nu cu mâinile tale, însă tu ai plătit ucigaşii, deci nu-i mare diferenţă.

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse arogant cealaltă femeie.

— Ba da, ştii. Te-am auzit vorbind cu Ali în faţa saunei, în ziua în care ai comandat execuţia bietului Murat. M-ai văzut ieşind de-acolo? De-asta ai pus să fiu otrăvită, Mara?

Chantelle îşi dăduse cu presupusul, însă avea dreptate. Mara îşi abandonă mina nevinovată şi mârâi:

— Păcat că n-a mers. Aveam nevoie de nişte nestemate în plus, iar paşa mi le-ar fi dăruit de furie şi de tristeţe.

— Da, cred că îţi e din ce în ce mai greu să furi bijuterii acum că toată lumea ştie că avem o hoaţă printre noi.

— Mă descurc destul de bine. De fapt mă şi distrează

asta.

Chantelle clătină din cap, uimită. Mara se lăuda în faţa ei şi nu părea deloc îngrijorată că fusese descoperită.

— Toate astea doar ca să-l ucizi pe Jamil? De ce, Mara? Nu poate fi din cauză că pune să fii biciuită, fiindcă mi s-a spus ca îţi place asta.

Mara se enervă dintr-odată.

— Habar n-ai, târfă proastă! Îl urăsc! Urăsc toţi bărbaţii, dar mai ales pe Jamil, care mi-a descoperit ruşinea şi se foloseşte de ea împotriva mea. Crezi că sunt mândră că nu pot simţi plăcerea fără durere? Dacă l-aş găsi pe bărbatul care mi-a făcut asta, l-aş face bucăţi – încet, ca să supravieţuiască până la sfârşit. Dar mai întâi i-aş prăji boaşele şi…

— Îmi pare rău că prima ta experienţă cu un bărbat te-a afectat într-un mod atât de… bizar, dar Jamil nu ţi-a făcut nimic din ce nu doreai să-ţi facă. Ai fi putut să-l opreşti oricând spunându-i pur şi simplu ce simţi.

— Nimeni nu-l refuză pe *dey.*

— Eu am făcut-o.

— Cât timp? mârâi Mara.

Deşi Chantelle se înroşi, insistă totuşi:

— La mine a fost altfel. Am fost sedusă, nu ameninţată. Şi nu s-ar fi putut întâmpla niciodată aşa ceva dacă nu l-aş fi plăcut pe Jamil de la început.

— Mă bucur pentru tine, dar Jamil îmi face scârbă, scuipă Mara. Iar Orji mi-a spus că n-am de ales.

Chantelle dispreţuia acele cuvinte: *N-ai de ales.* Şi ei i se spusese acelaşi lucru. Înţelegea dilema Marei. Şi totuşi… Chantelle nu fusese forţată, de fapt. Cuvintele nu erau decât o ameninţare goală, menită să le facă pe femei să-i cedeze *dey*-ului mai uşor. Nici Mara n-ar fi suferit dacă s-ar fi opus, nu-i aşa? Jamil nu era un tiran crud, aşa cum îl crezuse Chantelle.

— Ar fi trebuit să încerci să-l opreşti în loc să ajungi să-l urăşti aşa de rău. Jamil e un bărbat foarte blând. Cât de des s-a folosit de tine înainte să ajungi să-i doreşti

moartea?

— De mult prea multe ori!

— Dar n-ai făcut decât să-ţi măreşti suferinţa trimiţându-ţi asasinii să-i ia viaţa. Sau nu te-ai gândit că o să se întâmple asta?

— Ar fi meritat, dacă asta îi aducea moartea.

— Ce prostie! spuse furioasă Chantelle. Dacă Jamil moare, atunci toate vom trece în proprietatea următorului *dey,* care va fi liber să scape de noi sau nu, după chef. Selim urmează la tron şi, din câte am auzit, e o brută lipsită de milă. Crezi că Selim nu ţi-ar cunoaşte slăbiciunea şi n-ar profita de tine în acelaşi fel? Unor bărbaţi le place să provoace durerea, iar Selim pare să fie unul dintre ei.

— Nu sunt *chiar aşa* de proastă, englezoaico, râse Mara. Selim nu mai poate răni pe nimeni. E mort de luni întregi; a fost ucis în Istanbul de unul dintre sclavii lui, care apoi s-a descotorosit de cadavrul lui.

Chantelle suspină adânc auzind vestea.

— De unde ştii?

— Sclavul s-a întors aici, prostul de el, şi s-a îmbătat suficient de tare cât să-i povestească unui vechi prieten ce făcuse. Acel vechi prieten era Ali, care şi-a dat seama că era mai bine să scape de ucigaş înainte să afle şi alţii ce făcuse.

— Dar Ali ţi-a spus şi ţie, nu-i aşa?

— Desigur. Ali ştia cât de mult îl urăsc pe Jamil şi a înţeles că aveam ocazia perfectă să scap de el. Toate bănuielile aveau să cadă asupra lui Selim, iar un mort n-avea cum să se mai apere.

— Dar de ce s-a implicat acest Ali în problemele tale? E un eunuc, nu-i aşa? Şi nici măcar nu îţi aparţine!

— Aşa, şi? Doar fiindcă i-a fost dat Nourei nu înseamnă că trebuie să o şi iubească. Mă iubeşte pe mine, spuse îngâmfată Mara. Ar face orice i-aş cere.

— Te iubeşte? Dar nu poate să…

— Nu poate? o întrerupse Mara. Eşti atât de naivă. Un bărbat castrat încă îşi are inima, iar impotenţa nu pune

capăt mereu dorinţei. Ali poate să iubească la fel de înflăcărat ca un bărbat întreg. Dar nu poate face nimic.

— Vorbeşti de parcă nici nu-ţi pasă.

— Asta pentru că nu-mi pasă. Iubirea lui nu mă ameninţă, dar e totuşi bărbat, deci nu merită decât ură. Urăsc toţi bărbaţii, fără nicio excepţie.

— Păcat că Ali nu şi-a dat seama de asta înainte să se lase atras în complotul tău, răspunde Chantelle. Înşelătoria ta n-o să-l salveze.

— Ali nu e în pericol să fie descoperit, şi nici eu nu sunt. Chiar crezi că o să te las să pleci de-aici după ce ţi-am spus toate astea?

Mara se postase în cadrul uşii, dar asta nu o alarmă pe Chantelle. Ameninţarea ei însă, rostită pe un ton atât de încrezător, o făcu să se înfioare.

— Nu mă poţi opri, Mara. Gărzile mele mă aşteaptă afară.

Mara zâmbi şi scoase un pumnal scurt din caftan.

— Nu era nimeni afară, altfel aş fi ştiut că eşti aici. Probabil că gărzile tale nu sunt prea conştiincioase azi.

— Minţi! ţipă Chantelle.

Mara închise uşa din spatele ei cu piciorul şi ridică din umeri.

— Ţipă dacă te îndoieşti. Gărzile tale nu vor veni să te salveze. Nu va veni nimeni, râse ea scurt, ironic. Am găsit locul perfect pentru mica noastră discuţie fără să plănuiesc nimic. Nu te-ai întrebat niciodată de ce camera asta e atât de departe de celelalte? Ţipetele tale n-ar surprinde pe nimeni. E ceva normal.

— Deci presupui că voi sta locului cât timp tu mă înjunghii cu chestia aia? spuse Chantelle, văzând că Mara începe să se apropie.

Chantelle se retrase. Erau câţiva metri între ele, iar dacă ar fi putut ajunge de partea cealaltă a piscinei ar fi putut-o folosi ca pe o barieră. Dacă Mara încerca să o urmărească, Chantelle avea cale liberă spre uşă. Însă nu-şi putea lua ochii de la pumnal ca să se întoarcă şi să fugă.

Chantelle nu mai fusese niciodată într-o situaţie ca asta. Nu era la fel ca atunci când privise peste umărul lui Jamil şi văzuse un pumnal coborând spre ei. Atunci nu fusese singură. Acum însă nu mai era nimeni aici, iar Chantelle nu ştia cum să se apere de o asemenea ameninţare. Deşi ameninţarea venea din partea unei alte femei, asta n-o liniştea cu nimic. Mara era mai scundă decât ea, însă era lată în umeri şi voinică, şi se lupta pentru viaţa ei. Dacă nu o putea ucide pe Chantelle, Jamil avea să facă dreptate. Mara era deci disperată, ceea ce avea să-i dea puteri reînnoite. Calmul ei însă era lucrul cel mai înfricoşător.

Chantelle îşi şterse palmele transpirate pe şolduri. Mara se apropiase deja la zece paşi.

— Nu…

Chantelle făcu o pauză ca să-şi dreagă glasul şi să înghită un nod.

— Nu trebuie să faci asta, să ştii. Ai putea să fugi. Ali te-ar putea ajuta, nu-i aşa?

— Şi să te las pe tine să dai alarma? Ha!

— Încerc să-ţi dau de ales! se răsti Chantelle.

Nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva. Nici Marei nu-i venea să creadă, fiindcă asta o făcu să clatine din cap şi să pufnească:

— Vorbeşti prea mult, englezoaico.

— Ai mai făcut asta vreodată? întrebă Chantelle, încercând o nouă tactică. Ai mai ucis pe cineva cu mâinile tale? Nu e ca atunci când pui pe altcineva să o facă…

— Taci! ţipă Mara, făcându-i inima lui Chantelle să bată şi mai repede.

De ce nu ţipase încă? Era o laşă, nu-i aşa? Dar se temea că, dacă ţipa, Mara avea să sară la ea imediat. Chiar dacă o auzea cineva, avea să fie moartă până să-i sară cineva în ajutor. Trebuia să o convingă pe Mara să nu facă asta, cumva…

Mai erau opt paşi între ele.

— Nu ţi-am făcut niciodată nimic, Mara. Ştii şi tu asta.

Poţi trăi cu moartea mea pe conştiinţă…

Chantelle ţipă în sfârşit, fiindcă se trase înapoi şi se împiedică de o bancă, pierzându-şi echilibrul. Uitase de banca de la marginea piscinei, la naiba. Căzu pe spate şi, înainte să apuce să se ridice, Mara stătea deasupra ei şi era prea târziu să ţipe sau să mai facă ceva. Chantelle se simţi paralizată de groază. Nu putea să se mişte sau să respire măcar. Urmări ca hipnotizată cum vârful pumnalului se ridică, gata să cadă. Aşa se întâmplase şi seara trecută, însă acum nu îl mai avea pe Jamil care să o ocrotească. Jamil ar fi ştiut ce să facă. S-ar fi…

Chantelle îşi aminti ce-i spusese Jamil şi se rostogoli într-o parte, lovindu-se de genunchii Marei. La fel ca şi data trecută, atacatorul şi cuţitul căzură amândoi în faţă. Chantelle căzu pe podea şi auzi un pleoscăit puternic de partea cealaltă a băncii. Nu se obosi să vadă cât de repede se putea căţăra Mara afară din piscină, ci sări în picioare şi ieşi în fugă.

— Kadar! ţipă ea, fugind pe coridoare.

Eunucul îi apăru în cale, iar Chantelle aproape că se izbi de el. Îi împinse mâinile la o parte, deşi Kadar nu încercase decât să o prindă ca să o ajute să-şi regăsească echilibrul, şi strigă ascuţit:

— Unde *naiba* erai?

— Aici, *lalla,* răspunse Kadar pe un ton jignit. Unde altundeva să fiu?

— Deci m-a minţit; Dumnezeule, ar fi trebuit să… dar nu, nu mai contează, spuse Chantelle, strângându-i braţul cu toată puterea, încă îngrozită. A fost Mara de la început, nu Noura, şi tocmai a încercat să mă ucidă şi pe mine, din nou. A recunoscut că m-a otrăvit pentru că o auzisem.

Kadar rămase holbându-se la ea, făcând-o să se răstească la el:

— Fă ceva! Mara e în piscină şi are un cuţit!

Kadar o împinse la o parte şi apoi se strecură prin uşa care rămăsese larg deschisă. Chantelle ştia că ar fi trebuit să plece în direcţia opusă; era lucrul cel mai sigur şi mai

înţelept pe care ar fi putut să-l facă. În schimb se luă după Kadar, întrebându-se de ce era atât de linişte, dar simţind nevoia să o vadă pe Mara prinsă ca să se liniştească o dată pentru totdeauna.

Chantelle rămase însă în cadrul uşii, paralizată de ce vedea. Kadar era aplecat asupra Marei, care era întinsă pe marginea piscinei, nemişcată. O apă rozalie îi curgea pe frunte şi începuse să bălţească pe marmura de dedesubt.

— E moartă, *lalla,* spuse încet Kadar, ridicându-şi privirea.

Chantelle privi iarăşi apa rozalie şi înţelese ce era. Simţi cum i se întoarce stomacul şi se aplecă, vomitând violent. O clipă mai târziu, Chantelle se simţi ridicată de două braţe puternice şi îşi culcă capul pe umărul lui Kadar.

— Ah, Doamne, strigă ea. Dacă n-aş fi fost atât de laşă m-aş fi uitat să văd dacă ieşea la suprafaţă. Aş fi putut să o scot din apă înainte să…

— N-ar fi contat, *lalla.* S-a lovit cu capul de marginea piscinei. Era deja moartă când a căzut în apă.

— Dar nu contează. Eu am împins-o.

— De ce?

— De ce? repetă uimită Chantelle, ridicându-şi privirea. Voia să mă înjunghie!

— Atunci de ce ţii neapărat să te învinuieşti când tu n-ai făcut nimic rău?

— Pentru că nu e corect. Şi ea a fost o victimă, Kadar, încă de la început. A fost abuzată, pângărită, apoi abuzată din nou de… Ar fi trebuit să o ajute cineva, să o îngrijească, să o înţeleagă, în schimb…

Chantelle tăcu o clipă, apoi continuă încet, aproape în şoaptă:

— Am încercat să-i explic de ce Jamil se poartă aşa cu ea, dar Jamil n-are nicio scuză, nu-i aşa? Este un bărbat foarte sensibil şi inteligent – cel puţin aşa îl credeam. De ce nu şi-a dat seama oare că Mara îşi ura slăbiciunea şi îl ura fiindcă profita de ea?

— De-asta a încercat să-l omoare?

Chantelle nu reuşi decât să încuviinţeze şi izbucni în plâns. Abia îşi dădu seama când Kadar o conduse de-acolo.

Capitolul 45

— Acum că sursa banilor a dispărut, informatorii se îngrămădesc deja la porţi, îi spuse Jamil lui Derek. Nu va mai trece prea mult timp până îi vom găsi pe toţi cei implicaţi în complot.

Jamil se întorsese la palat seara trecută, însă aflase din port că făcuse întregul drum degeaba. Dorul lui pentru Sheelah îl adusese înapoi. Intenţionase să stea în Barikah doar o noapte, apoi să plece spre Tripoli; un informator îi sugerase că Selim ar fi putut pleca într-acolo după ce părăsise curtea paşei de la Istanbul. Acum însă ştia că aşa ceva nu era posibil.

Însă Jamil amânase totul până lămuri lucrurile cu iubita lui Sheelah, iar pentru asta avusese nevoie de o noapte întreagă. Greşise de la început fiindcă nu-i spusese planurile sale. Înţelegea asta acum, iar singurul lui pretext era că nu fusese în apele lui când plecase.

În dimineaţa următoare, Jamil avusese o discuţie lungă cu Omar, apoi se întâlnise cu Derek în camera secretă, unde se întorsese şi seara trecută.

— Deci chiar s-a terminat? întrebă Derek.

— Credeai că nu? Ali şi-a plătit asasinii cu sume derizorii ca să-şi rişte vieţile astfel; premiul cel mare îi era promis doar celui care avea să reuşească. Desigur că nu exista nicio avere care să-i aştepte pe vinovaţi. Am plătit-o pe Mara foarte bine pentru serviciile ei, însă complotul ei s-a întins atât de mult că rămăsese aproape săracă lipită. Trebuia să-şi plătească asasinii care stăteau cu ochii pe porţile palatului, pe cei care îmi interceptau mesagerii, şi

asta doar ca să ne îndrepte bănuielile în altă parte. De-asta Mara începuse să fure bijuterii de la alte femei. Dacă cineva *ar fi reuşit* într-adevăr să mă ucidă, Ali plănuia să-l ucidă când venea după răsplată.

— Iar acum că se ştie că instigatorii sunt morţi şi nu mai e nicio răsplată…

— Nimeni nu are de gând să-şi rişte viaţa fără nicio răsplată. Sunt în siguranţă şi la palat, şi în oraş, încheie Jamil.

— Iar eu pot să mă întorc acasă.

Jamil râse auzindu-l pe Derek oftând.

— Când te gândeşti că Omar m-a asigurat că te-ai simţit minunat.

— Doar în anumite momente, mormăi Derek. Am descoperit imediat cât de repede poate să apară plictiseala aici.

— Şi ce mai face blonda care ţi-a ţinut companie?

— De când cu Mara, nu mai vorbeşte cu mine. Pare să creadă că întreaga poveste e din vina mea… a ta, adică, pentru că nu ţi-ai dat seama că Mara suferea atât de tare din cauza anormalităţii ei.

— Presupun că mi-aş fi dat seama dacă aş fi fost în apele mele, se încruntă Jamil, dar adevărul curat e că femeia aia făcea tot posibilul *ca să fie* pedepsită. Mă insulta, nu-mi asculta ordinele, iar dacă nu mergea nimic altceva mă ataca. Însă nu era biciuită prea mult sau prea tare. Când terminam, făcea dragoste cu o pasiune incredibilă. Ai văzut şi tu asta. Presupun că ajunsesem să mă aştept la asta, aşa că o chemam de fiecare dată când aveam chef de aşa ceva. După ce am ajuns să stau închis în palat luni de zile o chemam din ce în ce mai des.

— Când te gândeşti că propria ta frustrare contribuia la complotul ei. Era un cerc vicios. Ironic, nu-i aşa?

— Era un complot ingenios. Nimeni n-ar fi bănuit-o vreodată pe Mara. Nici prin gând nu ne-a trecut să căutăm vinovatul în harem până când Shahar n-a auzit conversaţia lor din întâmplare. Însă Mara n-a fost bănuită nici atunci.

— Mă bucur că înţelegi rolul lui Shahar, răspunse Derek. Îi eşti dator.

— Aşa este, Kasim. Dar mă gândeam că tu vrei să decizi cum va fi răsplătită, având în vedere că Shahar a fost favorita „noastră” în ultimele săptămâni. Credeam că o să-mi oferi pretextul ideal să-mi curăţ haremul de atâta amar de vreme, chicoti Jamil, văzându-i grimasa lui Derek.

— Nici să nu te aud, frate. Îţi făceai griji pentru asta.

— Puţin, da. Însă am auzit că ţi-a plăcut una dintre favoritele mele. E straniu că doar englezoaica ţi-a plăcut până într-atât, mai ales că şi consulul englez s-a interesat atât de mult de Jamila.

Derek zâmbi. Deci Jamil îşi dăduse seama de micul lui complot. Nu mai avea rost să-şi întârzie cererea.

— Nu te superi să o laşi să se întoarcă în Anglia cu mine, nu-i aşa? Oricum va trebui să scapi de ea acum.

— Presupun că englezii tăi ar fi mulţumiţi?

— Nu mi-ar strica nici mie asta.

— Aşa să fie, atunci, răspunse Jamil. Dar Shahar a ta? Îmi ceri acelaşi lucru şi pentru ea?

— De fapt nu ştiu ce naiba să-ţi cer pentru ea.

Jamil ridică din sprâncene.

— Mă gândeam că, dacă mă culc cu ea, îi vom găsi un soţ când te întorci. Englezoaicele sunt foarte posesive şi vor să aibă un bărbat doar pentru ele.

— Vrei să spui că nu intenţionai să-mi ceri să o eliberez? răspunse surprins Jamil.

— Cred că nici nu m-am gândit la asta fiindcă aveam nevoie de un pretext…

Derek nu-şi termină gândul, însă Jamil zâmbi, dându-şi seama ce voia să spună.

— Era virgină şi asta era o problemă, nu-i aşa?

— O problemă a naibii de mare, oftă Derek.

— Mă temeam că prima ei întâlnire cu mine ţi-a făcut probleme mai târziu.

— Aşa a fost, însă m-am descurcat până la urmă, deşi am avut nevoie de mai mult timp. Şi… ah, dar pe cine

încerc să prostesc aici? Bineînţeles că vreau să o duc acasă cu mine. Asta ar vrea şi ea, şi o merită pentru că ne-a rezolvat mica noastră problemă.

Derek nu adăugă şi că, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai tare îl enerva gândul ca Shahar a lui ar putea fi măritată cu un alt bărbat.

— Atunci vrei să-i spun eu sau vrei să-ţi las ţie privilegiul? Poate va dori să stea de vorbă cu tine după ce îi dai veştile bune.

Derek se încruntă văzând că Jamil abia îşi stăpâneşte amuzamentul.

— De fapt, cu cât durează mai mult până să-i spun adevărul, cu atât mai bine. Las-o să creadă că pleacă într-o călătorie cu tine. Nu trebuie să ştie unde.

— Dar de ce?

— Fiindcă mai vreau câteva săptămâni de linişte. Crede-mă, doamna asta va face o scenă incredibilă când va afla că şi eu sunt englez, la fel ca şi ea. Şi nici nu va fi o companie prea plăcută după ce află că aş fi putut să-i obţin libertatea fără să mă culc cu ea.

— Eşti mult prea indulgent cu femeile. Ar trebui să fii…

— Ar trebui să fiu ca tine?

Amândoi râseră.

— Am destule femei de îmbunat după ce le-ai neglijat atâta timp ca să stai cu noua ta favorită, recunoscu Jamil. Voi avea nevoie de cel puţin o lună ca să readuc pacea în harem.

— Am auzit că ai început de noaptea trecută.

— Sheelah va fi dintotdeauna întâia mea preocupare. Şi, mulţumesc lui Allah, m-a înţeles. Te imploră şi pe tine să o ierţi dacă ţi-a făcut viaţa grea. A spus că simţea cât de mult te întrista că nu-i poţi spune adevărul.

— S-a terminat, spuse Derek, ridicând din umeri. Lucrurile pot să reintre în normal acum, iar eu să-mi văd de viaţa mea.

— Da, te aşteaptă logodnica ta, nu-i aşa? Dar Shahar?

Ai de gând să o păstrezi şi pe ca?

Derek zâmbi.

— Să ştii că nu e o idee rea, acum că ai spus-o.

— De parcă nu te-ai gândit deja la asta, pufni Jamil. Dar crezi că va fi de acord?

— Am reuşit să o fac să-şi uite dezgustul pentru tine. Acum pot să o conving să-mi fie amantă. Oricum va crede că nu mai e demnă de o căsnicie cum se cuvine.

— Şi va avea dreptate?

— La cât de frumoasă e? Glumeşti?

Jamil mormăi. Deşi erau gemeni, gusturile lor erau foarte diferite când venea vorba de femei.

— Atunci îţi urez mult noroc. Dar va trebui să o faci să-şi uite supărarea întâi.

— Da, mai e şi asta, răspunse Derek, făcând o grimasă.

Capitolul 46

— Shahar, fă-ţi bagajele. Pleci pe o corabie odată cu fluxul de seară. Tu şi Jamila îl veţi însoţi pe fiul meu.

Chantelle o privi pe Rahine de parcă femeia îşi pierduse minţile.

— M-ai auzit, fată dragă? Pleci într-o călătorie.

— Unde?

— Unde? repetă Rahine. Mai contează? E o onoare…

— Unde, Rahine?

— Să ştii că habar n-am. Nici chiar Haji nu a reuşit să afle. Însă chiar nu contează. Jamil vrea să îl însoţeşti şi aşa vei face.

— Eu şi Jamila. Dacă o ia şi pe ea, n-are de ce să mă mai cheme pe mine.

— Eşti geloasă?

— Categoric nu!

— Atunci n-ai de ce să fii bosumflată, fiindcă Jamil a

vizitat-o pe Sheelah ieri-seară.

— Rahine… începu Chantelle pe un ton ameninţător.

— Atunci nu vorbi aşa, o întrerupse Rahine. Te ia pe tine, nu pe Sheelah.

— Şi pe Jamila.

— Eşti geloasă!

— Nu… nu sunt! I-l las Jamilei, bine? I-l las *tuturor.* Jamil este exact aşa cum credeam, mai rău chiar. Îl urăsc!

Rahine îşi strânse buzele.

— Deci încă eşti supărată pentru ce s-a întâmplat cu Mara? Am încercat să-ţi spun că Mara nu ţi-a spus tot adevărul.

— Negi ce i-a făcut Jamil de fiecare dată când a chemat-o?

— Nu.

— Atunci ce mai e de spus? Deci Jamil avea nevoie de cineva pe care să se descarce. Alţi bărbaţi dau cu pumnul în pereţi.

Rahine fu la un pas să se înece stăpânindu-şi un chicotit.

— Bine, râzi, n-ai decât. E foarte amuzant că o femeie a fost umilită până la sfârşit.

— Nu, nu e amuzant, spuse Rahine pe un ton serios. E tragic. Dar nu e vina lui Jamil.

— El…

— Shahar! o întrerupse răstit Rahine. De data asta mă vei asculta fie că vrei, fie că nu. Jamil a fost provocat. Mara l-a forţat să o pedepsească de fiecare dată când a fost chemată. Ţi-a spus asta?

— Nu, dar nu înţeleg cum l-ar absolvi asta de vină. Ar fi trebuit să-şi dea seama că într-adevăr ceva nu e în regulă şi să o lase în pace. În loc de asta a chemat-o şi mai des şi a folosit-o ca pe un cal de bătaie. Ştii ce dezgustător e asta?

— Văd că n-am cum să te fac să înţelegi, oftă Rahine. Nu contează că Mara lăsa să se înţeleagă de fiecare dată că îi place asta? Să ştii că există femei cărora le place aşa

ceva.

— Dar apoi ura ce se întâmplase.

— Ar fi trebuit să spună ceva atunci.

Chantelle era de acord. Şi ea îi spusese Marei acelaşi lucru. Dar nu voia să vadă problema şi din punctul de vedere al lui Jamil, mai ales nu acum. Chantelle fusese chemată cinci zile după moartea Marei şi îl evitase de fiecare dată. *El* ar fi putut să-i spună ce îi spunea Rahine acum, însă nu se obosise. Pur şi simplu se înfuriase din cauză că Chantelle nu vorbea cu el. Apoi se dusese la Sheelah. Bine, aşa să fie. Era minunat. N-avea decât să meargă la Sheelah în continuare. Chantelle nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el.

Se întoarse şi murmură:

— De ce nu o ia pe Sheelah în locul meu?

— De obicei o ia cu el ori de câte ori pleacă din Barikah, dar de dau asta te vrea pe tine. E şansa ta să te împaci cu el, Shahar, spuse ezitând Rahine.

— Şi dacă nu vreau?

— Presupun că de-asta o ia şi pe Jamila, spuse apăsat Rahine.

Chantelle se răsuci pe călcâie, cu ochii mijiţi şi scăpărând.

— Doar nu poate să…

— Ajunge, Shahar! Chiar nu mai am timp să mă cert cu tine. Jamil m-a chemat mai devreme şi am întârziat deja. Fă-ţi bagajele. Fii gata să pleci diseară. Iar dacă nu ne mai vedem până atunci…

Rahine o îmbrăţişă.

— Allah să fie cu tine, şi sper că El te va ajuta să-ţi vină minţile la cap.

*

Rahine trebui să se grăbească acum ca să ajungă la Jamil la timp, însă dorise să-i spună ea însăşi lui Shahar despre călătoria care o aştepta. Sperase că asta avea să o

înveselească, fiindcă era o onoare să fie aleasă să facă parte din cortegiul *dey*-ului, dar se înşelase. Cel puţin Shahar o ascultase de data asta şi acum ştia adevărul despre Mara. Era o fată inteligentă, deci probabil nu îl va mai învinui pe Jamil pentru boala Marei. Pe de altă parte însă, era încăpăţânată şi fusese prima şi singura favorită mult prea mult timp. Gelozia pe care încercase degeaba să o nege avea să mocnească o vreme. Dar dacă Jamil îşi pierdea răbdarea şi se folosea de Jamila pe corabie, atunci gelozia lui Shahar avea să sporească, se gândi Rahine.

Ai fi trebuit să-i vorbească şi lui Jamil despre asta. Încă se mai gândea la asta când sosi şi îl găsi singur în cameră. Asta era ceva neobişnuit. De obicei, Jamil era înconjurat de cel puţin şase servitori. Era neobişnuit însă şi ca Rahine să fie aici. Fiul ei nu o mai chemase în apartamentele lui de ani de zile. Nu-şi putea închipui de ce Jamil făcuse asta acum, aşa că nici nu încercase, temându-se că motivul pe care avea să îl descopere era ceva rău.

Rahine abordă imediat un subiect cu care să-i distragă atenţia lui Jamil ca să amâne adevăratul motiv al întâlnirii:

— Tocmai am vorbit cu Shahar şi i-am spus de călătorie.

— Cum a primit vestea?

— Ştie că şi Jamila va veni cu voi.

Derek râse.

— Deci n-a primit-o prea bine. Nu contează, mamă, va avea alte lucruri care să o supere după ce ridicăm ancora.

Îi spusese „mamă” din nou. Rahine simţi că inima i se opreşte în piept. Aproape că nu-şi dădu seama că Jamil vorbea în engleză. De dragul ei? Puţin probabil. Folosea engleza rareori şi doar cu ambasadori străini care nu înţelegeau nicio altă limbă, fiindcă nici el nu o vorbea prea bine – sau cel puţin nu o vorbise prea bine înainte. Acum era limpede că deprinsese limba cu măiestrie, fiindcă ultima dată când îi auzise vorbind-o era doar un copil.

— Unde… unde mergeţi? întrebă ea, ezitând. Nu mi s-

a spus.

— Mergem în Anglia, şi vreau să vii cu mine.

— Eu vreau să rămâi aici, mamă, spuse Jamil din uşa grădinii.

Rahine se uită de la unul la altul şi începu să spună:

— Dumnezeule!

Apoi se prăbuşi. Derek sări să o prindă.

— La naiba, Jamil, credeam că mă laşi câteva minute cu ea ca să-i dau vestea cu blândeţe!

— Şi să te las să mi-o furi de sub nas? îl acuză Jamil.

— Vrei să ne certăm din cauza asta acum? întrebă Derek, nevenindu-i să creadă.

— Poate, răspunse Jamil, ajutându-şi fratele să o întindă pe Rahine pe pat. Tu nu ai nevoie de ea. Eu, da. Mă linişteşte.

— Ea ştie asta? I-ai spus-o vreodată?

Jamil răspunse furios:

— Ar fi trebuit să-mi spui dinainte că vrei să o chemi cu tine în Anglia. Nu ţi-aş fi permis niciodată să o vezi.

— N-ai fi putut să mă opreşti, Jamil. N-aş fi plecat de la palat fără să-mi mai văd o dată mama. Prima dată nu conta. Credea că sunt tu.

O întinseră pe Rahine pe pat, însă când Derek încercă să se îndepărteze mama lui îl prinse de braţ cu o forţă care îl făcu să se strâmbe de durere. O privi şi văzu că ochii ei de smarald îl priniseră, mari şi plini de lacrimi.

— Kasim… ah, Doamne, Kasim. Chiar tu eşti?

Rahine se întoarse spre Jamil, care aştepta de partea cealaltă a patului, apoi iarăşi spre Derek.

— Tu eşti, spuse, aproape înecată de lacrimi. Dumnezeule, chiar tu eşti.

Derek se aşeză lângă ea şi o luă în braţe.

— Nu ai de ce să plângi, mamă.

Rahine începu să suspine. Îşi ascunse faţa în mâini, ruşinată să-şi fi pierdut astfel controlul, dar când Derek o îmbrăţişă şi mai strâns suspinele ei se înteţiră.

— Mamă, te rog nu face asta. Credeam că te bucuri să

mă vezi.

— Dar mă bucur! ţipă ea.

Fraţii schimbară o privire neajutorată. Amândoi erau bărbaţi tipici: ar fi putut rezolva orice problemă, dar nu şi asta.

— Vrei să-ţi aducem ceva? întrebă Derek cu blândeţe. Brandy? *Kanyak?*

— Nu bea alcool, răspunse Jamil în locul ei.

— Dar tu de unde ştii? se răsti nerăbdător Derek. Doar pentru că tu nu…

— Nu trebuie să vă certaţi, îi întrerupse Rahine, dezlipindu-se de pieptul lui Derek. Fraţii nu trebuie să se certe niciodată.

— Ne certam, Jamil? zâmbi Derek.

— Chiar deloc, răspunse Jamil cu aceeaşi expresie.

Rahine încercă să-şi compună o mină dezaprobatoare, însă nu reuşi. Se îndoia încă de simţurile ci. Oare vedea şi auzea aievea? Kasim era aici? Jamil era îngrijorat şi spunea că are nevoie de ea? Privi din nou de la unul la celălalt. Erau identici. Îi iubea atât de mult! Simţi că inima îi dă pe dinafară de emoţie.

Rahine îşi şterse lacrimile nerăbdătoare, apoi îi mângâie obrazul lui Derek cu vârfurile degetelor.

— De ce? Când?

— De acum ceva timp, răspunse el, fiindcă Jamil voia să-l caute pe Selim fără să-şi facă probleme că după fiecare colţ îl pândeşte un asasin. Desigur, nu ne aşteptam să fie o căutare zadarnică.

— Nu, n-aveaţi de unde să ştiţi că Selim era deja… Atunci tu erai… de când…

Rahine încercă să-şi amintească, însă gândurile i se învălmăşeau atât de tare că nu era uşor.

— De când am cumpărat-o pe Shahar… nu, de când ai chemat-o la tine prima oară. De atunci ai început să te comporţi straniu. Iar eu nici n-am observat.

— Nu trebuia să observi, spuse Jamil, luându-i cealaltă mână în mâinile lui. Nimeni în afară de Omar nu ştia, fiindcă

fusese ideea lui să-l aducă pe Kasim aici ca să-mi ia locul.

— Nu i-ai spus nici măcar lui Sheelah?

— Nu i-am spus decât seara trecută, după ce m-am întors. M-am gândit să-ţi spun ţie…

— Amândoi ne-am gândit, îl întrerupse Derek.

— Dar pentru ca planul nostru să funcţioneze era cel mai bine ca toată lumea să se comporte exact la fel ca şi până atunci.

— În afară de tine, zâmbi Rahine, strângându-i înţelegătoare mâna.

— Da, dar comportamentul meu era deja imprevizibil de luni întregi. Orice greşeală ar fi făcut Kasim, asta era scuza ideală. Chiar şi acum însă, nimeni altcineva nu trebuie să ştie că fratele meu a fost aici. Nu vrea să fie înviat sau chemat să-mi urmeze la tron dacă se întâmplă ceva înainte ca fiii mei să devină majori.

Rahine simţi că i se sfâşie inima. Se întoarse spre Kasim, cu ochii plini de lacrimi:

— Deci ai o viaţă… decentă?

— Mai mult decât decentă, mamă, zâmbi Derek. Mi se potriveşte perfect.

Rahine se simţi sufocată de un nou suspin. Nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

— Îmi… îmi pare rău, Kasim, şopti ea. Mi-a părut rău că te-am trimis în Anglia încă de când ai plecat. M-am rugat iar şi iar să înţelegi şi tu asta – şi am simţit-o, cumva. Însă nu mi-am imaginat vreodată că te voi vedea ca să ţi-o spun eu însămi.

— Am ştiut asta dintotdeauna, o asigură Derek. Iar după ce l-am întâlnit pe tatăl tău am înţeles. Am ajuns să-l iubesc la fel de mult pe cât îl iubeşti şi tu. Desigur, acum că a îmbătrânit, a ajuns un dictator în toată regula.

— Chiar aşa? zâmbi Rahine, văzându-i privirea amuzată.

— Trebuie neapărat să mă însor, dacă vrei să ştii. A trimis chiar o corabie care să mă aducă acasă. Nu avea încredere că o să reuşesc să mă întorc de unul singur.

Rahine râse, exact cum intenţionase Derek.

— N-am niciun regret, mamă, continuă el blând, aşa că nici tu nu trebuie să ai vreunul.

— Nu-ţi merit iertarea. Jamil nu a…

— Jamil e un dobitoc încăpăţânat, o întrerupse Derek.

— Nu, să nu spui asta…

— Are dreptate, întrerupse discuţia Jamil de data asta.

Jamil îşi îngropă capul la pieptul ei, iar Rahine simţi din nou că i se rupe sufletul.

— Poţi să mă ierţi, mamă? o imploră el.

— Te rog… Jamil… te rog, nu.

Rahine nu-şi mai putu stăpâni lacrimile din nou. Îi luă capul în mâini şi îl privi în ochi.

— Ţi-am înţeles furia, durerea. Eraţi atât de apropiaţi, dar eu v-am despărţit pentru totdeauna. Nu aveam niciun drept. Niciodată nu te-am acuzat pentru că mă urai.

— Dar nu te-am urât… n-am putut. Iar când am înţeles în sfârşit asta, te-am detestat fiindcă era o barieră între noi pe care o creasem chiar eu. Am greşit…

— Dar totul e bine acum, Jamil, totul e bine.

— Presupun că asta înseamnă că nu te vei întoarce acasă cu mine, îi întrerupse Derek.

Rahine râse auzindu-i tonul jignit.

— Haide, Kasim, doar nu credeai că o să vin cu tine. Nu-i aşa? Eu nu mai exist în Anglia, la fel cum nici tu nu mai exişti aici. Sunt sigură că toată lumea crede că am murit după atâta amar de vreme.

— Da, s-a vehiculat şi presupunerea asta fiindcă lipseai deja de prea mult timp, trebui să recunoască Derek.

— Vezi? Amândoi ne-am croit o altă viaţă şi nu o mai vrem pe cea de dinainte.

— Ai putea să o iei de la capăt, să-ţi iei o nouă identitate… să-ţi reîntâlneşti tatăl.

— Eşti nedrept, spuse blând Rahine. Tatăl meu te are pe tine acum. Nu are nevoie de mine. Dar Jamil are.

— Nu te mai târgui, Kasim, se răsti Jamil. Mama rămâne aici.

Derek renunţă cu graţie, ştiind că era în minoritate.

— Atunci ai grijă să-i arăţi cât de mult o apreciezi de-acum înainte, frate, sau voi trimite o corabie după ea aşa cum a făcut şi marchizul pentru mine.

Jamil pufni drept răspuns, însă îl asigură apoi pe Derek că Rahine nu va mai duce lipsă de nimic, nici material, nici emoţional.

Capitolul 47

Chantelle îndură câteva săptămâni până să se plictisească în sfârşit. Îşi închipuise o călătorie diferită faţă de cea care o adusese în Barikah, dar nu era aşa. Era încuiată într-o cabină şi nu avea voie să privească sau să asculte ce se întâmpla pe punte, deci se plictisea teribil. Bărbatul scund care îi aducea de mâncare era englez, un sclav, probabil, şi era dezgustător de vesel. Singurul care îi ţinea companie în afara lui era Jamil, iar lui Chantelle îi era din ce în ce mai greu să îl respingă acum că ducea atâta lipsă de companie.

În drum spre Barikah îl avusese cel puţin pe Hakeem, care o învăţase lucruri noi în fiecare zi. În plus, îşi făcuse atâtea griji pentru viitor că nu avusese când să se plictisească. Acum însă s-ar fi bucurat să o aibă chiar şi pe Jamila. Dar din clipa în care ajunseseră pe corabie fuseseră despărţite şi primiseră cabine separate, fără îndoială pentru ca Jamil să nu o deranjeze pe una când o vizita pe cealaltă. Iar Chantelle nu avea de gând să-l întrebe dacă o poate vizita pe Jamila când abia dacă vorbea cu el.

El o vizita pe Jamila, fără îndoială. Ah, venea să o viziteze pe Chantelle în fiecare seară, dar nu o făcea decât din politeţe, fiindcă renunţase deja să încerce să o

îmbuneze. Chantelle n-avea de unde să ştie ce făcea Jamil după fiecare vizită.

Şi el se schimba de când ridicaseră ancora. Nu doar înfăţişarea, ci şi dispoziţia îi era cu totul altfel. Nu mai purta robele şi tunicile în care se obişnuise să-l vadă, şi nici şalvarii turceşti. Se îmbrăca acum cu bluze pe care orice englez le-ar fi invidiat, pantaloni strâmţi şi cizme până la genunchi. Nu-i lipsea decât haina, dar era atât de cald că probabil renunţase la ea de bunăvoie.

Chantelle nu înţelegea de ce Jamil se îmbrăca acum atât de englezeşte şi era prea încăpăţânată să-l întrebe. Felul în care i se schimbase dispoziţia era şi mai ciudat, dar Chantelle nu aduse vorba nici despre asta. Nu se mai înfuria şi nici nu mai părea atât de ofensat că ea îl respingea mereu. Parcă mergea pe vârfuri în preajma ei şi se bucura că Chantelle avea atât de puţine lucruri să-i spună.

Cina ei veni chiar la timp, ca de obicei. Marinarul scund, care răspundea la numele de Piersică, era tot numai un zâmbet.

— Mâine ancorăm pentru aprovizionare, domnişoară. Gata cu biscuiţii de mare şi tocana cu de toate a lui Gundy!

Spunând asta, Piersică aşeză tava jos. Chantelle văzu că primise şi o sticlă de vin care să dea puţin gust mâncării. Gundy nu-şi mai schimbase reţeta de o săptămână.

— În care port ne oprim, Piersică?

— N-aş putea să-i pronunţ numele chiar dacă aş vrea, domnişoară. Este un nume străin. Un port micuţ, cam la jumătatea coastei portugheze. Nu contează.

Chantelle îl privi neîncrezătoare.

— Deci am ieşit din Marea Mediterană?

— Ah da, normal că n-ai văzut Strâmtoarea, am trecut pe-acolo la miezul nopţii. Mă mir că Sinclair nu ţi-a spus. Totuşi.

— Sinclair?

— Da, domnul cu care…

— Dacă n-ai destule treburi, Piersică, spuse Derek din

cadrul uşii, poate ar fi cazul să vorbesc cu căpitanul şi să rezolvăm asta.

— Nu-i nevoie, milord. Pălăvrăgeam puţin cu domnişoara, atâta tot.

— Am auzit.

— Aşa e.

Derek închise uşa imediat după ce Piersică ieşi în grabă, apoi se sprijini de ea cu braţele încrucişate. Chantelle miji ochii.

— Am auzit eu greşit sau i-ai vorbit într-o engleză perfectă, Jamil?

— Mă îndoiesc că m-ar fi înţeles dacă i-aş fi vorbit în franceză.

— Atunci m-ai minţit şi *ştii* engleză!

— Dar bineînţeles, îi răspunse Derek, ridicând nepăsător din umeri. Jamil nu vorbeşte engleză, sau oricum nu foarte bine.

— Jamil nu… ah, da, am înţeles. Presupun că nu ţi-ai schimbat doar hainele, ci şi identitatea.

— Cam aşa ceva.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme, răspunse iritată Chantelle. Dacă îţi ţii identitatea ascunsă…

— Ce te face să crezi asta?

— Ai băut ceva? întrebă Chantelle, încruntându-se bănuitoare

— Absolut nimic, zâmbi Derek.

— Dar n-are sens ce spui. Dacă nu vrei să ştie nimeni cine eşti, înseamnă că ai plecat din Barikah în secret.

— Nu e niciun secret, Shahar. Toată lumea de pe corabie ştie cine sunt: Derek Sinclair, contele de Mulbury, la serviciile dumitale.

— Derek?

Chantelle îşi amintea vag numele.

— Nu m-ai invitat pe la tine o dată… stai puţin. Ştiu numele de Sinclair. E numele de familie al marchizului de Hunstable, care locuieşte la nici patru mile de casa mea.

— Bunicul meu.

— Pe naiba, se răsti Chantelle. Nu sunt o proastă, Jamil.

— Sigur că nu eşti. Cred că nu înţelegi situaţia fiindcă încă nu ştii că nu sunt Jamil Reshid. E simplu: eu i-am luat locul o vreme fiindcă avea nevoie de ajutorul meu.

— Iarăşi mă minţi. Cum ai putea să te dai drept cineva care e atât de cunoscut? Ar trebui să-i fii frate geamăn.

— Şi tocmai de-asta mi-a fost atât de uşor.

Chantelle era atât de exasperată că era gata-gata să-l scuipe în faţă.

— Dacă nu eşti în stare să fii serios, ieşi afară! Nu-mi place să te joci cu mine!

Derek merse şi trase scaunul de la măsuţa din cabină.

— Stai jos, Shahar, şi o să-ţi explic. A venit timpul să ştii adevărul.

Chantelle se aşează cum i se spusese, iar când Derek termină de povestit îl privi cu ochii mari.

— Deci chiar nu eşti *dey*-ul din Barikah? Ai fost crescut în… la naiba, eşti englez?

— Da, dacă vrei să o spui chiar aşa, spuse Derek, uşurat că Chantelle era doar surprinsă; în rest nu-i păsa ce-i spunea. Nu te supără asta?

— Nu ştiu, răspunse sincer Chantelle. Nu m-am gândit… dacă nu eşti Jamil, atunci nu sunt sclava ta, nu-i aşa? N-am fost niciodată.

— Ai fost cumpărată pentru mine, Shahar. Când i-am luat locul lui Jamil mi-a fost pus la dispoziţie întregul lui harem, însă toate femeile cu care urma să mă culc aveau să fie măritate când se întorcea stăpânul lor. Jamil spera deci că, dacă aveam o concubină doar a mea, n-aş fi fost tentat să mă culc cu prea multe dintre femeile lui, sau cel puţin nu cu cele pe care dorea să le păstreze. Aşa că n-am făcut-o.

— Jamila?

— Ştiam deja de ea înainte să sosesc în Barikah. Mi s-a cerut să o aduc acasă dacă pot. Dar pentru că era una dintre favoritele lui Jamil, era posibil ca fratele meu să nu-i

dea drumul chiar dacă i-o ceream.

— Deci ai chemat-o să se culce cu tine.

— De fapt, nici n-am atins-o, dar bineînţeles că nu-ţi puteam spune asta atunci. Toată lumea trebuia să creadă că m-am culcat cu ea, mai ales Jamil, ca să fie eliberată apoi.

— I-ai spus cine eşti?

— Nu. Era chiar furioasă că n-a reuşit să mă seducă. E o femeie foarte intuitivă, să ştii. Dar m-am bazat pe vanitatea ei şi am presupus că nu va spune nimănui că n-am vrut decât să jucăm nişte şah. Am avut dreptate.

Chantelle se încruntă, dându-şi seama de altceva.

— Când i-ai luat locul fratelui tău?

Derek zâmbi de parcă i-ar fi citit gândurile.

— În prima seară în care te-am chemat.

— Deci… Jamil m-a cumpărat, nu tu?

— Asta a fost prima şi singura dată când l-ai văzut, încuviinţă Derek.

— Deci nu tu… ci el a… şi Mara! N-ai fost tu!

Chantelle sări în picioare şi îl îmbrăţişa.

— Doamne, cât mă bucur! Nu am reuşit niciodată să trec peste cruzimea pe care ai arătat-o… adică a arătat-o el. Nu înţelegeam cum ai putut…

Chantelle îşi coborî privirea şi nu mai spuse nimic, însă Derek o îndemnă:

— Nu te opri. Cum am putut să ce?

— Nu contează, se eschivă Chantelle. Dar Sheelah? N-am uitat că tu…

— Nu eu, Shahar. Jamil tocmai se întorsese. A mers direct la soţia lui. O iubeşte, să ştii.

— Deci te-ai ţinut de cuvânt?

— De fapt, ţi-am spus adevărul când am spus că nu m-am mai gândit la vreo altă femeie după ce te-am văzut pentru prima oară. Nu a mai fost nimeni alta, Shahar – doar tu.

Chantelle îşi ridică privirea, cu ochii strălucind, şi îl sărută. Derek nu o opri aici. Trecuseră săptămâni în şir de

când îl lăsase să se apropie atât de mult, săptămâni în care îşi făcuse griji cum va reacţiona auzind adevărul. Cu siguranţă nu se aşteptase la aşa ceva.

Derek o luă în braţe şi o duse până la patul scund. Chantelle îl lăsă să o dezbrace, apoi îl ajută să facă acelaşi lucru. În clipa următoare, Derek era întins lângă ea, făcând toate acele lucruri nu care nu putuse decât să viseze în ultimele săptămâni.

Chantelle se delecta sub mângâierile lui dulci, mângâieri care promiteau atât de multe. Derek îi cunoştea trupul atât de bine, ştia fiecare loc sensibil care o făcea să se aprindă de dorinţă. Cât de dor îi fusese de asta şi cât de bine era să ştie că nu mai trebuia să se abţină de-acum înainte. Derek îi fusese credincios. O iubea, cu siguranţă. Dându-şi seama de asta, Chantelle simţi că dă pe dinafară de bucurie.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai curând, spuse Derek, dezmierdându-i gâtul şi sânii.

— Şi de ce... n-ai... făcut-o? întrebă Chantelle, cu respiraţia întretăiată.

— Mă temeam că vei fi supărată.

Chantelle îi luă faţa în mâini şi o acoperi cu o ploaie de săruturi.

— Supărată că nu eşti Jamil? Că ţi-ai respectat cuvântul dat? Că mă duci acasă? *Mă duci* acasă, da?

— Da, zâmbi Derek. Acasă la mine. Doar nu crezi că te-am adus până aici doar ca să-ţi dau drumul, nu-i aşa?

Spunând asta, Derek o pironi de pat, savurându-i în sfârşit căldura. Chantelle era pregătită şi îl primi cu o pasiune înzecită de iubire. Dumnezeule, era atât de bine să accepte în sfârşit adevărul, să nu se întrebe dacă era demnă sau nu, să îi dea inima ei pentru totdeauna. Conta atât de mult, iar Chantelle înţelese asta când trupurile lor se uniră în punctul culminant, cutremurate de un extaz pe care nu-l mai simţiseră niciodată.

Capitolul 48

Lumina zorilor se strecura încet prin hublou când Derek se ridică în sfârşit din pat. Petrecuse întreaga noapte aici, însă nu ca să doarmă. Chantelle se întinse lung şi îl privi îmbrăcându-se şi stropindu-şi faţa cu apă rece. Derek era obosit, dar, spre mândria ei, Chantelle se simţea încă trează. Încă.

— Eşti sigur că nu mai vrei să stai puţin?

Derek privi peste umăr şi o văzu rezemată în coate, cu sânii dezgoliţi şi împinşi provocator înainte. Scoase un geamăt şi îşi întoarse privirea.

— Un bărbat are limitele lui, Shahar, spuse el pe un ton nervos.

— Deci te dai bătut, milord?

— Da, spuse Derek, însă apoi adăugă repede: Până diseară.

Derek se aşeză iarăşi pe marginea patului. Sânii ei erau atât de dulci, atât de provocatori, că aproape că îşi pierdu capul.

— Diseară poţi să fii cât de nemiloasă vrei. Insist chiar.

— Tu eşti de vină pentru că m-ai ignorat atâta timp, râse ea răguşit.

— Eu? răspunse Derek, reuşind să găsească o urmă de indignare. Tu eşti cea care m-a îngenuncheat.

Chantelle se întoarse pe o parte şi îşi apăsă pelvisul de şoldul lui. Îşi trase uşor un deget în sus, pe braţul lui.

— Tu nu m-ai implora niciodată, milord. Te-ai obişnuit de prea mult timp să primeşti ce vrei folosindu-te de puterea seducţiei.

— Dar asta nu mi-a folosit la nimic în ultimul timp.

— Ah, nu ştiu. Nu mi-a fost uşor să mă prefac că te ignor, cu atât mai mult cu cât îţi ador trupul ăsta atât de

frumos.

— Vulpe şireată, spuse Derek, simţind cum mâinile lui Chantelle îi alunecă sub cămaşă şi în jos pe piept. N-aş fi crezut că e posibil, continuă el, transformându-se din pradă în prădător, însă nu mai plec nicăieri.

— Ce păcat. Să ştii că m-ai ţinut trează toată noaptea, iar acum mă simt destul de…

Derek scoase un mârâit, ceea ce o făcu să chicotească.

— Bine, dacă pui aşa problema, presupun că mai pot sta trează vreo oră sau cam aşa ceva.

Aproape o oră mai târziu, Chantelle îl urmărea din nou pe Derek îmbrăcându-se. Căscă somnoroasă; de data asta nu mai avea de ce să-l oprească. Derek se aplecă şi o mai sărută o dată cu tandreţe.

— Ne vedem diseară, micuţă lună.

— Mă vei vedea mai devreme, răspunse visătoare Chantelle. Sau nu crezi că este timpul să iau puţin aer curat şi să mă plimb pe punte?

Derek nu răspunse. Chantelle deschise ochii şi îl privi încruntându-se.

— Ei bine?

— De fapt, răspunse ezitând Derek, aş prefera să rămâi aici.

Chantelle se trezi de-a binelea.

— Închisă aici? Cred că glumeşti.

Derek se încruntă şi el.

— Nu glumeşti! ţipă Chantelle. De ce?

— Ar fi mai bine pentru toată lumea…

— Pentru cine? Nu pentru mine, deci probabil pentru tine, se înfurie Chantelle. E ceva ce nu mi-ai spus încă?

— De ce spui asta? se eschivă Derek.

— Pentru că e clar că nu vrei să stau de vorbă cu nimeni de pe corabie, şi dacă-mi aduc bine aminte, ieri-noapte ai zis că m-aş putea supăra pe tine. De ce credeai că o să mă supăr?

— Bine, am înţeles, spuse Derek printre dinţi.

Căpitanul şi jumătate din echipaj ştiu că logodnica mea mă aşteaptă în Anglia. Era şi ea de faţă cu bunicul meu când a vorbit cu căpitanul să mă ia din Barikah.

— Înţeleg, răspunse Chantelle, cu un calm admirabil. Eşti logodit. Acum spune-mi că vei rupe logodna.

— Să rup logodna? E fiica unui duce!

— Dar poţi să o faci, spuse furioasă Chantelle.

— Nu, nu pot, se răsti Derek.

— De ce? Nu, nu-mi răspunde. O iubeşti, nu-i aşa?

— Dar bineînţeles că o iubesc! Ne ştim aproape de-o viaţă!

— Şi ce legătură are asta?

— Ce legătură… începu să ţipe Derek; apoi însă se răzgândi şi continuă pe o voce joasă, convingătoare: Ce vreau să spun de fapt e că logodna mea n-are nimic de-a face cu noi, Shahar.

— Nu-mi spune aşa! Fratele tău e cel care mi-a dat numele ăsta şi l-am urât din prima clipă. Nu există niciun „noi”, milord, iar dacă te căsătoreşti cu fiica ducelui tău nici nu va fi vreodată.

— Te aşteptai să mă însor cu tine?

— Da, după ce mi-ai spus că mă iei acasă cu tine. La ce altceva să mă fi gândit?

Derek o privi lung.

— Atunci îmi pare rău, însă nu la asta mă gândeam.

— Deci voiai să-ţi fiu *amantă?* întrebă Chantelle cu ochii scăpărând, dându-şi seama în sfârşit.

— Nu este nevoie să foloseşti tonul ăsta. Nu-i nicio ruşine să fii amantă.

— Deci asta e tot ce pot să aştept de la tine, da? După ce m-ai distrus şi mi-ai răpit şansa unei căsătorii decente, acum mai speri să şi profiţi… Dându-şi seama ce spune, Chantelle făcu ochii mari. Dumnezeule, tu ai fi putut să… era destul să… ai fi putut să mă eliberezi fără… ticălos nenorocit! Nu trebuia să faci dragoste cu mine. Ai fi putut să mă laşi neatinsă, aşa cum ai făcut şi cu Jamila.

— Asta nu ţi-ar fi câştigat libertatea, Shahar.

— Nu – îmi – spune – aşa! Şi nu mă minţi.

— Nu te mint. Jamil era stăpânul tău. Ai fost eliberată drept răsplată pentru că l-ai ajutat. Altfel avea dreptul să te păstreze.

— Jamil nu m-a vrut niciodată. M-a cumpărat pentru tine. M-ar fi eliberat dacă i-ai fi cerut-o. Nu trebuia decât să i-o ceri. Este fratele tău, pentru numele lui Dumnezeu. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că ţi-ar fi refuzat asta după ce veniseşi în Barikah să-ţi rişti viaţa de dragul lui!

— Poate că nu, însă nu am vrut să risc. Nu mi te puteam imagina îngropată în harem pentru tot restul vieţii, doar o femeie între multe altele, mai ales că Jamil era deja îndrăgostit. La început m-am gândit să-i cer să fii dăruită unui bărbat fără alte soţii. Credeam că meriţi să fii măcar întâia cadână. Dar nu puteam face asta dacă nu mă culcam cu tine mai întâi.

— Dacă încerci să insinuezi că ai făcut-o de dragul meu, o să… o să…

— Bine! o întrerupse furios Derek. Ăsta n-a fost decât un pretext ca să fiu eu cu conştiinţa împăcată. Adevărul adevărat era că nu m-am putut stăpâni. Te doream prea mult. Te doresc încă. Şi, îţi jur pe Dumnezeu, *vei veni* cu mine, femeie. Te păstrez orice s-ar întâmpla. Dacă trebuie să întorc corabia din drum şi să-mi trăiesc tot restul vieţii în Barikah doar ca să te ţin închisă în haremul meu, atunci aşa voi face.

— N-o să-ţi fiu amantă! ţipă Chantelle.

Derek ieşi fără niciun cuvânt şi întoarse cheia în uşă de partea cealaltă.

— N-o să-ţi fiu, repetă încet Chantelle, ca pentru ea însăşi.

Apoi începu să plângă.

Capitolul 49

În cele din urmă, Chantelle plecă totuşi cu Derek la proprietatea din Hunstable, dar asta doar fiindcă îşi adusese aminte de dilema care o făcuse să fugă de acasă. *Nu* era de acord să-i fie amantă, deşi Derek încerca pas cu pas să o facă să se răzgândească. Dar Derek avea mai multe resurse decât Chantelle şi o putea ajuta să-şi găsească mătuşa şi să afle ce se mai întâmplase acasă. Măcar atât îi datora.

Derek nu fusese prea încântat să afle cine fusese tatăl lui Chantelle, mai ales după ce îşi dădu seama că el şi bunicul său se cunoscuseră. Îşi pierdu calmul înainte ca Chantelle să termine de povestit, ceea ce o surprinse. Chantelle fu însă şi mai surprinsă când Derek fu de acord să o ajute fără să fie nevoie să-l constrângă.

În prima zi la Hunstable, Chantelle o cunoscu pe Caroline. Se simţi peste măsură de stânjenită fiindcă, deşi Derek îi cumpărase nişte haine în Dover, tot nu se simţea destul de încrezătoare cât să stea alături de o femeie atât de frumoasă şi de splendid îmbrăcată. Chantelle purta o rochie de bumbac simplu, albastră, dar Caroline era înveşmântată în mătase roşie, chinezească.

Croitoreasa care îi terminase deja două rochii lui Chantelle şi nu mai avea de făcut decât câteva ajustări minore o aştepta într-o cameră la etaj ca să probeze şi celelalte rochii. Toate fuseseră comandate de către Derek, cu acordul lui Chantelle. Acum însă asta n-o ajuta cu nimic. Caroline şi Derek se comportau ca doi vechi prieteni care se regăsiseră. Nu dădeau deloc impresia că ar fi amanţi, dar Chantelle se simţi îndurerată să vadă că Derek chiar ţinea la cealaltă femeie.

Chantelle nu ştia ce îi spuse Derek lui Caroline după ce le prezentă una alteia, fiindcă nu suportase să rămână şi să le privească reîntâlnirea. Se strecurase în camera ei aproape neobservată, sau cel puţin aşa credea.

Derek o văzu plecând, însă nu încercă să o oprească. Se simţea mai confuz ca niciodată văzându-le alături pe Chantelle şi Caroline. Era confuz deja de multă vreme – de

fapt, de când se certase cu Chantelle pe corabie, deşi se aşteptase la asta.

Acum se bucura să o vadă pe Caro încântată de revedere, fiindcă îi fusese dor de prietenia lor. Fu la un pas să-i explice în ce dilemă se afla, şi ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost logodiţi acum, doar ca să-i ceară un sfat. Asta îl făcu să-şi dea în sfârşit seama că avea sentimente cu totul diferite faţă de cele două femei. O iubea pe Caroline. O adora. I-ar fi fost o soţie ideală în toate felurile, mai puţin unul singur, care era exact lucrul la care nu se mai gândise până acum. Nu se simţea atras deloc de gândul de a se culca cu ea. Ar fi putut să o facă dacă era neapărată nevoie, însă adevărul era că ar fi preferat să nu se întâmple aşa ceva.

Dumnezeule, cum de nu-şi dăduse seama de asta înainte? Erau *prea* apropiaţi, mai degrabă ca frate şi soră decât ca iubiţi. De fapt, sentimentele lui pentru ea erau mai degrabă frăţeşti; îşi dădea seama de asta acum.

Ceea ce simţea pentru Chantelle, pe de altă parte, era fix opusul dragostei frăţeşti. Pur şi simplu nu-şi putea stăpâni dorinţa. Chantelle îl scotea din minţi, îl frustra, îl exaspera. Şi îl făcea să o dorească doar cu o simplă atingere, chiar cu o privire. Nu o voia doar în patul lui, ci ar fi fost mulţumit dacă nu s-ar mai fi ridicat niciodată din pat.

La naiba! Ce-i spunea asta? Doar că se minţise pe sine însuşi prea mult timp. Acum era pe cale să se însoare cu femeia nepotrivită şi nu mai putea face nimic, decât poate să spere că logodnica lui avea sa anuleze ea nunta. El nu putea face asta. O făcuse să-l aştepte aproape un an. Caroline avea douăzeci şi cinci de ani, deci era deja o fată bătrână. Nu o putea răni astfel, nici chiar de dragul fericirii lui viitoare.

*

Patru zile mai târziu, eforturile celor doisprezece servitori trimişi să o caute pe mătuşa lui Chantelle dădură

rezultate, şi Ellen sosi la conac. Chantelle era atât de fericită să o vadă că plânse aproape douăzeci de minute, fără să reuşească să scoată vreo vorbă. Ellen nu era chiar atât de emoţionată încât să nu poată vorbi, şi reuşi să-i povestească nepoatei ei cum vărul Charles era mort, fiindcă pierduse un duel după ce fusese prins trişând la cărţi. Vestea proastă era că fiul lui, Aaron, era acum tutorele lui Chantelle.

— Dacă te-ai ascuns de Charles, atunci de Aaron trebuie să te fereşti neapărat. El nu te-ar mărita, draga mea. Te-ar ţine sub protecţia lui până ai ajunge o fată bătrână, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Chantelle înţelegea, iar asta îi oferea aceeaşi soluţie ca şi până acum: să schimbe un rău cu altul. Acum însă nu dorea să se gândească la asta. Derek îi promisese că o va ajuta; cel mai bine era să aştepte până când Derek termina de investigat afacerile familiei Burke din America.

Acum însă, Chantelle avea propria odisee de povestit. Lăsă deoparte multe dintre detaliile pe care îi era prea ruşine să i le mărturisească lui Ellen. Din păcate însă, povestea ei ciuntită îl făcu pe Derek să pară mult mai eroic decât fusese în realitate. Ellen abia aştepta să-l cunoască şi, când îl întâlni în sfârşit, nu mai conteni cu laudele. Lui Chantelle i se făcu greaţă auzind-o.

În aceeaşi seară, Chantelle îl întâlni şi pe bunul prieten al lui Derek, Marshall Fielding. Mai târziu însă, după ce sosi şi Caroline la cină, Chantelle reuşi să o tragă pe Ellen deoparte sub pretextul că nu apucaseră să-şi povestească încă tot ce se întâmplase. Ellen o ştia pe Chantelle suficient de bine cât să-şi dea seama imediat ce nu era în regulă. Când ajunseră sus şi Chantelle se prefăcu brusc mult prea obosită, Ellen ştiu că avea dreptate. Ştiu însă, de asemenea, că Chantelle nu avea să aducă vorba despre ce se întâmplase până nu era pregătită, aşa că se hotărî să nu insiste nici ea.

În salonul de jos, Marshall îl trase brusc pe Derek deoparte, abandonând-o pe Caroline în compania

marchizului. El şi Marshall nu găsiseră încă momentul să stea de vorbă de când Derek se întorsese, aşa că Derek acceptă. Se simţea straniu în prezenţa Carolinei acum. Era absurd, însă adevărat.

Derek umplu două păhărele cu coniac, apoi se aşeză în faţa lui Marshall în biblioteca îngustă.

— Domnişoara Woods a ajuns acasă în siguranţă?

— Da, şi spune tuturor o poveste ridicolă despre cum a fost capturată de corsari, a evadat şi s-a ascuns la nişte creştini până când ai salvat-o.

— Dacă aşa spune ea… chicoti Derek.

Marshall făcu o grimasă.

— Nu e o femeie prea drăguţă, nu-i aşa? E mult prea serioasă şi sclifosită pentru gusturile mele.

— S-o fi văzut înainte să afle că merge acasă. Era cea mai fermecătoare fată pe care o văzusem vreodată.

— Dar fata pe care ai adus-o aici? Ce-i cu ea?

— La fel ca domnişoara Woods, zâmbi Derek. Până una-alta, le-am găsit împreună.

— E o fată foarte frumoasă, remarcă Marshall. Superbă, chiar.

— Da, spuse simplu Derek fiindcă, deşi era de acord, nu-i plăcea că şi Marshall observase asta.

— Şi aţi călătorit împreună până aici?

— Da, şi aş putea spune că a fost la fel de enervantă ca domnişoara Woods când şi-a dat seama că e liberă.

— Chiar aşa? Ce reacţie stranie. Dar tu ţi-ai făcut datoria chiar mai bine decât ţi se ceruse. Pot să o iau la mine, dacă vrei.

Derek se aplecă în faţă cu o mină serioasă.

— Chantelle Burke nu e problema ta, Marshall, aşa că nu te amesteca.

— De ce eşti aşa de sensibil dintr-odată?

— Nu te priveşte.

— Dimpotrivă. Nu cred că logodnica ta Caroline se bucură acum că ai mai adus o femeie în casă.

— Caroline înţelege perfect ce se întâmplă, şi cu ce te

priveşte pe tine ce se întâmplă la mine în casă?

Marshall se retrase. Nu se aşteptase să se certe cu Derek pentru asta. Dimpotrivă, crezuse că va rezolva o situaţie tensionată oferindu-şi ajutorul. De ce naiba *era* Derek aşa de sensibil dintr-odată?

Brusc, Marshall îşi dădu seama.

— S-a întâmplat ceva între tine şi fata asta?

Derek se încruntă atât de tare că Marshall nu avu de ales şi se retrase din nou:

— Las-o baltă. Nu vreau să o răneşti pe Caroline, atâta tot.

— Şi nici n-o s-o rănesc, răspunse scurt Derek.

— Bine, bine, mă bucur să aud asta, spuse Marshall, gândindu-se că era cazul să schimbe subiectul. Acum spune-mi ce ai făcut în Barikah…

— Nu mi-ai citit raportul?

— Hai, Derek, chiar vrei să spui că acele două pagini pe care mi le-ai trimis pot fi numite un „raport”?

— Credeam că am rezumat totul destul de bine. Barikah avea o problemă internă care s-a rezolvat. Anglia nu mai are de ce să-şi facă griji: Jamil Reshid rămâne pe tron.

— Puţin spus. Sir John mi-a trimis un raport chiar în dimineaţa asta. Aparent, în primele câteva zile după ce Jamil Reshid a început să se ocupe din nou de problemele oraşului, Anglia a primit şase concesiuni, dintre care două fuseseră exclusiv ale francezilor până acum.

— Ceea ce înseamnă că Reshid a dat dovadă de un pic de recunoştinţă…

— Nu fi modest, ce naiba! Un pic de recunoştinţă? Cred că încă n-ai auzit de corabia din Barikah care a ajuns cu o săptămână înaintea voastră. Era plină până la refuz cu daruri exotice pentru Majestatea Sa, bijuterii mai strălucitoare decât nestematele coroanei, mătăsuri, brocart, papagali, struţi, două pantere vii…

— O picătură dintr-un ocean, Marsh. Reshid are suficiente bogaţii.

— N-am terminat încă, Derek. Reshid a trimis şi douăzeci de sclave…

Derek izbucni în râs, făcându-l să se încrunte.

— Poţi să-mi spui ce ţi se pare aşa de amuzant? A fost penibil, la naiba!

— Sunt convins. Deci Reshid tot a găsit un pretext să-şi cureţe haremul.

— Haremul? Femeile au spus că sunt servitoare la palat – dar zici că vin din harem? Nici nu mă mir că fiecare avea o avere demnă de un duce. Dar Reshid nu-şi dă seama oare…

— Bineînţeles că da. Ştia foarte bine că toate vor fi eliberate.

— Atunci de ce nu le-a eliberat el însuşi?

— Haide, Marsh, ştii şi tu că nu aşa se fac lucrurile acolo. Sclavii sunt dăruiţi de multe ori şi sub cele mai stranii pretexte, dar rareori sunt eliberaţi fără vreo compensaţie în schimb. Sunt mult prea valoroşi.

— Dar Reshid le-a eliberat, de fapt.

— Da, însă prefăcându-se că le trimite drept tribut. E o diferenţă, zâmbi Derek. În plus, probabil că s-a gândit că voi aprecia gestul.

„Din moment ce eu nu i-am dat un motiv direct să scape de ele.”

— Ceea ce ne aduce înapoi la modestia ta. Cred că ai făcut ceva mai multe decât mi-ai spus.

— Chiar deloc. N-aveau de ce să-l bănuiască pe Selim. Este adevărat că am îndreptat suspiciunea lor în altă parte, însă concubinele *dey*-ului au fost cele care au descoperit-o pe cea care a instigat complotul.

— Asta susţii tu. A fost Chantelle Burke, cumva?

— Nu-mi amintesc să-ţi fi scris vreun nume în raport.

— Eşti necooperant ca întotdeauna, oftă Marshall. N-ai de gând să-mi spui toată povestea, nu-i aşa?

— Nu mai am ce să-ţi spun. Anglia e mulţumită. Barikah e mulţumită. Ce altceva ai mai putea să vrei?

— Aş vrea să fii puţin mai sincer. Suntem prieteni, ce

naiba, mormăi Marshall.

Derek îl privi lung, gânditor. În cele din urmă, spuse simplu:

— E fratele meu.

— Dumnezeule! Asta explică... nici nu-i de mirare... Marshall tuşi ca să-şi dreagă glasul, cu o expresie aproape comic de stânjenită. Iartă-mă că te-am bătut la cap atât, bătrâne. Nu mai ai nimic să-mi spui, nu-i aşa? Ai zis-o şi tu. Vrei să mergem dincolo, în salon?

— Haide, răspunse Derek, stăpânindu-şi un zâmbet.

Însă Caroline era singură, ceea ce îl făcu pe Derek să se simtă din nou stânjenit. Până şi marchizul o părăsise. Tocmai termina de cântat la pian o melodie melancolică, ceva ce nu i se potrivea deloc. I se potrivea lui Derek în schimb, fiindcă îşi aminti cât de posomorâtă fusese Chantelle în timpul cinei şi cu câtă încăpăţânare încercase să ascundă asta.

Bineînţeles, Derek ştia de ce, dar nu putea face mare lucru. Chantelle era în casa lui, exact acolo unde o voia, şi el avea de gând să facă tot posibilul să o păstreze aici. Dar conacul era în acelaşi timp o a doua casă pentru Caroline, care urma să vină în vizită din ce în ce mai des pe măsură ce ziua nunţii se apropia. Era imposibil să evite întâlnirea celor două.

Muzica se opri *şi* Marshall spuse surprinzător, trezindu-l pe Derek din reverie:

— Ai cântat cam fals, nu-i aşa, Lady Caroline?

Caroline se ridică, zâmbind acru.

— Nu credeam că eşti chiar aşa afon, Lord Fielding.

— Iar eu nu ştiam că eşti aşa de netalentată la pian.

Suspinul Carolinei răsună în toată camera.

— Cum îndrăzneşti?!

— Nu fac decât să-ţi spun un lucru asupra căruia toţi ceilalţi nu-ţi atrag atenţia din politeţe, ridică din umeri Marshall. Ţi-ai fi scutit profesorul de muzică de multe ore de frustrare dacă i-ai fi spus pur şi simplu tatălui tău că nu-ţi place pianul, presupun. Dar n-ai fost în stare, nu-i aşa? În

toată viaţa ta n-ai luat nicio decizie pe cont propriu.

Lui Derek nu-i venea să creadă ce auzea. Caroline se înfuria tot mai tare, iar Marshall devenea din ce în ce mai grosolan; amândoi păreau să fi uitat că era şi Derek în cameră. Scânteile dintre cei doi ar fi fost destul de fierbinţi încât să dea foc covorului. La un moment dat, Derek îşi dădu seama că el şi Chantelle se purtaseră în acelaşi fel până să-şi dea seama ce simţeau amândoi, şi dintr-odată izbucni în râs.

Două priviri încruntate îl măsurară drept răspuns, aşa că Derek îşi stăpâni amuzamentul şi spuse pe un ton foarte obişnuit:

— Dacă vă las siguri, terminaţi cu cearta?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, îi răspunse Caroline pe un ton ascuţit.

— De fapt, eu cred că înţelegi. Poate că ar fi trebuit să te întreb în schimb dacă o logodnă ruptă ţi-ar îmbunătăţi dispoziţia.

Caroline se înroşi, însă Marshall fu cel care răspunse:

— Doar nu te aştepţi să-ţi mai şi răspundă. Femeia asta nu este în stare să gândească singură.

— Ba da! se răsti Caroline.

Derek se apropie şi o luă pe după umeri. Abia îşi stăpâni un zâmbet.

— Poate că te-ai grăbit puţin când mi-ai acceptat cererea în căsătorie, Caro.

În mod ridicol, dispoziţia Carolinei se schimbă imediat. Îl privi timidă.

— Chiar crezi, Derek?

— Sunt un ticălos şi un nesimţit, încuviinţă Derek, şi o să te rog să rupi logodna imediat.

— Eşti sigur că asta vrei?

— Nu te târgui cu el, Caroline, spuse nerăbdător Marshall.

Caroline se încruntă din nou la el, apoi zâmbi spre Derek:

— Bine.

În sfârşit, Derek zâmbi şi se aplecă să-i şoptească:

— Să nu-i dai drumul niciodată, iubirea mea. Cred că el este bărbatul pe care îl aşteptai.

— Dar cum ţi-ai dat seama? îi şopti Caroline.

— Intuiţie… şi o problemă asemănătoare.

— Chantelle?

— Ai ghicit.

— Îmi place, dar nu cred că mă place şi ea

— Asta se va schimba după ce aude că tu te vei mărita cu altcineva, nu cu mine. Dacă nu te superi, aş vrea să mă duc să-i spun acum.

— Bineînţeles. Şi, Derek, mulţumesc.

— Pentru nimic. Apoi, Derek se întoarse spre Marshall: Ar fi trebuit să-mi spui, bătrâne.

— Ah… credeam că ţi-am spus, răspunse stânjenit Marshall.

— Dar n-ai fost destul de serios. Nu sta acolo ca un netot sau o s-o pierzi din nou. De ce eşti aşa de nehotărât?

— Nici eu n-aş fi putut să o spun mai bine, fu de acord Caroline, zâmbind.

Capitolul 50

Chantelle era pe cale să stingă ultima lampă din cameră când Derek dădu buzna în cameră.

— E îndrăgostită de Marshall!

Chantelle tresări speriată, deşi recunoscuse vocea înainte chiar să-l vadă. De fapt, dorea să se culce aşa devreme doar ca să nu se mai gândească *la el.* Mai enervant chiar, Derek era tot un zâmbet privind-o şi aşteptând să-i răspundă.

— Cine? întrebă Chantelle, călcându-şi pe inimă.

— Caroline.

— Bravo ei, răspunse încordată Chantelle.

Derek îi ignoră tonul arţăgos şi se repezi să o ia în

braţe.

— N-ai înţeles, iubita mea. Ne putem căsători acum.

— Asta s-o crezi tu.

— Chantelle, vorbesc serios.

— Şi eu, răspunse Chantelle, trăgându-se deoparte, furioasă că o întreba abia *acum.* Ştiu povestea, Derek. Bunicul tău vrea să te căsătoreşti şi nu-ţi pasă cine îţi va fi soţie atâta timp cât îi faci pe plac. Nu, mulţumesc. N-am chef să mă iei ca plan de rezervă, acum că prima ta variantă s-a dus pe apa sâmbetei.

Derek se aşteptase ca Chantelle să fie la fel de încântată ca şi el. Însă acum că nu era, simţi că începe să se înfurie.

— La naiba, n-ai fost planul meu de rezervă nicio clipă, şi ştii şi tu asta! Cu ce sunt eu de vină că eram deja logodit când ne-am cunoscut? Caro e una dintre cele mai bune prietene ale mele şi aşa a fost dintotdeauna. Cum aş fi putut să rup logodna dacă aş fi făcut-o să sufere?

— Deci ai preferat să mă răneşti pe mine, nu-i aşa? N-ai avut nicio remuşcare când mi-ai smuls inima şi mi-ai călcat-o în picioare sugerându-mi ceva atât de josnic?

— Crezi că te-aş fi iubit mai puţin dacă mi-ai fi fost amantă? ţipă Derek.

— Ce? întrebă Chantelle, uluită.

— M-ai auzit foarte bine! Cum altfel ai fi vrut să te păstrez?

Era limpede că Chantelle înţelesese greşit. Ochii îi scăpărară. Asta era singura lui problemă: cum să continue să se folosească de trupul ei. Cum oare ar fi putut să-şi închipuie altceva, chiar şi numai o secundă?

— Nici nu ştiu de ce mă mai obosesc să mă cert cu tine. Ţi-am răspuns deja. Acum te rog să ieşi afară din camera mea.

Derek era atât de furios că se întoarse să plece. Ajunse până la uşă şi se opri. O lăsase deschisă, la naiba! O închise şi se întoarse iarăşi spre Chantelle. Dacă sentimentele lui nu contau pentru ea, poate că logica o

putea convinge.

— Ai nevoie de un soţ, Chantelle.

— Pe naiba!

— Ai uitat cine îţi este tutore?

— Şi ce-i cu el? întreba Chantelle, mijindu-şi ochii.

— Nu poţi scăpa de el decât dacă te măriţi. Sau aveai de gând să stai ascunsă până deveneai majoră?

Ceea ce nu era adevărat întru totul. Derek discutase deja cu avocatul lui şi aflase care erau variantele lui Chantelle, dar nu avea de gând să-i spună asta acum.

— Şi de ce nu? Exact asta voiam să fac înainte să mă trezesc în vacanţă în Barikah.

Derek nu suporta să-i audă sarcasmul din glas.

— Nu vrei să ai satisfacţia să-l dai afară din casa ta?

— Nu merită dacă trebuie să te suport pentru tot restul vieţii.

— De ce naiba eşti aşa încăpăţânată? întrebă Derek printre dinţi. Mă iubeşti. Te iubesc. Nu ne mai stă nimic în cale şi ne putem căsători oricând. *Asta* fac doi oameni de obicei după ce se…

— Bine.

— Poftim?

— Bine, m-ai convins.

O clipă mai târziu, Derek văzu că Chantelle zâmbea. Se apropie din nou de ea, încet.

— Cu ce te-am convins? Pentru că ţi-am spus că trebuie să te ascunzi până devii majoră?

— Nu.

— Ca să-ţi dai verişorii afară din casă?

— E o idee drăguţă, dar nu.

Chantelle râse de-a binelea. Derek rămase locului, aşa că ea se apropie şi îl luă pe după gât cu braţele. Acum însă era rândul lui Derek să se opună.

— Stai puţin…

— Sst, spuse Chantelle, muşcându-l uşor de bărbie. Ai uitat că nu e nevoie decât de o scânteie pentru ca pasiunea să renască între noi?

— Deci asta e tot? Nu-mi vrei decât…

— Prostuţule. Nu vreau decât iubirea ta. Nu trebuia decât să-mi spui.

Derek o prinse de talie şi o trase mai aproape.

— Credeam că ţi-am demonstrat deja de multe ori că te iubesc.

— Nu mă refeream la asta!

— Chiar aşa? râse el. Dar la asta?

Apoi o sărută până când Chantelle simţi că i se taie picioarele.

— Mi-a plăcut de fiecare dată, spuse Chantelle, cu răsuflarea întretăiată, dar voiam să te aud spunând-o.

— Prostuţo, spuse Derek, imitând-o. Ştiam că mă iubeşti. De ce nu ţi-ai dat şi tu seama că te iubesc? Dacă nu te-aş fi iubit, nu ţi-aş fi tolerat ieşirile de furie, încăpăţânarea şi gelozia.

— N-am fost geloasă nicio clipă! ripostă Chantelle.

— Sigur că nu, chicoti Derek. Eşti sigură că vrei să mă auzi spunându-ţi că te iubesc, draga mea? Pentru că am de gând să ţi-o repet până mă implori să tac.

— Asta s-o crezi tu. Ştim deja cine imploră pe cine, nu-i aşa? Apoi însă Chantelle oftă şi îl îmbrăţişă strâns, aşa de fericită că abia se mai putea stăpâni. Ah, Derek, te iubesc atât de mult. Când crezi că ne putem căsători?

Derek zâmbi auzindu-i nerăbdarea.

— Mă tem că trebuie să aşteptăm cel puţin până mâine-dimineaţă. Am alte planuri pentru seara asta.

— Chiar aşa, milord? De fapt, dacă tot ai adus vorba, şi eu la fel.

Apoi, Chantelle îl sărută din nou.

Sfârşit